

ကိုယ်တွေ့အဖြစ်အပျက်များ

ဤဇာတ်လမ်းမှာ မည်သူ့ကိုမျှ မရည်ရွယ်ပါ။ မိမိကိုယ်တွေ့သက်သက်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ဇာတ်လမ်းမှ နာမည်များမှာ နာမည်အစစ်အမှန်များ မဟုတ်ပါ။ တိုက်ဆိုင်ခဲ့သည်ရှိသော် မရည်ရွယ်ဘဲ တူသွားသောကြောင့် ခွင့်လွှတ်ကြပါရန်။

၂၀၀၀ ခုနှစ်၊ မေလဆန်းလောက်တွင် ဖြစ်သည်။ သားသား တစ်ယောက် နယ်က မိဘတွေ့ဆီမှာ ကျောင်းပိတ်ရက် အနားယူရာမှပြန်လာသည်။ အမိတက္ကသိုလ်တွင် ဆေးပညာပြန်လည်သင်ယူရန် ရန်ကုန်သို့ပြန်လာခဲ့သည်။ အစက တစ်ယောက်တည်းပြန်လာရန် ရည်ရွယ်ခဲ့သော်လည်း တစ်မြို့တည်းသားလည်းဖြစ် သူငယ်ချင်းလည်းဖြစ်သော မြတ်နိုးဟူသော ကောင်မလေးနှင့် ကားတစ်စီးတည်းပေါ်တွင် အတူတူပြန်လာဖြစ်သည်။

တစ်မြို့တည်းသားသူငယ်ချင်းတွေဖြစ်သော်လည်း ကျောင်းတွင်တော့သိပ်မတွဲဖြစ်ခဲ့။ သူငယ်ချင်းအုပ်စု ကိုယ်စီ ဖြစ်နေသည့်အပြင် မြတ်နိုးတို့သူငယ်ချင်းများမှာ ယောက်ျားလေးများနှင့်သိပ်မပေါင်းသောကြောင့် မရင်းနှီးခဲ့ကြ။ ယခုလည်း အတူပြန်လာဖြစ်သည်မှာ နယ်တွင်မိဘချင်း ရင်းနှီးသည်ကတစ်ကြောင်း၊ အိမ်ချင်းနှီးသည်ကတစ်ကြောင်းကြောင့် ကားတစ်စီး တည်းတွင် ဘေးချင်းယှဉ်လျက်စီးကာ ပြန်လာဖြစ်သည်။

အစကတော့ ကားပေါ်တွင် အေးအေးဆေးဆေးအိပ်နေရန် ရည်ရွယ်ခဲ့သော်လည်း မိန်းကလေးက သွေးကြီးနေသည်ဟု အထင်ရောက်မည်စိုးသဖြင့် သားသားမှ စတင်နှုတ်ဆက်ရာမှ စကားတွေအမျှင်မပြတ် ပြောဖြစ်ကြတော့သည်။ အမှန်တော့ မြတ်နိုးမှာ ခင်မင်တတ်သောမိန်းကလေးဖြစ်မှန်း ယခုမှပင် သိရတော့သည်။ စကားပြောရာတွင် ပွင့်လင်းသလို သွက်သွက်လက်လက် ထက်ထက်မြက်မြက်ရှိသည်။ ထူးခြားသည်က သူမ၏အပြုံးဖြစ်သည်။ ညာဘက်တွင် သွားထပ်ကလေး တစ်ခုက ပြုံးပြလိုက်ရုံဖြင့်ပင် ပေါ်လာတတ်သည်။

စကားတွေဖောင်ဖွဲ့အောင်ပြောဖြစ်ကြသော်လည်း ဆေးကျောင်းသားတွေပီပီ ကျောင်းအကြောင်း၊ စာမေးပွဲ အကြောင်း၊ ဘာတွေဘယ်လိုဖြေခဲ့သည့်အကြောင်း ဒါတွေသာများလေသည်။ သို့သော် ပျင်းရိမသွား၊ ပိုလို့သာ စကားတွေက သွက်လာကြသည်။ စကားကောင်းနေသဖြင့် ရန်ကုန်သို့ရောက်မှန်းမသိရောက်လာပြီး အဝေးပြေးဝင်းရောက်တော့မှ စကားစ ပြတ်တော့သည်။ မြတ်နိုးမှာ ရန်ကုန်တွင် အဒေါ်များနှင့်အတူနေသည်။ ငွေကြေးအတန်အသင့်ချမ်းသာသောကြောင့် ကားတစ်စီးနှင့်အတူ အဝေးပြေးဂိတ်အဝင်နားတွင် လာကြိုနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အိမ်မှ ဖုန်းကြိုဆက်ထားဟန်တူသည်။ ကားပေါ်မှအဆင်း မြတ်နိုးက သူနှင့်အတူလိုက်ခဲ့ရန် ဖိတ်ခေါ်သည်။ သားသားမှာ အားနာတတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း မာနရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ကားကို လိုက်မစီးလိုပေ။ မိမိဘာသာ လိုင်းကားစီး သွားချင်သည်။ သို့သော် မြတ်နိုးကလည်း အတင်းခေါ်၊ သူ့အဒေါ်ကလည်း နယ်မှ အိမ်က ဖုန်းဆက်ထားကြောင်း၊ အိမ်သို့ လိုက်လည်ပြီးမှ ပြန်လိုက်ပို့မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလာသောကြောင့် သားသားတစ်ယောက် မာနကိုခဝါချကာ လိုက်ခဲ့တော့သည်။

မြတ်နိုးတို့အိမ်မှာ မြို့လယ်ခေါင်တွင်ရှိပြီး တိုက်ခန်းမှာ အတော်အသင့်ကျယ်ဝန်းသည်။ ပထမထပ်တွင် တည်ရှိပြီး အခန်းတွင်းမှာလည်း တော်တော်တောက်ပြောင်အောင် ပြင်ဆင်ထားသည်။ ထိုနေ့က သားသားတစ်ယောက် မြတ်နိုးတို့ အိမ်မှာပဲ ညနေစာစားပြီးတော့မှ မြတ်နိုးတို့ တူဝရီးနှစ်ယောက်က သားသားနေသောတိုက်ခန်းသို့ လိုက်ပို့ကြသည်။

ညကျတော့ သားသားတစ်ယောက် အိပ်ရာပေါ်မှာ အတွေးများစရာ ဖြစ်လာတော့သည်။ သူ့ဘဝထဲသို့ မြတ်နိုးဆိုသော သွားထပ်ကလေးနှင့် ချစ်စရာကောင်မလေးတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ ကံကြမ္မာကြောင့်ပဲလား လူကြီးတွေကြောင့်ပဲလား တော်တော်ဝေခွဲရခက်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါလေ၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် အသစ်ရတယ်လို့ပဲ မှတ်တာကောင်းပါတယ်။ ဒီလိုအတွေးနဲ့ပဲ အိပ်ရာဝင်လိုက်တော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ ကျောင်းစတင်တော့ ကျောင်းမှာ သူငယ်ချင်းတွေနှင့်ပြန်တွေ့ကာမှ ပြန်လည်စုံပြေလာတော့သည်။ မသိစိတ်က မသိမသာပင် ကျောင်းခန်းမကျယ်ထဲမှာ မြတ်နိုးကို ရှာဖွေနေမိသည်။ မတွေ့၊ မြတ်နိုးသူငယ်ချင်းတွေကိုတော့ တွေ့သည်။ မြတ်နိုးကိုမူ အရိပ်အယောင်ပင်မတွေ့။

ပထမအချိန် ကုန်ခါနီးတော့မှ မြတ်နိုးတစ်ယောက် အခန်းထဲသို့ နောက်ပေါက်မှ ဝင်လာတာတွေ့ရသည်။ တစ်ချိန်လုံး မသိမသာမျှော်မိနေသော သားသားမျက်လုံးအစုံက မြတ်နိုးကို ဝင်လာလာချင်း တွေ့လိုက်နိုင်သလို မြတ်နိုးကလည်း လူတွေအများကြီးကြားထဲမှ သားသား ၏ မျက်လုံးအစုံကို တန်းကနဲတွေ့လိုက်သည်။ သားသားမျက်နှာမှာ ချိန်းထားသောသူ ပေါ်မလာ၍ မျှော်နေချိန်မှာ ရုတ်တရက်တွေ့လိုက်ရသလိုမျိုး ဝင်းကနဲဖြစ်သွားသည်။ မြတ်နိုးကလည်း သွားထပ်ကလေး ပေါ်အောင်ပြုံးပြကာ ခပ်သွက်သွက်ကလေးဝင်လာကာ နောက်တန်းအစွန်တွင်ထိုင်နေသော သားသားဘေးသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ စာသင်ချိန်နောက်ကျသွားသူပီပီ ပစ္စည်းတွေထုတ်ကာ အလုပ်ရှုပ်နေချိန် မိမိစာအုပ်ကို မိမိလက်နှင့် ပြန်ချိတ်မိကာ စာအုပ်က နှစ်ယောက်သားထိုင်နေသည့်ကြားသို့ ကျသွားသည်။ ဒါကို သားသားကလည်း ရုတ်တရက် ကောက်အပေး၊ မြတ်နိုးကလည်း ကမန်းကတန်းလှမ်းအယူ ငယ်ထိပ်ချင်း ဆက်ကနဲ ဆောင့်မိတော့သည်။ ငယ်ထိပ်မှာ ပူကနဲဖြစ်သွားသောကြောင့် ခေါင်းကိုမော့အကြည့် မြတ်နိုးကလည်း လှည့်အကြည့် မျက်နှာနှစ်ခု အလွန်နီးကပ်စွာ ဆုံမိကြတော့ သားသားရင်ထဲမှာ နွေးကနဲဖြစ်သွားသည်။ မြတ်နိုးမျက်နှာမှာလည်း ရဲကနဲဖြစ်သွားကာ ချက်ချင်းပင် သားသားကို တောင်းပန်သည်။ ဆောရီပဲနော် . . . တော်တော်နာသွားသလား စသည်ဖြင့် နှစ်ယောက်သား လေသံကလေးဖြင့် ပြောကြကာ ရယ်မိကြသည်။

ဒီလိုနှင့်ပဲ အချိန်ကုန်တော့ မြတ်နိုးက သားသားစာအုပ်ကိုငှားကာ သူ့သူငယ်ချင်းတွေဆီ သွားထိုင်တော့သည်။ ထိုနေ့က နောက်ထပ် စကားမပြောဖြစ်ကြတော့။ တွေ့လိုက်တိုင်းတော့ နှစ်ယောက်သား အပြန်အလှန် မကြာခဏ ရယ်ပြဖြစ် ကြသည်။ သားသားကလည်း မကြာခဏဆိုသလို မျက်လုံးတွေက မြတ်နိုးဆီကိုသာ ရောက်နေတော့သည်။

ကျောင်းဆင်းချိန်ရောက်တော့ အိမ်အပြန်မှာ ကားပေါ်ကို တက်ရန်ပြင်နေသော မြတ်နိုးကို သားသား လှမ်းတွေ့လိုက် ရသည်။ မြတ်နိုးကတော့ မမြင်၊ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရှာနေသလို လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီးတော့ ကားပေါ်တက်ကာ ထွက်သွား တော့သည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သားသားတစ်ယောက် ပင်ပန်းစွာဖြင့် ကုတင်ပေါ်လှဲချပြီး နေ့လည်ကအကြောင်းတွေကို စိတ်ကူးယဉ်နေမိသည်။ ပထမနှစ် ကျောင်းစတင်ကတည်းက ဘာကြောင့်များ မြတ်နိုးကို သတိမထားမိရသည်မသိ။ ဒါထက် ဆိုးသည်က ငယ်စဉ် ငါးတန်းနှစ်လောက်ကတည်းက လမ်းထဲသို့ပြောင်းလာသော သူမနှင့် ဘာကြောင့်များ မရင်းနှီးရသည်မသိ။ မိမိကိုယ်တိုင်ကပဲ အလိုလိုနေရင်း ဘဝင်မြင့်နေသောကြောင့် တခြားသူများကို သတိမထားမိသည်လား မပြောတတ်။ အတွေးတွေများနေရင်း တိုက်ခန်းခေါင်းလောင်းဆွဲသံကြားရသည်။ ထို့ကြောင့် ဝရန်တာထွက်ကြည့်တော့ လမ်းထဲမှာ ဖုန်းအငှားဆက်သောဆိုင်မှ ကလေးမကလေး ဖြစ်နေတာတွေ့ရသည်။ ဖုန်းလာနေသောကြောင့် လာခေါ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောသဖြင့် ကပျာကယာပင်ဆင်းသွားပြီး ဖုန်းကိုကိုင်လိုက်တော့ တစ်ဖက်မှအသံက မေမေအသံလည်းမဟုတ်၊ အသံ ခပ်လွင်လွင်ကလေးနှင့် သားသားလားဟု မေးနေသောကြောင့် မြတ်နိုးများဖြစ်နေမလားဟု အတွေးဝင်ကာ အလောတကြီး. . . “ ဟုတ်ပါတယ်၊ အခုပြောနေတာ ဘယ်သူပါလဲ ”

“ အခုပြောနေတာ မြတ်နိုးပါ ”

ဖြေသံကြားရသည်နှင့်ပင် ရင်ထဲတွင် ဒိန်းကနဲဖြစ်သွားကာ အသက်ရှူများသွားသည်။ ရင်ခုန်သံတွေ တဖြည်းဖြည်း မြန်လာတာ မိမိဖာသာ သတိထားလိုက်မိသည်။ ခဏလောက်နားပြီး လေသံထိန်းကာ . . .

“ မြတ်နိုးလား . . . ပြောလေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

“ ကျောင်းဆင်းတုန်းက သားသားကို ရှာနေသေးတယ်၊ အန်တီက အိမ်ကိုခေါ်ခဲ့၊ ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်ပို့ပေးမယ်၊ စာအတူတူကျက်လို့ရအောင်လို့ ခေါ်ခိုင်းလို့၊ ဒါပေမယ့် မတွေ့တာနဲ့ပဲ အိမ်ပြန်လာရတယ်၊ ဖုန်းနံပါတ်တောင် အိမ်ကို လှမ်းမေးပြီး ဆက်လိုက်တာ ”

သားသားတစ်ယောက် နားထောင်နေရင်း ညနေက ဘာကြောင့်များ သွားမနှုတ်ဆက်မိသလဲဟု မိမိဖာသာ နောင်တတွေ အကြိမ်ကြိမ်ရကာ နှမြောနေမိသည်။ ဒီလိုနှင့်ပဲ နောက်နေ့တွေ့ဆိုလျှင် စာကျက်ရအောင် အိမ်ပြန်လျှင်လိုက်ခဲ့ရန် ပြောပြီး အလိုလိုနေရင်း စာကျက်ဖော်တစ်ယောက် ရသွားတော့သည်။

ဖုန်းဆက်ပြီးအိမ်အပြန် တစ်ယောက်တည်း ကြည့်နူးလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း၊ ဘယ်လိုကုသိုလ်မျိုးပါလိမ့်။ အရင်က တစ်ခါမှ မပတ်သက်ဖူးသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ကောက်ကာငင်ကာ အလွန်ရင်းနှီးသော အဆင့်ကို လျှင်မြန်စွာ ကူးပြောင်း လာသော အခြေအနေကို မိမိဖာသာပြန်ပြီးအံ့ဩနေမိသည်။ သူ့အဒေါ်ကလည်း သဘောကောင်းလွန်းလှသည်။ နောက်ကွယ်က ဘာတွေလဲ၊ ဘယ်လိုအကြောင်းတွေနဲ့ပတ်သက်နေလဲ စသည်ဖြင့် အတွေးမျိုးစုံ ခေါင်းထဲရောက်နေတော့သည်။

နောက်နေ့ ကျောင်းရောက်တော့ စာမေးပွဲတွေ မည်သည့်နေ့တွင် မည်သည့်စာမေးပွဲစစ်မည် စသည်ဖြင့် ရက်စွဲတွေ ထွက်လာတော့သည်။ ဒါမျိုးတွေက ဆေးကျောင်းသား ဒုတိယနှစ်သမားတိုင်း ကြုံတွေ့ရသော အတွေ့အကြုံ၊ စာမေးပွဲ

ရက်စွဲတွေကို ကြည့်ရင်း သားသားတစ်ယောက် ရင်မောမိသည်။ပထမနှစ်ကတော့ ကျူရှင်လည်း တက်စရာမလို၊ မိမိဖာသာ ကြုံသလိုစာကျက်ရင်းဖြင့် ဂုဏ်ထူးနှစ်ဘာသာရခဲ့သည်။ ဒီနှစ်ကော အခြေအနေကောင်းမှကောင်းပါမလား၊ သူများတွေကတော့ ကျူရှင်တက်ထားသည်မှာ လွန်ခဲ့သောနှစ်ကတည်းက၊ ဘာပဲပြောပြော ထိုသူတွေနှင့်ယှဉ်လိုက်လျှင် မိမိက ကျူရှင် တက်မထားတော့ တစ်ပန်းရုံးပြီးသားဖြစ်နေသည်။ အတွေးတွေများနေသဖြင့် စာသင်တာကိုပင် စိတ်ကသိပ်မရောက်ချင်။ မြတ်နိုးကိုတော့ တစ်ခါတစ်လေ ခိုးခိုးကြည့်မိသည်။ နှစ်ခါခိုးကြည့်လျှင် တစ်ခါလောက်တော့ သူနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံမိသည်။

သည်လိုနှင့် ကျောင်းဆင်းချိန်ရောက်တော့ သားသားတစ်ယောက် သူ့ဝသီအတိုင်း နောက်ကျမှ စာသင်ခန်းထဲက ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျောင်းရှေ့တွင် ကားတွေများပြားလှစွာ၊ မြတ်နိုးကားကို ရှာကြည့်သည်။ မနေ့က ရပ်ခဲ့သော ကျောင်းထွက်ပေါက်တံခါးနားမှာ မြတ်နိုးတစ်ယောက် အိတ်ကလေးကိုပိုက်ကာ သူ့ကိုရှာနေတာ တွေ့လိုက်ရသည်။ လျှင်မြန်စွာပဲ မြတ်နိုးဆီ အရောက်လျှောက်သွားပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်တော့ သူက “လာ . . . ကားပေါ်တက်” ဆိုကာ ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ သားသားလည်း ကားနောက်ခန်းထဲဝင်ထိုင်ကာ ရှေ့ခန်းမှ အန်တီအား နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှပင် ပြုံးပြကာနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ မြတ်နိုးကတော့ ကားရှေ့ခန်းထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ မဆိုင်းမတွပင် ကားကလေးက ဖြေးဖြေးလေး ကျောင်းဝင်းထဲမှ ထွက်လာသည်။ ကားထဲမှာ ဘာစကားမျှ မပြောဖြစ်။ တွေဝေရင်း၊ ငေးမောရင်း ဖြင့်ပင် မြတ်နိုးတို့အိမ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

အိမ်ရောက်တော့ ကားပေါ်ကဆင်း၊ ပစ္စည်းတွေ ကူညီသယ်ရင်း မြတ်နိုးတို့တိုက်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ အရင်ဦးစွာ ပထမထပ်ရှိ မြတ်နိုးတို့လက်ရှိနေသော တိုက်ခန်းသို့ ဝင်သည်။ မြတ်နိုးတစ်ယောက် အဝတ်အစားလဲပြီး အိမ်နေ အဝတ်အစားဖြင့် ပြန်ထွက်လာအထိ ဧည့်ခန်းထဲတွင်တစ်ယောက်တည်း ထိုင်စောင့်နေမိသည်။ သူ့အဒေါ်ကလည်း “သားသား . . . ထိုင်နှင့်ဦးနော်” ဟု ဆိုကာ နောက်ဖေးခန်းထဲဝင်သွားကာ တစ်ယောက်တည်း အလုပ်တွေရှုပ်နေတော့သည်။ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့် ထိုင်စောင့်နေရတာ အချိန်တွေ အလွန်အကုန်နှေးလှသည်ဟု ထင်မိသည်။ တော်တော်လေးကြာတော့မှ မြတ်နိုးတစ်ယောက် အိမ်နေအဝတ်အစားဖြစ်သော တီရှပ်အဟောင်း ခပ်သေးသေးလေးကို အောက်မှ သရိုးကွာတား ဒူးကျ ဘောင်းဘီကလေးဝတ်ကာ သနပ်ခါးပါးပါးလေးနှင့် ပြန်ထွက်လာသည်။ သားသားကို မြင်မြင်ချင်း ချစ်စရာ သွားထပ်ကလေး ပေါ်အောင် ပြုံးပြသည်။ သည်အပြုံးကလေးတွေက သားသားကို ရူးသွပ်သွားစေလောက်သည်။

“စောင့်ရတာ ပျင်းနေပြီလား” ဟု ပြောရင်း သားသားဘေးနားချထားသော သူ့စာအုပ်ကို လာကောက်ယူနေတုန်း သူ့ထံမှ ရှန်ပူနဲ့ ခပ်သင်းသင်းကလေးကို အလိုလိုနေရင်း လိုက်ရှုနေမိသည်။

“ဒီလိုပါပဲ . . . ရပါတယ် ”

“ ဒါနဲ့ . . . သားသား ဝိုက်ဆာနေပြီလား ”

“ မဆာပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

“ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဆာရင် အရင်စားပြီးမှ စာဖတ်ကြမလို့လေ ”

“ ရပါတယ် . . . မဆာသေးပါဘူး၊ အစောကြီးရှိသေးတဲ့ဟာ ”

“ ဒါဆိုလဲပြီးရော . . . စာသွားဖတ်ကြမယ် ”

ပြောရင်းဆိုရင်းဖြင့် သူ့စာအုပ် တပွေ့တပိုက်ကြီးနှင့် လက်ထဲမှ ဆွဲခြင်းကလေးကို ဆွဲကာ “လာလေ . . . သားသား သွားကြမယ်” ဟု ဆိုကာ တံခါးပေါက်ဆီ မနိုင်မနင်းဖြင့် လျှောက်သွားသည်။

“မြတ်နိုး ဘယ်သွားမလို့လဲ” သားသားတစ်ယောက် အံ့ဩစွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

သမင်လည်ပြန် ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ သွားထပ်ကလေးပေါ်အောင်ပြုံးရင်း . . .

“ အပေါ်ထပ်ကိုလေ၊ မြတ်နိုးက အပေါ်ထပ်မှာ စာကျက်တာ ”

“ ဪ . . . ”

“ဒါနဲ့ ဟိုသော့ကလေး ယူလိုက်ပါလား . . . ဆောရီးနော်” ဟု ဆိုကာ နံရံတွင် ချိတ်ထားသော ခွေးပုံ သော့တွဲကလေးကို မေးငေါ့ပြသဖြင့် သားသားလည်း မဆိုင်းမတွပင် လှမ်းယူလိုက်သည်။ ပြီးနောက်တံခါးဖွင့်ရန် လက်မအားသော မြတ်နိုးအတွက် တံခါးကိုလှမ်းကာ ဆွဲဖွင့်ပေးလိုက်တော့ မြတ်နိုးကိုယ်ဘေးနားကအဖြတ် သင်းပျံ့သော ရှန်ပူနဲ့ကို တလှိုင်ကြီးရလိုက်ပြန်သည်။ တံခါးပွင့်သွားတော့ မြတ်နိုးက နောက်ဖေးဘက်ကို လှမ်းကာ အော်ပြောသည်။

“ ဒေါ်လေးရေ . . . သမီးတို့အပေါ်ထပ်တက်ပြီနော် . . . တံခါးစေ့ထားခဲ့တယ် ”

“ အေး . . . သမီးရေ ”

အပြင်ထွက်လိုက်တော့ . . .

“ သားသား ရတယ်၊ တံခါးကို ဒီတိုင်းဆွဲပိတ်ထားလိုက် ”

သားသားတယောက် တံခါးကို အလိုက်သင့်လေး ပြန်ပိတ်ပေးလိုက်ပြီး “မြတ်နိုး စာအုပ်တွေပေး၊ ကူသယ်ပေးမယ်” ဟုပြောလိုက်တော့ မျက်နှာကလေး ဝင်းကနဲဖြစ်သွားကာ ရယ်ကျဲကျဲကလေးဖြင့် “ဒါဆိုလဲ အပေါ်ကဟာလေးတွေ ဆွဲယူ လိုက်လေ” ဟု ဆိုကာ စာအုပ်အထပ်လိုက်ကို ပင့်ပြလိုက်တော့ သားသားလည်း သူ့စာအုပ်ကလေးတွေကို အပေါ်ဖက်မှ လေးပုံသုံးပုံလောက်ကို ဆွဲယူလိုက်ရာ ဘယ်ဘက်လက်ဖျားကလေးဖြင့် မြတ်နိုး၏ နူးညံ့လှသော လက်မောင်းသားကလေးကို ပွတ်လိုက်မိသည်။ မြတ်နိုးတော့မသိ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မထီဖူးသောသားသားကတော့ ဓာတ်လိုက်သလို ဖျင်းကနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ ဆောရီးပဲနော် သားသား ကျေးဇူးလဲတင်ပါတယ်၊ အခုလိုကူသယ်ပေးတာ . . . ”

“ ရပါတယ် အေးဆေးပေါ့ ”

စကားပြောရင်း မြတ်နိုးက ရှေ့မှ အပေါ်ထပ်ကိုတက်သွားသည်။ သားသားကတော့ နောက်မှ၊ မြတ်နိုး ခြေတလှမ်း လှမ်းလိုက်တိုင်း ဖြူဖွေးကျော့ရှင်းသော ခြေထောက်ကလေးမှာ ခြေသလုံးသားတို့အထက် ဘောင်းဘီအုပ်ထားသော ဒူးခေါက်ခွက်မှ ပေါင်အောက်သားအထိ ပေါ်ပေါ်လာတာကို ကြည့်ရတာ အလွန်ကောင်းလှသည်။ စိတ်ထဲမှာ မရိုးမရွံပင် ဖြစ်လာရသည်။ အပေါ်ထပ်ရောက်တော့ မြတ်နိုးက “ဒါလေး ခဏ” ဆိုကာ သူ့ထံမှ ကျန်သောစာအုပ်များကို သားသားပေါ် ထပ်တင်ပေးလိုက်ကာ . . .

“ သော့တွဲက . . . ”

“ဪ . . . ညာဘက်လက်မှာ” ဟု ဆိုကာ ညာလက်ထဲမှ သော့တွဲကို သူ့မြင်အောင်ပြလိုက်တော့ . . . “ဪ” ဆိုကာ သူ့လက်ကလေးဖြင့် သားသားလက်ထဲမှ သော့တွဲကို သားသားလက်ကိုထိကာ ယူသွားတော့ သားသားမှာ ထပ်ပြီး ရင်ခုန်ရပြန်သည်။ တံခါးပွင့်သွားတော့မှ ဒီအခန်းကလေးက ကျူရှင်သင်သောအခန်းကလေးဖြစ်နေတာ အံ့ဩစွာ တွေ့ရသည်။ ခုံတန်းနှစ်ခုနှင့် စားပွဲခုံတစ်လုံးချထားသည်။ ဒါ့အပြင် အိမ်ခန်းကရည်သောကြောင့် အိမ်ခန်းအလယ်လောက်တွင် အခန်းတစ်ခန်းဖွဲ့ထားသည်။ ပြီးတော့မှ နောက်ဖေးခန်း။ အိမ်ခန်းပုံစံက ထူးဆန်းသောကြောင့် . . .

“ ဒါက ကျူရှင်ခန်းလား မြတ်နိုး ”

“ ဟုတ်တယ်လေ၊ မြတ်နိုးတို့ဒီမှာပဲ ဝိုင်းခေါ်သင်တာ . . . ကျောင်းကဆရာတွေနဲ့ပဲလေ ”

“ ဪ . . . ဒီလိုလား ”

“ သားသားရော တက်မလား ”

“ အင်း . . . ကြည့်သေးတာပေါ့ ”

“ အင်းပေါ့လေ . . . သားသားက စာတော်တာကိုး၊ ကျူရှင် ဘယ်တက်စရာလိုပဲ၊ မလဲ၊ မြတ်နိုးတို့တော့ စာလည်း ကောင်းကောင်းမကျက်ချင်လို့ သက်သာအောင် ကျူရှင်တက်ရတယ် ”

“ စာမကျက်ချင်လို့ . . . ဟုတ်လား ”

“ ဪ မဟုတ်ပါဘူး၊ အရင်ကပါ၊ အခုတော့ စာကျက်ရတော့မယ်လေ၊ စက်ကင်းအိမ်ဘီ ရောက်နေပြီလေ ”

အားနာသလိုလေး ပြုံးကာ ခုံတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ သားသားလည်း စာအုပ်တွေ ချကာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ယနေ့ထိ သင်ပြီးသောစာများကို တစ်ဘာသာချင်း စတင်ကာ ဖတ်ဖြစ်တော့သည်။ ဆေးကျောင်းမှ စာအများစုမှာ မိမိဖာသာဖတ်နေရုံနှင့် မပြီး၊ တချို့နေရာတွင် သေချာစွာစဉ်းစားကာ အကြောင်းရင်း ဘာကြောင့် ပြောသည်၊ ဘာကြောင့် ထိုသို့ရှိရသည် စသည်ဖြင့် မှတ်သားမှ စာဖတ်ရတာ အရာရောက်သည်။ ပြောရလျှင် ဒစ်စကပ်ရှင်း ဝင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီလိုဖတ်မှသာ စာတွေကမှတ်မိသည်။ သားသားအဖို့တော့ ဒစ်စကပ်ရှင် မဝင်လည်း ပြဿနာက သိပ်မရှိ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့ကစာဖတ်တိုင်း အကျိုးအကြောင်းယှဉ်ပြီးမှ မှတ်သားသည်။ မှတ်ဉာဏ်ကလည်း ကောင်းသောကြောင့် သိပ်ပင်ပင်ပန်းပန်း ဖတ်ရသည်မရှိ။

မြတ်နိုးမှာတော့ ဒီလိုမဟုတ်၊ ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင်ပြီးမှ မှတ်သားရမည်များကို ဒီအတိုင်း အလွတ်မှတ်ထားတာ များသဖြင့် အတော်များများမှာ အချိတ်အဆက်မမီ၊ သားသားတစ်ယောက် မိမိအိုင်ဒီယာများ၊ ကောက်ချက်များ မှတ်သားချက်များကို ဆက်ခါဆက်ခါ ရှင်းရှင်းပြရသည်။ သားသားရှင်းပြလျှင်တော့ သူ့မျက်လုံးကလေး အဝိုင်းသားဖြင့် သားသားကို အထင်ကြီးစွာ ကြည့်နေတတ်သည်။

ဒီလိုကြည့်နေတာမြင်တိုင်း သားသားကို ဒီထက် အဆပေါင်းတစ်ရာမက ဆက်လက်ကြိုးစားရန် အားပေးနေသလို ခံစားရသည်။ ညနေ(၆)နာရီပတ်ဝန်းကျင်ရောက်တော့ ဒေါ်လေးတစ်ယောက် ၅ ဆင့်ချိုင့်ဖြင့် ထမင်းလာပို့သည်။ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာစိုးသဖြင့် ချိုင့်ထားပြီးတာနှင့် တံခါးသေချာပိတ်ထားရန်မှာပြီး ပြန်သွားသည်။ ခဏနေတော့ ထမင်းစားကြတော့လည်း မြတ်နိုးက သားသားကို ဟင်းတွေတစ်ပုံကြီး ထည့်ပေးကာ သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ ဝိတ်လျှော့နေသလို

အနည်းငယ်သာ စားသည်။ စားရင်းကြည့်နေတတ်သဖြင့် သားသားမှာ စားရသည်မှာ မလွတ်လပ်လှ။ စားပြီးတော့ ည (၈)နာရီခန့်အထိ ဆက်ဖတ်ဖြစ်သည်။ နောက်တော့ မလိုသောစာအုပ်တွေ ထိုအခန်းမှာပင် ထားခဲ့ကာ အောက်ထပ် ပြန်ဆင်း လာခဲ့သည်။ အောက်ထပ်တွင် ဒေါ်လေးကိုနှုတ်ဆက်ကာ ပြန်မယ်ပြုတော့ ဒေါ်လေးကလိုက်ပို့ရန် ပြင်နေသေးသည်။ အားနာလှသဖြင့် မိမိဖာသာ ပြန်မည်ဖြစ်ကြောင်း အကျိုးအကြောင်းပြောကာ ပြန်လာခဲ့သည်။

အိမ်ပြန်လမ်းမှာရော၊ အိမ်ရောက်တော့ရော မြတ်နိုးနှင့်အတူ စာကျက်ခဲ့သောအချိန်က ရှိခဲ့သည့် ကြည်နူးမျှ ရင်ခုန်မှု ဆွတ်ပျံ့မှုတွေက တစ်လှေကြီးပါလာကာ လောကကြီးက အလွန်သာယာလှပါလားဟု ကြည်နူးမိသည်။ တစ်ယောက်တည်း ရှိနေချိန်မှာလည်း စာတွေထပ်ဖတ်နေမိသည်။ အဓိကကတော့ နောက်နေ့စာကျက်လျှင်လည်း မြတ်နိုးကို ရှင်းပြရလျှင် ဒီထက်ပို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းရှိစေရန် ဖတ်နေမိခြင်းဖြစ်သည်။ စာဖတ်ရင်းနဲ့မှ ပြန်စဉ်းစားမိသည်။ “ငါ မြတ်နိုးကို ရင်ခုန်မိနေပြီလား” ဒီလိုစဉ်းစားလိုက်တိုင်း တစ်ကိုယ်လုံး နွေးကနဲဖြစ်သွားရသည်။ “သေချာပါပြီ ငါတော့ မြတ်နိုးကို စွဲလမ်းနေမိပြီ” ဟုသာ ကောက်ချက်ချလိုက်ကာ အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။ အိပ်မက်ထဲတွင်လည်း မြတ်နိုးပါ၊ပါသည်။ သူ့ရှေ့မှာ စာအုပ်ကလေး တစ်အုပ်ကိုင်ကာ ဖက်နမ်းလိုက်ချင်စရာကောင်းလောက်အောင် လှပစွာ ပြုံးပြနေသည်။

နောက်နေ့များတွင်တော့ ကျောင်းဆင်းတာနှင့် မြတ်နိုးတို့အိမ်ကို လိုက်မသွားတော့။ သားသားတစ်ယောက် အိမ်ကို အရင်ပြန်သည်။ ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲ၊ ပြီးတော့ ထမင်းထွက်စားလိုက်သည်။ မြတ်နိုးတို့အိမ်ကို (၆)နာရီ မထိုးခင်လောက် အရောက်သွားသည်။ ပြီးလျှင် ည (၁၀)နာရီအထိ စာအတူဖတ်ကြသည်။ သားသား နေ့တိုင်း သတိထားမိတာ တစ်ခုတည်း ရှိသည်။ မြတ်နိုးတစ်ယောက် တစ်နေ့တစ်ခြား ပိုပိုလှလာသည်။ ပိုပြီးချစ်စရာကောင်းလာသည်။ သူမသိသော စာကို ရှင်းပြလိုက်လျှင် ကလေးလေးတစ်ယောက်လို ပျော်သွားသော သူ့ကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာ လှိုင်းတံပိုးတွေ တိုးတိုးလာရသည်။ စာအုပ် လှမ်းအယူ တွင် လက်ချင်းထိခတ်မိသွားတာ၊ စာတစ်အုပ်ထဲကို နှစ်ယောက်အတူတူ ဘေးချင်းကပ်ထိုင်ပြီး စာတွေ ရှာဖတ်ရတာ၊ ဒါမျိုးတွေက သူ့ရင်ထဲက လှိုင်းတံပိုးတွေကို တနေ့တခြား ပိုမိုပြင်းထန်လာအောင် လှုံ့ဆော်ပေးနေလေ့ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ စာဖတ်ရင်းက သူ့ကိုမော့အကြည့် သူ့ကလည်း အကြည့် မျက်လုံးချင်းဆုံကာ စကားတွေ ဆွံ့အပြီး တိတ်ဆိတ်သွား၊ ပြီးလျှင် ရှက်စနိုးဖြင့် ခေါင်းကလေးငုံ့သွား၊ ဒါမျိုးတွေကြုံလျှင် ရင်ထဲတွင် ဘင်ခရာတီးဝိုင်း ၁၀ ခုလောက် အပြိုင်တီးနေသလို ခံစားရသည်။

ဒီလို နေရင်းထိုင်ရင်းဖြင့် လကုန်ခါနီး၊ ပထမဆုံးစာမေးပွဲကို စရောက်လာခဲ့တော့သည်။ စာမေးပွဲမဖြေခင် တစ်ရက် အလိုကတည်းက မြတ်နိုးက ကျောင်းမတက်ပဲ အိမ်တွင်စာကျက်သည်။ သားသားကတော့ ကျောင်းကိုမှန်မှန် တက်စေ ချင်သည်။ ကျောင်းတက်ချိန်ကျောင်းတက်၊ စာကျက်ချိန်စာကျက် ဒါကိုပဲကြိုက်သည်။ ကျောင်းမတက်လျှင် ဘာတွေ ဆက်သင်သည်ကို မသိ၊ မသိသောစာကို အလွတ်ကြီးဖတ်လျှင် အလိုလိုနေရင်း အချိန် ၄ နာရီလောက်တော့ ပုပ်သွားရသည်သာ။ ဒါကို မြတ်နိုးကလက်မခံ၊ စာမေးပွဲအောင်ရအောင် ကျောင်းပြေးပြီး စာကျက်သည်။ သားသားက ကျောင်းပြီးတော့ ညနေ (၆) နာရီလောက်မှ မြတ်နိုးဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။ ယနေ့သင်သောစာများကို ပြောပြမည်။ ပြီးတော့ စာကျက်သော အခြေအနေကိုမေးမည်။ ဖုန်းဆက်လိုက်တော့ မထင်လောက်စရာ၊ မြတ်နိုးတစ်နေ့လုံးစာကျက်နေတာ လေးပုံတစ်ပုံလောက်ပဲ ပြီးသေးသည်။ ပြီးတော့ သူ့ပြေးသောအပိုင်းတွေက သားသားကျက်လျှင် တစ်နာရီကျော်ကျော် လောက်နှင့် ရနိုင်သည့်အနေအထား၊ သူ့စိတ်ဓာတ်ကျမည်စိုးသဖြင့် ဘာမှမပြောပဲ စာဆက်ကျက်ရန်၊ အခက်အခဲရှိလျှင် ဖုန်းဆက်ရန် ပြောပြီး အိမ်ပြန်လာကာ စာကိုဖိဖိစီးစီး သာကျက်နေတော့သည်။ ထိုနေ့ညက (၁၂:၃၀)လောက်မှ စာတွေ အကုန်ဖတ်လို့ပြီးသွားသည်။ မိမိကိုယ်ကို စိတ်ချသွားသဖြင့် စိတ်အေးသက်သာစွာပင်အိပ်လိုက်တော့သည်။

နောက်နေ့စာမေးပွဲတွင်လည်း ကောင်းမွန်စွာ ဖြေဆိုလိုက်နိုင်သည်။ အမှတ်ကောင်း၊ မကောင်းတော့ မသိ၊ အောင်မည်တော့ ထင်သည်။

စာမေးပွဲဖြေပြီးတော့မှ မြတ်နိုးကို လိုက်ရှာတော့ ကျောင်းရှေ့က အပင်ကြီးအောက်က အုတ်ခုံကလေးတွင် ငူငူကလေး ထိုင်နေတာတွေ့ရသည်။ သူ့ကိုကြည့်ရတာ တော်တော်လေးပင်ပန်းထားပုံပေါ်နေသည်။ ပြီးတော့မျက်နှာပေါ်တွင် စိတ်ဓာတ်ကျနေသလို တွေ့နေရသည်။ သားသားလည်း စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် . . .

“ မြတ်နိုး . . . ဘယ်လိုလဲ . . . အခြေအနေကောင်းရဲ့လား ”

မျက်နှာသေကလေးဖြင့် မော့ကြည့်ရင်း ခေါင်းကို အသာကလေး ညိတ်ပြလိုက်သည်။ ဒါကိုမြင်တော့မှ သားသား တစ်ယောက် ဟင်းကနဲ သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။

ဘေးနားမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း “ဘာဖြစ်နေတာလဲ” ဟု မေးလိုက်တော့ . . .

“ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး . . . နည်းနည်းစိတ်ညစ်နေလို့ ”

“ ဘာစိတ်ညစ်တာလဲ ပြောလေ . . . ငါကူစဉ်းစားပေးမယ်လေ ”

“ နေပါစေဟယ် ” ဟုသာပြောရင်း ရှေ့ကို ကြည့်ကာ . . .

“ ဟိုမှာ . . . စိုးကျော်အောင်တို့ပါလား၊ သားသားကို ရှာနေတာထင်တယ် ” ဟု ပြောကာ ခေါင်းလေးငုံ့နေလေသည်။

စိုးကျော်အောင်နှင့် ကျန်သူငယ်ချင်းလေးယောက်က သားသားကို သူတို့နှင့်အတူ လှည်းတန်းဘက်သွားကာ မုန့်စားရန် မရအရခေါ်သဖြင့် မြတ်နိုးကိုကြည့်လိုက်တော့ “ လိုက်သွားလိုက်လေ ” ဟု ဆိုသဖြင့် စိတ်မပျံ့တပါးဖြင့် လိုက်သွားရသည်။

နေ့ခင်း ကျောင်းပြန်တက်တော့ မြတ်နိုးကိုမတွေ့၊ ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်၊ လျှောက်များလည်နေသလား၊ အိမ်ပဲ ပြန်သွားတာလား စသဖြင့် အတွေးပေါင်းစုံ၊ ခေါင်းကို ရှုပ်နေတော့သည်။ ငါ့ကိုတောင် မပြောမဆို အသိမပေးဘဲ သွားရမလားဟု စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းသလိုလိုလည်း ဖြစ်ရသည်။ ဒီလိုနှင့်ပဲ ကျောင်းမှာ ပျင်းရိစရာ ညနေကျောင်းဆင်းချိန်အထိ ဒုက္ခခံနေရသလို နေနေရသည်။ ကျောင်းဆင်းတော့ အိမ်ပြန်၊ ရေချိုး ထမင်းစားပြီး မြတ်နိုးဆီသို့ အလျှင်အမြန် ထွက်လာမိတော့သည်။

အိမ်ရောက်တော့ မြတ်နိုးကို အခန့်သင့်တွေ့ရသည်။ ဧည့်ခန်းတီဗွီရှေ့တွင် ကာရာအိုကေဆိုနေသည်။ အသံက တော်တော်ကောင်းသည်။ အခုတော့လည်း ဘာမှမဖြစ်သလို၊ ဒေါ်လေးက တံခါးဖွင့်ပေးပြီး “ မင်းတို့ စိတ်ကောက် နေကြသလား ” ဟု မေးသည်။ သားသား တော်တော်လေးအံ့အားသင့်သွားသည်။

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါ်လေး ”

“ ဒေါ်လေးလည်း မသိပါဘူး၊ ဒီနေ့ သူ့အစောကြီး ပြန်တယ်လေ၊ ဒေါ်လေးကတော့ မင်းလည်း စောစော ပြန်မယ်ထင်လို့ မင်းအကြောင်း မေးတော့ ဘယ်သိပါ့မလဲဆိုပြီး ပြန်ပြောတယ်၊ အဲဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ”

“ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး ဒေါ်လေးရဲ့ ” သားသား ရိုးသားစွာပင် ဒေါ်လေးကို ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

ဒေါ်လေးလည်း နားလည်မှုဖြင့် ဘာမှဆက်မမေးတော့ပဲ သားသားကိုထား၍ နောက်ဖေးသို့ထွက်သွားတော့သည်။ သားသားတစ်ယောက် မြတ်နိုး သီချင်းဆိုပြီးသည့်အထိ သီချင်းနားထောင်ရင်း ထိုင်စောင့်နေမိသည်။ မြတ်နိုးက သူဝင်လာတာကို တစ်ချက်သာလှည့်ကြည့်ပြီး သီချင်းနှစ်ပုဒ် ဆက်တိုက်ဆိုလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ တီဗွီပိတ်ကာ သော့ယူပြီး “ ဒေါ်လေး . . . သမီး စာကျက်တော့မယ် ” ဟု အော်လိုက်ကာ အပြင်ထွက်လိုက်သည်။ သားသားကို သိပ်အရေးတယူရှိပုံမရ၊ သားသားစိတ်ထဲ တော်တော်ခံပြင်းသွားသည်။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ သူ့ကို ဘယ်သူမှ ဒီလိုအချိုးမျိုးမချိုးဘူးခဲ၊ သားသားက မာနကတော့ အလွန်ကြီးသည်၊ သူများအကြော မခံတတ်။ မှတ်ထားပြီး ရှောင်နေလိုက်တတ်သည်။ အခုတော့ သူ့အပေါ် ဒီလိုလုပ်တာ တခြားလူမဟုတ်၊ မြတ်နိုးဖြစ်နေသည်။ ဒေါ်သထွက်လည်းအခက်၊ မထွက်ရလည်း စိတ်ထဲက မခံချင် ဖြစ်လွန်းလှသည်။ သို့သော် စိတ်ကိုချုပ်တည်းပြီး စာကြည့်စားပွဲတွင် ထိုင်မိတော့မှ စတင်မေးတော့သည်။

“ မြတ်နိုး . . . ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဒီနေ့ တစ်မျိုးကြီးပဲ . . . ငါ့ကို ဘာများမကျေနပ်တာရှိလဲ ”

“ တော်သေးတာပေါ့ . . . မေးဖော်ရသေးတယ် ”

“ ဟင် . . . ဘယ်လို . . . ”

“ ဟိုနေ့တုန်းက ပြောခဲ့တာ မှတ်မိသေးလား . . . ”

“ ဘာကိုလဲ ”

“ ကျောင်းမှာသင်တာတွေကို လာပြောပေးမယ်ဆို . . . လိုရင် စာကူကျက်ပေးမယ်ဆို ”

“ အင်းလေ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ . . . ဟုတ်လား . . . ဒီကတော့ မနေ့က တစ်နေ့လုံးကျောင်းမတက်ပဲ အိမ်မှာ စာကျက်နေတာ မှားမိလေခြင်းလို့ တော်ကြာသူရောက်လာလို့ စာတွေအများကြီး ကျက်ပြီးပြီဆိုရင် စိတ်ဓာတ်ကျသွားမှာစိုးလို့ စာတွေနည်းနည်းပဲ ကျက်ထားပြီး စောင့်နေတာ၊ (၆) နာရီကျမှ ဖုန်းဆက်ပြီး စာတွေက ဘာတွေညာတွေနဲ့ လာပြောနေတော့ တော်တော်လေးကို စိတ်ထဲမှာ အောင့်သက်သက်ဖြစ်ရတယ်၊ ကိုယ့်ဖာသာကို တော်တော်တုံး တော်တော်အတုကောင်မလေးပဲ၊ ကိုယ့်အဆင့်မှ ကိုယ်နားမလည်ပဲ သူများကို မလိုဘဲ စေတနာထား၊ ဟိုတစ်ယောက်ကတော့ ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုစိတ်ထဲမှာထားတယ် ဆိုတာ မသိပဲ . . . ”

“တော်ပါတော့ မြတ်နိုးရယ် . . . ငါဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ မြတ်နိုး တစ်နေ့လုံး စာတွေကျက်ထားပြီဆိုတော့ ငါလာရင် စာတွေ အစကပြန်ဖတ်ဖို့လည်း မပြောချင်ဘူး၊ မတူဘဲ ကျက်နေတဲ့အခါကျတော့လည်း မြတ်နိုးအိမ်မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကျက်နေခွင့်ကို ပိတ်ပင်သလိုဖြစ်နေမှာစိုးလို့ မလာတာပါကွာ၊ မရည်ရွယ်ဘဲ အဲဒီလိုဖြစ်တယ်ဆိုရင် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဆောရီးပါကွာ၊ ငါမသိလိုက်လို့ပါ ၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့တော့နော်” ဟု စိုးရိမ်ကြီးစွာ ဖြေရှင်းလိုက်တော့ မြတ်နိုးမျက်နှာကလေးမှာ ဒေါသအရိပ်တွေ ကုန်သလောက်နီးပါး ဖြစ်သွားကာ . . .

“ တကယ်လား ”

“ တကယ်ပါ မြတ်နိုးရယ်၊ ငါမနေ့က မြတ်နိုးကို အားနာလို့ပါ၊ တကယ်တမ်းပြောရရင် ဒီတစ်သက်မှာ ပထမဆုံး စာအတူတူကျက်တဲ့လူဆိုလို့ မြတ်နိုးတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတာပါ၊ မြတ်နိုးပေါ်မှာ စေတနာလည်းထားပါတယ်၊ မြတ်နိုးက ငါ ဂရုအစိုက်ရဆုံးပါ ” စကားတွေက မရည်ရွယ်ပဲ ပါးစပ်ကနေတောင်စဉ်ရေမရ တရစပ်ထွက်သွားသည်။

မြတ်နိုး မျက်နှာကလေးကတော့ သူနဲ့မူနဲ့မနေတော့ပဲ ကြည်လင်ဝင်းပလာကာ သွားထပ်ကလေးပေါ်အောင်ပြုံးရင်း ကျေနပ်သွားသောလေသံဖြင့် “ဒါဆိုလည်း ပြီးရောပေါ့” ဟု ပြောကာ ခေါင်းကလေးငုံ့သွားလေသည်။

သားသားလည်း စိတ်ထဲမှာ ပြောချင်နေသောစကားတွေ အလိုအလျောက် ထွက်သွားရသည့်အတွက် အတော်ပင် ပေါ့ပါးသွားသည်။ မြတ်နိုးပြုံးသွားတာကလေးကိုကြည့်ရင်း အကျေနပ်ကြီးကျေနပ်မိသည်။ စိတ်ထဲတွင် အလိုလိုနေရင်း တစ်ယောက်ယောက်က တွန်းအားပေးနေသလို ဖြစ်လာသောကြောင့် အရဲစွန့်ကာ မြတ်နိုးမျက်နှာနှင့် နီးနီးကလေးသို့ မျက်နှာကို အနီးကပ်တိုးလိုက်သည်။ မြတ်နိုးကတော့ မသိဘဲ ခေါင်းကလေးငုံ့ကာ အောက်မှစာအုပ်တွင် စာတွေ လျှောက်ရေးနေသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ သားသားနာမည်ကို ကြိမ်ဖန်များစွာ ရေးခြစ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သားသားစိတ်ထဲတွင် အလွန်ပီတိဖြစ်သွားသည်။ ရင်ခုန်လှုပ်ရှားမှုအပြည့်ဖြင့် ဒီနေ့တော့ မြတ်နိုးကို ဖွင့်ပြောလိုက်တော့မည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြစ်လိုက်ကာ “မြတ်နိုး” ခပ်တိုးတိုးကလေး ရင်ခုန်နှုန်းမြင့်မားစွာဖြင့်ခေါ်လိုက်တော့ မျက်လုံးကလေးအပိုင်းသားဖြင့် ခေါင်းကလေး မော့အကြည့် မျက်နှာနှစ်ခုက အလွန် နီးကပ်စွာတွေ့မိကြလေသည်။

မြတ်နိုး၏ အသက်ရှူထုတ်လိုက်သော လေကပင် သားသားကို တိုက်ရိုက်ကြီး တိုက်ခတ်မိကာ မိမိရင်ခုန်သံရော မြတ်နိုး၏ ရင်ခုန်သံကိုပါ တိကျစွာကြားနေရသလိုထင်ရသည်။ စိတ်ထဲ ဖော်ပြမရနိုင်သော အမျိုးအမည်မသိ ဝေဒနာတစ်ခုက ပေါ်ပေါက်လာကာ စိတ်တွေအလွန်ထကြွလာပြီး မြတ်နိုးနှုတ်ခမ်းကလေးကို လက်မဖြင့် အသာအယာပွတ်လိုက်မိပြီး သူ့လက်ကလေးတွေကို အပေါ်မှ အုပ်ကိုင်လိုက်ကာ ရင်ခုန်လျှိုက်မောစွာဖြင့် “အိုင် လပ်ဖ် ယူ” စကားသုံးလုံးကို အသက်လှ ရှူလိုက်ရသည့်ကြားထဲမှ ပြောထွက်လိုက်သည့်ခဏ မြတ်နိုး၏ မျက်လုံးအိမ်ထဲတွင် မျှော်လင့်ခြင်း၊ ကြည်နူးခြင်းနှင့်အတူ အမိပွယ်ဖော်မပြနိုင်သော ခံစားချက်တစ်ခုကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်ဟု ထင်မြင်မိသည်။ စက္ကန့်ပိုင်း မခြားသောအချိန်အတွင်း သူ့လက်ဖဝါးကလေးကို ကိုင်မြှောက်လိုက်ကာ တရှိုက်မက်မက် နမ်းလိုက်တော့ လက်ကလေးတွန့်သွားကာ မျက်နှာပေါ်မှာ ရှက်ရောင်ဖြန်းကနဲ လက်သွားသည်။ သားသားကတော့ လက်ကလေးကို မလွှတ်ဘဲ ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ခေါင်းငုံ့သွားသော မြတ်နိုးကို မျှော်လင့်စွာဖြင့် ကြည့်နေမိသည်။ မြတ်နိုး၏ လက်ကလေးက ရုန်းထွက်မသွား၊ ကျန်လက်ကလေးတစ်ဖက်က သားသားလက်ကို မရဲတရဲဖြင့် ဆုတ်ကိုင်လိုက်သောခဏမှာ သားသားရင်ထဲ ပွင့်ထွက်သွားမတတ် ရင်ခုန်သံတွေ အလွန် ပြင်းပြလာကာ ဝမ်းသာခြင်း၊ ကျေနပ်ခြင်း၊ လှိုက်မောခြင်းတို့ တစ်ပြိုင်တည်း စုပြုံပေါက်ကွဲကာ မြတ်နိုး၏ ဆံစကလေးများ ပဲနေသော နဖူးပြင်နုနုကလေးကို ခြောက်ကပ်သောနှုတ်ခမ်းတို့ဖြင့် ညင်သာစွာနမ်းမိတော့သည်။

နမ်းလိုက်သည့်ခဏတွင် မြတ်နိုး၏ မျက်နှာကလေးမော့လာကာ မျက်လုံးအိမ်တွင် မျှော်လင့်ခြင်း၊ ရင်ခုန်ခြင်း၊ တမ်းတခြင်း အရိပ်အယောင်တို့ဖြင့် ပြည့်နှက်နေသယောင် ခံစားလိုက်ရသည်။ ကြိုတင်ကြံရွယ်မထားသော်လည်း သေချာ ပြင်ဆင်ထားသည့် လုပ်ရပ်တစ်ခုလိုပင် သားသား၏ ခြောက်ကပ်သောနှုတ်ခမ်းအစုံက မြတ်နိုး၏ စိုစွတ်နူးညံ့သော နှုတ်ခမ်းအစုံကို ဖြေးညင်းစွာ ရမ္မက်ပြင်းပြစွာ မဝံ့မရဲဖြင့်တို့ထိကာ အနမ်းတစ်ခုပေးမိတော့သည်။ အနမ်းတစ်ခုပြီးတော့ ခဏခွာသည်။ မြတ်နိုးကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ရှက်ကြောက်ကျေနပ်သော မျက်နှာကလေးကိုတွေ့တော့ နောက်တစ်ချက်၊ ထပ်ပြီးတော့ နောက်တစ်ချက်၊ နှုတ်ခမ်းချင်းမခွာတော့ပဲ စိတ်ရှိုတိုင်းသာ အနမ်းတွေ ခြွေမိတော့သည်။ အစက မဝံ့မရဲ၊ နောက်တော့ မြတ်နိုး နှုတ်ခမ်းတစ်စုံလုံး ပြတ်ထွက်သွားမတတ်ပင် အာသာငမ်းငမ်းဖြင့် စုပ်နမ်းရှိုက်နေရင်း မြတ်နိုး၏ အသက်ရှူသံ မသိမသာ အသက်ရှိုက်သွင်းသံတို့နှင့်အတူ ပြန်လည်နမ်းရှို့မှုဖြင့် တုံ့ပြန်မှုတွေ၊ ဒါတွေက ဒီလိုနမ်းရှို့နေမှုကို ပိုလို့သာတိုးအောင် လှုံ့ဆော်နေတော့သည်။ မနားတမ်း အသက်ငါးခါလောက် ခိုးရှူရသော အနမ်းတွေခြွေပြီးတော့မှ လူချင်းခွာလိုက်ကာ မြတ်နိုးကိုကြည့်တော့ ရှက်ကာ ခေါင်းကလေးငုံ့နေလေသည်။

“ မြတ်နိုးရယ် . . . ချစ်လိုက်တာကွယ် ”

“ ”

“ မြတ်နိုးရော . . . ချစ်လား . . . ဟင် ”

“ ”

“ ဖြေပါအုံးကွာ ”

“ ”

“ ဖြေပါကွာ ”

သုံးခါလောက် မေးလိုက်တော့မှ သူ့ရဲ့ကိုင်ထားသော လက်ကလေးကိုဖြေကာ လက်မကလေးဖြင့် သားသား၏ လက်မကလေးကို သုံးခါဖိပြလိုက်တော့ သားသားရင်ထဲမှာ ထီဆုကြီး အခါတစ်ရာပေါက်လျှင်ပင် ဒီလောက် ရင်ခုန်ရမည် မထင်၊ ပျော်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ ချက်ချင်းပင် ထိုင်ခုံပြောင်းလိုက်ပြီး မြတ်နိုးဘေး ရွှေ့ထိုင်လိုက်ကာ သူ့မျက်နှာကလေးကို ဆွဲလှည့် လိုက်သည်။ မြတ်နိုးမျက်နှာမှာ ရှက်ရွံ့မှုမပြေသေး။ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးကလေးကို ဆက်နမ်းပစ်လိုက်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ လက်တွေက မြတ်နိုးပုံခုံးပေါ်မှာ လည်တိုင်ကျောကလေးကို ဖက်လျက် . . . ။

မြတ်နိုးလက်ကလေးတွေကတော့ ရှက်ရွံ့စွာဖြင့် သားသားရင်ဘတ်ပေါ် မသိမသာလေး ထောက်ထားသည်။ သားသားအနမ်းတွေကို သူကလည်းတုံ့ပြန်သည်။ သားသားလည်း ရင်ခုန်လိုက်မောစွာဖြင့် ကြားဖူးနားဝရှိခဲ့သည့်အတိုင်း လျှာကလေးဖြင့် မြတ်နိုးနှုတ်ခမ်းသားကလေး နှစ်ခုကြားမှ သွားကလေးတွေကို လှမ်းထောက်မိသည်။ မြတ်နိုးက သွားကလေး တွေကို ရှက်ရွံ့စိတ်ဖြင့် စေ့ထားသည်။ သို့သော် ကြာကြာစေ့ဆော်စရာမလို၊ မသိမသာလေးဟပေးလိုက်တော့ သားသား လျှာကလေးက ပါးစပ်အတွင်းပိုင်းဝင်ကာ မြတ်နိုးလျှာထိပ်ကလေးကို သွားထိကာ ကစားပေးကြည့်သည်။ ဒီလိုကစားနေရင်း မြတ်နိုးလက်ကလေးတွေက တွန်းလိုက်သဖြင့် အလိုက်သင့်ကလေး နှုတ်ခမ်းချင်းပြန်ခွာကာ ကြည့်လိုက်တော့ သူ့နှုတ်ခမ်းလေး တွေက ပြန်လည်ဖိတ်ခေါ်နေသယောင်။ ဒါနှင့်ပဲ နောက်တစ်ခါ နှုတ်ခမ်းလေးတွေကို ထပ်ကာစုပ်လိုက်တော့ သူ့ဖက်ကလည်း ပါစပ်ကလေးဟကာ ပြန်စုပ်နေသည်။ နှစ်ယောက်သား အပြိုင်စုပ်ကာ လျှာကလေးချင်း ကလူကီစယ်နေကြရာ အသက် ရှူရန်ပင် မေ့နေကာ မကြာခဏ အသက်ကို လုကာလုကာ ရှူရသည်။

သားသား လက်တွေကအရဲစွန့်ကာ မြတ်နိုးကျောတွေကို ပွတ်တော့ မြတ်နိုးမှာ ကော့ကနဲကော့ကနဲ ဖြစ်လာကာ အသက်ရှူသံ ပြင်းထန်လာပြီး သားသားကို ပြန်ဖက်ထားလိုက်သည်။ မြတ်နိုး၏ နူးညံ့သောရင်သားအစုံက သားသားရင်ဘတ်ကို တည့်တည့်မတ်မတ် လာရောက်ထိခတ်တော့ စိတ်တွေ ပိုမိုလှုပ်ရှားလာကာ အနမ်းတွေက ပိုမိုပြင်းထန်လာသည်။ လျှာကလေး နှစ်ခု အလျှင်အမြန် ပြေးလွှားနေရင်း သားသားလက်တွေက မြတ်နိုး၏ ကျောကလေးကိုပွတ်ရင်း မြတ်နိုး၏ အင်္ကျီလွတ်ချင်ချင် ဖြစ်နေသော ခါးကလေးကို ပွတ်လိုက်တော့ မြတ်နိုးတစ်ယောက် တွန့်ကနဲဖြစ်သွားကာ အသက်ရှူသံ ပိုမိုပြင်းထန်လာကာ အနမ်းတွေကလည်း ရမ္မက်ပိုလွန်းလာသည်။ လက်တွေက တင်းကြပ်စွာဖက်ထားရင်းမှ သားသားကျောပြင်ကို ရမ္မက်ထန်စွာ ပွတ်သပ်မိနေတော့သည်။

သားသားလည်း တစ်ဆင့်တက်ကာ အင်္ကျီအသားကလေးကို အပေါ်လိပ်တင်လိုက်ကာ အကွယ်အကာမဲ့သော မြတ်နိုးကျောပြင်ကို ပွတ်သပ်ပေးနေတော့ မြတ်နိုးမှာ အသက်ရှူတွေပင်မှားကာ လှိုက်မောပြီး ရှိုက်သံတွေပင် ပြင်းထန်လာသည်။ သားသားလည်း ကျောကိုပွတ်နေသောလက်တွေကို အင်္ကျီအောက်မှပင် လျှိုကာ ရှေ့ဘက်သို့ ကူးပြောင်း လာပြီး မြတ်နိုး ရင်သားကလေးတွေကို ဘရာအပေါ်မှဆုတ်ကိုင်မိတော့သည်။ ဘရာမှာ ပါးလှုပ်သော ဇာအသားသက်သက် ဖြစ်သဖြင့် ကိုင်တွယ်ရင်း နို့ထိပ်ခေါင်းကလေးတွေကိုပင်စမ်းမိသည်။ စမ်းမိသည်နှင့်တပြိုင်နက် မြတ်နိုးမှာ တွန့်ကနဲဖြစ်ကာ နှုတ်ခမ်းချင်း ခွာကာ သားသားကို တွေဝေစွာ၊ တုန်ရီစွာကြည့်သည်။ သားသားလည်း မြတ်နိုးကို တစ်ချက်သာကြည့်လိုက်ကာ ခေါင်းငုံ့လိုက်ပြီး မြတ်နိုးရင်သားတွေကို အင်္ကျီပေါ်မှပင် နမ်းရှုံ့စုပ်လိုက်မိသည်။ မြတ်နိုးရင်တွေ ကြိမ်နှုန်းမြင့် ပြင်းထန်စွာ ခုန်နေလေပြီ။ သားသား၏ဆံပင်တွေပေါ်တွင် မြတ်နိုးလက်တွေက တွယ်ရာမရ ဆုပ်ကိုင်ဖွယ်မိနေသည်။

သားသားလည်း အင်္ကျီခံနေသဖြင့် အားမရတော့ဘဲ မြတ်နိုးအင်္ကျီကို ဘရာအပေါ်ထိဆွဲတင်လိုက်ကာ ပါးလွှာလှသော ဘရာပေါ်မှပင် နို့သီးခေါင်းပန်းနုရောင်ကလေးတစ်ခုကို အားရပါးရ စုပ်လိုက်တော့ မြတ်နိုးမှာ ရုတ်တရက် ကော့ကနဲ ဖြစ်သွားကာ သားသားခေါင်းကလေးကို အတင်းဆုပ်ဆွဲထားကာ ကြက်သီးတွေ တဖြန်းဖြန်းထသွားသည်။ သားသားလည်း နို့နှစ်လုံးကို ဟိုဘက်တစ်လုံး ဒီဘက်တစ်လုံး ပါးစပ်ပြောင်းကာ စုပ်စုပ်ပေးလိုက်တော့ မြတ်နိုးမှာ ပို၍ပို၍ အဆိပ်တက်လာကာ ညည်းသံကလေးများပင် ပေါ်လာတော့သည်။ သားသားလက်တွေက ဒီမှာတင်အငြိမ်မနေ၊ ပါးစပ်က ဝဲဘက်နို့ကလေးကို စုပ်နေရင်း လက်တစ်ဘက်က ညာဘက်နို့ကိုဆုပ်နယ်ရင်း ကျန်လက်တစ်ဖက်က ကျောဘက်မှဘရာချိပ်ကို ဖြုတ်ပစ်ရန် ကြိုးစားလာတော့ မြတ်နိုးလည်း အလိုက်သိစွာပင် သားသားခေါင်းကို ကိုင်ထားသော လက်တွေကိုလျှော့ကာ ဘရာချိတ်လေးကို အလိုက်သင့်လေး ဖြုတ်ပေးသည်။ ဘရာကျွတ်လျှင် နို့ကလေးနှစ်လုံးမှာ ရုတ်တရက် အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်သွားကာ အိကနဲ လက်ထဲကျတော့ သားသားလည်း လျှင်မြန်စွာပင် ဘရာကိုနို့လွတ်ရုံလေး ဆွဲမလိုက်ကာ ပန်းနုရောင် နို့သီးခေါင်းကလေးကို

လျှာကလေးဖြင့် ကစားရင်း နို့တစ်အုံလုံးကိုလည်း ပါးစပ်ဖြင့်စုပ်ထားလိုက်တော့ မြတ်နိုးမှာ “အို” ကနဲနေအောင်ပင် ကော့ကော့ တက်သွားရတော့သည်။

မြတ်နိုးလက်တွေက သားသားရဲ့ တီရှပ်လည်ပေါက်မှတစ်ဆင့် အတွင်းသို့ဝင်ကာ ကျောတွေကိုပွတ်လိုက်၊ လည်တိုင်နှင့် ဆံစတွေကိုပွတ်လိုက်ဖြင့် အလုပ်များနေသည်။ သားသားက မြတ်နိုးရဲ့ လှပသောနို့ကလေးနှစ်လုံးကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် ကစားလိုက်စို့လိုက်ဖြင့် လုပ်ပေးနေတော့ မြတ်နိုးမှာ ဆေးမိပြီး ရူးသွပ်သူပမာ ညည်းသံတွေရော သက်ပြင်းချသံတွေပါ ရောပြင်းထွက်လာတော့သည်။ သားသားလည်း နို့တွေကို ကိုင်စုပ်နေရာမှ ညာဘက်လက်ကို ဗိုက်သားပေါ်မှတစ်ဆင့် အောက်သို့ လျှောချလိုက်ကာ ဘောင်းဘီကြိုးရှုံ့ကြားမှ ဝင်မည်ပြင်လိုက်တော့ မြတ်နိုးဖြတ်ကနဲ သတိဝင်လာကာ ဘယ်ဘက်ကလေးဖြင့် သားသားလက်ကလေးကို လာကိုင်ထားလိုက်သည်။ “ တော်ပြီကွာ . . . မဆိုးနဲ့တော့နော် ” ဟု သားသားခေါင်းကလေး မိမိရင်သားအစုံဆီမှ အသာအယာခွာလိုက်တော့ သားသားပါးစပ်မှ ညာနို့ကလေးက ပြွတ်ကနဲပင်ကျွတ်ထွက်အသွား ကြက်သီးတွေပင် တဖြန်းဖြန်းထသွားရသည်။

ထိုအခါမှ သားသားလည်း အရှိန်သတ်ကာ မြတ်နိုးကိုသေချာကြည့်မိသည်။ လှပသောမျက်နှာကလေးမှာ သွေးရောင်လွမ်းနေပြီး နှုတ်ခမ်းကလေးများ ရဲရဲနီနေကြသည်။ အင်္ကျီက နို့သားတွေအပေါ်မှာ လိပ်တက်နေကာ ဖြူဝင်းသော အသားအရည်ပေါ်တွင် နို့သီးခေါင်းကလေးတွေက နီတာရဲကလေးတွေ ဖြစ်နေကြသည်။ ဝမ်းဗိုက်သားကလေးမှာ ချောမွေ့ကာ အဆီပိုမရှိ ကျစ်လျစ်ကာ ချပ်ချပ်လှပသော ချက်ကလေး၊ ဒါတွေကို အရသာခံကာကြည့်နေတုန်း မြတ်နိုးက အင်္ကျီကို ပြန်ဖုံးချလိုက်ကာ “မကြည့်ရဘူး . . . ရှက်တယ်” ဟု ချစ်စနိုးကလေးပြောတော့ သားသားလည်း မြတ်နိုး နှုတ်ခမ်းကလေးကို ထပ်စုပ်လိုက်ပြန်သည်။ မြတ်နိုးမှာ ပြာပြာသလဲပင် သတိကို အထပ်ထပ်ထိန်းကာ မနည်းလူချင်းပြန်ခွာလိုက်ရသည်။ “တော်ပြီကွာ ရှက်တယ်၊ သူတော်တော်ဆိုးတယ်” ဟု ချစ်စရာ ညုတုတုလေးပြောရင်း သားသားနှာခေါင်းထိပ်ကို အသာလေး ဖျစ်ဆွဲပစ်လိုက်သည်။ သားသားက အလျှော့မပေးဘဲ အတင်းနမ်းမည်ပြုရာ ပါးစပ်ကို လက်နှင့်ကာပြီး “တော်ပြီဆရာ တော်ပြီ ဟိုးထားတော့၊ ဒီလောက်ဆိုတော်ရောပေါ့” ဆိုပြီး အင်္ကျီကို သေချာပြန်ဖုံးဖိရင်း ထရပ်လိုက်သည်။ ထိုအခါမှ သားသားလည်း သတိပြန်ဝင်လာကာ စိတ်ကိုထိန်းရင်း မိမိချစ်သူအသစ်စက်စက်ကလေးကို သေချာထိုင်ကြည့်နေမိတော့သည်။ “လူဆိုး” ဟု ဆိုကာ နောက်ဖေးသို့ အပြေးကလေး ဝင်သွားတော့သည်။ သားသားလည်း ကိုယ်ရှိန်သတ်ကာ မိမိ၏ထကြွနေသောရမ္မက်ကို ထိန်းလိုက်ပြီး မြတ်နိုးပြန်အလာကို စာအုပ်ဖွင့်ကာ စောင့်မျှော်နေလိုက်တော့သည်။

ထိုနေ့က သူတို့နှစ်ယောက်သား စာထပ်မဖတ်ဖြစ်ကြပါ။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဘေးချင်းယှဉ်ထိုင်ကာ ပခုံးချင်းဖက်ပြီး မြတ်နိုးက သားသားပခုံးစောင်းပေါ် ခေါင်းကလေးမှီကာ ချစ်တင်းနှော စကားတွေပြောရင်းနှင့် ည (၁၀)နာရီ ထိုးသွားသည်။ အချိန်တန်တော့ သားသားလည်း အိမ်ပြန်ရတော့သည်။ အိမ်ပြန်လမ်းမှာ ခြေထောက်တွေမှာ မြေနှင့်မထိတော့ဟုထင်သည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သည်စိတ်အခြေအနေအတိုင်းသာဆိုပါက ကမ္ဘာတစ်ပြင်လုံးကို တစ်ညတည်း မြေမထိ ခြေလှမ်းများဖြင့် ပတ်မိလိမ့်မည်ဟု ထင်ရသည်။ တစ်သက်လုံး ဖြေလာခဲ့သော စာမေးပွဲများပြီးသောညများတွင် ဒီညလောက်သာယာသော၊ ဒီညလောက်အမိပွယ်ရှိသော ညမရှိတော့ဟုခံယူရင်း နောက်ဆက်လျှောက်ရမည့် ဘဝလမ်းကိုမှန်းရင်းဖြင့် အိပ်ပျော်သွား တော့သည်။

ဒီနေ့ကျောင်းမတက်ရပါ။ ကျောင်းမတက်ရလျှင် တနေ့ခင်းလုံး မြတ်နိုးကို တွေ့စရာအကြောင်းမရှိ၊ တစ်နေ့ခင်းလုံး အိမ်တွင် အထီးကျန်စွာ ပျင်းစရာကောင်းသော အချိန်တွေကို သက်ပြင်းအထပ်ထပ်ချကာ ကျော်ဖြတ်နေရသည်။ မနေ့က မြတ်နိုးနှင့် ကြည်နူးရပုံတွေကို အထပ်ထပ် ပြန်လှန်တွေးရင်း အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေမိသည်။ အနမ်းတစ်ခုနှင့် အစပြုခဲ့သော သူတို့ချစ်ခြင်းမှာ မြန်မာပြည်အတွက်တော့ အတော်လေးထူးဆန်းသော ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်နေနိုင်သည်။ တစ်ပြိုင်တည်း မှာပင် မြတ်နိုးတစ်ယောက် မိမိကို ကာမရေးရာကိုစွဲတွင် အတော်အတန်ထန်သူ၊ အတွေ့အကြုံရင့်သူအဖြစ် မြင်သွားမှာ၊ အထင်သေးသွားမှာကိုလည်း စိုးရိမ်မိသည်။ ပြန်တွေ့တော့မှပင် ဒီအကြောင်းတွေကို သေချာစုံစမ်းပြီး မြတ်နိုးရင်ထဲမှာ ရှင်းလင်း သွားအောင်ပြရမည်။

ဒီနေ့ညနေ မြတ်နိုးကို တွေ့လျှင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ သူငါ့ကိုများ ကြောက်သွားပြီလား၊ နှစ်ယောက်တည်းနေရသော အချိန်တွေမှာ မနေ့ကလိုပဲ ဖြစ်လာပြီး လက်လွန်ခြေလွန်တွေဖြစ်ကုန်လျှင် အားလုံးအတွက် အရှက်ရစရာအပြင် ရှေ့ရေး အတွက်ပါ စိတ်မအေးရအောင်ဖြစ်လာနိုင်သည်။ မြတ်နိုးကို ချစ်နေပါသည်ဆိုလျှင် အိမ်ကမိဘတွေ ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်ကြမည် မသိ၊ ကျေနပ်လက်ခံလျှင် တော်ပါ၏။ လက်မခံလျှင် ဘယ်သို့ဘယ်ပုံလုပ်ရမည် စသည်တွေကိုတွေးရင်း စိတ်ဓာတ်ကျလိုက်၊ စိတ်ပူပန်လိုက် နှင့် ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိဖြစ်ရသော အချိန်တွေလည်း မနည်းပါ။ ဒီလိုနေရင်းဖြင့်ပင် ညနေခင်းသို့ပင် ရောက်လာပြီ။ တစ်နေ့ခင်းလုံး မျှော်နေခဲ့သည်မှာ ဒီအချိန်သာဖြစ်သည်။ မကြာခင် မြတ်နိုးနှင့်တွေ့ရတော့မည်။ ဒီအတွေးကလေး တစ်ခုတည်းနှင့်ပင် ချက်ချင်းထ ရေချိုး အဝတ်အစားလဲပြီး အောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ထမင်းဆိုင်သို့

သွားရာလမ်းတွင် တစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်ရင်းတွေ့ရင် ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမည်။ မျက်နှာတွေ ပူနေလိုက်တာ စသော အတွေးတွေက ဝင်လာတော့ ခြေလှမ်းတွေက တဖြည်းဖြည်းချင်း နှေးကွေးလာရပြန်သည်။ တဖန် မြတ်နိုးမျက်နှာကလေးကို မြင်ချင်သည့်စိတ်က ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြတ်နိုးကို အမြန်ဆုံးတွေ့ရမှဖြစ်မည်ဆိုသော ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဖြစ်ပေါ်စေ လေသည်။ ထိုအခါမှ ယခင်စခဲ့သော ခြေလှမ်းအတိုင်း သွက်သွက်လက်လက် ထွက်လာနိုင်တော့သည်။

ကားပေါ်တွင် အလုပ်မှပြန်သော သူများအတွဲတွေ လူကြပ်သဖြင့် မိမိချစ်သူ တစ်ပါးသူနှင့် ထိခိုက်မိ၊ တိုးမိ မဖြစ်ရအောင် ယောက်ျားလေးလုပ်သူက မိန်းကလေးကို ကာကွယ်ပေးနေပုံမှာ သားသားအတွက် မြတ်နိုးကို လျင်မြန်စွာ တွေ့ချင်မှုကို ဆက်ကာဆက်ကာ တူးဆွနေသလို ဖြစ်နေလေသည်။

မှတ်တိုင်ရောက်တော့ ခပ်သွက်သွက်ကလေးပင် ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်ကာ လျင်မြန်သောခြေလှမ်းများဖြင့် မြတ်နိုးတို့ အိမ်သို့ လာခဲ့တော့သည်။ အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကလေးကိုဆွဲလိုက်တော့ အသံထွက်မလာ၊ ဘယ်လို ဖြစ်သလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ . . . အတွေးပေါင်းများစွာဖြင့် အပေါ်ထပ်ကို မျှော်ကြည့်လိုက်တော့ မြတ်နိုးတို့အခန်းဘက် တခြမ်းလုံး မှောင်မည်းနေတာ တွေ့လိုက်ရသည်။ သူတို့ ဘယ်သွားနေကြသနည်း၊ ဒီနေ့မလာရန် ဖုန်းလည်းမဆက်၊ အိမ်တွင်လည်း မရှိ။ သူတို့ တူဝရီးနှစ်ယောက်လုံး မရှိပုံထောက်လျှင် ကိစ္စတစ်ခု ကြီးကြီးမားမားဖြစ်နေပြီ ထင်ရသည်။ မဖြစ်သေးဘူး . . . အကြောင်းတစ်ခုခု သိရအောင် နယ်ကအိမ်ကို ဖုံးဆက်ပြီး အကျိုးအကြောင်း ထောက်လှမ်းလိုက်လျှင် ကောင်းလိမ့်မည်။ မြတ်နိုးတို့ အိမ်မှာတစ်ခုခုဖြစ်၍ နယ်ပြန်တာဖြစ်လျှင် ဒီအကြောင်းကို တလမ်းတည်းသားချင်းလည်းဖြစ်၊ ရင်းလည်းရင်းနှီးသော မေမေတို့တွေ သိလိမ့်မည်။ ဒါကို စဉ်းစားမိသည်နှင့် ချက်ချင်းပင် ဖုံးဆက်၍ရသောတနေရာသို့ သွားကာ အိမ်ကို ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။ ခေါ်ပြီး တော်တော်ကြာကာမှ အိမ်မှ အိမ်ဖော်မကလေး လာကိုင်သည်။

“ ဟဲလို . . . ”

“ မိနီလား . . . ငါသားသား . . . မေမေတို့မရှိကြဘူးလား ”

“ မရှိဘူး . . . ကိုလေး ”

“ ဘယ်သွားကြလဲ ”

“ လမ်းထောင့်အိမ်ကို သတင်းမေးသွားကြတယ် ”

“ ဘယ်အိမ်လဲ . . . ”

“ ဟိုလေ . . . ဦးကိုကို တို့အိမ်ကိုပြောတာ ”

“ ဘာသတင်းသွားမေးတာလဲ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

“ မသိဘူးကိုလေး . . . ဦးကိုကို အဖမ်းခံရတယ်ဆိုလားမသိဘူး ”

“ ဘယ်လို . . . ဘယ်တုန်းကလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့တဲ့လဲ ”

“ မသိဘူး ကိုလေး၊ တော်ကြာမှ ပြန်ဆက်လိုက်ပါလား၊ မေမေကြီးတို့ တော်ကြာလောက်ဆို ရောက်မယ်ထင်တယ် ”

“ အေး အေး . . . ဟုတ်ပြီ၊ ဒါပဲ ဒါပဲ ”

ရုတ်တရက်မို့ ရင်ထဲပူသွားရသည်။ ဘုရား ဘုရား . . . မြတ်နိုးအဖေ ဒီအရွယ်ကျမှ အဖမ်းခံရတယ်ဆိုပါလား၊ မြတ်နိုးအိမ်ကို ပြန်သွားတာပဲဖြစ်ရမည်။ အရေးပေါ်ဖြစ်သဖြင့် ချက်ချင်းထလိုက်သွားပုံရသည်။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း ချစ်သူအတွက် စိတ်ပူရပြန်သည်။ သူ အရမ်း စိတ်ထိခိုက်နေမလား၊ ဖုန်းဆက်ပြီး အားပေးစကားပြောကာ နှစ်သိမ့်ပေးလိုက် ချင်သည်။ ဒါပေမယ့် ဖုန်းမဆက်ရဲ၊ တစ်ခါတစ်လေမှ ဖေဖေခိုင်းသဖြင့် မြတ်နိုးတို့အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး ခေါ်ပေးဖူးသည်။ ဖုန်းခေါ်လိုက်တိုင်း မြတ်နိုးတို့မေမေနှင့် ကြုံရသည်။ အခုနေဖုန်းဆက်လိုက်လို့ မြတ်နိုးမေမေနှင့်တွေ့လျှင် အကြောင်းတွေ ရိပ်မိကုန်မှာစိုးသောကြောင့် ဖုန်းဆက်ချင်စိတ်ကို မြှိုသိပ်ကာ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့သည်။

အိမ်ပြန်လမ်းမှာရော အိမ်ရောက်တော့ရော မြတ်နိုးတို့မိသားစုအကြောင်း မစဉ်းစားပဲ မနေနိုင်၊ ခေါင်းထဲကလည်း ထုတ်လို့မရ၊ စိတ်ပူခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်း၊ မသေချာ မရေရာခြင်းတို့ကသာ စိတ်ထဲတွင် ကြီးစိုးနေကြသည်။ ဒီနေ့အဖို့လည်း စာကျက်ဖို့ မဖြစ်နိုင်၊ ဘာမှလည်း လုပ်ချင်ကိုင်ချင်စိတ် မရှိ၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးတွင် အထီးကျန်ဆုံး၊ အဖော်မဲ့ဆုံး လူသားတစ်ယောက် ဖြစ်နေသလို ခံစားရသည်။ စိတ်တွေက ဘယ်လိုမှချုပ်တီးမရသည့်အဆုံး လမ်းထိပ်က တီဗွီဂိမ်းဆိုင်ကို ထွက်ခဲ့သည်။ စိတ်ထွက်ပေါက်ကလေးရအောင် ဂိမ်းကစားပစ်လိုက်မည်။ ဘာပဲပြောပြော အိပ်ချိန်ကိုတော့ရောက်မှာပဲ၊ အဲဒီတော့မှ တစ်ခါတည်း အိပ်ပစ်လိုက်မည် စသောအတွေးတို့ဖြင့် ဂိမ်းဆိုင်သို့ ရောက်လာသည်။ သို့သော် လူပြည့်နေသည်။ သေချင်စော်ပင် နံ့သွားသည်။ ဘာမှလုပ်လို့မဖြစ်တဲ့ည၊ အမိပွယ်မရှိတဲ့ည၊ အိပ်ပစ်လိုက်တာပဲ ကောင်းသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အိပ်ရာပေါ် တက်လှဲကာ အိပ်ဖို့ကြိုးစားပေမယ့် အိပ်လို့မရ၊ တလူးလူးတလို့လို့ဖြင့် အိပ်ရာပေါ်တွင် မနက် ၃ နာရီထိုးသည်အထိ အိပ်မရ၊ နောက်မှဘယ်လိုအိပ်ပျော်သွားသည်မသိ၊ အိပ်မက်ထဲတွင် မြတ်နိုးကိုတွေ့ရသည်။ မြတ်နိုးမျက်နှာမှာ

မျက်ရည်စက်များဖြင့်၊ သားသားကိုမြင်တော့ လက်ငွေ့ယမ်းနှုတ်ဆက်ကာ အမှောင်ထုထဲသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ် သွားသည်။ ဘယ်လိုမှ လိုက်လို့မရ။ စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်းစွာ ငိုလိုက်ရင်း မနက်ဖက်သို့ရောက်ကာ နိုးလာတော့သည်။

ကြည်လင်သော နံနက်ခင်း နေရောင်ထဲမှာ နိုးလာသော်လည်း လူကလန်းလန်းဆန်းဆန်းမရှိ၊ ခေါင်းတွေ အုံ့ခဲနေသည်။ မနေ့ညက အိပ်ရေးပျက်သောကြောင့်ဖြစ်လိမ့်မည်။ အိပ်ရာမှ အားယူထကာ ကော်ဖီတစ်ခွက် ဖျော်သောက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ပါရာစီတမောတစ်လုံး သောက်လိုက်ကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဖုန်းဆက်နေကျ ဆိုင်ကလေးရောက်တော့ မေမေ့ဆီကို ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။ မေမေနှင့်ပင်တွေ့သည်။

“ ဟဲလို မေမေလား ”

“ ဪ သားသား . . . စာမေးပွဲဖြေတာ အဆင်ပြေရဲ့လား၊ စာတွေရရဲ့လား၊ နေရောကောင်းရဲ့လား ”

“ အဆင်ပြေပါတယ် မေမေ၊ နေလည်းကောင်းပါတယ်၊ သားမနေ့က ဖုန်းဆက်သေးတယ်၊ မေမေတို့ မရှိကြဘူး၊ လမ်းထောင့်အိမ် သွားတယ်ဆို ”

“ ဟုတ်တယ် သား၊ မြတ်နိုးတို့အဖေ ဦးကိုကို လေ၊ အဖမ်းခံရလို့ အခုအချုပ်ထဲမှာ ”

“ ဘာအမှုနဲ့လဲ မေမေရဲ့ ”

“ သူခိုးလက်ခံဖြစ်သွားလို့ သားရဲ့ ”

“ သူခိုးလက်ခံ . . . ဟုတ်လား၊ ဘာပစ္စည်းမို့လို့လဲ၊ ပြန်ပေးလိုက်ရင်ပြီးရောမဟုတ်လား ”

“ မဟုတ်ဘူးသားရဲ့၊ ပစ္စည်းတန်ဖိုးက များတယ်၊ ပြီးတော့ လူကြီးတစ်ယောက်အိမ်က ပျောက်သွားတဲ့ပစ္စည်းတွေလည်း ပါနေတော့ အပေါ်က အရမ်းဖိတယ်တဲ့၊ အာမခံတောင်မရဘူး ”

“ ဪ တော်တော် ကံဆိုးတာပဲ၊ သူတို့က ပစ္စည်းအပေါင်ခံတာ ရာဇဝင်ပေး သချာမစစ်ဘူးလား၊ ကံဆိုးလိုက်တာ ”

“ အေးကွယ် သတိလက်လွတ် ဖြစ်သွားလို့နေမှာပေါ့၊ အခုတော့ သူတို့သမီးလေးရော၊ သူ့ညီမတွေရော ရောက်နေ ကြတယ်၊ ဟိုလူကြီးဆီ သွားကန်တော့လိုက်၊ ရဲဆီသွားကပ်လိုက်နဲ့ အလုပ်ကို ရှုပ်နေတော့တာပဲ ”

“ အင်း အင်း . . . မေမေတို့ ဖေဖေတို့ရော နေကောင်းလား . . . ဂျက်ကီရော နေကောင်းလား ”

“ အားလုံးကောင်းပါတယ် သားရယ် . . . သားသာ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်၊ စာတွေ အရမ်းညဉ့်နက်အောင် မကျက်နဲ့ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ပါမေမေ . . . သား ဖုန်းချလိုက်တော့မယ် ”

“ အေး အေး သား . . . ”

ဖုန်းလက်ကိုင်ကို ဖြေးညင်းစွာပြန်ချပြီးတော့ မြတ်နိုးအတွက် တော်တော်လေးကို စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ သူ ဒီအပတ်အတွင်း ပြန်လာကျောင်းတက်နိုင်ပါ့မလား၊ အိမ်တွင် သူ့အမေတစ်ယောက်တည်း ကျန်နေမည့်အရေးကြောင့် ကိစ္စတွေ ပြီးမှ ကျောင်းပြန်တက်နိုင်မည်ဟု ထင်သည်။ မတွေ့ရမည့်အရေးတွေ့မိကာ စိတ်တွေအတော်ကြီး လေးလံသွားသည်။ နယ်သို့ ပြန်လိုက်ကာ မြတ်နိုးနှင့်ပြေးတွေ့ကာ ကူညီလိုက်ချင်သည်။ ဒါတွေက ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်၊ အခု သူလုပ်နိုင်တာ တစ်ခုတည်း ရှိသည်။ မြတ်နိုးအတွက် ကျောင်းစာတွေ လိုလေသေးမရှိအောင် ကူညီရမည်။ ဒါကြောင့် စာကြိုးစားရမည်။ သူပြန်လာလျှင် စာတွေအကုန်လုံး သေချာသိအောင် မိမိကိုယ်တိုင်က စာကြိုးစားရမည်။ ဒါမှ ရှင်းပြနိုင်မည်။ စာကျက်လွယ်အောင် ကူညီနိုင်မည်။ ချစ်သူအတွက် မိမိဘက်က အတတ်နိုင်ဆုံး ပေးဆပ်ရမည်။ ဒီလိုတွေ့ရင်းနှင့်မှ အားတွေပြန်ရှိလာသည်။ ဆက်လုပ်ရမည့်အလုပ်များ တရစပ်ပေါ်လာသည်။ စာဖတ်ရမည် . . . စာဖတ်ရမည်။ အိမ်ပြန်ကာ တစ်နေ့ကုန် စာအုပ်တွေနှင့် နပန်းလုံးနေလိုက်သည်။ ပြက္ခဒိန်ပေါ်တွင် ကြည့်လိုက်တော့ ဒီနေ့က ဇွန်လ ၄ ရက်နေ့။ မြတ်နိုး မရှိသော အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် ကြက်ခြေခတ်နီကလေးတစ်ခု ထင်ရှားစွာ မှတ်ထားလိုက်တော့သည်။

ဘာလိုလိုနှင့်ပြက္ခဒိန်ပေါ်မှာ ကြက်ခြေခတ်သုံးခု ပြည့်သွားသည်။ ဒါက သိပ်အရေးမကြီး၊ မြတ်နိုး ပြန်မရောက်လာခြင်းက အရေးကြီးသည်။ နောက်အပတ် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် စာမေးပွဲတစ်ခုထပ်ရှိနေပြန်ပြီ။ ဒီတစ်ခါဘာသာရပ်က မြတ်နိုး မကြိုက်သော ဘာသာရပ်၊ ဇီဝကမ္မဗေဒဘာသာရပ်၊ လူတစ်ကိုယ်လုံးတွင်ရှိသော အဖွဲ့အစည်းအမျိုးမျိုးအလုပ်လုပ်ပုံ၊ ပုံမှန် လုပ်ငန်းစဉ်လည်ပတ်နေပုံကို သင်ကြားသောဘာသာရပ်၊ လွယ်လွယ်ပြောရလျှင် အလွတ်ကျက်မှတ်တတ်သော သူများ အတွက် အခက်တွေ့စေသောဘာသာရပ်ဖြစ်သည်။ မြတ်နိုးကလည်း ဤဘာသာရပ်တွင်မှ အားနည်းနေသည်။ သူ့အကြောင်း စာကျက်ကတည်းက သိသည်။ ဒီဘာသာရပ်နှင့်ပတ်သက်၍ အိုင်ဒီယာ အားနည်းနေသည်။ အခုတော့ ပထမဆုံးစာမေးပွဲက ရောက်လာပြန်တော့မည်။ မြတ်နိုးကလည်း အနားမှာမရှိ၊ စာမေးပွဲရှိမှန်းတော့ သူ့သတိရကောင်းရမည်။ အချိန်စာရင်းက အရင်အပတ်ကတည်းက ထွက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့အိမ်ပြန်သွားတာ စာအုပ်တွေမှ ပါသွားပါ့မလား၊ စာရော ကျက်မှတ်နိုင် ပါ့မလား၊ ဒီအပတ်ထဲမှာ သင်ထားသော စာတွေပါထည့်မေးမှာ ဖြစ်သည့်အတွက် မြတ်နိုးအတွက် အခက်တွေ့စေမှာကတော့ အမှန်ပင်။ သို့သော် မည်သို့ပင်ဖြစ်ပါစေ၊ အရေးကြီးသည်ကမြတ်နိုး ပြန်ရောက်လာပြီး သားသားအနားပြန်ရောက်လာဖို့ပဲ

လိုသည်။ ကျန်တာတွေကို အားလုံးအဆင်ပြေအောင် သူက ဆက်လက်တာဝန်ယူလိမ့်မည်။

မြတ်နိုး . . . မြတ်နိုး . . . တစ်ချိန်လုံး ခေါင်းထဲတွင် မြတ်နိုးကိုခေါ်သံက ချာချာလည်နေသည်။ လွမ်းလည်း လွမ်းလှပြီ။ တွေ့လည်း တွေ့ချင်လှပြီ။ သူမရှိသောရက်တွေမှာ တစ်ယောက်တည်း စာကျက်ရတာ တဖြည်းဖြည်း အားနည်းလာပြီ။ စိတ်က မပါချင်တော့။ မိမိဖာသာ မြတ်နိုးအတွက်ဟုဆိုကာ အားတင်းကာဖတ်နေရသည်။ ဟုတ်သည်။ ဒီနေ့ မြတ်နိုးနှင့် တွေ့့ကို တွေ့့ရမှဖြစ်မည်။ တွေ့့ကို တွေ့့မည်။ ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက် မြတ်နိုးတို့အိမ်ကို အရဲစွန့် ဖုန်းဆက်ရန် ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

တယ်လီဖုန်းဆိုင်ရောက်တော့ ရှေ့ကလူနှစ်ယောက် ဖုန်းပြောနေသဖြင့် စောင့်နေရသေးသည်။ ဒီလူတွေ လေရှည် နိုင်လွန်းလှသည်။ ဘာမဟုတ်သော ၅၀ ဖိုး ၁၀၀ ဖိုး ထိနှစ်လုံးထိုးရန်အတွက် ဖုန်းကိုအကြာကြီး ဆက်နေကြသည်။ စောင့်ရသည်မှာ ကြာလွန်းလှသည်ဟုထင်သည်။ ကြာလာတော့ မြင်ပြင်းကပ်လာပြီး ဘုကြည့်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ အနားမှာ ကပ်ပြီး လမ်းပတ်လျှောက်ပြလိုက်သည်။ ဒီလောက်ဆို သဘောပေါက်ရောပေါ့။ ခဏနေသော် ဖုန်းချ ငွေချေပြီး ထိုလူ ထွက်သွားသည်။ ဖုန်းလက်ကိုင် ဖုန်းပေါ်ကိုပြန်ရောက်ချိန်နှင့် တစ်စက္ကန့်မခြား ဖုန်းကိုကောက်ကိုင်လိုက်ကာ သိပ်မဆက်ဖူး သော်လည်း လွန်ခဲ့သော ၃ ရက်ကတည်းက အလိုလိုနေရင်း အလွတ်ရနေသော မြတ်နိုးတို့ အိမ်ဖုန်းနံပါတ်ကို လျှင်မြန်စွာ နှိပ်လိုက်သည်။ အခန့်သင့်စွာပင် ဖုန်းကဝင်သွားသည်။ ခဏစောင့်တော့ တစ်ဖက်မှ ဖုန်းကိုလာကိုင်ပြီး ထူးလာသည်။ သေချာသည်။ မြတ်နိုးအသံတော့မဟုတ်။ သူ့မေမေဖြစ်မည်။

“ ဟဲလို . . . အမိန့်ရှိပါရင် ”

“ ဟဲလို . . . မြတ်နိုးတို့အိမ်ကပါလား ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် မြတ်နိုးနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ ”

မဆက်ခင်ကတော့ ဘာမှမဖြစ်သော်လည်း တကယ်တမ်း ဆက်လိုက်သည့်အခါကျတော့ ကြောက်စိတ်ရော စိုးရိမ်စိတ်တို့ပါ အားပါးတရ နေရာဝင်ယူလာသဖြင့် အာခေါင်တွေ ခြောက်ကပ်လာကာ စကားကို မထစ်ငေါ့စေရန် မနည်းကြိုးစား ပြောယူနေရသည်။

“ ဪ . . . မြတ်နိုးမရှိဘူးကွဲ့ သားရဲ့ . . . အခုနလေးပဲ ရန်ကုန်ပြန်သွားတယ် ”

“ ဪ . . . ”

“ သားက ရန်ကုန်ကလားကွဲ့ ”

“ ဟုတ်ပါတယ်အန်တီ၊ ကျွန်တော် ရန်ကုန်က ဆက်နေတာပါ ”

“ ဪ . . . သားက သမီးရဲ့ သူငယ်ချင်းလား . . . သားသား လား ”

“ ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ၊ ကျွန်တော် သားသားပါ ”

“ သားရေ . . . သမီးကတော့ ညနေစောင်းလောက်မှပဲ ရန်ကုန် ပြန်ရောက်လိမ့်မယ်ကွယ့်၊ အဲဒီတော့မှ ရန်ကုန်အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ကြည့်လိုက်ပေါ့ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ပါအန်တီ . . . ကျေးဇူးပါပဲ၊ ကျွန်တော် ညနေစောင်းကျရင် သူ့ဆီဖုန်းဆက်လိုက်ပါ့မယ် ”

“ အေး အေး သား၊ ဒါဆို အန်တီဖုန်းချလိုက်တော့မယ်နော် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ ”

အားလုံးအဆင်ပြေစွာဖြင့် စကားပြောဆိုလို့ ပြီးသွားသည်။ မြတ်နိုးတို့အမေက စကားပြော အလွန်ယဉ်ကျေးသည်။ ဖော်ရွေသည်။ သူ့အသံက မြတ်နိုးအသံနှင့်တော့ ဆင်သည်။ သို့သော် အနည်းငယ်ပို၍ ရင့်ကျက်သည်။ ဘာပဲပြောပြော အဆင်ပြေပြေနှင့် လိုချင်တာလည်း သိရသဖြင့် အတော်ကျေနပ်သွားသည်။ ဒါထက် ပိုကျေနပ်ဖို့ကောင်းတာက ဒီနေ့ည မြတ်နိုးနှင့် ပြန်တွေ့ရတော့မည်။ ကျေနပ်ရုံတင်မက ကုန်ခမ်းနေသော အားအင်တွေ၊ ကျဆင်းနေသော စိတ်ဓာတ်တွေ အားလုံး တမူဟုတ်ချင်း ပြန်လည်အားပြည့်လာသည်။ အခုမှ မြင်နေရတာတွေက ပြန်လည်အသက်ဝင်လာသည်။ မိမိနှင့် တိုက်ရိုက် သက်ဆိုင်လာသည်။ အားအင်အပြည့်နှင့် ကျောင်းတက်ရင်း ညနေကျ မြတ်နိုးနှင့်တွေ့ရန် စိတ်စောနေမိသည်။

ကျောင်းဆင်းတော့ အိမ်ပြန်ကာ ရေချိုး၊ အဝတ်အစားလဲ၊ ထမင်းထွက်စားလိုက်ကာ မြတ်နိုးတို့အိမ်သို့ထွက်လာ ခဲ့သည်။ မြတ်နိုးတို့အိမ်ရောက်တော့(၆)နာရီမထိုးသေး။ ခေါင်းလောင်းဆွဲလိုက်တော့ ဝရန်တာပေါ်မှခေါင်းကလေး ထွက်လာကြည့်လိုက်တော့ သူ့တွေ့ချင်လှသော မြတ်နိုး၊ အနည်းငယ် အားနည်းနေသလိုတော့ရှိသည်။ သားသားကို မြင်တော့ သွားထပ်ကလေးပေါ်အောင် ပြုံးပြလိုက်ကာ တံခါးလာဖွင့်ပေးသည်။ မြတ်နိုး၏ တံခါးဖွင့်ပေးသောလက်ကလေးကို အုပ်ကိုင်ကာ တံခါးကိုကူဖွင့်ပေးလိုက်တော့ အနည်းငယ် ဖျော့တော့သောသူ့မျက်နှာမှာ သွေးရောင်ကလေးလွမ်းသွားကာ ရှက်သွားသော အမူအရာလေးနှင့်ကြည့်ကာ သူ့လက်ကလေးကို ပြန်ရုတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ စိုးရိမ်စိတ်ကလေးဖြင့် ဘေးဘီကို မျက်စွဲကစား လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ လူတွေ့မမြင်တာသေချာတော့မှ “ ဟွန့် တော်တော်ဆိုး ” ဟုဆိုကာ လက်သီးကလေးဖြင့်

တံခါးပေါ်မှ သားသားလက်ကိုခပ်ဖွဖွလေးထူကာ အပေါ်ထပ်သို့တက်သွားသည်။ သားသားလည်း နောက်မှလိုက်တက်ရင်း မြတ်နိုး၏ နောက်ပိုင်းအလှကို ကြည့်ကာ ကမ္ဘာပေါ်တွင်မြတ်နိုးမှလွဲ၍ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ မချစ်နိုင်တော့ပါဘူးဟု စိတ်ထဲတွင် တစ်ခါတည်း သတ်မှတ်လိုက်တော့သည်။ အပေါ်ထပ်ရောက်တော့ မြတ်နိုးက တံခါးသော့ကလေးယူပြီး တိုက်ခန်းတံခါးကို သော့ပြန်ခတ်လိုက်သည်။ ဒီတော့မှ . . .

“ မြတ်နိုး ဒေါ်လေး မရှိဘူးလား ”

“ အင်း . . . ဟင်းသွားဝယ်တယ် ”

“ ဪ . . . ”

မြတ်နိုးအဒေါ်မှာ အပျိုကြီးဖြစ်ပြီး တူမကလေးကို အလွန်ချစ်ရှာသည်။ သက်တော်စောင့်၊ ဒရိုင်ဘာ၊ အိမ်ထိန်း၊ အဒေါ် စသောအခြေအနေအမျိုးမျိုးကို မြတ်နိုးအတွက် လုပ်ပေးနေရှာသော အဒေါ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဒေါ်လေး အကြောင်း စဉ်းစားခန်းဝင်နေချိန်မှာ မြတ်နိုးက လှေကားတစ်ထပ်ပင် တက်ပြီးပြီ။ လှေကားပေါ်မှကျော်ကြည့်ကာ . . .

“ ဟိတ် . . . ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ လာလေ၊ ဘယ်ကောင်မလေး သတိရနေတာလဲ ” မေးလိုက်တော့မှ သတိပြန်ဝင် လာကာ ကမန်းကတန်းပင် . . .

“ အာ မဟုတ်ပါဘူးမြတ်နိုးရယ်၊ ဒီက မြတ်နိုး တစ်ယောက်တည်းကို . . . ”

“ ရှူး ဆရာ တော်ပြီ ” လက်ညှိုးကလေးကို ပါးစပ်ရှေ့ထောင်ကာ ဆက်မပြောရန် အမူအရာပြုပြီး အပေါ်ထပ်သို့ အပြေးကလေး တက်သွားတော့သည်။ သားသားလည်း နောက်ကလိုက်တက်သွားကာ အခန်းထဲဝင်လိုက်တော့ စာကြည့်စားပွဲ ဘေးတွင်ရပ်ကာ စာအုပ်တွေချနေသော မြတ်နိုးကိုတွေ့ရသည်။ ကျောခိုင်းထားသောချစ်သူမှာ အလွန် ဆွဲဆောင်အား ကောင်းနေသည်။ အစကတော့ မြတ်နိုးနှင့်တွေ့လျှင် စာတွေကိုရှင်းပြမည်။ သူစိတ်ညစ်နေလျှင် သူပြောသမျှကို နားထောင်မည်။ ပြီးတော့ နှစ်သိမ့်ပေးမည်စသဖြင့် ကြံစည်ထားသော်လည်း လှပသော မြတ်နိုးကိုမြင်တော့ စိတ်ထဲတွင် မရိုးမရွံဖြစ်လာကာ နောက်ကနေ သိုင်းဖက်လိုက်မိတော့သည်။ ထိုအခါ မြတ်နိုးကိုယ်ကလေး အနည်းငယ် သိမ့်ကနဲဖြစ်သွားကာ ခေါင်းကလေး စောင်းကာ ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ သားသားလည်း မြတ်နိုးမျက်နှာကလေးကို မြင်တော့ မနေနိုင်ဘဲ ပါးကလေးကို ညင်သာစွာ နှမ်းလိုက်တော့ မြတ်နိုးမျက်နှာကလေး ပြုံးသွားပြီး ခေါင်းကလေးငုံကာ သားသား၏ လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို သူ့လက်ကလေး တွေဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

“ လွမ်းလိုက်ရတာ မြတ်နိုးရယ် ၊ ဒီမှာ သေတော့မယ်၊ မပြောမဆိုနဲ့ထွက်သွားတော့ စိတ်ပူလိုက်ရတာ ”

“ ကိုရယ် မြတ်နိုးလည်း ဒီလိုပါပဲ၊ အိမ်မှာ ဖေဖေပြဿနာကလည်းတက်၊ အလုပ်တွေကလည်းရှုပ်၊ ကို့ ကိုလည်း လွမ်းနဲ့ မြတ်နိုးတော့ ရူးသွားမလားတောင် မပြောတတ်ဘူး ”

“ ရူးတော့မရူးလိုက်ပါနဲ့ မြတ်နိုးလေးရယ်၊ မြတ်နိုးရူးရင် ကိုယ်လည်းလိုက်ရူးမှာပဲ ”

“ တကယ် . . . ”

“ နှစ်ကယ် . . . ချစ်လိုက်တာ မြတ်နိုးရယ် ငုံထားချင်တယ်သိလား ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် သားသားတစ်ယောက် မြတ်နိုးခန္ဓာကိုယ်လေးကိုဆွဲလှည့်ကာ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးကလေးကို နှမ်းလိုက်သည်။ မြတ်နိုးနှုတ်ခမ်းကလေးတွေကတော့ ဟိုနေ့ကလိုပင် ချိုမြိန်ဆဲ၊ လတ်ဆတ်ဆဲ၊ ရင်ခုန်မှုတွေကို မနေမနား မွေးဖွားစေသည်။ အနမ်းပန်းတွေ တရစပ်ခြေပစ်လိုက်သည်။ အစကနှုတ်ခမ်း၊ နောက်တော့ ပါးပြင်မွှေးမွှေးလေးတွေ၊ နောက်ပြီးတော့ နားသယ်ဆံစလေးတွေ၊ အရာရာတိုင်းက အလွန်အဖိုးတန်စွာ လှပမွှေးကြိုင်နေသည်။ နားသယ် ဆံစလေးတွေကို နှမ်းလိုက်တော့ မြတ်နိုးလက်ကလေးတွေက သားသားခန္ဓာကိုယ်ကို တင်းတင်းကလေး လာဖက်ထား လေသည်။ နားသယ်ဆံစလေးတွေဆီမှ တဆင့် လည်တိုင်ဘေးတစ်လျှောက်နှင့် ပုခုံးသားလေးတွေကို နှမ်းလိုက်တော့ “ဟင့် ယားတယ်” ဟုဆိုကာ တွန့်ကနဲတွန့်ကနဲ ဖြစ်သွားသေးသည်။ နောက် သားသားနှာခေါင်းကလေးဖြင့် ရင်ဘတ်ပေါ်မှ မြတ်နိုး အင်္ကျီ နှိပ်ကြယ်သီး ကလေးတွေကို ထိုးဟလိုက်တော့ ကြယ်သီးနှစ်လုံးပြုတ်သွားကာ ဘရာပန်းရောင်ကလေး ပေါ်လာ လေသည်။ မြတ်နိုးလည်း လက်ကလေးနှစ်ဘက်က သားသားဦးခေါင်း ဘေးတစ်ဖက်စီက ဆံစတွေကိုကိုင်ထားရင်း သားသား ဆံစတွေကြားမှ ငယ်ထိပ်ကို အနမ်းမိုးတွေ ရွာချပေးနေလေသည်။ သားသားလည်း ဘရာပေါ်မှပင်ကျော်ကာ မြတ်နိုး၏ နီတာရဲ နို့သီးခေါင်းကလေးတွေရှိရာကို နှမ်းရှုပ်လိုက်တော့ မြတ်နိုးတစ်ယောက် တွန့်ကနဲဖြစ်ကာ သားသားခေါင်းကို မိမိ ရင်သားတွေနှင့် ဖိကပ်ထား လိုက်တော့သည်။ သားသားကတော့ လက်နှစ်ဘက်က မြတ်နိုး၏ ကျန်သောနှိပ်ကြယ်သီးများကို ဆက်လက်ဖြုတ်နေရင်း မြတ်နိုးရင်သားတွေကို နှမ်းရှုပ်ပေးနေလေသည်။ ကြယ်သီးတွေ ပြုတ်ကုန်တော့ အင်္ကျီအောက် လက်လျှို ဝင်ကာ နောက်ဘက်မှ ဘရာချိတ်ကလေးကိုစမ်းရင်း ဖြုတ်လိုက်တော့သည်။ ချိတ်အပြုတ်တွင်လူချင်းခဏခွာကာ မြတ်နိုး၏ အင်္ကျီကလေးကို အသာအယာခွာချလိုက်တော့ မြတ်နိုးကအလိုက်သင့်ကလေး လက်တွေကိုလျှော့ချပေးလေသည်။

အကျိုးကလေးရော ဘရာကလေးပါ ကျွတ်ကျသွားတော့ မြတ်နိုးက သားသားတီရှုပ်ကို အောက်မှဆွဲမလိုက်ရာ သားသားလည်း အလိုက်သင့်ကလေး လက်မြောက်ပေးလိုက်ရာ နှစ်ဦးစလုံး အပေါ်အကျီတွေ မရှိကြတော့ပေ။

မြတ်နိုးမျက်နှာကလေးမှာ ရှက်သွေးရော၊ ရမ္မက်သွေးရော ရောနှောပြီး ပါးပြင်နှစ်ဖက်စလုံး ပန်းရောင်လွမ်းနေ လေသည်။ ဗီးနပ်စ် နတ်သမီးရုပ်ထုကဲ့သို့နွယ် အပေါ်ပိုင်း ဗလာနတ္ထိ ခန္ဓာကိုယ်ကလေးကို ရုတ်တရက် မှင်သက်ကာ ငေးမောမိ တော့သည်။ ထိုစဉ် မြတ်နိုးက သားသားခါးကလေးကို လက်ကလေးများဖြင့်သိုင်းဖက်လိုက်ကာ ရင်ချင်းအပ်ဖက်လိုက်တော့ နှစ်ဦးသားကိုယ်စီ ထူးခြားသောခန္ဓာကိုယ် အထိအတွေ့ဝယ် ကြက်သီးကလေးများပင် ထသွားကြရလေသည်။

“ မြတ်နိုးလေ ကို့ ကို သိပ် . . . ချစ်တယ် သိလား ” လေသံကလေးဖြင့် တိုးတိုးလေးပြောလိုက်သောစကားသံ ကလေးက ခန္ဓာကိုယ်ရှိ အကြောပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်ကို ထကြွကခုန်စေလေသည်။ သားသားကတော့ ဘာမှ ပြန်မပြောပဲ မြတ်နိုးနားသယ်စလေးတွေကိုနမ်း၊ လက်တွေက ကျောနှင့်တင်ကို ပွတ်သပ်ပေးနေတော့ မြတ်နိုးရင်မှာ လှိုင်းစီးရသလို အေးကနဲအေးကနဲ တုန်ရီလှိုက်မောလာရသည်။ သားသား မြတ်နိုး၏ တောင့်တင်းသော တင်သားကလေးကို ခပ်ဖွဖွလေး ပွတ်ပေးနေတုန်း မြတ်နိုးရင်ထဲဝယ် တဖြည်းဖြည်း ပို၍ပို၍လှုပ်ရှားလာရသည်။ တင်သားတွေလည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကော့တက်လာရသည်ဟု ထင်မိသည်။ သားသားယောက်ျားအင်္ဂါ၏ တောင့်တင်းမှုကိုလည်း မြတ်နိုး၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင် တရစပ်ကြီး ထိတွေ့နေရမှုကြောင့်လည်း ပို၍သာ ရင်ဖိုရတော့သည်။

သားသား တစ်ဆင့်တက်ကာ မြတ်နိုးဝတ်ထားသော ထမီကို ဖြေလျှော့ချလိုက်တော့ မြတ်နိုးတစ်ယောက် ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားကာ သားသားကို တွေဝေသောမျက်လုံးတွေဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ဒါကိုမြင်တော့ သားသားက ယတီပြတ် ဆုံးဖြတ်ကာ မဖြစ်မနေ ရှေ့ဆက်တိုးတော့မည့် မျက်လုံးတွေဖြင့် ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ မြတ်နိုးဘာမှမပြောပဲ သားသားကို အားတင်းဖက်ထားလိုက်သည်။ ချစ်သူကိုပုံလို့အပ်သည် ဆိုသည့်သဘော။ ထမီကလေးက အလိုက်သင့်ပင် ကြမ်းပေါ်သို့ ပုံလျက်သားလေး ကျသွားသည်။

သားသား အချိန်ဖြုန်းမနေ၊ မြတ်နိုးလည်တိုင်ကြော့ကို နမ်းရှုပ်နေရင်း ညာဘက်လက်က မြတ်နိုး၏မအင်္ဂါကို ဖြေးညင်းစွာ ကိုင်တွယ်ပွတ်သပ်လိုက်တော့ မြတ်နိုးတစ်ယောက် အကြောတွေစိမ့်ကနဲဖြစ်ကာ တစ်ချက်တွန့်သွားရသည်။ ရင်ထဲမှာ ရုတ်တရက်ပြည့်သလိုဖြစ်သွားပြီး ချက်ချင်းပင် ဟာတာတာကြီးဖြစ်သွားရသည်။ မြတ်နိုး၏ ပင်တီ ပန်းရောင်ကလေးပေါ်မှတဆင့် အင်္ဂါ၏စိုစွတ်မှုကို ကိုင်တွယ်မိလေသည်။ သားသား အာခေါင်တွေခြောက်ကပ်လာကာ မိမိပုဆိုးကို ချွတ်ချလိုက်သည်။ မြတ်နိုးလက်ကလေးတွေက ခါးတွင်တင်းနေသောပုဆိုးကို ကျွတ်ကျသွားစေရန် မသိမသာ ကူညီပေးလိုက်သည်။ အခုတော့ နှစ်ဦးစလုံး ပင်တီကလေးတွေကလွဲ၍ ဘာမှမရှိတော့။ သားသားတုန်ရီစွာဖြင့် မိမိပင်တီကို အနည်းငယ် လျှော့ချလိုက်သည်။ ဖိုအင်္ဂါက ဒေါမာန်အပြည့်နှင့် ရုန်းကန်တိုးထွက်လာသည်။ ဒါကိုမြင်တော့ မြတ်နိုးတစ်ယောက် သားသား ပုခုံးပေါ်ကိုသာ လက်နှစ်ဘက်တင်ကာ မှီထားလိုက်သည်။ သားသားကတော့ မြတ်နိုးပင်တီကလေးကို လှိုက်မောစွာဖြင့် အောက်ကိုလိပ်ချလိုက်တော့ အင်္ဂါနှစ်ခု ပထမဆုံးအကြိမ် ထိမိကြတော့သည်။ ပူနွေးမှုကို လာရောက်တွေ့ဆုံမှုကြောင့် မြတ်နိုးရင်ထဲမှာ ရထား ၁၀ စင်း ခုတ်မောင်းသလို ခံစားနေရလေသည်။ ကြောက်စိတ်ကြောင့် လက်ဖျားတွေ အေးစက်နေသော်လည်း ခန္ဓာကိုယ် ကတော့ ရမ္မက်ဆန္ဒကြောင့် ပူနွေးနေသည်။ သားသား၏ မာကျောသော ဖိုအင်္ဂါက မြတ်နိုးပင်တီကြီးကလေးပေါ်က ကျော်ကာ မြတ်နိုး၏ ပူနွေးစိုစွတ်နေသော ပေါင်နှစ်ခုကြားသို့ တိုးဝင်သွားသည်။ အလွန်ပင် ချောလှစွာ ပေါင်နှစ်ခုကြားတွင် ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် ဖြစ်နေလေသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် အပေါ်ရောက်သွားသဖြင့် အင်္ဂါစပ်နှုတ်ခမ်းနှင့် ထိမိလိုက်လျှင် မြတ်နိုးရင်ထဲတွင် အနုမြူဗုံးကြီးများ ပေါက်ကွဲသလို အပူလုံးတစ်ခု တလျှပ်လျှပ် တက်လာလေသည်။

သားသားတစ်ယောက် မြတ်နိုးနှင့် လူချင်းခွာလိုက်ကာ မြတ်နိုးကို စားပွဲခုံပေါ်သို့ ဖြေးဖြေးလေး တွန်းလိုက်ရာ မြတ်နိုးမှာ စားပွဲပေါ်တွင် တင်ပါးချိတ်လျှက် ပက်လက်လှန်လှနီးပါး ဖြစ်သွားရလေသည်။ ထိုအခါကျမှ သားသားက သူ့အင်္ဂါကိုကိုင်ကာ မြတ်နိုး၏ အင်္ဂါစပ်ကိုတော့လိုက်တော့ ရုတ်တရက် မြတ်နိုးအလွန်ကြောက်သွားကာ သားသား၏ ကျန်လက်တစ်ဖက်ကို ဖြတ်ကနဲ ကိုင်ဖျစ်မိလေသည်။

“ ကို . . . မြတ်နိုးကြောက်တယ် ”
“ . . . ”

သားသား ဘာမှပြန်မပြောဘဲ မြတ်နိုး၏ ခါးကလေးကိုကိုင်ကာ ဆွဲလိုက်တော့ . . .

“ အ အ . . . ဝင်သွားပြီ ကို . . . နာလိုက်တာ ”

သားသား အနည်းငယ် ထပ်တိုးကြည့်လိုက်သည်။ အထဲကိုဆက်တိုးရန် အလွန်ကျပ်နေလေသည်။

“ အား . . . နာတယ် ကိုရယ် . . . မြတ်နိုး မနေတတ်တော့ဘူး . . . နာတယ် ကို ”

မြတ်နိုးမျက်နှာကလေးက တကယ်ပင် နာကျင်နေသည့်ပုံပေါက်နေပြီး တကယ်ပင် စိုးရိမ်စိတ်၊ အားငယ်စိတ်တို့ ဝင်ရောက်နေသလို ဖြစ်နေသည်ကို ကြည့်ပြီး မြတ်နိုးကို သနားသွားသည်။ တဆက်တည်းမှာပင် မဆင်မခြင် မိုက်မဲမှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်သော နောက်ဆက်တွဲ ပြဿနာများကို ရုတ်ချည်းသတိရလိုက်မိသဖြင့် သားသား ကိုယ်ရှိန်ကိုသတ်ကာ နောက်ဆုတ်လိုက်ပြီး . . .

“ မြတ်နိုး နာတယ်ဆိုရင် ကိုယ် ရှေ့ဆက်မတိုးပါဘူးကွာ၊ ကိုယ် မြတ်နိုးကို မနာကျင်စေချင်ဘူး ”

ပြောရင်း မြတ်နိုး ဆံစကလေးကိုသပ်ပေးရင်း နဖူးကလေးကို ဖွဖွကလေး နမ်းပေးလိုက်တော့ မြတ်နိုးကလည်း ယုံကြည်ကိုးစားမှု၊ လေးစားမှုအပြည့်ဖြင့် ပြန်လည်ဖက်ထားလိုက်လေသည်။ နှစ်ယောက်သား နှစ်ယောက်တည်း ကမ္ဘာလေးတစ်ခု တည်ထောင်နေစဉ်မှာပင် “တီ တီ တီ” လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကလေးက ဆိုင်းမဆင့်ဗုံမဆင့် မြည်လာတော့ နှစ်ယောက်သား ဆက်ကနဲ လူချင်းခွဲလိုက်ကာ ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိ ဖြစ်သွားသည်။ ချက်ချင်းပင် မြတ်နိုးက သူ့ အဝတ်အစားတွေ ကောက်ယူကာ အခန်းထဲဝင် ပြေးတော့သည်။ သားသားလည်း ပြာယီးပြာယာဖြင့် တီရုပ်ကောက်စွပ်၊ အတွင်းခံကို စာအုပ်ပုံအောက် ထိုးထည့်၊ ပုဆိုးကောက်စည်းကာ မျက်နှာကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ထားပြီး တံခါး သွားဖွင့်လိုက်သည်။

“ သားတို့ ဆာနေပြီလား . . . ” တံခါးဖွင့်သည်နှင့် ရုပ်ကိုမမြင်ရသေးမီ ဒေါ်လေးအသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ မ . . . မဆာသေးပါဘူး ဒေါ်လေးရဲ့ ” အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြင့် တံခါးဖွင့်ရင်း ဖြေပေးလိုက်ရသည်။

တံခါးပွင့်သည်နှင့် ချိုင့်ကိုပေးရင်း ဒေါ်လေးက အိမ်ထဲ ခေါင်းဝင်ကြည့်ကာ . . .

“ မြတ်နိုးရော သားရဲ့၊ ဘယ်ရောက်နေလဲ ”

အခုမှ ဒုက္ခ၊ အကြံအိုက်သွားစဉ် ဖျတ်ကနဲ အလင်းတစ်ခုပေါ်လာကာ မျက်နှာကို ခပ်တည်တည်ထားကာ . . .

“ နောက်ဖေးမှာ အိမ်သာတက်နေတယ် ဒေါ်လေးရဲ့ ”

“ ဪ . . . ဒီကောင်မလေး နေမကောင်းဘူးလား မသိပါဘူး သားရယ် မင်းသူငယ်ချင်းကို အားပေးပြီး စာကူ ကျက်ပေးပါကွယ်၊ သူ တော်တော် စိတ်ဆင်းရဲနေရရှာတယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ စိတ်ချ ဒေါ်လေး၊ ကျွန်တော် ဂရုစိုက်ပါမယ် ” ပါးစပ်မှ လွတ်ကနဲ ပြောထွက်သွားသော စကားအတွက် အလွန် စိုးရိမ်မိသွားသည်။

“ အေးအေး သား ကျေးဇူးပါကွယ်၊ ကဲ . . . ဒေါ်လေးပြန်မယ် ” ဒေါ်လေးမှာ ဘာမျှ ရိပ်မိဟန်မပေါ်သဖြင့် ရင်ထဲမှ အပူလုံးတစ်လုံး ထပ်မံကျသွားရပြန်သည်။

ဒေါ်လေးထွက်သွားတော့မှ တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး နောက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မြတ်နိုးက ပြန်ရောက်နေပြီ။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ရှက်စိတ်၊ စိုးရိမ်စိတ်၊ ကြည့်နူးစိတ် စသဖြင့် အဓိပ္ပာယ်များလှစွာသော အပြုံးကလေးကို ထပ်တွေ့ရပြန်သည်။ သားသားတစ်ယောက် စာအုပ်ပုံအောက်မှဘောင်းဘီကလေးကိုပြန်ဝတ်တော့ သူကသဘောကျစွာ တခပ်ခပ် ရယ်နေ သေးသည်။ သားသားကတော့ ဘာမှမပြောတော့ပဲ ချိုင့်ကလေးခုံပေါ်တင်လိုက်ကာ မြတ်နိုးရှေ့တွင်ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ ဟူး တော်သေးတာပေါ့ ” သက်ပြင်းကိုချရင်း ခုံပေါ်သို့ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

ပြီးတော့မှ မြတ်နိုးတို့အိမ်ကအကြောင်းကို သေချာမေးမိတော့သည်။ မြတ်နိုးပြောပြပုံအရ အခြေအနေမှာ မကောင်းလှပေ။ ပစ္စည်းတွေကို လွန်ခဲ့သောလေးလခန့်ကတည်းက သူတို့အသိတစ်ဦးက ပစ္စည်းပေါင်မည့်သူကို အိမ်သို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ ယူမည့်ငွေကလည်း သိပ်မများ၊ ပစ္စည်းတွေကလည်း အထည်လည်းစစ်၊ ယူမည့်ငွေနှင့်စာလျှင် ၃ ဆလောက် တန်ဖိုးရှိသဖြင့် သည်ငွေတော့ မဆုံးလောက်တော့ဟု ယူဆကာ ချေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ၂ လ အထိတော့ ပုံမှန်အတိုးပေး နေခဲ့သေးသည်။ အတိုးပေးသည်က ကားလူကြိုနှင့် ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ခု အတိုးမလာသည်မှာ ၂ လအထိ ရှိနေပြီး ကျန်ရက်က ရဲတွေအိမ်ရောက်လာကာ ရှာဖွေပုံစံနှင့် ရှာဖွေရာ ပစ္စည်းတွေမှာ အငြိမ်းစားယူထားသော လူကြီးတစ်ယောက် အိမ်မှ လွန်ခဲ့သော ၅ လခန့်က ပျောက်သွားသောပစ္စည်းများဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ယခု ပစ္စည်းကို လက်ဝယ်ကိုင်ထားသူအား ဥပဒေအရ အရေးယူရမည်ဆိုကာ မြတ်နိုးဖေဖေအား ဖမ်းခြင်းဖြစ်သည်။ ခေါ်လာပေးသောအသိမှာလည်း လွန်ခဲ့သောလက ရုတ်တရက် သွေးပေါင်ချိန်တက်ကာ ဆုံးသွားသဖြင့် အစဖော်မရအောင် ဖြစ်နေသည်။ အခြေအနေမှာ အာဏာရှိလူကြီးများက ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နေသဖြင့် မည်သို့မျှ လွယ်လွယ်ကူကူနှင့်အဆုံးသတ်မည့်ပုံမပေါ်။

မြတ်နိုးတို့ဖေဖေမှာ ယခုအခါ ရဲအချုပ်တွင်ပင်မရှိတော့။ ထောင်မကြီးအချုပ်တွင် ကျခံနေရကာ ရုံးချိန်း စောင့်ဆိုင်း နေရသည်။ အာမခံရရန် တရားသူကြီး၊ အစိုးရရှေ့နေ၊ ရဲ၊ အမှုစစ်၊ ဥပဒေအရာရှိ စသည်ဖြင့် အဆင့်ဆင့် လိုက်စည်းရုံး သော်လည်း အခြေအနေက မိမိဘက်က မရှိနိုင်ကြောင်း ကြားရသည်။ အတော်ပင် စိတ်မကောင်းစရာ ဖြစ်သည်။ မြတ်နိုးမှာ ပြောရင်းဖြင့် မျက်ရည်တွေတသွင်သွင်စီးကျကာ ဒေါသလည်းထွက်၊ ဝမ်းလည်းနည်းနည်းဖြစ်လာသဖြင့် စကား လမ်းကြောင်း

ပြောင်းပေးလိုက်ကာ စာမေးပွဲအတွက်ပြင်ဆင်ရန် အားပေးရသည်။ သည်လိုနှင့် ထိုနေ့ည (၁၀)နာရီကို စာဖတ်ရင်း၊ စာရှင်းရင်းဖြင့် ရောက်သွားပြီး နှစ်ဦးသားခွဲခွာကာ ပြန်လာခဲ့တော့သည်။ အိမ်ပြန်လမ်းတွင် မိမိကိုယ်မိမိ ပြန်လည် သုံးသပ်ကြည့်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တော်တော် မကျေမချမ်းဖြစ်သွားရသည်။ ချစ်သူကို စတော့တွေ့ချင်း အားပေးရမည့်အစား မိမိရမ္မက်ကို မထိန်းသိမ်းနိုင်ဘဲ မတော်တရော် ခြေလှန်လက်လှန်ဖြစ်တော့မည့် အခြေအနေအထိ ဖြစ်သွားရသော ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်ပြန်အပြစ်တင်မိနေသည်။ မဖြစ်ချေ၊ ဒီအတိုင်းဆိုလျှင် တစ်ချိန်မဟုတ်တစ်ချိန်တော့ ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ မိမိကိုယ်မိမိ ပြင်မှ၊ စိတ်ကိုထိန်းချုပ်နိုင်အောင် ပြင်မှတော်ကာကျမည်။ အတွေးမျိုးစုံဖြင့် အိပ်ရာပေါ်တွင် ဟိုလိုမိဒီလိုဖြင့် တစ်နေ့တာ ကုန်ဆုံးခဲ့ပြန်လေသည်။ ဒီနေ့တော့ ပြက္ခဒိန်တွင် ကြက်ခြေခတ်အနီကလေး မခြစ်ရတော့။ မြတ်နိုးနှင့် ပြန်တွေ့နေပြီပဲလေ။

နောက်၃ ရက်လုံးလုံး မြတ်နိုးရော သားသားရော စာမေးပွဲအတွက် လုံးပမ်းနေကြရတော့သည်။ မြတ်နိုးက အိမ်တွင် စာဖတ်၊ သားသားက ကျောင်းတက်ကာ ကျောင်းစာများကို အိမ်တွင် မြတ်နိုးအား ပြန်ရှင်းပြရင်း တစ်ခါတည်း ကျက်ရသည်။ ကျောင်းပိတ်ရက်တွင်တော့ နှစ်ယောက်စလုံး အပတ်တကုတ်ဖြင့် တနေကုန်ပင် စာမေးပွဲအောင်ဖို့အရေး ကြိုးစားအားထုတ် ကြသည်။ စာကျက်ရင်း ပျင်းလာလျှင် မြတ်နိုးက သားသားပုခုံးပေါ် ခေါင်းကလေးမှီကာ ဝရန်တာဘေး ပြုတင်းပေါက်မှတဆင့် ရွှေတိဂုံဘုရားကို ကြည်နူးစွာဖူးရင်း ချစ်စကားလေးတွေပြောကြသည်။ သို့သော် သိပ်ကြာကြာ ဒီလိုနေလို့မရမှန်း နှစ်ယောက်စလုံး သတိထားဖြစ်ကြသည်။ မြတ်နိုးသာ ရင်ခွင်ထဲရောက်နေလျှင် ဘယ်လိုမုန်တိုင်း၊ ဘယ်လိုအတားအဆီးဖြစ်ဖြစ် မရရအောင် ကျော်ဖြတ်လိုက်နိုင်သော အားအင်တွေ သားသားမှာ အပြည့်ရှိသည်။ သားသား ရင်ခွင်ထဲမှာသာ မှီခိုနေရလျှင် အပြင်တွင် ဘယ်လောက်ပြင်းထန်သော ရိုက်ချက်များရှိလေလေ မြတ်နိုး နည်းနည်းလေးမှ ကြောက်စိတ်မဖြစ်မိ။ ဒီလောက်ထိ သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ချစ်ကြသည်။ အတိုင်းအတာမဲ့သော ချစ်ခြင်းမေတ္တာသည် သူတို့နှစ်ဦးကြားတွင် ကြာလေကြာလေ ပို၍ပီပြင်စွာ မွေးဖွားလာတော့သည်။ သားသားလည်း ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်နိုင်အောင် ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ပြီ။ လွန်လွန်ကျူးကျူး ဘာမှမဖြစ်။

ဒီလိုနှင့် စာမေးပွဲဖြေရန် ၂ ရက်သာလိုတော့သည်။ သန်ဘက်ခါ ဆိုလျှင် စာမေးပွဲဖြေရတော့မည်။ မြတ်နိုးလည်း အခုလောက်ဆိုလျှင် စာတွေတော်တော်လေးပြီးသွားပြီ။ စိတ်ချရသောအနေအထားရောက်နေပြီ။ နံနက်ခင်း နေရောင် အောက်တွင် သားသားတစ်ယောက် အပူအပင်မရှိ ရှင်လန်းစွာ နိုးထလာသည်။ ဒီနေ့လည်း ကျောင်းတက်ပြီး ကြိုးစားပမ်းစား လက်ချာလိုက်ရဦးမည်။ ဒါမှ ညနေကျလျှင်မြတ်နိုးကို အခက်အခဲမရှိ ပြန်ရှင်းပြနိုင်မည်။ မိမိကိုယ်တိုင် အတွက်လည်း စာတစ်ခါတည်းရသဖြင့် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အကျိုးရှိသည်။ စဉ်းစားရင်းသွက်လက်စွာပင် အိပ်ရာမှထကာ ရေချိုးခန်းဝင်လိုက်သည်။ ရေချိုးမည်ပြုစဉ် အိမ်ရှေ့မှ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသံကြားသဖြင့် အပြေးကလေး ထွက်ကြည့်လိုက်တော့ ဖုန်းဆက်နေကျဆိုင်မှ ကောင်မလေး၊ “ဖုန်းလာတယ်”ဟုပြောပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။ စောစောစီးစီး ဘယ်ကပါလိမ့် ဟူသော အတွေးဖြင့် အဝတ်အစားလဲကာ အောက်ကို ဆင်းလိုက်သွားသည်။ ချထားသော ဖုန်းလက်ကိုင်ကလေးကိုကိုင်ပြီး၊ “ဟဲလို” ထူးလိုက်တော့၊ တစ်ဖက်မှ . . . “ကို . . . ဖေဖေလေဖြတ်သွားလို့တဲ့ . . . ” မြတ်နိုး၏ ငိုသံပါသော အသံခပ်အက်အက်ကလေးကို ပီပီပြင်ပြင် ကြားလိုက်ရသည်။ ငယ်ထိပ်ကို မိုးကြိုးတွေ ဆက်တိုက်ပစ်ချလိုက်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“ မြတ်နိုး . . . ဘယ်လိုဖြစ်ရတာတဲ့လဲမြတ်နိုးရယ် ” စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာဖြင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ မြတ်နိုးလည်း မသိဘူး ကို၊ ခုနကမှ မေမေကဖုန်းဆက်လာလို့ . . . အချုပ်ထဲမှာနေရင်း ဒီနေ့မနက် . . . သတိလစ်နေတာတွေ့ရလို့တဲ့ . . . စကားပြန်တောင်မရဘူးတဲ့ . . . ”

“ အခုဘယ်ရောက်နေလဲ မြတ်နိုး၊ အချုပ်မှာပဲလား၊ ဆေးရုံမှာလား ”

“ မြတ်နိုးလည်းမသိဘူး၊ မေမေကမြန်မြန်လိုက်လာခဲ့ပါတဲ့၊ အဲဒါ မြတ်နိုးတို့ အခုပဲသွားတော့မလို့ ကိုဆီကို ဖုန်းဆက်လိုက်တာ . . . ”

“ ”

“ ဒါပဲနော် ကို . . . ဒေါ်လေးလာနေပြီ ”

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းကိုပြန်ချသွားပြီ။ သားသားတစ်ယောက် တော်တော်ခေါင်းရှုပ်သွားသည်။ မြတ်နိုးကိုလည်း အရမ်း သနားမိသွားသည်။ မတတ်နိုင်ပါ။ ဘာမှကိုလုပ်မပေးနိုင်သော အခြေအနေဖြစ်နေသည်။ မတတ်သာပဲ လေပူ တစ်ချက်သာ မျှတ်ထုတ်လိုက်တော့သည်။ မြတ်နိုးကိုစာဖတ်ထားရန်၊ စာမေးပွဲဖြေမည့်နေ့နံနက် အစောကြီး ပြန်ရောက်အောင် လာပြီး စာမေးပွဲဖြေရန်၊ စိတ်ဓာတ်မကျရန်၊ အားတင်းထားရန် စတာတွေကိုပင်မပြောလိုက်ရ။ တော်တော်လေးပင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်။ ခုနက ရှင်လန်းခွဲသောစိတ်တွေ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်ကြသည်။ လေးကန်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့သည်။ ကျောင်းပင် မတက်ချင်တော့။ သို့သော်မဖြစ်၊ ဒီနေ့ညနေ လက်တွေ့လုပ်ရဦးမည်။ စိတ်မပါပဲ ကျောင်းတက်ရန် ပြင်ဆင်ကာ ကျောင်းသွားတက်လိုက်သည်။ မြတ်နိုးမရှိသောအဖြစ်က စာသင်ခန်းကိုပင် ခြောက်ကပ်

သွားစေခဲ့သည်။ တွေဝေရင်၊ ငေးမောရင်းဖြင့်ပင် တစ်နေ့တာ ကုန်သွားပြန်သည်။ ညနေ ကျောင်းဆင်းတော့ အိမ်အပြန် မြတ်နိုးတို့အိမ်ကို ဖုန်းဝင်ဆက်ခဲ့သေးသည်။ အိမ်တွင် ဘယ်သူမှမရှိ။ ဖုန်းကို လာမကိုင်၊ အခြေအနေက တော်တော်လေးဆိုးနေသလား မသိ။ လေဖြတ်သည်ဆိုတာ မျိုးစုံဖြစ်နိုင်သည်။ ပကတိ ပြန်ကောင်းသွားသူတွေ ရှိသလို၊ ကိုယ်ခန္ဓာ လှုပ်မရသူ၊ အသက်ဆုံးရှုံးရသူတွေလည်း ရှိသည်။ မြတ်နိုးဖေဖေတစ်ယောက် အကောင်းဘက်ကို ဦးတည် လာနိုင်ပါစေ ဟုသာ ဆုတောင်းပေးနိုင်သည်။

မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် စာမေးပွဲဖြေရတော့မည်။ မြတ်နိုးတစ်ယောက်ကတော့ ပြန်ရောက်မလာသေး။ နယ်အိမ်ကို ဖုန်းဆက်တော့လည်း ကိုင်မည့်သူမရှိ။ အဆက်အသွယ်လုံးဝမရ။ မြတ်နိုးအကြောင်းတွေးမိလျှင် စာဖတ်ရတာ လုံးဝ ခေါင်းထဲမဝင်တော့။ စိတ်တွေလေးလံကာသက်ပြင်းကိုသာ အခါခါချနေမိတော့သည်။ စားလဲ မြတ်နိုး၊ စာဖတ်လည်း မြတ်နိုး၊ အိပ်လျှင်လည်း မြတ်နိုး တစ်ချိန်လုံး မြတ်နိုးကသာ သားသားစိတ်ကို စိုးမိုးနေခဲ့သည်။

မြတ်နိုးတို့ဖေဖေမှာဆန်၊ ပဲ စသော ကုန်များကို အဓိကတင်ပို့သော ကုန်သည်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူတို့မိသားစုဘဝမှာ ကုန်သည်မိသားစုပေမယ့် ဘဝကအေးချမ်းသည်။ စီးပွားရေးလည်းအဆင်ပြေသဖြင့် များသောအားဖြင့် သက်သက်သာသာ နေထိုင်နေရတာများသည်။ တစ်ဦးတည်းသောသမီးကလေး မြတ်နိုးကို တစ်မိသားစုလုံးက ဝိုင်းချစ်ကြသည်။ ဦးကိုကိုမှာ သဘောကောင်းသော၊ ပွင့်လင်းသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူတစ်ပါးအခက်အခဲကိုလည်း ကူညီတတ်သည်။ လမ်းထဲတွင် သူတို့မိသားစုမှာ အားလုံးလိုလိုနှင့် တည့်သည်။ ပြဿနာဖြစ်သည်ဟူ၍မရှိ။ အလှူအတန်းဆိုလျှင်လည်း ရက်ရောမှုရှိသည်။

သည်လိုမျိုး ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် လုပ်ကိုင်စားကာ ပတ်ဝန်းကျင်အတွက် ကောင်းသောလူတစ်ယောက် အလိုလိုနေရင်း ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျရသည်မှာ ကြောက်ခမန်းလိလိဖြစ်သည်။ ဦးစွာ အဖမ်းခံရသည်။ အသက်အရွယ် ၅၀ ကျော်တော့မှ အချုပ်ခန်းထဲတွင် ဖြစ်သလိုနေရသည်။ ရဲစခန်းအချုပ်ဆိုသည်မှာ တရားခံတစ်ဦးကို ၄၈နာရီထက်ပို၍ ထိန်းချုပ်ထားခွင့်မရှိ။ ထောင်ချုပ်ထဲသို့ပို့ရသည်။ ထောင်ချုပ်ထဲသို့ရောက်ပြီဆိုလျှင် အစစအရာရာ အခက်အခဲတွေနှင့် စတင် ရင်ဆိုင်ရတော့သည်။ ရဲစခန်းအချုပ်ဆိုလျှင် ရင်းနှီးပြီး ပြေလည်သောစခန်းမှူး၊ ဒုရဲအုပ်၊ တာဝန်မှူး စသည်တို့ရှိလျှင် တော်သင့်သလောက် ပေးကမ်းပြီး အချုပ်ခန်းထဲတွင် အိပ်စရာမလိုအောင် ကြံဖန်၍ ရသည်။ အစားအသောက်လည်း မပူရ၊ တစ်နေ့လုံးလည်း ရဲစခန်းအတွင်း အဆင်ပြေသလို နေ၍ရသည်။ ပြောရလျှင် ရဲစခန်းသို့ အလည်အပတ်ရောက်နေသော ဧည့်သည်နှင့်မခြားအောင် နေလို့ရသည်။

ထောင်ချုပ်ရောက်ပြီဆိုလျှင်တော့ ထောင်သားနှင့်ဘာမျှ မထူးခြားတော့ပေ။ တစ်ခုသာရှိသည်။ ထောင်သားတွေက ထောင်ဝတ်စုံ အဖြူရောင် ဝတ်ဆင်ရသည်။ အချုပ်သားကတော့ အပြင်ဝတ်ဖြင့်နေရသည်။ သို့သော် ထောင်စည်းကမ်းတွေ ကိုတော့ တသွေမတိမ်းလိုက်နာရသည်။ ထောင်ထဲတွင် တံခါးဖွင့်ချိန်ပိတ်ချိန်၊ ရေချိုးချိန်တွေ ရှိသည်။ ထိုအချိန်အတိုင်း မိမိအဆောင်မှ ဝင်ထွက်ရသည်။ လမ်းလျှောက်လျှင်လည်း ခေါင်းငုံ့ကာ ရိုရိုကျိုးကျိုးဖြင့် လျှောက်ရသည်။ ခေါ်ပြီး တန်းစီခိုင်းလျှင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ချကာ ခေါင်းငုံ့ထားရသည်။ ထောင်ထဲတွင် လျှောက်လမ်းများကအစ ထောင်သား လျှောက်သောလမ်း၊ ဝန်ထမ်းလျှောက်သောလမ်း၊ အရာရှိလျှောက်သောလမ်းစသည်ဖြင့် စနစ်တကျ ခွဲခြားထားသည်။ အကျဉ်းသားများအနေဖြင့် သူတို့နှင့်ဆိုင်သောလမ်းကိုသာ သွားလာရသည်။ လမ်းလျှောက်လာရင်း၊ အလုပ်လုပ်ရင်း အရာရှိတွေ့ပါက မိမိလုပ်နေသော အလုပ်ကိုရပ်၊ ပစ္စည်းထမ်းလာပါက ထိုပစ္စည်းကို ဘေးချပြီး ခေါင်းငုံ့ အရိုအသေပေးရသည်။ ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် တော်ရုံတန်ရုံ မောက်မာကြမ်းတမ်းသောလူတစ်ယောက် ထောင်ထဲတွင် ၃ လလောက်ထားလိုက်ပါက အလိုလိုနေရင်း မာန်ကျိုးကျသွားသည်။ သိက္ခာမာန်မာန်မှန်သမျှကို ရိုက်ချိုးဖျက်ဆီးပစ်ပြီး ပုံစံသွင်းပစ်လိုက်သော နေရာမှာ အကျဉ်းထောင်ပင်ဖြစ်သည်။

မြတ်နိုးတို့ဖေဖေမှာ ရဲစခန်းအချုပ်တွင်းတွင် ဖြစ်သည်မထင်၊ ထောင်ချုပ်ထဲတွင် လေဖြတ်သွားခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ ရဲအချုပ်ထဲတွင်ဖြစ်ပါက ဖြစ်ဖြစ်ချင်း ဆေးရုံကို အရေးပေါ်တင်ကာ လိုအပ်သောကုသမှုများကို ချက်ချင်းလုပ်နိုင်သည်။ ထောင်ချုပ်ထဲတွင် ဆိုလျှင်တော့ မလွယ်။ ထောင်ဆေးရုံဆိုတာမျိုး ထောင်တိုင်းလိုလိုတွင် ထားပေးသည်။ သို့သော် ဆရာဝန် ရှိချင်မှ ရှိလိမ့်မည်။ ထောင်ကျနေသော ဆေးမှူး စသောသူများကို ထောင်ဆေးရုံတွင် တာဝန်ပြန်ထမ်းခိုင်းထားသည်။ ထောင်ဆေးရုံ ဆိုသော်လည်း ဆေးဝါးများမှာရှိသည်ဟု ပြောရန်ပင်ခပ်ခက်ခက်၊ ပတ်တီးနှင့် ဂလူးကိုစ့်လောက်၊ ငှက်ဖျားဆေး ကိုနိုင်လောက်တော့ရသည်။ ဒါထက်ပိုပြီး ကျန်တာတွေကတော့ မျှော်လင့်ချက်မရှိ။ ဆေးမရှိပါက ချက်ချင်း ဝယ်ယူနိုင် စေလိုလျှင် ထောင်တွင် သက်ဆိုင်ရာအကျဉ်းသားအတွက် ငွေကို ဝန်ထမ်းများထံတွင် အပ်ထားနိုင်သည်။

ထိုသို့မအပ်ထားပါက ဆေးဝါးလိုအပ်လျှင် ဖုန်းလည်းဆက်မရ၊ ငွေလည်းလှမ်းတောင်းမရ၊ ထောင်ဝင်စာလာသော အချိန်မျိုးတွင်မှ ဆေးလိုသည်၊ ငွေလိုသည်စသည်ဖြင့် မှာရသည်။ ဆေးတွေရပြန်တော့လည်း အထဲရောက်အောင်ပို့ရသည်မှာ အနည်းဆုံး ၃-၄ ရက်လောက်တော့ ကြာလိုက်သေးသည်။ ထို့ကြောင့် ထောင်ကျအကျဉ်းသားတစ်ယောက်အတွက်

ကျန်းမာရေးစောင့်ရှောက်မှုမှာ တော်တော်လေး စဉ်းစားစရာဖြစ်သည်။ ဆေးရုံတက်ရန် လိုအပ်လျှင်လည်း သက်ဆိုင်ရာ ထောင်တာဝန်ခံ ဆရာဝန်လက်မှတ်၊ ထောင်ပိုင်လက်မှတ်၊ ညွှန်ကြားရေးမှူးလက်မှတ်၊ လက်မှတ်သုံးခုစုံတော့မှ ဆေးရုံတင်ခွင့် ရှိသည်။ ဒါတွေအားလုံးရဖို့ အနည်းဆုံး ၂၄ နာရီ အချိန်ကုန်သည်။ တော်တော်လေး အဆင်မပြေ။ ဒါ့အပြင် အခန်းမသင့်လျှင် ရဲဘက် (အလုပ်ကြမ်း - စီမံကိန်းနယ်မြေ) လိုက်ရသေးသည်။ တစ်ချို့တွေမှာ ရဲဘက်လိုက်ရင်း သေခြင်း၊ အပြင်းအထန် ဖျားခြင်း စသည်ဖြင့် ခံစားကြရသည်။

အနိဋ္ဌာရုံတွေကိုချည်း စဉ်းစားမိပြီး မြတ်နိုးတို့မိသားစု ကြုံတွေ့နေရသည့်ဒုက္ခကို ကိုယ်ချင်းစာနေမိသည်။ မြတ်နိုး တစ်ယောက်ရော၊ စာမေးပွဲလာဖြေနိုင်ပါမလား၊ စဉ်းစားနေရင်း စာလည်း ကျက်ချင်စိတ်မရှိတော့သဖြင့် အိပ်ရန်ပြင်တော့သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဟိုရက်တွေကဖတ်သော အခံလေးနှင့်ဖြေလိုက်လျှင် အမှတ်မကောင်းရင်ပင် အောင်နိုင်လောက်သည်ဟု ယုံကြည်ထားလိုက်သဖြင့် ရှော့ရှော့ရှူရှူပင် အိပ်ပျော်သွားသည်။

မနက်အိပ်ရာကနိုးတော့ မိုးကလေး ဖွဲ့ဖွဲ့ရွာနေသည်။ နေရာတိုင်းက စိုစွတ်ကာ ထိုင်းမိုင်းနေသည်။ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ကာ ဘဝင်တော့ သိပ်မကျလှ။ တော်ပါသေးသည်။ စာမေးပွဲဖြေရန်အချိန်က ၁၀ နာရီလောက်မှဖြစ်၍ အချိန် ရသေးသည်။ မြတ်နိုး လာဖြေနိုင်ပါစေ။

နံနက်စာ မုန့်စားပြီး စာနည်းနည်းဖတ်လိုက်တော့ အချိန်က ၉ နာရီထိုးခါနီး ဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းသွားရန် ပြင်ဆင်ပြီး ကျောင်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျောင်းရောက်တော့ ၉နာရီခွဲ၊ နာရီဝက် လိုသေးသည်။ သူငယ်ချင်းတွေကတော့ ဟိုတစ်စု၊ဒီတစ်စုဖြင့် စာကျက်သူတွေကကျက်၊စကားပြောသူတွေကပြော၊ အလှအယက် စာပြိုင်ငြင်း နေသူကလည်းငြင်း၊ သူ့ဘာသာသူ လည်ပတ်နေကြသည်။ မြတ်နိုးများလာလေမလား ဟူသောမျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ကျောင်းဝင်းထဲတွင် လှည့်ပတ်ရှာနေမိသည်။ မြတ်နိုးကိုတော့ ဘယ်နားမှာမှမတွေ့။ တော်ပြီ၊ အခန်းဝန်းမှာထိုင်ကာ မြတ်နိုး အလာကို မျှော်မည်။ ခေါင်းလောင်းထိုးမှ အခန်းထဲဝင်မည်ဟု စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ကာ ထိုင်စောင့်နေမိသည်။

အချိန်တွေက တစ်စတစ်စနှင့်ကုန်သည်။ ၁၀ မိနစ်အလို၊ အားလုံး ပစ္စည်းတွေစုသိမ်းကာ လွယ်အိတ်ကလေးတွေ ကိုယ်စီနှင့် မိမိဝင်ရမည့် အခန်းဘေးနားမှာ ပုံနေကြသည်။ဆရာမတွေကတော့ အခန်းထဲမှာ အဖြေလွှာလေးတွေ လိုက်ချနေပြီ။ မြတ်နိုး ရောက်မလာသေး။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ ရင်တွေခုန်ကာ လက်ဖျားတွေ အေးလာသည်။ မြတ်နိုး လာပါစေ။

၅ မိနစ်သာ လိုတော့သည်။ ကျောင်းသားတွေ အခန်းထဲသို့ ကိုယ်စီဝင်ကြပြီ။ ဆရာမတွေကလည်း အခန်းထဲ ဝင်ခိုင်းနေပြီ။ သားသားတစ်ယောက်တည်း လွယ်အိတ်ကလေးဘေးချကာ ငူငူကြီး အခန်းရှေ့မှာ ရပ်ကျန်ခဲ့သည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ မြတ်နိုးမလာသေးဟူသော အတွေးတစ်ခုသာရှိသည်။ မြတ်နိုး ရုတ်တရက် ရောက်လာပါစေ။

၂ မိနစ်သာ လိုတော့သည်။ မဝင်ချင်သေး၊ နောက်မှာ ဆရာမက ဝင်ခိုင်းနေပြီ။ သားသားတစ်ယောက် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ၊ စိတ်ရှုပ်စွာဖြင့် လွယ်အိတ်ထဲမှ ဘောပင်၊ ပေတံ၊ ခဲတံ စတာတွေထုတ်နေရင်း ရှေ့မှ လက်ကနဲ တွေ့လိုက်ရ၍ ကြည့်လိုက်တော့ ကျောင်းဝင်းထဲကားတစ်စီး အပြေးကလေးဝင်လာသည်။ ကားရပ်ကွင်းတွင် တုံ့ကနဲရပ်လိုက်ပြီး ကားထဲမှ မြတ်နိုးတစ်ယောက် အလောတကြီး ပြေးထွက်လာသည်။ ဒါကို မြင်လိုက်ရတော့ သားသား အရမ်းဝမ်းသာသွားသည်။ ပျော်လိုက်ရတာ။ မြတ်နိုးက သူ့ကို မြင်သွားသည်။ ပြုံးပြရင်း အပြေးကလေး လာနေသည်။ သားသားရင်ထဲမှာ အချိန်ပို နောက်ဆုံး မိနစ်ကျမှ ချေပဂိုးပြန်သွင်းလိုက်နိုင်သော ဘောလုံးပွဲကိုကြည့်ပြီး ပျော်ရသလိုခံစားရသည်။ အနားရောက်တော့ မြတ်နိုးကို အားပေးသောအပြုံးတစ်ခု ပြုံးပြလိုက်ပြီး လက်မကလေးကိုဟန်ပါပါထောင်ပြလိုက်ပြီးမှ အခန်းထဲ ဝင်လိုက်တော့သည်။

မေးခွန်းတွေက လွယ်ပါသည်။ အားလုံးကို ကောင်းကောင်းဖြေနိုင်သည်။ စာမေးပွဲ ဖြေနေရင်းကပင် ကျေနပ်အားရ နေမိသည်။ အောင်မှတ်လောက်ရအောင် ဖြေပြီးချိန်မှာပင် အဖြေလွှာကိုအပ်ကာ မြတ်နိုးဘေး သွားထိုင်နေချင်သည်။ ဒီလိုတော့ မဖြစ်သေး။ မေးခွန်းတွေအားလုံးကို ကုန်အောင်ဖြေပြီးတော့ အချိန်ကုန်ရန် ၅ မိနစ်ခန့်လိုသေးသည်။ အဖြေလွှာကို ပြန်စစ်လျှင် အချိန်ရသည်။ သို့သော် ပြန်မစစ်တော့၊ တစ်ခါတည်း အပ်လိုက်ကာ အပြင်ထွက်လိုက်ပြီး မြတ်နိုးထွက်လာမည့် အခန်းရှေ့မှာ ရပ်စောင့်နေလိုက်သည်။

ခေါင်းလောင်းတီးသံက ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာသည်။ အချိန်ကုန်ပြီ။ မြတ်နိုးတစ်ယောက် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် စိတ်ချမ်းသာစွာ ဖြေဆိုနိုင်ပါစေ။ စာမေးပွဲခန်းထဲက ပြုံးပြီးထွက်လာနိုင်ပါစေဟု ဆုတောင်းနေမိသည်။ လူတွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် စကားတွေ ကျယ်လောင်စွာပြောပြီး ထွက်လာနေကြသည်။ မြတ်နိုးတော့ ပါမလာသေး။ တစ်ဝက်လောက် ကုန်တော့မှ မြတ်နိုးတစ်ယောက် ဟိုကြည့်ဒီကြည့်ဖြင့် ထွက်လာတာတွေ့ရသည်။ အပြာရောင် အနုအရင့်ဝမ်းဆက်ကလေးဖြင့် ဆံပင်ကလေးတွေပဲနေသော မြတ်နိုးမှာ မြင်လိုက်တိုင်းရင်ခုန်စရာ။ အတင်းပြေးပြီးဖက်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ ဟော . . . မြတ်နိုးတွေ့သွားပြီ။ သွားထပ်ကလေးပေါ်အောင်ပြုံးကာ သားသားဆီ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာသည်။

လူတွေအများကြီးကြားထဲမှာ မြတ်နိုးတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ မြင်ရသည်။ အနားရောက်တော့ ပထမဆုံး ပြောထွက် လိုက်သည့် စကားက “လွမ်းလိုက်တာ မြတ်နိုးရယ်” ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမထားမိဘဲ ပါးစပ်က လွတ်ကန် ပြောထွက်သွားသည်။ မြတ်နိုးတစ်ယောက် ပြုံးနေရာက အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားပြီး ဘေးဘီကိုကြည့်၍ ရှက်သွားကာ ခေါင်းကလေး ငုံ့သွားလေသည်။ ထိုအခါမှ သားသားလည်း ဘေးဘီကိုသတိထားမိကာ ခပ်ရှက်ရှက်ဖြင့် မြတ်နိုးကို “လာ သွားရအောင်” ဟုပြောပြီး ရှေ့မှ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ မြတ်နိုးကတော့ ခေါင်းကလေးငုံ့ကာ နောက်မှတိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါလာသည်။ လူရှင်းသော ကျောင်းရှေ့က သစ်ပင်ကြီးအောက်မှာ ရပ်တန့်လိုက်သည်။ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မြတ်နိုး၏ မျက်လုံး လှလှလေးတွေနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံသွားသည်။ သားသား မြတ်နိုးကို ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်ကာ . . .

“ ဖြေနိုင်တယ်နော် . . . မြတ်နိုး ”

မြတ်နိုးက ချစ်စဖွယ်လေးပြုံးကာ ခေါင်းကလေးအသာ ပုပြသည်။ ပြီးတော့မှ . . .

“ မဖြေနိုင်ရင် ကိုအပေါ်မှာ မြတ်နိုးဘယ်တာဝန်ကျေပါ့မလဲ၊ ဒီစာမေးပွဲက ကိုအတွက် သီးသန့်လာဖြေတာ ”

ဒီစကားလေးတွေ ကြားလိုက်ရတော့ သားသားရင်ထဲမှာ ဘာနှင့်မှနှိုင်းယှဉ်၍မရသော ပီတိအဟုန်ကြီးက လည်ချောင်းထဲအထိ ဆို့တက်လာသည်။ မြတ်နိုးလက်ကလေးကို တယုတယကိုင်ရန် လက်လှမ်းလိုက်သည်။ လက်က လေထဲ လမ်းတစ်ဝက်တစ်ပျက်ရောက်မှ သူငယ်ချင်းတွေ၊ တခြားအနီးနားက လူတွေကို ချက်ချင်းသတိရသွားပြီး လက်ကို ကမန်းကတန်း ပြန်ရုတ်ကာ အရှက်ပြေ လက်နှစ်ဘက် နောက်ပြန်ချိတ်လိုက်ပြီး ခပ်ရှက်ရှက်ဖြင့် မြတ်နိုးကို ရယ်ပြလိုက်တော့ သူကလည်း သဘောကျသွားကာတိုးတိုးလေးရယ်သည်။ ပြီးတော့မှ သားသားအနားသို့လာကာ သားသား ဘယ်ဘက် လက်ကလေးကို သူ့လက်ကလေးဖြင့် လှမ်းကိုင်ကာ ဆွဲလိုက်သည်။ သားသားတစ်ယောက် နားမလည်နိုင်သော မျက်လုံးတွေနှင့် မြတ်နိုးကို ကြည့်လိုက်တော့ မြတ်နိုးက ခပ်သာသာလေး ပြန်ပြုံးပြကာ သူ့နောက်လိုက်ခဲ့ရန် မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်။ သားသား ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် ဘေးဘီကိုကြည့်လိုက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုမြင်သွားပြီး တိုးတိုးပြောနေကြသူတွေရှိသလို၊ မမြင်လိုက်သောသူများလည်းရှိသည်။ မျက်နှာတွေ အလွန်ပူလှသည်။ သို့သော် ရင်ထဲမှာတော့ အကျေနပ်ကြီးကျေနပ်ကာ ကြည်နူးပြီးရင်း ကြည်နူးနေမိသည်။

မြတ်နိုးက ကားရပ်ကွင်းကို ဦးတည်ခေါ်သွားပြီး သူ့ကားကလေး ဘေးမှာရပ်လိုက်ကာ သားသားတက်ရန် ရှေ့တံခါးတစ်ပေါက် ဖွင့်ပေးကာ သူ့ကိုယ်တိုင်က မောင်းသူဘက်သို့ သွားရပ်ပြီး ကားထဲဝင်လိုက်သည်။ သားသား အံ့ဩစွာဖြင့် “မြတ်နိုး . . . ဘယ်ကိုသွားကြမှာလဲ” ဟုမေးလိုက်တော့ . . .

“ တက်ပါ ကိုရယ်၊ မြတ်နိုးနဲ့မသွားရဲဘူးလား ” ဟု ခပ်စူစူလေး ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ အာ . . . မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုက မြတ်နိုး ကားမောင်းတတ်မှန်း မသိဘူး၊ အံ့ဩသွားလို့ မေးလိုက်တာပါ ”

“ ဒါဆိုလဲ တက်၊ ဘုရားကို သွားရအောင် ”

“ ဘုရားကို . . . ကောင်းသားပဲ ” ပြောလိုက်ရင်း ကားလေးထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

မကြာမီမှာပင် ကားကလေးက ကျောင်းဝင်းထဲမှ ထွက်ကာ ပြည်လမ်းမှတဆင့် တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်း၊ အင်းယားလမ်း ပြီးတော့ ရွှေတောင်ကြားမှတဆင့် ဖောက်ထွက်လိုက်ကာ ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်းအတိုင်း ရွှေတိဂုံဘုရား အရှေ့ဘက်မုခ်၊ ပြီးတော့ မြောက်ဘက်မုခ်၊ မြောက်ဘက်မုခ်မှာ လူနည်းပြီး ကားရပ်ရန်နေရာလည်း အများကြီးရှိသည်။ မြတ်နိုးက ကားကို ဒေါင့်ဖက်နား တစ်နေရာတွင်ရပ်ကာ စက်သတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ နောက်ခန်းထဲမှ အုန်းပွဲ ငှက်ပျောပွဲကြီးကို သွားမထုတ်နေသည်။ ခရီးစဉ်တလျှောက်လုံး စကားတွေ တိတ်ဆိတ်လာခဲ့ကြရာ သားသားတစ်ယောက် မနေနိုင်တော့ပဲ . . . “မြတ်နိုးဖေဖေအတွက် ယတြာလာချေတာလား” ဟု မေးလိုက်တော့ . . .

“ ဟုတ်တယ် . . . ”

“ ပေး မြတ်နိုး ကို သယ်လာပေးမယ်၊ မြတ်နိုးသာ ကားတံခါးတွေ ပြန်ပိတ်လိုက် ”

“ ရပါတယ် ကိုရယ်၊ မြတ်နိုး သယ်နိုင်ပါတယ်၊ ကိုပဲ တံခါးတွေ ပြန်ပိတ်လိုက် ”

“ မဟုတ်ဘူးလေ မြတ်နိုးရဲ့၊ ကိုယ့်ချစ်သူကို ကိုက ဘယ်ပင်ပန်းစေချင်မှာလဲ၊ ဘယ်သူ့အတွက်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မြတ်နိုးကို မပင်ပန်းစေချင်ဘူး . . . ပေး . . . ဒီကို ”

နောက်ဆုံး လေသံမာမာကလေးနှင့် ပြောလိုက်တော့မှ မြတ်နိုးစိတ်ထဲက ကျေနပ်သွားသော်လည်း မကျေနပ်သလို လေသံနှင့် “ဒါဆိုလဲ . . . ရော” ဆိုကာ လှမ်းပေးလိုက်သည်။

သားသား ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး လှမ်းယူကာ ဘုရားပေါ် တက်ခဲ့ကြတော့သည်။ မိုးအံ့နေသဖြင့် ဘုရားပေါ်တွင် လူသိပ်မရှိပါ။ မနက်က မိုးရွာထားတာကြောင့်လည်း ဖြစ်မည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဓမ္မစေတီမင်း ဆုတောင်းပြည့် ရုပ်ပွားတော်တွင် အုန်းပွဲငှက်ပျောပွဲကို ကပ်ကာ လက်ချင်းချိတ်ပြီး ဘုရားရင်ပြင်တော်တစ်ပတ် လျှောက်ပြီး ပြန်ဆင်းခဲ့ကြသည်။ မိုးဖွဲကလေး

တစ်ပွင့်နှစ်ပွင့် ကျနေသောအချိန်တွင် နှစ်ယောက်သားလက်ချင်းတွဲကာ လျှောက်ရသည်မှာ အလွန် နှစ်သက်ကြည်နူးရသည်။ ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်က ဆင်းတော့ ကျောင်းကို ပြန်မသွားချင်တော့။ ဒီအချိန်ဆိုလျှင် ကျောင်းတွင် အဖြေပြန်တိုက်သော (ဖိဒ်ဘက်ခံ) ပေးပြီးလောက်ပြီ။ ကျောင်းကို အခုနေပြန်သွားလျှင်အတန်းတက်ရန် မိနိုင်သေးသည်။ သို့သော် နှစ်ယောက်သား အေးအေးဆေးဆေး လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောချင်သေးသည်။ ဒါနှင့်ပဲ မြို့ထဲသို့ပြန်ကာ မြတ်နိုးတို့အိမ်သို့ လိုက်သွားသည်။

အိမ်တွင်ဒေါ်လေးမရှိပေ။ မြတ်နိုးတို့ အိမ်ကိုစောင့်ရန် နယ်မှာနေခဲ့ရသည်။ ဒီနေ့စာမေးပွဲကို မြတ်နိုးက မဖြစ်မနေ ဖြေချင်နေသည်။ နယ်တွင် မြတ်နိုးတစ်ယောက် ရှိနေလို့လည်း ဘာမှမထူးသဖြင့် မြတ်နိုးကို ရန်ကုန်သို့ ပြန်ခွင့်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြန်လာသော ခရီးစဉ်တုန်းကတော့ မြတ်နိုးနှင့်အတူ သူတို့အသိ အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် လမ်းကြို အဖော်လိုက်လာ ပေးသည်ဟု သိရသည်။ သတ္တိကောင်းလိုက်တာ မြတ်နိုးရယ် ဟုသာပြောလိုက်ချင်သည်။ အဝေးပြေးလမ်းကို တလျှောက်လုံး တယောက်တည်း မောင်းလာရသောသတ္တိမှာ လူတိုင်းတွင် မရှိနိုင်။ တော်ရုံမိန်းကလေး မလုပ်နိုင်၊ ကားမောင်းနေရင်း မြတ်နိုး ရှင်းပြနေသည်များကို နားထောင်ရင်း မြတ်နိုးကိုပိုလိုသော မြတ်နိုးလာခဲ့သည်။ အမြဲတမ်း အမှတ်ရနေစေသော မြတ်နိုး စကားလေး တစ်ခွန်းမှာ “မြတ်နိုး ချစ်ရတဲ့ကို ကိုယ်တိုင် အပင်ပန်းခံပြီး ပေးဆပ်ထားတာကို မြတ်နိုး ဘယ်အဆုံးရှုံးခံရပါ့မလဲ၊ မြတ်နိုးက ကိုကိုသိပ်ချစ်တာကိုး” တဲ့။ ကားမောင်းနေသော ဝိယာတံပေါ်မှ မြတ်နိုးလက်ကလေးတွေကို တမြတ်တနိုး အုပ်ကိုင် လိုက်မိသည်။

မြတ်နိုးတို့အိမ်ရောက်တော့ နေ့လည် (၁)နာရီရှိပြီ။ အိမ်ထဲမှာ ဒေါ်လေးမရှိသဖြင့် အစစအရာရာ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသည်။ နေ့လည်ခင်းဖြစ်သော်လည်း မိုးက ရွာနေသဖြင့်အိမ်ခန်းထဲတွင် မှောင်နေသည်။ မြတ်နိုးက အိမ်နံရံမှ မီးခလုတ်ကလေးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ပစ္စည်းကလေးတွေချ၊ သားသားအတွက် တီဗွီဖွင့်ပေးထားပြီး အဝတ်အစား လဲရန် နောက်ဖေးသို့ ဝင်သွားသည်။ သားသားလည်း စာမေးပွဲဖြေပြီးသည့်နောက် စိတ်လွတ်လက်လွတ်ဖြင့် အနားယူရန် ဆုံးဖြတ်ထားကာ တီဗွီကို အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ခဏကြာတော့ မြတ်နိုးတစ်ယောက် အဝတ်အစားလဲပြီး ပြန်ထွက်လာသည်။ ညဝတ်အင်္ကျီ ဝါဝန်ပါးကလေးဖြင့် သွက်လက်စွာ ပြန်ထွက်လာပြီး . . .

“ ကို . . . ဘာစားမလဲ၊ ခေါက်ဆွဲပြုတ်လား . . . ကြာဇံလား ”

“ မြတ်နိုးဗိုက်ဆာနေပြီလား ”

“ ဆာပြီပေါ့လို့ . . . မနက်ကတည်းက ဘာမှ မည်မည်ရရ မစားရသေးဘူး ”

“ ကို က မဆာသေးဘူးလား ”

“ မဆာသေးဘူး . . . ဒါပေမယ့် မြတ်နိုးချက်ပေးရင် ဘာမဆိုစားမယ် ”

“ ပိုပြီ . . . ဒါဆို ခေါက်ဆွဲပြုတ်ပဲ စားကြတာပေါ့၊ ခဏလေးနော် ကို . . . မြတ်နိုးသွားလုပ်လိုက်ဦးမယ် ”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် နောက်ဖေးခန်းထဲသို့ သွက်သွက်လက်လက် ပြေးဝင်သွားသော မြတ်နိုးကလေးကို သေချာစွာ လိုက်ကြည့်နေမိသည်။ နောက်ဖေးဘက် ပြေးသွားသော မြတ်နိုး၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို နောက်ဖေးဘက်မှ ဝင်လာသော အလင်းရောင်က ဘက်ပြန်ထိုးပေးထားသဖြင့် ပါးလွှာသောဝါဝန်အောက်မှ ခန္ဓာကိုယ်ကောက်ကြောင်းကို ကောင်းကောင်းကြီး မြင်ရလေသည်။ မြင်ရလောက်နှင့်ပင် စိတ်တွေ လှုပ်ရှားလာရပြန်လေသည်။ အစကတော့ တီဗွီ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ကြည့်ကာ စောင့်နေရန် စိတ်ကူးသော်လည်း မြတ်နိုးကို ကူညီလိုစိတ်က ပေါ်လာသဖြင့် နောက်ဖေးခန်းသို့ လိုက်ဝင်လာ ခဲ့လေသည်။ မြတ်နိုးတစ်ယောက် နောက်ဖေးခန်းထဲတွင် မီးဖိုပေါ်သို့ ဒယ်အိုးကလေး တင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ မှန်သည်။ သူဝတ်ထားသည့် ညဝတ်အင်္ကျီမှာ ပါးလွှာလွန်းလှသည်။ ခန္ဓာကောက်ကြောင်းကို အတိုင်းသား မြင်နေရသည်။ ဒါတင် မကသေး မြတ်နိုးတစ်ယောက် ဘရာစီယာပင် ဝတ်ထားပုံပေါ်၊ အလင်းရောင်ထဲမှာ အင်္ကျီအောက်မှာ ဘာမှမရှိကြောင်း အတိုင်းသား မြင်နေရသည်။ သားသားတစ်ယောက် သွေးတွေ ဆူကြွလာရပြန်သည်။ အာခေါင် ခြောက်လာသဖြင့် တံတွေးကို အနိုင်နိုင် မျိုချရသည်။

နောက် . . . စိတ်မထိန်းနိုင်သည့်အဆုံး မြတ်နိုးနောက်ဘက်မှနေ၍ မြတ်နိုး၏ ခါးကလေးကို လက်တစ်ဖက်က ဖက်ကာ ကျန်လက်တစ်ဖက်က ရင်သားကလေးတွေပေါ် ဖက်လိုက်တော့ မြတ်နိုး တွန့်ကနဲဖြစ်သွားကာ ရှုန်းရှုန်းစားစားကလေး လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သားသားက မြတ်နိုးနောက်မှပင် မြတ်နိုး၏ လှည့်လာသောမျက်နှာပေါ်မှ နှုတ်ခမ်းကလေးကို နမ်းလိုက်တော့ သူကလည်း ခန္ဓာကိုယ်ကို အနည်းငယ်ကလေး စောင်းလိုက်ကာ ပြန်လည် နမ်းရှုပ်သည်။ နှစ်ယောက်သား လျှာဖျားကလေးချင်း ထိခတ်ကစားနေကြစဉ် သားသား ဘယ်ဘက်လက်ကလေးက မြတ်နိုး၏ ရင်သားတွေကို ပွတ်သပ်ချော့မြူနေမိလေသည်။ ညာဘက်လက်ကတော့ ဗိုက်သားကလေးကို ပွတ်ရင်း လျှောဆင်းလိုက်ကာ ပင်တီလေးပေါ်မှ ပွတ်ပေးလိုက်တော့ မြတ်နိုးတစ်ယောက် လျှာတိုက်စစ်တွေ ပို၍ပြင်းထန်လာလေသည်။ သူ့လက်တစ်ဘက်က မိမိအင်္ဂါစပ်ပေါ်

ပွတ်နေသော သားသား၏ ညာလက်ကလေးကို လာရောက်ဖိသပ်နေမိပြီး ဘယ်လက်ကတော့ နောက်ဘက်ကိုလျှိုကာ သားသား၏ တင်းမာနေသော ဖိုအင်္ဂါကို ပွတ်သပ်နေမိလေသည်။ နှစ်ဦးစလုံး စိတ်တွေ အလွန်လှုပ်ရှားလာကာ နမ်းရှုပ်ရင်း အသက်ရှူတာတွေ ပိုမိုပြင်းထန်လာသည်။ နှုတ်ခမ်းတွေအတွင်းက လျှာလေးနှစ်ခုက အပြင်းအထန် ပွတ်ဆွဲနေကြသလို လက်တွေကလည်း ပို၍ပို၍ မြန်ဆန်ထိရောက်စွာ ပွတ်သပ်နေတော့သည်။

ရုတ်တရက် သားသားက မြတ်နိုးကို မိမိဘက်သို့ ဆွဲလှည့်လိုက်ပြီး ဂါဝန်စကိုမကာ ညာဘက်လက်က မြတ်နိုး ပင်တီကလေးထဲ ဝင်လိုက်ကာ ပူနွေးစိုစွတ်နေသော အင်္ဂါစပ်ကို ထိထိမိမိကြီး ဖိကိုင်မိတော့ မြတ်နိုးတစ်ယောက် ကမ္ဘာ အပြင်ဘက် လွင့်ထွက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရပြီး သက်ပြင်းကလေးများ သုံးလေးချက်ဆက်တိုက် ချလိုက်ရသည်။ ရင်ထဲမှာ ယောက်ယက်ခတ် လှုပ်ရှားနေပြီး အေးကနဲအေးကနဲ ဖြစ်ဖြစ်သွားရသည်။ မြတ်နိုးလက်တွေက ကာရန်မဲ့စွာ အဆီးအတားမရှိ သားသားကို ပွတ်သပ်နေမိရင်း သားသားပုဆိုး ခါးပုံစထဲသို့ သူ၏ညာလက်ကလေးက အရဲစွန့်ဝင်သွားကာ သားသား၏ အတွင်းခံထဲမှ အတင်းရုန်းထွက်ချင်နေသော ဖိုအင်္ဂါကို လာရောက်ကိုင်မိတော့သည်။

ဘာတွေမှန်းတော့ မသိ၊ ဖိုအင်္ဂါကို ကလေးလေးတွေ ဟာတွေမှလွဲ၍ မြင်လည်းမမြင်ဖူးသော မြတ်နိုးတစ်ယောက် တွယ်ရာမဲ့စွာ တွေ့ကရာကို ဖျစ်ညှစ်ဆုတ်နယ်နေတော့ သားသားမှာ အနေရအထိုင်ရ အလွန်ခက်လာကာ တစ်ချက်တစ်ချက် တွန့်ကနဲတွန့်ကနဲ ဖြစ်ဖြစ်သွားရသည်။ မြတ်နိုးလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင်၊ သားသားလက်တွေက ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပွတ်ရုံသာမက တစ်ခါတစ်ရံ အကြောင်းကလေးထဲအထိ နှိုက်လိုက်လျှင် ကျင်ကနဲ နာလိုက်သလို ရင်ထဲမှာလည်း တလုပ်လုပ်ဖြင့် လှုပ်ရှားသွားရသည်။ အချိန်တွေက ဘယ်လောက်ကြာသွားသည်မသိ၊ ရေနွေးတွေကဆူကာ ဆိုးဆိုးရွားရွား ပွက်ထနေပြီ။

အပူငွေ့ကို ခံစားလိုက်ရသည့်ခဏ မြတ်နိုးသတိရသွားသော်လည်း မအားမလပ်သလိုပင် ဘေးမှ ဂက်စ်အိုးကို မမှီမကမ်း လှမ်းပိတ်လိုက်သည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လုပ်ကိုင်နေသော စေ့ဆော်မှုတွေက မပြတ်။ ကြာတော့ မြတ်နိုး အကြောတွေဆွဲသလို တဆတ်ဆတ်ဖြင့် တွန့်တွန့်တက်လာကာ ပါးစပ်မှပင် ရှိုက်သံလိုလို ညည်းသံလိုလိုတွေ ထွက်လာရသည်။ ဒီအချိန်ကျမှ သားသားက လက်ကို ဖျတ်ကနဲဆွဲထုတ်လိုက်ကာ မြတ်နိုး၏ ပါးလှုပ်လှုပ် ခန္ဓာကိုယ်ကလေးကို စွေ့ကနဲ ပွေ့ချီလိုက်တော့ မြတ်နိုးတစ်ယောက် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ချစ်ရောင်လွမ်းသော မျက်လုံးများဖြင့် သားသား မျက်နှာကိုသာ ကြည့်ရင်း သားသားခေါ်ရာ အိပ်ခန်းထဲသို့ လိုက်ပါသွားတော့သည်။

အထဲရောက်တော့ မြတ်နိုးကို ကုတင်ပေါ်တင်လိုက်ရင်း သားသား မိမိအင်္ကျီကိုမိမိ ဆွဲချွတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဘောင်းဘီကိုပါ ဆွဲချွတ်လိုက်တော့ တင်းမာလွန်းနေသော ဖိုအင်္ဂါက ဆတ်ကနဲထွက်လာတာကို မြတ်နိုးတစ်ယောက် ရင်ခုန်စွာဖြင့် ကြည့်နေမိသည်။ ပြီးပြီးချင်း သားသားက မြတ်နိုးဂါဝန်ကို အပေါ်ဘက် လှန်တင်လိုက်တော့ မြတ်နိုးက အလိုက်သင့်ပင် လက်ကလေးတွေကို မြှောက်ပေးလိုက်သည်။ ပင်တီ အစိမ်းဖျော့ရောင်ကလေးတစ်ခုသာ ကျန်တော့သော မြတ်နိုးကိုမြင်တော့ သားသားစိတ်တွေ ဘယ်လိုမှ ထိန်းမရတော့၊ မြတ်နိုး တစ်ကိုယ်လုံးကို ကိုက်စားပစ်လိုက်ချင်လောက်အောင် စိတ်တွေက ပြောင်းဆန်ကုန်တော့သည်။ အာသာပြင်းစွာဖြင့် မြတ်နိုး၏ အစိမ်းရောင်ပင်တီကလေးကို ဆွဲချွတ်တော့ မြတ်နိုးက အလိုက်တသိပင် တင်ပါးကလေး ကြွပေးလိုက်သည်။

တစ်သက်တာအတွက် ပထမဆုံးမြင်ဖူးသော မြတ်နိုး၏ မအင်္ဂါက သားသားကို အချိန်ဆွဲမနေစေတော့ဘဲ လုပ်ငန်းစရန် အတင်းဖိတ်ခေါ်နေတော့သည်။ သားသားလည်း မြတ်နိုးပေါင်ကလေးကို ကားလိုက်ပြီး မိမိဖိုအင်္ဂါကို ကိုင်ထိန်းကာ လမ်းကြောင်းဝ တွေပေးလိုက်တော့ မြတ်နိုးမျက်နှာမှာ စိုးရိမ်စိတ်ကလေးတွေနှင့် လက်ကလေးနှစ်ဘက်က အိပ်ရာခင်းကို ဖျစ်ညှစ်ကိုင်ထားလေသည်။ သားသားလည်း ဘာမှစောင့်ဆိုင်းနေခြင်းမရှိတော့ဘဲ တင်းကြပ်သော လမ်းကြောင်းကလေးအတိုင်း ဖိထိုးလိုက်တော့ မြတ်နိုးထံမှ စုတ်သပ်ညည်းသံကလေးတွေ အဆက်မပြတ် ထွက်လာသည်။ မြတ်နိုးက တားမြစ်ခြင်း မရှိသဖြင့် ဆက်လက် ဖိထိုးလိုက်တော့ ရုတ်တရက် မြတ်နိုးတစ်ယောက် အသက်ရှူပင် မှားသွားကာ ရှိုက်သံနှင့်အတူ စုတ်သပ်သံတွေက ညစ်နဲအောင် ထွက်လာတော့သည်။ အထဲမှာလည်း အလွန် ကြပ်တည်းနေသဖြင့် မထူးသည့်အဆုံး ဆက်လက်ဖိချလိုက်သည်။ မြတ်နိုး အံ့ကိုကြိတ်ထားလိုက်သည်။ အသံမထွက်အောင် ထိန်းသော်လည်း ညည်းသံ ခပ်ကျယ်ကျယ်လေး ထွက်သွားသည်။ နှစ်ဦးစလုံး ကိုယ်စီ ချွေးကလေးတွေ စို့နေကာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မျက်လုံးချင်းဆုံလိုက်မိသည်။ မြတ်နိုး မျက်လုံးတွေက နာကျင်မှုကို ခံစားနေရင်း ဆက်တိုးရန် အားပေးနေသလို . . . သားသား အစွမ်းကုန် ကြိုးစားလိုက်သည်။

ရှိုက်သံ၊ ညည်းသံ၊ လေပူမှုတ်ထုတ်သံ၊ ခုတင်မြည်သံကအစ အသံကလေးတွေ ဆက်တိုက် ထွက်လာကြသည်။ မကြာမီအချိန်အတွင်းမှာပင် တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းလာကာ အော်ဟစ်ပစ်လိုက်ချင်လောက်အောင် မရိုးမရွှ ဖြစ်လာသည်။ နားထဲတွင်လည်း ဘာမှမကြားတော့၊ လေမုန်တိုင်းတွေ အပြင်းအထန်တိုက်နေသလို၊ လျှပ်စီးတွေ ဆက်တိုက်လက်နေသလို၊

မီးတောင်တွေ ပေါက်ထွက်ကုန်တော့သလို အဆင့်ဆင့် ပေါက်ကွဲရုန်းထွက်ကာ တစ်ကိုယ်လုံးကို စုပ်ယူဆွဲလိုက်ပြီး ဓာတ်နှင့် အတို့ခံလိုက်ရသလိုဖြစ်ကာ မျက်လုံးထဲတွင် ကြယ်တွေအဆမတန် ကြွေကျကုန်ကြသည်။ တစ်ချို့ နှစ်ချို့ သုံးချို့ စသဖြင့် လက်ကနဲ လက်ကနဲ လက်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ အားလုံးရုတ်တရက် ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။ အခန်းထဲတွင် အသက်ရှူသံ ခပ်ပြင်းပြင်းနှစ်ခုမှလွဲ၍ ဘာမှမကြားရတော့။ မြတ်နိုးကို ကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး စိုစွတ်နေသည်။ ချွေးစကလေးတွေရော မျက်ရည်တွေရောပဲလား မသိ။ မျက်နှာကလေးကတော့ အနည်းငယ် ပင်ပန်းသလို ဖြစ်နေတာကလွဲလျှင် နဂိုအတိုင်းပင် ကြည်လင်ဝင်းပကာ ချစ်စရာ . . . ။

မြတ်နိုး မျက်လုံးအိမ်ထဲတွင်တော့ ကျေနပ်ခြင်း၊ အဆုံးစွန်ယုံကြည်ခြင်းစသည့် အဓိပ္ပါယ်များ ပြည့်နှက်နေသော အကြည့်တွေနှင့် သားသားကို ငေးကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ လေသံကလေးဖြင့် . . .

“ ကို မြတ်နိုးကိုပဲ တစ်သက်လုံးချစ်သွားရမယ်နော် ”

“ အင်း ” သားသား လေသံကလေးဖြင့်ပင်ဖြေလိုက်မိသည်။

“ ကို . . . ”

ချွတ်တဲ အသံကလေးဖြင့် “ တကယ်ပဲ မြတ်နိုးကလွဲလို့ ဘယ်သူမှမချစ်ဘူးနော်၊ ဒီလို လုပ်မပေးရဘူးနော် ”

“ တကယ်ပါ မြတ်နိုးရယ်၊ မြတ်နိုးက ကိုယ့်ဘဝရဲ့ ပထမဆုံးလူနဲ့ နောက်ဆုံးလူပါ။ ယုံပါကွာ ”

မြတ်နိုးတစ်ယောက် ချစ်စရာအပြုံးကလေးဖြင့် သားသားနဖူးလေးကို ညင်သာစွာ နမ်းလိုက်ပြီး “ ကိုကိုကို သိပ် ချစ်တယ် ” ဟု တိုးတိုးကလေး ပြောလိုက်တော့ သားသားရင်ထဲမှာ အားတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး တက်လာသလို ခံစားလိုက် ရသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် မိမိပုခုံးအပေါ်သို့ အလွန်ကြီးလေးသော တာဝန်တစ်ခု ရောက်ရှိလာပြီ ဆိုသည်ကို သိရှိလိုက် ရသည်။ ဘယ်လိုဝန်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မြတ်နိုးနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အသက်ပင်သေသေ၊ မညည်းညူဘဲ ထမ်းလိုက်တော့မည်။

“ ကို . . . နက်ဖြန်ကျရင် မြတ်နိုး နယ်ကိုပြန်ရဦးမယ် ”

“ ဟင် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

“ တို့မှာ ဖေဖေက သတိပြန်မရသေးဘူး၊ ဒီမှာဒေါ်လေးလဲ ပါမလာတော့ မြတ်နိုးကို စိတ်မချဘူးတဲ့၊ ဒီညနေ ကျရင်တောင် မနက်က လိုက်လာတဲ့ အန်တီဆွေက ဒီမှာ လာအိပ်မှာ၊ မနက်ကျရင် သူနဲ့ပဲ အတူတူပြန်ရဦးမှာ ”

“ ဪ . . . ဒီလိုလား ”

“ ကို . . . စိတ်ပျက်သွားပြီလား ”

“ မဟုတ်ပါဘူး မြတ်နိုးရယ်၊ ကိုယ် မြတ်နိုးအတွက် ခံစားရလို့ပါ ”

ထိုစကားကြားရတော့ မြတ်နိုး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ မျက်နှာကလေး မသိမသာ ညှိုးသွားရသည်။ မြတ်နိုး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတော့ သားသားမနေတတ်တော့။ နဖူးမှ ဆံစကလေးတွေကို လက်နှင့်သပ်ပေးရင်း . . .

“ မြတ်နိုး လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပါ မြတ်နိုးရယ်၊ ကိုယ်က မြတ်နိုး စိတ်ချမ်းသာရအောင် အမြဲဆုတောင်းပေးနေမယ်၊ ကိုယ့်အတွက်ကြောင့် မြတ်နိုး စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေရဘူး၊ ဘယ်ဒုက္ခမဆို မြတ်နိုးရှေ့ကနေ ကိုယ် ကာကွယ် ပေးထားမယ်၊ စိတ်မညစ်နဲ့နော် မြတ်နိုး ”

ချစ်သူအတွက် အားပေးစကားတွေ ဆက်တိုက်လေး ပြောပေးပြီးတော့ မြတ်နိုးပါးကလေးကို တစ်ချက်နမ်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မြတ်နိုးဘေးတွင် လဲလျောင်းကာ မြတ်နိုးမျက်နှာကလေးကို တစ်စိတ်စိတ်ကြည့်ရင်း အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

ဘယ်လောက်ကြာသွားသည် မသိ၊ နှုတ်ခမ်းကို တစ်စုံတစ်ယောက် လာနမ်းသည်ကို ခံစားရတော့မှ အိပ်ရာက နိုးတော့သည်။ မြတ်နိုး မျက်နှာကလေးကို မျက်လုံးနှစ်လုံးပွင့်သည်နှင့် မြင်လိုက်ရတော့ စိတ်ထဲအလွန်ချမ်းသာသွားသည်။ နေ့တိုင်း ဒီလိုသာ အိပ်ရာကနိုးချင်သည်။ မြတ်နိုးက သွားထပ်ကလေးပေါ်အောင်ပြုံးကာ . . . “ ကို ထတော့၊ ခေါက်ဆွဲ ပြုတ်ပြီးသွားပြီ၊ လာစားနော် ” ဟုပြောကာ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော သေသပ်စွာ ခေါက်ထားသည့် သားသား အဝတ်အစား တွေကို ဘေးနားချပေးကာ ပြန်ထွက်သွားသည်။ ထိုအခါမှ အဝတ်အစားတွေကို ပြန်ယူဝတ်လိုက်တော့ အင်္ကျီရော၊ ပုဆိုးရော မီးပူပြန်တိုက်ပေးထားတာကို တွေ့ရသည်။ ထို့အပြင် ရေမွှေးနံ့သင်းသင်းကလေးကလည်း ပျံ့လွင့်စွာ ထွက်ပေါ်နေသည်။ မြတ်နိုးနှင့် ချစ်သူဖြစ်ရသော မိမိလောက် ကံကောင်းသောသူ ဤကမ္ဘာတွင်မရှိဟု အားလုံးကြားအောင် ကြွေးကြော် လိုက်ချင်သည်။ စိတ်ချမ်းသာစွာဖြင့် အဝတ်အစားအမြန်လဲကာ အပြင်ထွက်လိုက်သည်။

အပြင်တွင် မြတ်နိုးက စားပွဲပေါ်တွင် ခေါက်ဆွဲပြုတ်ခွက်ကလေး နှစ်ခွက်ချကာ ပြုံးပြုံးလေးနှင့်ကြည့်ရင်း ထိုင်စောင့်နေသည်။ သားသားလည်း မြတ်နိုးရှေ့က ခုံတွင်ဝင်ထိုင်ကာ . . .

“ ခေါက်ဆွဲပြုတ်တောင် မြတ်နိုးချက်လိုက်တော့ ရန်ကင်းကြေးအိုးနဲ့ မလဲနိုင်ဘူး၊ အရမ်းမွှေးနေတာပဲ ”

မြတ်နိုးတစ်ယောက် ပြုံးပြီးတော့ပဲ နားထောင်နေသည်။ တစ်ဖုန်းခပ်သောက်ကြည့်တော့ တကယ်လဲကောင်းသည်။

“အရမ်းကောင်းတာပဲမြတ်နိုးရယ်” မြတ်နိုး အပြုံးကလေးက အရမ်းချိုမြိန်သည်။ နှစ်သက်စရာ အလွန်ကောင်းသည်။ တစ်သက်လုံး ဒီအပြုံးကလေးကို ဒီအတိုင်းပဲ ထိုင်ကြည့်ကာ နေသွားချင်သည်။ နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ စားလိုက်ကြသည်။ စားပြီးတော့ သားသားက ပန်းကန်ဆေးမည်လုပ်တော့ မရ မြတ်နိုးက လက်မခံ၊ သူပဲဆေးမည်ဆိုကာ လုပ်လိုက်သည်။ အိမ်မှုကိစ္စလုပ်နေသော မြတ်နိုးကို ဘေးကထိုင်ကြည့်နေရတာ စိတ်ထဲမှာ အေးချမ်းလှသည်။ တကယ် ဇနီးမယားအဖြစ်ကို ချက်ချင်းရောက်လိုက်စေချင်သည်။

ကိစ္စတွေပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား ကာရာအိုကေသီချင်းတွေဖွင့်ကာ စုံတွဲ အချစ်သီချင်းတွေ သီဆိုကြသည်။ အလွန်အေးချမ်းသော သာယာသော နွေးထွေးသော ကမ္ဘာလေးတစ်ခု ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဘာလိုလိုနှင့် ညနေ (၆) နာရီထိုးတော့ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကလေးက အသံမြည်လာသည်။ မြတ်နိုးပြောသော အန်တီဆွေ ရောက်လာလေပြီ။ သားသားလည်း အိမ်ပြန်ရတော့မည်။ နောက်ရက်တွေ မတွေ့ရတော့မည့်အရေးကို တွေးမိကာ စိတ်ထဲက နှမြောမိသေးသည်။ ဒါပေမယ့်လည်း ဘာမျှ မတတ်နိုင်ပါ။ မြတ်နိုးကို နှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့သည်။

အိမ်ရောက်တော့ အတွေးကမ္ဘာထဲမှာ ချာချာလည်။ မြတ်နိုးပြောပြချက်အရ မြတ်နိုးဖေဖေမှာ ယခုဆေးရုံတွင် ဆေးကုသမှု ခံယူနေရသည်။ အချုပ်မှ ဆေးအာမခံနှင့် ထုတ်ထားပေးသည်။ လူကတော့ ယနေ့အထိ သတိပြန်မရသေး။ အခြေအနေက မသေချာ၊ တစ်သက်လုံး သတိပြန်မရချင်လဲမရ ဖြစ်နိုင်သည်။ သတိပြန်ရလျှင်ပင် သူ့ခန္ဓာကပုံမှန်လို ဟုတ်ပိုဦးမလားဟု သံသယဝင်စရာ။ ပြန်မကောင်းဖို့က ရာနှုန်း ၈၀အထက် ဖြစ်နေသည်တဲ့။ သူမရှိတော့လျှင် မြတ်နိုးတို့ သားအမိ ပင်ပန်းရတော့မည်။ စီးပွားရေးတွင် မိန်းမသားများ ဝင်ရောက် ဦးစီးရတော့မည်။ မြတ်နိုးအတွက် စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်ရသည်။ ဒီတစ်ညတော့ မြတ်နိုးနှင့် တွေ့ခဲ့ရသော အတွေ့အကြုံများကို တစ်မိမ့်စိမ့်တွေးရင်း၊ စားမြုံ့ပြန်ရင်း အိပ်ယာပေါ်တွင် အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ကြည်နူးနေမိသည်။ နေ့တိုင်း ဒီလိုစိတ်ချမ်းသာရလျှင် အဘယ်မျှ ကောင်းလိုက်မည်နည်း။ စိတ်အေးချမ်းစွာ အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

ဒီနေ့ပေါ့လျှင် မြတ်နိုးတစ်ယောက် နယ်ပြန်သွားတာ ၃ ရက်ရှိပြီ။ သူမရှိတော့ ကျောင်းတက်ရတာ အမိပိုယ်မရှိသလို ဖြစ်ရသည်။ မတက်၍လည်းမဖြစ်၊ မြတ်နိုး ပြန်ရောက်လာလျှင် စာတွေပြန်ရှင်းပြရအုံးမည်။ ခက်တာက လက်တွေ့တွေ ဖြစ်သည်။ မြတ်နိုး ရိုးကောမရပဲ ဒုက္ခရောက်မှာစိုးရသည်။ ခန္ဓာပေဒ လက်တွေ့ချိန်တွေကတော့ အဆင်ပြေသည်။ ဆရာနှင့် အဆင်ပြေအောင် ရှင်းပြထားလို့ရသည်။ ခက်တာက ဓာတုဇီဝခေါ် ဆေးကျောင်းသားတိုင်း ကြောက်ကြသော ဘီစီ (ဘိုင်အို ကင်မစ်စတြီ)ဖြစ်သည်။ ရိုးကောကလည်း အုပ်စုလိုက်စစ်နေကြသဖြင့် သူ့အစား ခွင့်တိုင်ပေးနေရသည်။ မြတ်နိုးအတွက် ခွင့်စာကို မြတ်နိုး၏ အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်း မေမိမိုးနှင့်က တာဝန်ယူသည်။ ရိုးကောရရန်အတွက်လည်း အမျိုးမျိုး ကြိုးစား ကြံဖန်ပေးတတ်သည်။ အစကတော့ သူနှင့် လုံးဝမရင်းနှီး။ မေးထူးခေါ်ပြောပင် မရှိခဲ့။ မြတ်နိုးအတွက် သူ့အား ခွင့်စာ ပေးပေးရန် သွားပြောရတော့မှ စတင်သိရှိလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အစကတော့ တော်တော်လေး ကြောင်စီစီနိုင်သည်။ သားသားနှင့် မြတ်နိုးတို့ ချစ်သူတွေဖြစ်နေကြသည်ကို ကျောင်းမှ မည်သူမျှမသိကြသေး။ ဒီလိုအခြေအနေတွင် မြတ်နိုးအတွက် အဆင်ပြေအောင် ကူညီပေးရန် သူ့သူငယ်ချင်းကို ကိုယ်က သွားပြောပေးနေသည်။ မေးခွန်းတွေထုတ်ချင်စရာ၊ သို့သော် သူက သဘောကောင်း ပုံရသည်။ ချက်ချင်းပင် ကူညီပေးရန် သဘောတူသည်။ မြတ်နိုးက သူ့ထံသို့လည်း ဖုန်းဆက် ထားသည်ဟု ပြောသည်။ စာသင်ချိန်တွေမှာလည်း မြတ်နိုးအတွက် ရိုးကောလက်မှတ်ကို သူကပင် ထိုးပေးသည်။ တော်တော် အားကိုးရသော သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု ကောက်ချက်ချမိသည်။

ဒီနေ့လည်း ဘီစီ ပရက်တီကယ် (လက်တွေ့)ရှိသည်။ မြတ်နိုးအတွက် ရိုးကောကိစ္စ သူ့ကိုသတိပေးရန် သွားတော့ သူက ကင်တင်းမှာ။ တစ်ယောက်တည်း အအေးထိုင်သောက်နေသည်။ သားသားရောက်သွားတော့ သူက အအေးကို သောက်နေရာမှ မျက်လုံးကလေး လှန်ကြည့်ကာ သားသားကို မြင်တော့ သူ့ဘေးခုံမှ သူ့လွယ်အိတ်ကလေးကို ဖယ်လိုက်ကာ ထိုင်ရန် အမူအယာပြလိုက်သည်။ သားသားလည်း သူဖယ်ပေးသောခုံမှာပင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း မြတ်နိုးကိစ္စကို ပြောတော့ သူက ပြောစရာပင် မလိုကြောင်း၊ ကူညီပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။ ပြောရင်းဖြင့် သူက အံ့ဩစွာဖြင့် သားသား တစ်ယောက် ဘာကြောင့် ဒီနှစ်ကျမှ မြတ်နိုးအတွက် တာဝန်ခံလူ ဖြစ်သွားရသည်ကို မေးတော့သည်။

သားသား အကြံအိုက်သွားရသည်။ အမှန်အတိုင်း မိမိချစ်သူပါဟု ဖွင့်ပြောလိုက်လျှင် မြတ်နိုးကို မတိုင်ပင်ဘဲ ပြောမိသည့်အတွက် မြတ်နိုး စိတ်ကောက်သွားမှာ စိုးရသည်။ အမှန်ဆိုလျှင် သူ့သူငယ်ချင်းဖြစ်သဖြင့် မြတ်နိုးကိုယ်တိုင် ပြောလိုက်လျှင် ရသည်ပဲ၊ ဘာကြောင့် မပြောသနည်း။ သူ့အကြောင်းနှင့်သူ ရှိလိမ့်မည်။ သို့နှင့်ပဲ တစ်မြို့တည်းသားချင်း တစ်လမ်းတည်းသားချင်း ဖြစ်သောကြောင့် ကူညီခြင်းဖြစ်သည်ဟု ပြောလိုက်တော့ သူက “တကယ်လားတဲ့”။ သားသား မျက်နှာမပျက်အောင် ထိန်းလိုက်ပြီး ဟုတ်သည့်အကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ဒီတော့ သူက သူ့ကိုလည်း မြတ်နိုးကိုခင်သလို ခင်နိုင်ကြောင်း၊ မြတ်နိုးကို အားကျမိကြောင်း၊ သားသားနှင့်

အသိအကျွမ်းတွေဖြစ်ပြီးတော့မှ စာတွေ အရမ်းရလာကြောင်း၊ မေးကြည့်တော့ သားသားနှင့်အတူ စာကျက်သောကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုအချိန်ကတည်းက သားသားကို အလွန်ပင် စိတ်ဝင်စားမိကြောင်း ပွင့်လင်းစွာပြောလာသည်။

နောက်ပြီး ရှိသေးသည်။ မြတ်နိုးက သားသား စာတွင်ဘယ်လိုတော်ကြောင်း ခဏခဏပြောနေသဖြင့် နှစ်စ ကတည်းက သတိထားမိကြောင်း စသဖြင့် မြတ်နိုး ပြောထားသမျှ သားသား ကောင်းကြောင်းတွေကို ပြန်ပြောပြနေတော့ သားသားတစ်ယောက် အနေရအထိုင်ရပင် ခက်လာသည်။ ဒါနှင့်ပဲ သူက လောလောဆယ် အချိန် မြတ်နိုးတစ်ယောက် မရှိတုန်း သူ့အား စာမရှင်းတာတွေ ပြောပြပေးရန် တောင်းဆိုတော့ သားသား သဘောတူလိုက်ရုံသာ ရှိတော့သည်။ သူက လာမည့်စနေနေ့ သားသားကို သူ့အိမ်ကိုလာရန်ပြောတော့ သားသားလည်းလာမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။

ထိုနေ့က သူနှင့်စကားတွေ အများကြီး ပြောဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ့အကြောင်း၊ သူ့ပတ်ဝန်းကျင် အကုန်လုံးပါသည်။ စကားက အလွန်ကောင်းနေရာ ထသွားရမှာ အားနာသဖြင့် ထိုင်နေလိုက်ရာ စာသင်ချိန်တစ်ချိန်ပင် လွတ်သွားခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် အကျိုးအမြတ်တွေတော့ ရခဲ့သည်။ သူငယ်ချင်းအသစ်တစ်ယောက် ရလိုက်သည့်အပြင် စာသင်ခန်းတွင် အဓိပ္ပါယ်မဲ့စွာ ထိုင်နေမည့်အစား စကားပြောနေခြင်းက အထီးကျန်ဆန်မှုကို အနည်းငယ် ချေဖျက်နိုင်ခဲ့သည်။

ညဘက်ကျတော့ မြတ်နိုးဆီကို ဖုန်းဆက်လိုက်သေးသည်။ တွေ့တွေ့ချင်း ဘယ်မျှချစ်ကြောင်း၊ လွမ်းကြောင်းတွေကို ထပ်ခါတလဲလဲ မဝနိုင်အောင် ပြောဖြစ်ကြသည်။ စာမေးပွဲလည်း နောက် ၂ ပတ်အကြာမှ ရှိမည်ဖြစ်သဖြင့် မြတ်နိုးလည်း နောက်တစ်ပတ် ထပ်ကြားဦးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။ မြတ်နိုးဖေဖေမှာတော့ မျက်လုံးပွင့်လာပြီဖြစ်ကြောင်း၊ သို့သော် ဘာမှ မေးလို့မရ၊ သိလည်း သိပုံမပေါ်ကြောင်း ပြောတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသေးသည်။ မြတ်နိုးကို အမြန်ဆုံး ပြန်လာပါ ဟုသာ ပြောရင်း ဖုန်းချလိုက်ရသည်။

အိပ်ရာဝင်တော့ မေမိမိုးနှင့်အကြောင်း အလိုလိုနေရင်း ခေါင်းထဲရောက်လာသည်။ သူ့ပုံစံက မြတ်နိုးနှင့် တော်တော်လေး တူသည်။ စကားပြောပုံ၊ ရယ်ပုံ၊ အမူအရာတွေအပြင် ရုပ်ပါ အနည်းငယ် ဆင်နေသည်။ ကွာသည်က မြတ်နိုးက ဖြူသည်။ သူက ညိုသည်။ မြတ်နိုးဆံပင်က သူ့ထက်တိုသည်။ သူ့ဆံပင်ရှည်လေးတွေက ခါးနားအထိ ရောက်သည်။ လှလည်း လှကြသည်။ ဘာလိုလိုနှင့် ထိုကောင်မလေးနှင့် သူငယ်ချင်းဖြစ်သွားပြန်သည်။ စနေနေ့ကျလျှင်လည်း သူ့အိမ်ကို သွားရအုံးမည်။ စိတ်ထဲမှာ သဘောကျသလိုလို၊ စိတ်ရှုပ်သလိုလို ခံစားရသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါလေ၊ ကတိအတိုင်း ကူညီလျှင် ပြီးသွားမှာပဲပေါ့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး အိပ်လိုက်တော့သည်။

သောကြာနေ့၊ မထင်မှတ်ပဲ ပထမဆုံးစာမေးပွဲရမှတ်တွေ ထွက်လာသည်။ နို့တစ်ဘုတ်တွင် အလှအယက်တိုးဝေ့ ကြည့်လိုက်တော့ ထင်ထားသလိုပင်၊ မြတ်နိုးရော သားသားရော အောင်ကြသည်။ သားသားက ၇၁ မှတ်၊ တစ်ကျောင်းလုံးမှာ အမှတ်တွေစီလိုက်လျှင် စတုတ္ထမြောက် အမှတ်အများဆုံး၊ မြတ်နိုးကတော့ ၆၀ ကျော်သာရသည်။ သူငယ်ချင်းတွေက သားသားကို ချီးကျူးကြသည်။ ကျူရှင်မတက်ပဲ အမှတ်တွေအများကြီးရအောင် ဖြေနိုင်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ရင်ထဲမှာ ပီတိ ဖြစ်ရသည်။ တစ်ယောက်တည်း ကင်တင်းတွင် အအေးသောက်နေတုန်း ဘေးနားမှာ လူတစ်ယောက် လာရပ်သဖြင့် ကြည့်လိုက်တော့ မေမိမိုးနှင့်ဖြစ်နေသည်။ သူက “ထိုင်လို့ရမလား” ဟုမေးလိုက်တော့ ပျာပျာသလဲပင် ခေါင်းညိတ်ပြ လိုက်သည်။

သူက သားသားကို အထင်ကြီးသော မျက်လုံးတွေနှင့် ကြည့်ရင်း . . .
“ အောင်ကျော်သူ၊ နင်က တော်လိုက်တာဟယ်၊ ၇၁ တောင်ရတယ်၊ ငါတို့မှာတော့ အောင်အောင် မနည်း ဖြေနေရတာ ”
“ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကံလည်းကောင်းသွားလို့ပါ ”
“ အမယ် . . . ဆရာကြီးက လျှိုနေပြန်ပြီ၊ ငါ တစ်ခုခု ကျွေးခိုင်းမှာစိုးလို့ ထင်တယ် ” ဟု ရယ်ကျဲကျဲကလေး ပြောတော့ . . .
“ မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ငါက နင့်ကို မြင်ကတည်းက အအေးသောက်ဖို့ ခေါ်မလို့ပါ၊ ဘာသောက်မလဲ ပြော ”
“ ဩာ . . . တကယ်လား ”
“ တကယ်ပေါ့ ”
“ ဒါဆို နာနတ် ”

သားသား ဆိုင်ရှင် အစ်မကြီးထံမှ ကွင့်ချိန်နာနတ်တစ်လုံး မှာပေးလိုက်သည်။ အအေးက ချက်ချင်းပင် ရောက်လာသည်။ ပြောစရာစကား မရှိသဖြင့် သားသားတစ်ယောက် အအေးကိုသာ သောက်နေလိုက်သည်။ ကောင်မလေးကတော့ သားသားကို မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေတာကို သားသားတစ်ယောက် သတိပင်ထားမိ။ ခဏနေတော့ မေမိမိုးနှင့်က . . .

“ အောင်ကျော်သူ ”

“ ဟင် မေမိမိုးနှင့် . . . ပြော ”

“ ငါ့ကို မြတ်နိုးခေါ်သလို မေမိုးလို့ခေါ်လည်း ရပါတယ်ဟာ ”

“ မေမိုး ဟုတ်လား၊ မေမိုး . . . မေမိုး ခေါ်လို့ကောင်းသားပဲ ”

“ နင်နက်ဖြန် ငါတို့အိမ်ကိုလာဖို့ အဆင်ပြေရဲ့လား ”

“ ပြေပါတယ်၊ ငါကလုပ်စရာမှမရှိတာ၊ ဒါနဲ့ ဘယ်အချိန်လာရမှာလဲ ပြောဦးလေ ”

“ ဩော် ဟုတ်သားပဲ၊ ဒီလိုလုပ် . . . ၁၀ နာရီလောက် လာခဲ့ပါလား ”

“ အေး . . . ပြီးရော၊ ၁၀ နာရီလာခဲ့မယ် ”

စနေနေ့အတွက် ချိန်းပြီးတော့ အအေးဖိုးရှင်းကာ နှစ်ယောက်သား လမ်းခွဲလိုက်ကြသည်။

မနက် ၁၀ နာရီကို လျှင်မြန်စွာပင် ရောက်လာသည်။ သားသား ကတိအတိုင်းပင် မေမိုးတို့အိမ်ကို ၁၀ နာရီအတိမှာ ရောက်လာသည်။ မေမိုးတို့အိမ်က ကျောင်းနှင့်နီးသည်။ ကိုယ်ပိုင်ခြံဝန်းနှင့် နှစ်ထပ်တိုက်ကလေးဖြစ်သည်။ ခြံကလေးက တော်တော် အေးချမ်းသည်။ ခြံရောက်တော့ မေမိုးကို ခြံထဲက ဒန်းကလေးပေါ်တွင် ထိုင်နေတာ တွေ့လိုက်ရသည်။ ခြံကို မျှော်ကြည့်နေသော မေမိုး သားသားကို မြင်တာနှင့် အပြေးကလေးလာပြီး တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ရင်း . . .

“ လာ . . . အောင်ကျော်သူ၊ နင်ကအချိန်လည်း တိကျတယ်နော် ”

“ နင် ငါ့ကို ထွက်စောင့်နေတာလား ”

“ ဟုတ်တယ်၊ ဒယ်ဒီတို့ ထွက်သွားကတည်းက ဒီမှာထိုင်စောင့်နေတာ ”

“ ဒါဆို ကြာပြီပေါ့ ”

“ ဒါပေါ့ ”

“ လာ . . . အိမ်ထဲသွားရအောင် ”

သားသား မေမိုးနောက်က ခပ်မှန်မှန်လေး လမ်းလျှောက်ကာ လိုက်သွားသည်။ မေမိုးတို့မှာ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးတွင် ရတနာဆိုင်ဖွင့်ထားသော ကျောက်ကုန်သည်များ ဖြစ်ကြသည်။ သူ့ဒယ်ဒီနှင့် မာမိတို့က မနက်ဆိုလျှင် ဆိုင်ထွက်ရန် အိမ်မှ ထွက်သွားကြပြီး ဈေးပိတ်ချိန်ကျမှ အိမ်ပြန်လာသည်။ ထမင်းကို ဒရိုင်ဘာကိုလွှတ်ကာ ယူခိုင်းလေ့ရှိသည်။ အိမ်ထဲတွင်လည်း ခမ်းခမ်းနားနား ပြင်ဆင်ထားသည်။ မေမိုးက တစ်ဦးတည်းသောသမီးဖြစ်သဖြင့် အလိုလိုထားကြသည်။ သူ့အတွက် စာဖတ်ခန်း၊ အိပ်ခန်း၊ သီးသန့်ထားပေးသည်။ မေမိုးစာဖတ်ခန်းက အိပ်ခန်းနှင့်ကပ်လျက်၊ အပေါ်ထပ်တွင် ဖြစ်သည်။ အိမ်ထဲ ရောက်ရောက်ချင်း မေမိုးက . . .

“ အောင်ကျော်သူ၊ ဘာသောက်မလဲ၊ အပူလား အအေးလား ”

သားသားမှာ အားနာတတ်သူဖြစ်သဖြင့် . . .

“ မလုပ်ပါနဲ့၊ ငါ ဘာမှ မသောက်တော့ဘူး၊ ရေပဲထားပေးဟာ ”

“ အားမနာပါနဲ့ဟဲ့၊ ငါကတော့ နင်တိုက်တာ သောက်ပြီး၊ နင်ကတော့ ငါတိုက်တာ မသောက်ဘူးပေါ့ ”

“ မဟုတ်ပါဘူးဟာ . . . ကဲ ကဲ . . . အအေးပဲပေး ”

ထိုအခါမှ မေမိုး မျက်နှာကလေး ပြုံးသွားပြီး . . .

“ လတ်လတ်ရေ . . . လိမ္မော်ရည်နှစ်ခွက် ဖျော်ခဲ့ဟေ့ ” ဟု လှမ်းအော်လိုက်ပြီး သားသားကို အပေါ်ထပ် စာဖတ်ခန်းသို့ ဦးဆောင် ခေါ်သွားတော့သည်။ စာဖတ်ခန်းကလေးမှာ အလွန်သပ်ရပ်လှသည်။ နံရံတွင် စာအုပ်စီရိုနှင့် စင်တွေရှိသည်။ စာအုပ်များ အလွန်များသည်။ အမျိုးစုံလည်း ရှိသည်။ ဆေးကျောင်းသားများအတွက် ဈေးကြီးသော မှီငြမ်းကိုးကားစာအုပ်များ မေမိုးထံတွင် အားလုံးရှိသည်။ သားသား အံ့ဩလှစွာ စာအုပ်တွေကို လိုက်ကြည့်နေတော့ မေမိုးက . . .

“ အဲဒီစာအုပ်တွေက ဒယ်ဒီဝယ်ပေးထားတာ၊ ငါက ဝယ်ခိုင်းထားပြီး ဒီအတိုင်းပဲထားတာ ”

“ ဒါတွေက တော်တော် ဈေးကြီးမှာပေါ့၊ ဒီမှာလည်း ဝယ်လို့မရဘူး မဟုတ်လား ”

“ ဟုတ်တယ်၊ စင်ကာပူကနေ ပို့ပေးတာ၊ ဟိုမှာ ငါ့ဦးလေး ရှိတယ်လေ ”

“ နင်က တော်တော် ကံကောင်းတာပဲ၊ စာအုပ်တွေအားလုံး အနားမှာရှိတယ်၊ ငါတို့ဆို ဘယ်ရှာဖတ်ရမလဲ မသိဘူး ”

“ ငါလည်း မဖတ်ဘူး၊ တခါတလေမှ ပုံလေးဘာလေး ကြည့်တာ ”

“ နင်ဖတ်ချင်ရင် နင့်ကို အပိုင်ပေးလိုက်မယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် နင်ဖတ်ထားပြီးသမျှ ငါ့ကို အကုန်ပြန်ပြောရမယ် ဘယ်လိုလဲ ”

“ အမယ်လေး . . . မလွယ်ပါလား၊ နေပါစေဟာ . . . လိုတဲ့အခါမှ ငှားဖတ်တော့မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား ”

နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူ ပြုံးမိကြသည်။ တံခါးပွင့်လာကာ အအေးခွက်တွေနှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ မေမိုးက အအေးတွေကို အခန်းအလယ်က စားပွဲပေါ် တင်ထားခိုင်းလိုက်သည်။ ကောင်မလေး ပြန်ထွက်သွားတော့ နှစ်ယောက်သား စားပွဲတစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် ဝင်ထိုင်ကာ အအေးသောက်လိုက်ကြသည်။ မေမိုး သားသားကို မကြာခဏ ရှုန်းရှုန်းစားစားလေး စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်သည်။ အခါတိုင်းတော့ သားသား သတိမထားမိ၊ ဒါပေမယ့် သတိထားမိသည့်အခါတွေကပင် တော်တော်များလှသည်။ တစ်နေ့လုံး မေမိုးတို့အိမ်မှာပင် အချိန်ကုန်သည်။ နေ့လည်စာကိုလည်း ထိုအခန်းထဲမှာပင် နှစ်ယောက်အတူတူ စားလိုက်ကြသည်။ ညနေ ၅ နာရီ ထိုးသည့်တိုင်အောင် စာတွေက ရှင်းလို့မပြီး။ ဒီလိုနှင့် နောက်နေ့တွင်လည်း ထပ်လာရန်ချိန်းခဲ့ပြီး ပြန်လာခဲ့တော့သည်။

အပြန်လမ်းတွင် မြတ်နိုးဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်သေးသည်။ မြတ်နိုးတစ်ယောက် အိမ်တွင်မရှိ။ ဆေးရုံ ခဏသွားသည်တဲ့။ လက်လျှော့ကာ အိမ်သို့သာ တန်းပြန်ခဲ့တော့သည်။

ညအိပ်တော့ မြတ်နိုးအကြောင်း စဉ်းစားရင်း တစ်ကိုယ်တည်းကြိတ်၍ စိတ်တွေ ထကြွလာရသည်။ တောင်ရောက်လိုက် မြောက်ရောက်လိုက် တွေးနေစဉ် မေမိုးမျက်နှာက မျက်လုံးထဲ ဝင်ရောက်လာသည်။ ခဏခဏဆိုသလို စိုက်စိုက်ကြည့်နေတတ်သော မျက်လုံးရိုင်းကလေးတွေကို ပြန်မြင်လာပြီး စိတ်ထဲတွင်ပင် ရှုပ်သွားရသည်။ နောက်တစ်နေ့ ထပ်တွေ့ရမည့်အရေး တွေးမိကာ ရင်လေးမိသည်။ မိမိစိတ်ထဲကဘာမှဖြစ်သော်လည်း ဒီအတိုင်း ဆက်သွားနေလျှင် မလွယ်၊ နာကျင်စရာတွေ ဖြစ်ကုန်လိမ့်မည်။

တနင်္ဂနွေနေ့တွင်လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင်၊ မနက် ၁၀ နာရီရောက်၊ အအေးသောက်၊ စာဖတ်၊ ထမင်းစား၊ ညနေ (၅) နာရီကျတော့ ပြန်လာခဲ့သည်။ မနေ့ကလိုပင် စာတွေမပြီးခဲ့။ ပြီးတော့ မနေ့ကထက် မျက်လုံးရိုင်းကလေးတွေက ပိုပြီး စိုက်ကြည့်ကြသည်။ ပြီးတော့ သားသားကို ရည်စားရှိသလား၊ ချစ်သူရှိနေပြီလားတဲ့။ ရဲတင်းပွင့်လင်းစွာ မေးသော မေးခွန်းကို သားသား ပီပီပြင်ပြင် မဖြေနိုင်ခဲ့။ မြတ်နိုးပြောပြရန် ချန်ထားကာ မသိမသာစကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းပစ်ခဲ့ လိုက်သည်။ အိမ်ပြန်တော့ တွေးစရာတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး ပါလာသည်။ တစ်ခါမှ မသိကျွမ်းဖူးသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်နှင့် နှစ်ပတ်အတွင်း ထူးဆန်းစွာ သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သွား ကြသည်။ ပြီးတော့ ထူးခြားစွာ မျက်လုံးရိုင်း ကလေးတွေကို ခဏခဏ ကြုံတွေ့နေရသည်။ သူ့ဘက်က ဘာခြေလှမ်းတွေ လှမ်းနေပြီလဲ၊ ကိုယ်ကရာ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ဒါတွေက ခေါင်းခြောက်စရာတွေချည်း ဖြစ်လာတော့သည်။

မြတ်နိုးနှင့် ဖုန်းပြောဖြစ်တော့ ဒီအကြောင်းတွေ ပြောပြလိုက်ရန် စိတ်ကူးသေးသည်။ သို့သော် မြတ်နိုး စိတ် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာစိုးသည်။ သူငယ်ချင်းအပေါ် အထင်လွဲသွားလျှင်မကောင်း၊ နောက်တော့ ကိုယ်က ရှောင်လိုက်လျှင် ပြီးနိုင်တာပဲ ဟု စဉ်းစားလိုက်ကာ မပြောဖြစ်ခဲ့။ မြတ်နိုးဖေဖေ အခြေအနေက မထူးခြား။ ဆရာဝန်တွေ အဆိုအရ ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်သွားနိုင်သည်တဲ့။ မြတ်နိုးတို့ အိမ်စီးပွားရေးမှာ သူ့ဖခင်မရှိကတည်းက ရပ်တန့်နေသည်။ ဒါကို မြတ်နိုးနှင့် သူ့မေမေတို့ လည်ပတ်နိုင်အောင် ရုန်းကန်နေရသဖြင့် မြတ်နိုး ပြန်မလာနိုင်သေး။ ရှေ့အပတ် တနင်္ဂနွေနေ့ ညလောက်မှ ပြန်ရောက်နိုင်မည်တဲ့။

သားသား သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်သည်။ တစ်ပတ်ဟူသော အချိန်ကို မျက်စိတစ်မှိတ်အတွင်း ကုန်သွားစေချင်သည်။ ဒီတစ်ပတ်အချိန်အတွင်း ဘာမှဆက်မဖြစ်ပါစေနှင့်ဟူသာ စိတ်ထဲက ကျိတ်ဆုတောင်းမိတော့သည်။

အင်္ဂါနေ့

မိုးက မနက်မိုးလင်းကတည်းက သည်းထန်စွာ ရွာနေသည်။ ကျောင်းပင် သွားမတက်ချင်။ သည်လိုနေ့မျိုး အိမ်မှာပဲ ကွေးနေလိုက်လျှင် အလွန်ဇိမ်ရှိသည်။ သို့သော် ကျောင်းသို့ ရောက်အောင်တော့ သွားရမည်။ ညနေဘက်တွင် လက်တွေ့ရှိသည်။

မိုးစဲတော့မှ ကျောင်းသွားရန် စိတ်ကူးလိုက်ပြီး အေးအေးဆေးဆေးပင် အိမ်မှာ စာဖတ်နေမိသည်။ ရန်ကုန်မိုးက နယ်မှာနှင့်မတူ၊ ယခု နေခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေပေမယ့် ရုတ်တရက် ချက်ချင်း မိုးတွေ ထရွာနိုင်သည်။ မိုးတွေ တအား ရွာနေပေမယ့် မကြာမီ မိုးရွာဖူးသကဲ့သို့ နေခြစ်ခြစ်တောက် ပူတတ်သည်။ ယခုလည်း ဒီလိုပင်။ ၉ နာရီကျော်တော့ ရုတ်တရက် မိုးတိတ်သွားကာ နေပူလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ လူတွေ အပူရုပ်ကုန်မှာပင် စိုးရသည်။

မိုးတိတ်သွားသဖြင့် ကျောင်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျောင်းရောက်တော့ ၁၀ နာရီထိုးဖို့ ၁၅ မိနစ်သာ လိုတော့သည်။ အချိန်တစ်ချိန် ကုန်သည်အထိ ကင်တင်းတွင် အအေးထိုင်သောက်ရန် ထွက်လာခဲ့သည်။ ကင်တင်းထဲဝင်လိုက်တော့ လူရှင်း နေသည်။ တစ်ယောက်သာရှိသည်။ မေမိုး၊ အလယ်ခေါင်က စားပွဲမှာထိုင်ကာ ကော်ဖီသောက်နေသည်။ သားသားကိုမြင်တော့ လက်ယပ်ပြသဖြင့် သူ့စားပွဲမှာပဲ ထိုင်ဖြစ်လိုက်သည်။

စကားတွေပြောဖြစ်တော့ သူ့အဖြစ်ကလည်း သားသားနှင့်အတူပင်။ မိုးတွေရွာနေသဖြင့် ပျင်းသောကြောင့် အိမ်မှာ နေရင်း ကျောင်းတက်နောက်ကျခြင်းဖြစ်သည်။ အကြံတူတွေ တွေ့ကြပြီ ဟုပြောပြီး ရယ်မောဖြစ်ကြသည်။ ခဏနေတော့ မေမိုးက လွယ်အိတ်ထဲမှ ဖိတ်စာလေးတစ်စောင် ထုတ်ပေးသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ သူတို့အိမ်တွင် နက်ဖြန်ည ဘုရားပင့်မည်။ သာသား ရန်ကုန်တွင် အသိမရှိသဖြင့် မည်သည့် အလှူအတန်း၊ ဘုရားပင့်မှု မသွားဖူးပါ။ ကြောင်စီစီ ဖြစ်နေမှာ စိုးသည်။ သို့သော် မေမိုးက မလာမဖြစ်လာရန် အတင်းပြောသဖြင့် လာမည်ဟု ကတိပေးလိုက်သည်။ ခဏနေတော့ ကျောင်းချိန်တစ်ချိန် ကုန်တော့ နှစ်ယောက်သား ထလာခဲ့ကြသည်။ အတန်းဖက်ဆီလာရင်း မေမိုးက “ဘယ်အချိန်လောက် ရောက်အောင်လာမလဲ၊ ငါစောင့်နေမလို့”ဟု မေးတော့ သားသား အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး “၇ နာရီလောက် လာခဲ့မယ်လေ” ဟု ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ မေမိုးက အတန်းထဲဝင်ကာနီး လက်ချောင်း၇ချောင်း ထောင်ပြကာ ပါးစပ်မှ ၇နာရီနော်ဟု သေချာအောင် ပြောလိုက်သေးသည်။

အတန်းထဲရောက်တော့ နောက်ဆုံးတန်းက လူလွတ်သောနေရာမှာ သားသား ဝင်ထိုင်နေလိုက်သည်။ ခဏနေတော့ ဆရာ ဝင်လာသည်။ ဆရာဝင်လာတော့မှ ရှေ့တန်းတွင် စကားပြောနေသော မေမိုးတစ်ယောက် လွယ်အိတ်ကလေးဆွဲကာ သားသားဘေးနားတွင် အလျှင်အမြန် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သားသားက တအံ့တဩနှင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူက ချစ်စရာလေး ပြန်ပြုံးပြပြီး ရှေ့မှ ဆရာပြောသည်များကို သေချာနားထောင်နေသဖြင့် သားသားလည်း စာကိုသာ အာရုံစိုက်နေ လိုက်တော့သည်။

အချိန် နာရီဝက်လောက် ကြာသွားသည်။ မေမိုးက တံတောင်နှင့်တွတ်လိုက်သဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူက စာရွက်ကလေးတစ်ရွက်ကို ပြသည်။ “ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ကြမလို့၊ ၁၂ နာရီခွဲကား၊ လိုက်မလား”ဟု ရေးထားသည်။ သားသားလည်း ရုပ်ရှင်ဆိုသဖြင့် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ဒါနဲ့ စာပဲပြန်ရေးပြလိုက်သည်။

“ ဘာကားလဲ ”

“ နေပြည်တော်က အင်္ဂလိပ်ကား ဆစ်ဒေး ဆဲဗင်းနိုက် ”

“ ဘယ်သူတွေနဲ့လဲ ”

“ မေသူအောင်၊ ဖြိုးဖြိုး၊ မြတ်ပွင့်၊ သူဇာ . . . စိုးကျော်အောင်လဲ ပါတယ် ”

အဖော်လဲကောင်း၊ ရုပ်ရှင်လည်း မကြည့်ရတာကြာပြီဖြစ်သဖြင့် လိုက်ကြည့်ရန် သဘောတူလိုက်သည်။ သည်ညနေ ရှိသည်က ခန္ဓာဗေဒလက်တွေ့၊ သည်ဘာသာက ဆေးစိမ်ထားသော အလောင်းကို ကျောင်းသားတွေက စာအုပ်ဖတ်ကာ ခွဲရင်း အင်္ဂါတွေကို ကြည့်ရသည်။ ရုပ်ရှင်သာ ၃ နာရီပြီးလျှင် ကျောင်းပြန်လာပြီးကြည့်ပါက အလောင်းခွဲပြီးချိန်နှင့် ချိန်ကိုက် လောက်ကျသည်။ အချိန်ကုန်တော့ ထမင်းကို အလှူအယက် ပြေးစားလိုက်သည်။ နောက်တစ်ချိန်ကုန်သည်နှင့် အားလုံးစုကာ မေမိုးကားနှင့်ပဲ ရုပ်ရှင်ရုံသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ရုပ်ရှင်ရုံရောက်တော့ လက်မှတ်တွေဝယ်ကြရာ နောက်ဖက်ဆုံးတန်းတွင် နှစ်ယောက်၊ ရှေ့ဘက်တန်းတွင် ငါးယောက်စာ ခွဲတွေရခဲ့ကြသည်။ ရှေ့ဖက် ငါးယောက်မှာလည်း တစ်ဆက်တည်း ခွဲတွေမဟုတ်၊ နှစ်ယောက်က တစ်ဖက်၊ သုံးယောက်က တစ်ဖက်ဖြစ်သည်။ ဒီလိုနှင့် အထဲဝင်ခဲ့တော့ နောက်ဖက် ၂ ခုံမှာ စိုးကျော်အောင်နှင့် သားသားတို့က ထိုင်သည်။ ကျန်ရှေ့ငါးခုမှာ မိန်းကလေးတွေက ထိုင်သည်။ ရုပ်ရှင်ကားစပြီး ၅ မိနစ်လောက်ကြာတော့ မေမိုးတစ်ယောက် နေရာရွှေ့ကာ စိုးကျော်အောင်ဆီ ရောက်လာသည်။ ပြီးတော့ . . .

“ စိုးကျော်အောင်၊ မြတ်ပွင့်ဘေးနားက ငါ့ခုံမှာထိုင်ပေးပါဟယ်၊ ဟိုဘက်ကလူက ငါ့ကိုလက်လာထိလိုက်၊ လှည့်ကြည့်လိုက်နဲ့၊ မကောင်းဘူး . . . ”

စိုးကျော်အောင် တွေဝေနေစဉ် . . .

“ လုပ်ပါဟယ် . . . ထ ထ . . . ”

စိုးကျော်အောင် ဘာမှမပြောပဲ ထပြီး နေရာဖယ်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မေမိုးနေရာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ မေမိုးကတော့ သားသားဘေးက စိုးကျော်အောင်ထိုင်ခဲ့သောခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ နေကြာစေ့အိတ် ဖောက်သည်။ သားသားလက်ထဲကို နေကြာစေ့တွေ ထည့်ပေးသည်။ ထည့်ပေးသည်က သူ့လက်ကလေးတွေနှင့် သားသားလက်ကို ကိုင်ပေးပြီး ထည့်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ မကိုင်တတ်သော ကလေးငယ်ကို အမေက ပစ္စည်းပေးလျှင် ထိန်းကိုင်ပေးသလိုမျိုးဖြစ်သည်။ သားသား စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်။ အားနာနာနှင့် နေကြာစေ့ကိုသာ ခွာစားနေလိုက်သည်။ မေမိုးက ထိုမျှနှင့်မပြီး၊ တစ်ခါတစ်လေ စကားတွေ မရှင်းလင်းလျှင်လည်း သားသားလက်ကို ဆွဲလှုပ်ကာ အဓိပ္ပါယ်ပြန်ခိုင်းသည်။ ပြီးတော့ နေကြာစေ့ ပေးသည်။ ပြီးတော့ ရေတိုက်သည်။ မုန့်ကျွေးသည်။ တစ်ယောက်တည်း အလုပ်တွေကို ရှုပ်နေတော့သည်။ တစ်ခါတစ်လေ ဇာတ်လမ်းထဲက လက်သီးထိုး၊ သေနတ်ပစ်အခန်းတွေကျလျှင် သားသားလက်ကို အသားလွတ် လာဆုပ်ထားတတ်သည်။

တကယ်တမ်းစဉ်းစားလျှင် ဤဇာတ်ကားတွင် သည်းထိတ်ရင်ဖို့ ဖြစ်စရာမပါသလောက်ပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် မေမိုးလက်ကတော့ သားသားလက်ကို တော်တော်လေး ရင်းနှီးသွားသည်။ ပြန်ထွက်တော့ လူများပြီး တိုးဝှေ့ထွက်ရသည်။ မေမိုးက သားသားဘေးနားက အတူတူထွက်ရင်း လူတွေကထိခတ်ကာ ထွက်ကြသဖြင့် ရှောင်ရင်းရှောင်ရင်းဖြင့် သားသား ရင်ခွင်ထဲ ရောက်လာတာကလည်း နှစ်ခါ သုံးခါရှိသည်။ ထိုအခါမျိုးတိုင်း သူ့ထံမှ ရေမွှေးနံ့ သင်းသင်းနှင့် ဆံစတွေဆီမှ ခပ်မွှေးမွှေးအနံ့ကလေးကို ရှူရှိုက်မိသည်။ မသိလျှင် သူတို့နှစ်ယောက်ကို သမီးရည်းစားဟုပင် အထင်မှားသွားနိုင်သည်။ ဒါတွေကို တွေးမိတော့ သားသားတစ်ယောက် အကြံအစိုက်ရသည်။ အပြင်ရောက်တော့ အားလုံး သဘောတူညီချက်ဖြင့် အအေးသွားသောက်ကြသည်။ ကျောင်းကို မပြန်ဖြစ်တော့။ အိမ်ပြန်ကြတော့ မေမိုးက ဒုက္ခခံကာ အားလုံးကို အိမ်တိုင် ယာရောက် လိုက်ပို့သည်။ သားသားကို နောက်ဆုံးမှပို့သည်။ သားသား ကားပေါ်မှဆင်းတော့ “နက်ဖြန် ၇ နာရီနော်”ဟု သေချာ သတိပေးလိုက်သေးသည်။

တစ်နေ့တာအဖြစ်အပျက်များကို ပြန်စဉ်းစားတော့ မေမိုးနှင့်ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာတွေက တိုက်ဆိုင်တာ ပဲလား၊ တမင်သက်သက်ပဲလား ဟုပင် သံသယဖြစ်ရသည်။ သူများ မိမိအပေါ်တွင် စိတ်ဝင်စား နေပြီလား၊ အကြောင်း အမျိုးမျိုး ဖန်တီးနေသည်လား၊ သို့မဟုတ် သူ့အလိုလို ကြံကြိုက်တာများပဲလား၊ အတွေးကြောင့် ခေါင်းတွေပင် အုံခဲလာရသည်။ မြတ်နိုးကို ပြောပြထားလျှင် ကောင်းမည်ဟု အကြံရပြီး မြတ်နိုးဆီ ဖုန်းသွားဆက်သေးသည်။ သို့သော် မြတ်နိုးနှင့်မတွေ့၊ ဒေါ်လေးနှင့်သာ တွေ့သည်။ မြတ်နိုးက သည်ညဆေးရုံမှာစောင့်အိပ်မည်တဲ့၊ သည်ညတော့ မြတ်နိုးနှင့် တွေ့ရဖို့ အကြောင်း မရှိတော့။ စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် အိပ်ပစ်လိုက်တော့သည်။

သည်နေ့ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့၊ အလိုလိုနေရင်း ညနေရောက်မှာကို စိတ်ထဲ စိုးရိမ်နေမိသည်။ တစ်နေ့လုံး ကျောင်းမှာပဲ စာထဲမှာ စိတ်ကို နှစ်ထားလိုက်သည်။ မနေ့က ပျက်ကွက်ခဲ့သည့်အတွက် စိတ်ထဲတွင် အနည်းငယ်နောင်တရသလို ဖြစ်နေသောကြောင့်လည်းဖြစ်သည်။ အတန်းထဲတွင် မေမိုးတစ်ယောက် မရှိကြောင်း သတိထားမိသည်။ သူမရှိတော့ စိတ်ထဲမှာ လွတ်လပ်သလိုလိုတော့ရှိသည်။ စိတ်ထဲ တင်းကြပ်နေတာတွေ ပြေလျော့သွားသယောင်ရှိသည်။

သည်လိုနှင့် ညနေရောက်လာတော့ ထမင်းစားပြီးနောက် မေမိုးတို့အိမ် ၇ နာရီအရောက် သွားလိုက်သည်။ ကားစီး ရသည်မှာမလွယ်၊ လူတွေကကြပ်နေသဖြင့် စိတ်တော်တော်ညစ်သွားသည်။ သို့သော်ကတိအတိုင်း ရောက်အောင်တော့ သွားလိုက်သည်။ မေမိုးတို့အိမ်ရောက်တော့ မေမိုးက ခြံဝတ်ခါးမှ ထွက်စောင့်နေတာ တွေ့ရသည်။ ဒီလိုကျတော့လည်း အလွန်အားနာမိသည်။ သားသားကိုမြင်တော့ ပျော်သွားပြီး သားသားလက်ကို ရုတ်တရက်ဆွဲကာ အိမ်ထဲသို့ ခေါ်သွားတော့သည်။ သားသားမှာ မျက်နှာတွေပင် ထူပူသွားသည်။ လက်ကို ရုန်းထွက်ရလည်း အခက်၊ ရှက်လည်း ရှက်မို့ ခေါင်းကလေးငုံ့ကာ လိုက်သွားသည်။

ဘုရားပင့်ဆိုသော်လည်း ဧည့်သည်က အားလုံးပေါင်းမှ ၁၀ ယောက်လောက်သာရှိသည်။ ဘုရားရှိခိုးသူ၊ ဘုရားလူကြီးနှင့် စကားပြောသူ၊ ပြီးတော့ မေမိုးမိဘတွေနှင့် အမျိုးတွေ၊ ဒါတွေပဲရှိသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို မြင်တော့ အားလုံးက သားသားကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ကြသည်။ သားသားမှာ အလွန်အနေရ ခက်နေတော့သည်။ မေမိုးက သားသားကို သူ့ဒက်ဒီ၊ မာမိတို့နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ သူ့မိဘနှစ်ဦးစလုံးက သားသားကို ဖော်ဖော်ရွေရွေ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲပင်။ ဧကန္တ မေမိုး သားသားအကြောင်းတွေ အိမ်မှာ ပြောပြထားပုံ ရသည်။ သားသား မျက်နှာပူသည်မှာ ဘယ်နားသွားဝှက်ထားရမှန်း မသိအောင်ပင် ဖြစ်ရသည်။ သူ့မိဘတွေနှင့် နာရီဝက်လောက်ပင် စကားပြောဖြစ်သည်။ အိမ်အကြောင်း၊ မိသားစုအကြောင်းတွေသာဖြစ်သည်။ စကားပြောနေတုန်း မေမိုးက စကားစဖြတ်ကာ သားသားကို ဒီနေ့ သင်သောစာတွေ ရှင်းပြခိုင်းသည်။ သူ့မိဘတွေကလည်း ရှိနေ၊ အေးအေးဆေးဆေး၊ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူလည်း ဖြစ်နေသဖြင့် နှစ်ယောက်သား စာဖတ်ခန်းသွားကာ စာရှင်းပြရသည်။ စာရှင်းနေရင်း ခဏကြာတော့ မေမိုးတစ်ယောက် သားသားကို ခဏဟုပြောကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ ပြန်လာတော့ လက်ထဲမှာ ဘုရားကား ဓာတ်ပုံဆိုဒ်ကြီးတစ်ခု၊ လက်ဆောင် အဖြစ် အိမ်တွင်ကိုးကွယ်ရန် ပင့်သွားပါဟု ပြောသဖြင့် လက်ခံပြီး ဘေးနားကခုံပေါ် တင်ထားလိုက်မိသည်။

ထိုနေ့က မေမိုး အမေးအမြန်း ထူနေသဖြင့် တော်တော်နောက်ကျမှ ပြီးသည်။ ပြန်မည်လုပ်တော့ ၁၀ နာရီခွဲရှိပြီ။ ဒါနှင့်ပဲ မေမိုးကကားနှင့်၊ သူ့မာမိနှင့်အတူ သားသားကို ပြန်လိုက်ပို့သည်။ သားသား ကားပေါ်ကဆင်းတော့ ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင် မေမိုးတို့မာမိက “ကျေးဇူးတင်တယ်နော် သား”ဟု တလေးတစား နှုတ်ဆက်သွားလိုက်သေးသည်။

သားသားစိတ်ထဲက မိမိအား အရေးပေးမှုကို အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်သော်လည်း နောက်ကွယ်တွင် မလိုလား အပ်သော ကိစ္စများဖြစ်လာမှာကို အမှန်ပင်တွေးကြောက်မိသည်။ သည်နေ့လည်း မြတ်နိုးကို ဖုန်းမဆက်မိ၊ အိမ်အရောက် နောက်ကျသဖြင့် ဖုန်းဆက်၍မရတော့ခြင်းဖြစ်သည်။ သည်အကြောင်းတွေကို မြတ်နိုးကို မဖြစ်မနေ ပြန်ပြောပြကာမှ အခြေအနေကို ကောင်းကောင်းထိန်းနိုင်မည်။ ဒါကြောင့် မြတ်နိုးနှင့် ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း မတွေ့တွေ့အောင်လုပ်ရမည်။

ညအိပ်ရာဝင်ရန်ပြင်တော့ ဗိုက်ထဲက နာသလိုလို ဖြစ်လာသည်။ ခဏနေတော့ ချွေးပြန်ရလောက်အောင် ရစ်ရစ်ပြီး နာလာသဖြင့် အိမ်သာသွားတက်တော့ ဝမ်းတွေ တရဟောသွားပစ်လိုက်သည်။ အစကတော့ အဖတ်အနည်းငယ် ပါသေးသည်။ နောက်တော့ ရေတွေလိုပင်။ သားသားတစ်ယောက် ကောက်ကာငင်ကာ ဝမ်းလျှောလေပြီ။ အိမ်သာက ပြန်ထွက်တော့ အားပင်နည်းသွားသည်ဟု ထင်ရသည်။ အိမ်တွင် ဆေးလည်းမရှိ၊ သို့နှင့် စာဖတ်လျှင်သောက်တတ်သော သစ်သီးစုံ ဓာတ်ဆား ၅ထုပ် တွေ့သဖြင့် ဖျော်သောက်လိုက်သည်။ နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ ဝမ်းတွေ သွားပြန်သည်။ အားလည်းပို နည်းလာသည်။ မိမိဖာသာ သကြားရည်ထဲ ဆားထည့်ကာ သောက်ရသည်။ သည်လိုနှင့် တစ်နာရီ တစ်ခါ၊ နှစ်ခါနှင့် တစ်ညလုံး မအိပ်ရပဲ ဝမ်းတွေသွားလိုက် ရေသောက်လိုက်ဖြင့် မနက်ကျတော့ လူက လှုပ်ပင်မလှုပ်နိုင်တော့လောက်အောင် ဖြစ်လာသည်။ အချိန်က မနက် ၆ နာရီခွဲ။ ခေါင်းတွေမူး၊ အာခေါင်တွေခြောက်၊ ရင်တွေတုန်ကာ လက်ပင်မလှုပ်ချင်တော့။ ကုတင်ပေါ် ပြန်မတက် တော့ဘဲ ကြမ်းပေါ်တွင် ပက်လက်ကလေး နေနေရသည်။

အိပ်ပျော်သလို ဖြစ်သွားတုန်း တံခါးခေါက်သံတွေ တရစပ်ကြားရတော့ ရုတ်တရက် ပြန်နိုးလာသည်။ တံခါး ထဖွင့်ချင်သော်လည်း ခန္ဓာကိုယ်က ကိုယ်လှုပ်ရှားချင်သလို လုပ်လို့မရတော့။ အသံလည်း မထွက်၊ လေသံလောက်သာ ထွက်သည်။ ဒီလိုနှင့် ကြမ်းပေါ်မှာပင် တလိမ့်လိမ့်နှင့်သွားကာ တံခါးနားရောက်တော့ တံခါးသော့ကို ဘေးနားမှာ တွေ့သော တံမြက်စည်းနှင့် လှမ်းထိုးလိုက်တော့ သော့က ကြမ်းပြင်ပေါ် ပြုတ်ကျလာသည်။ ဒါကို တံခါးအောက်ခြေမှ အပြင်ကို ထိုးပေးရင်း တံခါးကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေး အင်အားရှိသမျှ ထုချလိုက်သည်။ တစ်ဖက်မှ သော့ကိုယူသွားသည်။ ပြီးတော့ တံခါး ပွင့်လာတော့ အင်္ကျီအနီကလေးနှင့် မေမိုး၊ လက်ထဲတွင် မနေညကပေးသော ဘုရားကားကို ကိုင်လျက်။ ကြည့်ရင်းမှ ချာချာလည်အောင် မူးလာသဖြင့် မျက်လုံးကို မှိတ်ထားလိုက်သည်။ ရင်တွေ အဆမတန်တုန်နေပြီး၊ ဘာမျှ လုပ်ကိုင်လို့ မရတော့။ မေမိုးက စိုးရိမ်တကြီး လှုပ်နှိုးသံကြားသည်။ သို့သော် အသံတွေက ဗလုံးဗထွေးတွေလို၊ မျက်လုံးလည်း ဖွင့်ကြည့်ရန် အားမရှိ။

မေမိုး သားသားကို ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် တွေ့လိုက်တော့ မျက်လုံးတွေ ပြူးဝိုင်းသွားရသည်။ ချက်ချင်းပင် အလွန် စိုးရိမ်သွားသည်။ သားသားပုံကြည့်ရတာ မျက်တွင်းတွေချိုင့်၊ နှုတ်ခမ်းတွေ ဖြူဖျော့ကာ အလွန်အမင်း ပိန်ချိုးကျသွားသည်။ သူ ဝမ်းလျှောလွန်နေတာများလား။ သံသယစိတ်ဖြင့် လက်ကောက်ဝတ်သွေးကြောကို ကိုင်ကြည့်တော့ သွေးခုန်နှုန်းပင် စမ်းမရချင်တော့။ မေမိုး ထူပူသွားသည်။ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ ချက်ချင်း အကြံရကာ ဘေးတိုက်ခန်း တံခါးကို ထုကာ အကူအညီတောင်းသည်။ ထိုအိမ်တွင်လည်း အသက် ၄၀ အရွယ် ဦးလေးကြီး တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသည်။ ဒီလိုနှင့် သားသားကို သူတို့နှစ်ယောက် မနိုင်မနင်းသယ်ကာ အောက်သို့ချလာကြသည်။

ပြီးတော့ မေမိုးကားပေါ်တင်ကာ အာရှတော်ဝင်ဆေးခန်းသို့ ကားကို အပြင်းမောင်းသည်။ ဆေးခန်းရောက်တော့ လူနာအပ်ကာ စိုးကျော်အောင်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး အခြေအနေကို ပြောပြတော့ ချက်ချင်းလိုက်လာမည်ဟု ပြောသည်။ မေမိုး တစ်ယောက် စိတ်ပူစွာဖြင့် သားသားနံဘေးတွင် တစ်ချိန်လုံး ထိုင်စောင့်နေမိသည်။ သားသားကို မြင်ရသည်မှာ စိတ်မသက်သာ။ ချောမောသော ရုပ်ရည်မှာ ချက်ချင်း အိုမင်းရင့်ရော်ကာ မွဲခြောက်နေသည်။ မျက်တွင်းတွေ ချိုင့်ကာ ပါးရိုးတွေပင် ပေါ်နေသည်။ ဆရာဝန်၊ ဆရာမတွေကတော့ ပုလင်းတွေ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ချိတ်သည်။ အလုံး ၂၀ ကျော်မည် ထင်သည်။ ည ၈ နာရီကျော်လောက်မှ သားသားတစ်ယောက် သတိပြန်ရလာသည်။ သူ့သတိရလာတော့ ဘေးနားမှာ စိုးရိမ်တကြီး စောင့်ကြည့်နေသော မေမိုးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အင်္ကျီအနီကလေးနှင့်၊ သူ့မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာ အားလုံး မှန်ဝါးနေသည်။ မနက်က မေမိုးကို တွေ့လိုက်တာ အိပ်မက်မဟုတ်၊ တကယ်ဖြစ်မည်။ ဘေးမှာတော့ မေမိုးမာမီကို တွေ့ရသည်။ သူကတော့ ပြုံးကာ ကြည့်နေသည်။ သားသား အားယူကာ လေသံကလေးဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ မေမိုး . . . အခု ဒါ ဘယ်မှာလဲဟင် ”

“ အာရှတော်ဝင်မှာလေ ”

“ ဪ . . . အာရှတော်ဝင် ”

“ ဟုတ်တယ် . . . မနက်က ငါနှင့်ဆီ ဘုရားကား လာပို့တော့ နင့်ကို အခန်းထဲမှာ သတိလစ်နေတာ တွေ့တယ်၊ ဒါနဲ့ပဲ ဒီလိုရောက်အောင် သယ်လာတာ . . . စိုးကျော်အောင်တောင် လာစောင့်နေသေးတယ်၊ ခုနကမှ အိမ်ပြန်သွားတယ်၊ တော်ကြာ စောင့်အိပ်ပေးဖို့ ပြန်လာလိမ့်မယ် ”

သားသား ရင်ထဲမှာ မေမိုးနှင့် စိုးကျော်အောင်ကို အလွန်ကျေးဇူးတင်မိသည်။

“ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဟယ်၊ နင်တို့ကယ်လို့ပဲ၊ မဟုတ်ရင် ငါသေလောက်ပြီ၊ မနေညကတည်းက တစ်ညလုံး ဝမ်းသွားနေတာ ”

“ ငါသိပါတယ်၊ အခု နင်ကောင်းနေပြီ၊ အားနည်းနေတာပဲ ရှိတော့တယ်၊ ဆရာကြီးက ပြောတယ်၊ နင် အစားမှားပြီး ဝမ်းလျှောတာတဲ့၊ အခုတော့ ရပ်နေပါပြီ ”

“ ငါ့ကို စောင့်နေတော့ နင်တို့ ကျောင်းပျက်သွားမှာပေါ့ ”

“ ရပါတယ်ဟာ . . . ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး၊ နင် ဘာမှ မဖြစ်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်၊ ကျန်တာတွေ မစဉ်းစားနဲ့ သိလား ”

သားသား ကျေးဇူးတင်စွာ ကျေနပ်စွာ ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ ဪ . . . ဒါနဲ့ နင့်အိမ်ဖုန်းနံပါတ် ဘယ်လောက်လဲ၊ ငါလှမ်းပြီး အကြောင်းကြားပေးမယ် ”

သားသား ဖုန်းနံပါတ်ကိုပေးလိုက်တော့ ရရချင်းပင် ဖုန်းလှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့နာမည်ကစ၍ သားသားအကြောင်း၊ ယခုအခြေအနေ စသည်ဖြင့် အားလုံး ပြောပြလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ သားသားကို ဖုန်းပေးလိုက်သည်။

မေမေမှာ အတော်လေး စိတ်ပူနေသည်။ သားသားက အခု သူ့နေကောင်းနေပြီဖြစ်ကြောင်း၊ စိတ်မပူရန်နှင့် မအားလပ်ပါက အေးအေးဆေးဆေးမှ လိုက်လာလျှင်လည်းဖြစ်ကြောင်း ပြောသော်လည်း မေမေက မနက်ဖြန်မနက် အရောက်လာမည်ဟု ပြောသည်။ မေမေတို့လာမည်ပြောသဖြင့် အားတက်သွားသည်။ ခဏနေတော့ စိုးကျော်အောင် ရောက်လာသည်။ သူ့ရောက်တော့ မေမိုးတို့သားအိမ်က ပြန်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ လိုအပ်သော အကူအညီရှိလျှင် အချိန်မရွေး အိမ်ကို ဖုန်းဆက်နိုင်ကြောင်း ၏ပြောကာ ပြန်သွားသည်။ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်မို့ မေမိုးမာမိကိုပင် ကျေးဇူးတင်စကား မပြောလိုက်မိ။ ပြန်သွားတော့မှ သတိရကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ သူတို့ ပြန်သွားသည်နှင့် စိုးကျော်အောင်က သားသားကို မေးသည်။ မေမိုးနှင့် သားသားတို့က ခဏချင်း ဘယ်လို ရင်းနှီးသွားရသနည်း။ မေမိုးနှင့် ဆက်ဆံရေးက ဘယ်လို အခြေအနေ ရှိနေပြီလဲ၊ မေမိုးက ဘာကြောင့် သူ့အပေါ် ဒီလောက် ဂရုစိုက်ရတာလဲ၊ မေးခွန်းတွေက စုံလှသည်။ သူ့မေးခွန်းတွေ မေးပြီးတော့ သူ့ဖာသာသူ ကောက်ချက်ချလိုက်သည်က မေမိုးတစ်ယောက် သားသားကို စိတ်ဝင်စားနေပြီ ဟု။

ဒါတွေကြားတော့ သားသားစိတ်ထဲမှာ မေမိုးကို အားလည်းနာမိသည်။ သနားလည်း သနားမိသည်။ မိမိမှာ တစ်သက်လုံးချစ်ရမည့်သူ မြတ်နိုးတစ်ယောက်လုံး ရှိနေပြီ။ မိမိရင်ထဲမှာ မေမိုးအတွက် နေရာလွတ် မကျန်တော့။ မိမိဘက်က မပေးနိုင်သောအရာကို သူ့ဘက်က လိုချင်သည်ဆိုလျှင် ဝမ်းနည်းရုံမှတစ်ပါး တခြားဘာမှမရှိ။ အချိန်ရှာကာ မေမိုး နားလည်အောင် ဖြည်းဖြည်းပြောပြရတော့မည်။ သူက လောလောဆယ်တွင် ကိုယ့်အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်နေသည်။ အစကတော့ မိမိ ဆေးရုံရောက်ရတာ စိုးကျော်အောင်နှင့် မေမိုး နှစ်ယောက် ကူညီသောကြောင့်ဟု ထင်မိသည်။ စိုးကျော်အောင် ပြောပြတော့မှ အစစအရာရာ မေမိုးတစ်ယောက်တည်း ပြုစုစဉ်ပေးသဖြင့် အခုလို အဆင်ပြေခြင်းဖြစ်မှန်း သိတော့ မေမိုးကို လွန်စွာအားနာမိသည်။ သနားလည်း သနားမိသည်။ ယုတ်စွာအဆုံး သားသားအတွက် ဆေးဖိုးငွေ၊ ဆေးခန်းခငွေ အားလုံးကိုပင် မေမိုးက စိုက်ထုတ် ရှင်းထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီကျေးဇူးတွေ၊ စေတနာတွေကို တော်တော်နှင့် ဆပ်၍ ကုန်မည်မထင်။

မနက်ရောက်တော့ (၆)နာရီထိုးသည်နှင့် မေမိုးတစ်ယောက် မုန့်တွေနှင့် ရောက်လာသည်။ စိုးကျော်အောင်က အနည်းငယ်သာစားကာ မိမိတာဝန်ချိန်ကုန်ပြီဟုဆိုကာ ပြန်သွားသည်။ မေမိုးက သားသားစားရန်အတွက် ပြင်ဆင်ပေးကာ သူ့ကိုယ်တိုင် ခွံ့ကျွေးရန်ပြင်တော့ သားသားက အားနာသည်နှင့် မိမိဖာသာ စားမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ခွံ့ကျွေးလျှင် မစားတတ်ကြောင်းပြောတော့ သူ့မျက်နှာလေး ညှိုးသွားသည်ကို သတိထားမိသည်။ မုန့်တွေက အိုရီယင်တယ်ဟောက်စ်က မုန့်တွေဖြစ်သည်။ သားသားအတွက် အကုန်အကျခံကာ သက်သက်ဝယ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ သားသား မုန့်စားနေတာကို သူက ဘေးနားက ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်ကြည့်နေပြီး ရေလိုလျှင်ရေ၊ တစ်ရှူးလိုလျှင်တစ်ရှူး၊ အစစ လိုလေသေးမရှိအောင် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြုစုပေးရှာသည်။ သားသားမှာ အားကလည်းနာ ပြောရလည်းခက်နှင့် တော်တော် အကြပ်ရိုက်နေမိသည်။

စားနေရင်းမှ မြတ်နိုးနှင့်သူ၏အကြောင်းကို ပြောပြရန် အကြံရလိုက်သည်။ အခြေအနေကလည်း ကောင်းနေသည်။ နှစ်ယောက်တည်းရှိသည်။ မိမိလိမ်ခဲမိသည်ကို သူ့နားလည်အောင် တောင်းပန်ရင်း ပြောရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ မေမိုး၊ နင့်ကို ငါတစ်ခု ဝန်ခံစရာ ရှိတယ် ”

“ ဝန်ခံစရာ . . . ဘာမို့လို့လဲ ”

“ အမှန်တော့ ငါက . . . ”

စကားမဆုံးမီ အခန်းတံခါးခေါက်သံ ကြားရသည်။ မေမိုးက တံခါးသွားဖွင့်ပေးလိုက်တော့ မေမေနှင့် မိနီကို တွေ့ရသည်။ သူတို့ ရောက်လာကြပြီ။ မေမေက သားသားကို မြင်သည်နှင့် စိုးရိမ်တကြီး အခန်းထဲဝင်လာကာ လက်ဖျားကလေး၊ နဖူးကလေးတွေ လျှောက်စမ်းသည်။ သားသားက ပြုံးပြကာ အားလုံး ကောင်းနေပါပြီ ဟုပြောတော့မှ သက်ပြင်းချကာ ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်နေလိုက်သည်။ မေမေ မေမိုးကို သတိပင် ထားမိပုံမပေါ်၊ မေမေ ဝင်လာပြီး ကုတင်ဘေးမှာ ရပ်နေကတည်းက

မေမိုးက အလိုက်သိစွာဖြင့် အခန်းထောင့်သွားကာ ခုံပေါ်မှ သူဝယ်ထားသောမုန့်တွေကို မေမေအတွက် ပြင်ဆင်ပေးနေလေသည်။

ခဏနေတော့မှ မေမေ သတိရကာ မေမိုးအကြောင်း သားသားကို မေးတော့ မေမိုးက မေမေ့နောက်တွင် မုန့်တွေကို ပန်းကန်ထဲထည့်ကာ ယူလာပေးနေသည်။ ပြီးတော့ မေမေ့ကို ချိုချိုသာသာကလေး နှုတ်ဆက်လိုက်တော့မှ မေမေလည်း မေမိုးကို အလွန်အားနာသွားသည်။ ကျေးဇူးတင်စကားတွေလည်း တဖွဖွပြောသည်။ ဝင်လာစက သတိမထားမိခဲ့သည့် မိမိအဖြစ်အတွက်လည်း တောင်းပန်သည်။ မေမိုးစိတ်ထဲမှာ ကြည့်နူးပြီး ပီတိတွေ ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။ မျက်နှာပူသည်က တစ်ကြောင်း၊ သားသားအတွက် ပြုစုပေးရန် သူ့မေမေရှိနေသည်က တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် သားသားနှင့် သူ့မေမေကို နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်လာခဲ့သည်။

ဒီလိုနှင့်ပဲ သားသားတစ်ယောက် ဆေးရုံမှာ ၂ ရက်တိတိ ကြာပြီး စနေနေ့ကျမှ ဆေးရုံမှ ဆင်းဖြစ်တော့သည်။ ဆေးရုံမှ မဆင်းခင်အတွင်း မေမိုးတစ်ယောက် ထမင်းစားချိန်၊ မုန့်စားချိန်တိုင်း ရောက်လာပြီး ထမင်းပို့၊ မုန့်ပို့ လုပ်နေခဲ့သည်။ မေမေရော၊ သားသားပါ ကျေးဇူးလည်းတင်၊ အားလည်းအလွန်နာမိသည်။ မေမိုးကို ကြည့်ရသည်မှာ ပျော်ရွှင်တက်ကြွလန်းဆန်းလှသည်။ ကြည့်ရတာ နဂိုကထက်ပင် ပို၍လှလာသည်ဟု ထင်ရသည်။ ဆေးရုံဆင်းတော့လည်း သူကပဲ လိုက်ကူညီသည်။ ဒီလိုနှင့် မေမိုးတစ်ယောက် မေမေနှင့် အတော်ကို ရင်းနှီးသွားသည်။ မေမေက မေမိုးကို နယ်က အိမ်ကို အလည်လာခဲ့ရန်ပင် ဖိတ်ခေါ်သည်။ မေမိုးကလည်း ကျောင်းပိတ်လျှင် လာလည်မည်ဟု ပြောသည်။

သားသား အိမ်ပြန်ရောက်တော့ စနေနေ့၊ နက်ဖြန်ဆိုလျှင် မြတ်နိုး လာတော့မည်။ သို့သော် လာဖြစ်မလာဖြစ် သေချာမသိသေး။ မေမေတို့ကတော့ နက်ဖြန်ဆိုလျှင် ပြန်တော့မည်။ အမှန်တော့ မေမေက သိပ်မပြန်ချင်သေး၊ သားသားကို စိတ်မချသေး။ သို့သော် နယ်အိမ်မှာ အလုပ်ရှုပ်နေသဖြင့် ပြန်ရခြင်းဖြစ်သည်။ မေမေတို့ နံနက်အစောကြီး ကတည်းက ပြန်သွားကြသည်။ သားသားက ကားဂိတ်လိုက်ပို့မည် ဆိုသည်ကိုပင်လက်မခံ၊ အိမ်မှာပင် အနားယူနေစေချင်သည်။ သို့နှင့် အိမ်မှာပဲ အိပ်နေလိုက်မိသည်။ နံနက် ၁၀ နာရီလောက်ကျတော့ တံခါးခေါက်သံကြားရသည်။ ဘယ်သူဖြစ်လိမ့်မလဲ ဟူသော သိချင်စိတ်နှင့် တံခါးဖွင့်လိုက်တော့ တောက်ပြောင်လှပစွာ ဝတ်ဆင်ထားသော မေမိုးကိုတွေ့ရသည်။ လက်ထဲမှာလည်း ချိုင့်တွေနှင့်၊ သားသားအတွက် ထမင်းလာပို့ခြင်းဖြစ်သည်။ မေမိုးက မေမေတို့ ဒီနေ့ပြန်မည်ကို သိသည်။ သိသဖြင့် သားသား တစ်ယောက် စားသောက်ရတာ အဆင်ပြေအောင် ထမင်းလာပို့ခြင်းဖြစ်သည်။ သားသားလည်း ချိုင့်ယူထားကာ သူ့ကို ပြန်ရန် ပြောလိုသော်လည်း သူ့စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမည် စိုးသဖြင့် အောင့်အည်းထားလိုက်သည်။

မေမိုးက အိမ်ထဲဝင်လာပြီးတော့ သားသားကို ထမင်းစားရအောင် ပြင်ဆင်ပေးသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း မစားရသေးသဖြင့် သူ့အတွက်ရော သားသားအတွက်ပါ ထမင်းတွေထည့်လာကာ နှစ်ယောက်အတူစားရန်ဖြစ်သည်။ သားသားလည်း ထမင်းပြင်ပြီးတော့ အားနာနာနှင့်ပင် အတူတူထိုင်စားနေမိသည်။ ထမင်းစားရင်း . . .

“ မေမိုး . . . ငါနှင့်ကို ဟိုနေ့က ဆေးရုံမှာ ပြောလက်စ စကားမပြတ်သေးဘူး ”

မေမိုးတစ်ယောက် မမှတ်မိသဖြင့် “ ဘာအကြောင်းလဲ ” ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ ဟိုလေ . . . ငါနှင့်ကို ဝန်ခံစရာတစ်ခုရှိတယ် ဆိုတာလေ ”

မေမိုးမျက်လုံးမှာ အရောင်တွေလက်သွားသည်။ တက်တက်ကြွကြွပင် . . .

“ ဘာတွေဝန်ခံရမှာမို့လဲ ”

မိန်းကလေးဘက်က သွက်သွက်လက်လက်ဖြစ်လာလေလေ သားသားတစ်ယောက် ပြောပြရခက်လေလေ ဖြစ်နေသည်။ သူနှင့် မြတ်နိုးအကြောင်း ဘယ်ကဘယ်လို စပြောရမှန်းမသိဖြစ်နေသည်။

“ အင်း . . . ဟို ”

“ နင်ကလည်း ပြောမှာဖြင့် ပြောလေဟယ်၊ ဒီမှာ နားထောင်ရမယ့်လူက ဆန့်တင့်ငံနဲ့ ပြောရခက်ရင်လည်း ငါ့ကို စာနဲ့ပဲ ရေးပေး ”

“ ဒီလိုဟာ . . . မြတ်နိုး အကြောင်းပြောမလို့ ”

“ သူဘာဖြစ်လို့လဲ ”

တံခါးခေါက်သံ ကြားရသည်။ သားသားတစ်ယောက် ခေါင်းနားပန်း ကြီးသွားသည်။ ဘယ်သူပါလိမ့်၊ မတော်တဆ မြတ်နိုးများ ဖြစ်နေလျှင် အခက်။ သို့သော် မြတ်နိုးက လိုက်သာပို့ဖူးသည်။ အိမ်သို့ မလာဖူး။ တထိတ်ထိတ်နှင့် တံခါးကို ဖွင့်လိုက်တော့ မျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ်သွားရသည်။ မြတ်နိုးမှ မြတ်နိုးအစစ်ပေ။ သားသား ရင်ထဲတွင် မြတ်နိုးကို တွေ့လိုက်ရသည့်အတွက် ရုတ်တရက် ဝမ်းသာသွားသော်လည်း မေမိုးကို သတိထားလိုက်မိသဖြင့် မျက်နှာကွက်ကနဲ ပျက်သွားသည်။

မြတ်နိုးက သားသားကို မြင်လိုက်လျှင်ပင် “ ကို . . . နေကောင်းတယ်နော် ” ဟု စိုးရိမ်သံကလေးဖြင့် မေးရင်း ဝင်လိုက်တော့ သားသား အမူအရာပျက်သွားသည်ကို သတိထားလိုက်မိသည်။ အိမ်ထဲမှာ စားပွဲခုံကလေးတွင် ထမင်းစားရင်း ကြည့်နေသော မေမိုးကို တွေ့လိုက်သည်။ သူ့ရှေ့တွင်လည်း ပန်းကန်တစ်စုံနှင့်၊ သားသားနှင့် မေမိုး ထမင်းအတူတူ စားနေတာ ဖြစ်မည်။ အိမ်ထဲမှာ တခြားမည်သူမျှလည်း မရှိ။ ရုတ်တရက် မိမိချစ်သူက ကွယ်ရာတွင် တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်း အတူတူနေနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူလာသည်။ ဝမ်းနည်းလာသည်။ အသက်ရှူရင်း ရင်ခေါင်းထဲမှာ ဆို့တက်လာသည်။ အမူအရာမပျက်အောင် ထိန်းသည့်ကြားမှပင် မျက်ရည်တွေ အလိုလို စီးကျလာသည်။ ဘာမှလည်း မမေးလိုတော့။ ရှက်လည်းရှက် ဝမ်းလည်းနည်း ကိုယ့်ခံစားချက်ကို ကိုယ်မထိန်းနိုင်သဖြင့် ချက်ချင်း နောက်ပြန်လှည့်ကာ အောက်သို့ ဆင်းပြေးခဲ့သည်။ နောက်မှ သားသား၏ ခေါ်သံကို ကြားရသော်လည်း လှည့်မကြည့်ဖြစ်တော့။ တစ်ခါတည်း ကားပေါ်ပြန်တက်ကာ မောင်းထွက်ခဲ့တော့သည်။ လမ်းတွင် မျက်ရည်တွေ စီးကျပြီး အတွေးတွေနှင့် သတိလက်လွတ်ဖြစ်ကာ ကားတိုက်မိမလိုဖြစ်တာ နှစ်ခါ။ မရသည့်အဆုံး ကားကို လမ်းဘေးထိုးရပ်ကာ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးနေမိသည်။ ရင်ထဲမှာတော့ မိမိအချစ်ဆုံးလူကို လက်လွတ်ဆုံးရှုံးလိုက်ရသည်ဟု ခံစားနေရသည်။

သားသားတစ်ယောက် မြတ်နိုး မျက်ရည်တွေနှင့် ပြေးထွက်သွားတာမြင်တော့ ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့် တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေမိသည်။ ပြီးမှ သတိရကာ မြတ်နိုးကိုခေါ်ရင်း ပြေးလိုက်တော့ မမိတော့။ သူ အောက်ရောက်တော့ မြတ်နိုးကားကလေးက အရှိန်နှင့်မောင်းထွက်သွားတာ တွေ့လိုက်ရသည်။ ရင်ထဲမှာ အလွန်ပူပြင်းသော မီးတွေ တောက်လာသည်။ စိတ်ပျက်အားငယ်စွာ အိမ်ပေါ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ခြေလက်တွေပင် သယ်ချင်စိတ်မရှိ။ အိမ်ထဲ ရောက်တော့ ထမင်းခိုင်းက မေမိုးကိုပင် ဂရုမပြုမိတော့။ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ်လှဲချကာ တွေ့ဝေငေးမော နေတော့သည်။

မေမိုး ဦးနှောက်ထဲမှာ မေးခွန်းတွေ ရှုပ်ထွေးနေသည်။ သားသားနှင့် မြတ်နိုးတို့က ဘယ်လို ဆက်ဆံရေးလဲ၊ မြတ်နိုး တစ်ယောက် မိမိကိုမြင်သည်နှင့် ဘာကြောင့် ပြေးထွက်သွားရတာလဲ၊ သူငယ်ချင်းတွေပဲဆို ဒီလိုဖြစ်စရာမရှိ၊ မြတ်နိုးများ သားသားကို ချစ်ကြိုက်နေသလား၊ ဒီလိုချည်းသက်သက် ဆိုလျှင်လည်း သားသား ဒီလိုဖြစ်စရာမရှိ။ သားသားရော မြတ်နိုးကို ချစ်နေပြီလား၊ ဒီလိုဆိုလျှင်လည်း မိမိကိုဘာကြောင့် မျှော်လင့်ချက်တွေ လာပေးနေရသနည်း၊ မိမိမှာတော့သူ့ထံမှ မျှော်လင့်ချက်တွေ တွေ့ရသဖြင့် ခံစားကြည်နူးနေရတာ အကြိမ်ကြိမ်။ ဒါတွေအားလုံး သားသားကို မေးမှတော့မည်။ စိတ်ထဲမှာ ပဟေဠိတွေအပုံအပင်၊ ဝမ်းနည်းသလိုလို၊ အားငယ်သလိုလည်း ရှိသည်။

“ အောင်ကျော်သူ . . . ထမင်းစားဦးလေ ”

သူ့ထံမှ ဘာမှ တုံ့ပြန်သံ မကြားရ။

“ နင်တို့နှစ်ယောက် ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ငါ့ကို ပြောပြပါလား၊ ငါလည်း ကူပြီး စဉ်းစားပေးမယ်လေ ” ထိုအခါမှ သားသား သတိဝင်လာသည်။ ခုနက ပြောမထွက်ခဲ့သော စကားတွေက လည်ချောင်းထဲ တစ်ခုချင်း ရောက်လာသည်။

“ ငါနဲ့ မြတ်နိုးက အမှန်တော့ ချစ်သူတွေ၊ ဆောရီးပဲဟာ ငါနှင့်ကို စတွေ့ကတည်းက အမှန်အတိုင်း မပြောခဲ့ဘူး ” မေမိုး မကြားချင်ဆုံးအဖြေက ရုတ်ချည်း ထွက်ပေါ်လာသည်။ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းလာသည်။

“ ခု သူ့ကို စိတ်ဆိုးသွားပြီ၊ သူ့အရမ်း ခံစားနေရမှာပဲ၊ ငါလည်း ခံစားနေရတယ်၊ မြတ်နိုးကို ငါ စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ပါဘူးလို့ ကတိထားခဲ့တာ အလကားဖြစ်နေပြီ ”

ပြောနေရင်း သားသား မျက်လုံးအိမ်ထဲမှာ မျက်ရည်တွေဝဲလာသည်။ အသံတွေပင် ကွဲအက်အက် ဖြစ်လာသည်။

မေမိုးတစ်ယောက် ရင်ထဲမှာ ဆို့တက်လာသည်။ အလိုလိုနေရင်း မျက်ရည်တွေလည်း ဝဲလာသည်။ ဆက်လက် နားထောင်နိုင်စွမ်း မရှိတော့။ အသံတွေ မတုန်အောင် သတိထားရင်း . . . “ နင်သူ့ကို ချစ်တယ်ဆိုရင် ဒီလိုမနေသင့်ဘူး၊ ချက်ချင်းရှာပြီး ရှင်းပြသင့်တယ် ” စကားဆုံးတော့ မသိမသာ တစ်ချက်ခိုးရှိုက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ “ ငါပြန်တော့မယ်ဟာ၊ နင်ကံကောင်းပါစေ ” ပြောပြီးသည်နှင့် အမူအရာမပျက်မီ ချက်ချင်း ထပြန်လာခဲ့သည်။ ထမင်းချိုင့်ကိုပင် သိမ်းရန် သတိ မရတော့။ ကားမောင်းရင်း မျက်ရည်တွေ စီးကျလာကာ လက်ကိုင်ပုဝါပင် တော်တော် စိုရွှဲသွားသည်။ ကားကို သတိထားကာ အိမ်ကို ရောက်အောင် မောင်းလိုက်သည်။ အိမ်ရောက်တော့ လတ်လတ် သတိမထားမိအောင် ရှောင်ကာ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်အောင်းနေလိုက်တော့သည်။ မိမိကိုယ်ကို ရှက်လည်းရှက်၊ ဒေါသလည်း ထွက်သည်။ မျက်နှာကို အရေခွံဆုတ်ပစ်ချင်သည်။ တစ်ဖက်သတ်အချစ်ဖြင့် ချစ်သူနှစ်ယောက်ကြား ဝင်နှောက်မိရက်သား ဖြစ်နေသည်။ သေချာ ပြန်စဉ်းစားမိတော့မှ အောင်ကျော်သူ့ကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း ချစ်နေမိသည်ကို အထင်အရှား သိလိုက်ရသည်။ မိမိအဖြစ်ကို မိမိ ဝမ်းနည်းသည်မှာ ပြောဖွယ်ရာမရှိတော့။

မေမိုး ထွက်သွားတော့ သားသား မေမိုးပြောသွားသော စကားများကို သေချာ ပြန်စဉ်းစားကြည့်သည်။ ဟုတ်သည်။ မြတ်နိုးကို အမြန်ဆုံး တွေ့အောင်ရှာပြီး အကြောင်းစုံကို ရှင်းပြရမည်။ မိမိဘက်မှ မြတ်နိုးအပေါ် ဖောက်ပြန်သော အပြုအမူ တစ်ခုမှ မပြုခဲ့။ ဒါကို သူသိအောင် ပြန်ရှင်းပြရမည်။

ချက်ချင်းပင် အပြင်ထွက်လိုက်သည်။ မြတ်နိုးအိမ်ကို ဖုန်းလွှမ်းဆက်လိုက်တော့ မြတ်နိုး ပြန်မရောက်သေး။ ဒေါ်လေးနှင့် တွေ့သည်။ ဒေါ်လေးက မြတ်နိုးထွက်သွားသည်မှာ အတော်လေးကြာပြီဟု ပြောသည်။ သူ့သူငယ်ချင်း ဆွေဆွေဝင်းထံ သွားမည်ဟု ပြောသွားကြောင်း သိရသည်။ မဟုတ်သေး၊ မြတ်နိုး မိမိထံသို့လာတာ ဒေါ်လေးပင်မသိ။ ဒေါ်လေးကို ဘာမျှပြန်မပြောတော့ပဲ ဖုန်းချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မြတ်နိုးသွားတတ်သော နေရာတွေကို လိုက်ရှာမည်။ ပထမဆုံး မြတ်နိုးကို အိမ်သို့ပြန်သော လမ်းတလျှောက်တွင် လိုက်ရှာသည်။ မတွေ့။ ဘယ်နေရာများ ရောက်နေပါလိမ့်။ မြတ်နိုးရယ်

ကျောင်းဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ပြန်သည်။ မြတ်နိုးကို မတွေ့။ ဒါနှင့် ကန်စောင်းသို့ စိတ်ပျက်စွာ ထွက်လာခဲ့မိသည်။ ကန်စောင်းတွင် မြတ်နိုးများ ရှိလေမလားဟု မျက်လုံးတွေ ဝေ့ကြည့်လိုက်တော့ မြတ်နိုးကားကလေးကို လမ်းဘေးတွင် ရပ်ထားတာ တွေ့လိုက်ရသည်။ လေ၏အဟုန် လျှင်မြန်ခြင်းမျိုးဖြင့် ကားဘေးနားသို့ ပြေးသွားကာ ကြည့်လိုက်တော့ ကားထဲမှာ မျက်ရည်တွေနှင့် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးနေသော မြတ်နိုးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မြတ်နိုးက သားသားကို မြင်လိုက်တော့ ချက်ချင်း မှန်ပိတ်လိုက်သည်။ ကားထွက်မည်ပြုကာ စက်ကိုနှိုးတော့ စက်က ချက်ချင်းမနှိုး။ သားသား မျက်စိလျှင်စွာ ကြည့်လိုက်တော့ နောက်တံခါးက တံခါးဂျက်ချမထားကြောင်း တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ချက်ချင်း တံခါးဖွင့်ကာ ကားထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သားသား ကားထဲ ရောက်လာမှန်းသိတော့ မြတ်နိုးက ကားတံခါးဖွင့်ကာ ကားပေါ်မှ ဆင်းမည်ပြုသည်။ သားသား အလျင်အမြန်ပင် မြတ်နိုးပုခုံးကလေးကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

“ ခဏနေပါဦး မြတ်နိုးရယ်၊ ကိုယ့်ကို ရှင်းပြခွင့်လေး ပေးပါဦး၊ မြတ်နိုး တွေ့ခဲ့ခြင်းမရှိတာတွေက အထင်လွဲစရာ တွေချည်းပဲ ဖြစ်ကုန်တာ ကိုယ်သိပါတယ်၊ တကယ်တော့ ကိုယ်တို့က မြတ်နိုးထင်သလို မဟုတ်ပါဘူး၊ သူက ကိုယ် နေမကောင်းဘူး ဆိုပြီး ထမင်းလာပို့ရုံပါ၊ တကယ်ပါ မြတ်နိုးရယ်၊ ကိုယ်လေ မြတ်နိုးကို တစ်ခါမှ သစ္စာ မမဲ့ခဲ့ပါဘူး၊ စိတ်ထဲကရော ကိုယ်တိုင်ရော မြတ်နိုးကို မတွေ့ခဲ့ရတဲ့ရက်တိုင်းလည်း မြတ်နိုးကို လွမ်းနေရတာပါ၊ ဒီစကားတွေသာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ကိုယ် ဒီနေ့ညပဲ သွေးအန်ပြီး သေပါစေ၊ ကားတိုက် မိုးကြိုးပစ် သေချင်းဆိုးနဲ့ သေပါစေ ”

မြတ်နိုး ခန္ဓာကိုယ်ကလေးက တသိမ့်သိမ့် တုန်နေသည်။ ရုန်းမထွက်တော့။ အချိန်ရတုန်း သားသားစကားတွေ တရစပ် ပြောပစ်လိုက်သည်။ မေမိုးနှင့် ဘယ်လို စရင်းနှီးပုံ၊ သူ့နေမကောင်းဖြစ်ပုံ၊ မေမိုး ကူညီခဲ့ပုံ၊ သူ့ဘက်က မည်သို့မျှ စိတ်မပြောင်းခဲ့ပုံ စတာတွေကို တရစပ် ပြောလိုက်တော့ မြတ်နိုး ရှိုက်သံကလေးတွေက တဖြည်းဖြည်း ကျလာကာ ခေါင်းကလေး မော့လာသည်။ သားသား၏ ကြေကွဲနေသော မျက်လုံးတွေကို နောက်ကြည့်မှန်လေးထဲမှ ကြည့်နေသည်။ မြတ်နိုး မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ သားသားကို ချစ်စိတ်၊ ကြင်နာစိတ်၊ ခွင့်လွှတ်စိတ်တို့ လွှမ်းမိုးနေသည်။ နောက်ဆုံး သားသားက “ မြတ်နိုး ကိုယ့်ကို မယုံဘူးဆိုရင် အခုချက်ချင်း ရေထဲ ခုန်ချသေခိုင်းတောင် ကိုယ် ခုန်ချဖို့ ဝန်မလေးပါဘူး ”

ဒီလိုပြောလိုက်တော့

“ဆက်မပြောပါနဲ့တော့ ကိုရယ်၊ မြတ်နိုး ကိုကို ယုံပါတယ်”ဟု ပြောကာ နောက်သို့ လှည့်လာပြီး သားသား၏ လက်ကလေးကို သူ့လက်ကလေးဖြင့် အုပ်မိုးကာ ကိုင်ထားလိုက်သည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ ကြင်နာခြင်း၊ တစ်ဦးကို တစ်ဦး နားလည်ခြင်းတို့ တဖြည်းဖြည်း ကြီးထွားလာကြသည်။ သားသားက မြတ်နိုးမျက်နှာပေါ်မှ ဝဲကျနေသော ဆံစကလေးတွေကို သပ်ပေးရင်း မရိုးနိုင်သော ကြည့်ခြင်းဖြင့် တစ်မိမိမိ ကြည့်နေမိတော့သည်။

ပြီးတော့မှ နှစ်ဦးသား ကန်စောင်းက အကြော်ဆိုင်ကလေးမှာ ထိုင်ကာ အကြော်စားကြသည်။ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ဘယ်လို လွမ်းခဲ့ကြောင်း ဝေးနေသောအချိန်တွေကို ဘယ်လိုကုန်လွန်အောင် ကျော်ဖြတ်ခဲ့ကြကြောင်းတွေ တဝကြီး ပြောပြီး တော့မှ အိမ်ပြန်ခဲ့ကြသည်။

ညနေရောက်တော့ သားသား မြတ်နိုးတို့အိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ရောက်တော့ မြတ်နိုးနှင့်အတူ သူတို့ စာကျက်နေကျ ၄ လွှာမှ အခန်းကလေးသို့ တက်လာခဲ့တော့သည်။ မရောက်တာ တစ်ပတ်ကျော် ကြာခဲ့ပြီမို့ အခန်းထဲမှာ ဖုန်တက်နေသည်။ နှစ်ယောက်သား တက်ညီလက်ညီ ရှင်းလင်းလိုက်ကြသည်။ ပြီးတော့မှ ရှေ့တစ်ပတ် အပြီး ရောက်လာမည့် စာမေးပွဲအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ရန် စီစဉ်ရတော့သည်။ ဒီတစ်ညတော့ စာတွေ ကြိုးစားပမ်းစား ဖတ်လိုက်ကြသည်။ စာဖတ်ရင်း ပျင်းလာလျှင် နှစ်ယောက်သား တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဘေးချင်းယှဉ်ထိုင်ကာ မြတ်နိုးက သားသား ပုခုံးပေါ်ခေါင်းကလေးမှီကာ စကားတွေ တီတီတာတာပြောသည်။ သားသားက မြတ်နိုးဆံစကလေးတွေကို သပ်ကာ ပါးကလေးကို နမ်းကာဖြင့် နှစ်ယောက်သား ချစ်တင်းနှောကြသည်။

၁၀ နာရီထိုးတော့ သားသား အိမ်ကိုပြန်လာခဲ့သည်။ အိမ်ပြန်ရင်း မေမိုးကို သတိရမိသည်။ သူတော်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပုံရသည်။ အိမ်မှာ ချိုင့်တွေပင် ကျန်နေသေးသည်။ ပစ္စည်းတွေတောင် ကျန်ခဲ့ရလောက်အောင် စိတ်ခံစား သွားရပုံပေါ်သည်။ နောက်နေ့ကျမှ ပြန်တွေ့လျှင် တောင်းပန်ရမည်။ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောရမည်။

ကျောင်းပြန်စတင်တော့ အားမာန်တွေ အပြည့်နှင့် ဖြစ်နေသည်။ မြတ်နိုးလည်း မျက်စိရှေ့ ပြန်ရောက်နေပြီ။ ဒီတစ်ခါ မျက်စိရှေ့ မဟုတ်တော့။ ဘေးနားမှာ ဖြစ်နေပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက် အတန်းကို အတူတူထိုင်ကာ တက်ကြသည်။ သူများအတွဲတွေလို အတူတူ ထမင်းစားကြသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးက သာယာပြီး လှပနေသည်။ အရာရာတိုင်းက အချိုးကျ လှပနေတော့သည်။ လိုနေတာ တစ်ခုတည်းရှိသည်။ မေမိုးတစ်ယောက် ကျောင်းလာမတက်ခြင်းပင်။

မေမိုး ကျောင်းလာတာ မတွေ့တော့ သားသား စိတ်ပူရသည်။ ဒါနှင့် ညနေကျလျှင် မေမိုးအိမ်ကို ချိုင့်သွားပေးရင်း သတင်းမေးရန် မြတ်နိုးကို ပြောတော့ မြတ်နိုးက “ကိုသဘောအတိုင်းပဲ” ဟု အေးအေးဆေးဆေးလေး ပြောသဖြင့် ညနေ မြတ်နိုးတို့အိမ်ကို မထွက်ခင် မေမိုးအိမ်ကို ချိုင့်ဝင်ပေးရန် ထွက်လာခဲ့သည်။

မေမိုးကို အိမ်ရှေ့ခြံထဲတွင် အပင်ရေလောင်းနေတာ တွေ့ရသည်။ မျက်နှာကလေးက တစ်ခုခုကို စဉ်းစားနေသလို တွေ့တွေ့ကလေး ဖြစ်နေသည်။ သားသား အသံပြုလိုက်တော့ ဖျက်ကနဲ လှည့်အကြည့်။ သားသားကို မြင်လိုက်ရတော့ ရုတ်တရက် မျက်နှာကလေး လန်းသွားသည်။ ပြီးတော့ ချက်ချင်းပင် ပြန်ညှိုးသွားသည်။ ခြေလှမ်း ခပ်မှန်မှန်ကလေး လျှောက်ကာ ခြံတံခါး လာဖွင့်တော့ သားသား ချိုင့်ကလေးကို မေမိုးလက်ထဲ ထည့်ပေးရင်း . . .

“ မေမိုး၊ မနေ့က ကိစ္စအတွက် နင့်ကို ပြန်ပြီး တောင်းပန်ပါတယ်ဟာ၊ ငါသိပ်ကို လွန်သွားတယ်။ မြတ်နိုး ရောက်လာတာနဲ့ပဲ နင့်ကို လုံးဝ လျစ်လျူရှုထားသလို ဖြစ်သွားတယ်။ နင်ပြန်မှာကို နှုတ်တောင် မဆက်လိုက်နိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့ နင်ပြောခဲ့သလိုပဲ မြတ်နိုးကို ချက်ချင်း လိုက်ရှာလိုက်တော့ ငါတို့ပြန်ပြီး အဆင်ပြေသွားကြတယ်။ မြတ်နိုးကို အကြောင်းစုံ ရှင်းပြလိုက်တော့ သူကလည်း နင့်ကို အားနာနေတယ်။ ဒီနေ့ တို့နှစ်ယောက် ကျောင်းမှာ နင့်ကို ပြန်တောင်းပန်မလို့၊ နင့်ကို မတွေ့တာနဲ့ပဲ အခု နင့်ဆီ ငါလာခဲ့တာ ”

မေမိုး ဘာမှပြန်မပြော။ ခေါင်းကလေး ငုံ့ကာ နားထောင်နေလိုက်သည်။

“ မေမိုး . . . နေမကောင်းဘူးလား ”

“ ကောင်းပါတယ် ”

“ ကောင်းရဲ့သားနဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ စကားလဲ မပြောဘူး၊ ကျောင်းလဲ မတက်ဘူး ”

“ ငါ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ပျင်းလို့ ကျောင်းလာမတက်တာပါ ”

ပြောမယ့်သာ ပြောလိုက်သော်လည်း သူ မျက်နှာမကောင်းတာ သားသား သတိထားမိသည်။ သို့သော် ပြောပြချင်ပုံ မပေါ်သဖြင့် ဆက်မမေးတော့ပဲ နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်ရန် လှည့်ထွက်လိုက်သည်။

မေမိုးက သားသား၏ နောက်ကျန်နေသော ဘယ်လက်ကလေးကို ဖျတ်ကနဲ လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။ သားသား ရုတ်တရက်မို့ ချက်ချင်း လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မေမိုးတစ်ယောက် မျက်နှာမှာ ကြေကွဲရိပ်တွေနှင့်၊ မျက်လုံးတွေက အရောင် တလဲ့လဲ့ . . . ။

“ အောင်ကျော်သူ . . . နင် မြတ်နိုးကို တကယ်ပဲ သိပ်ချစ်သွားပြီလား . . . ”

မေးခွန်းတွေက ထူးဆန်းနေသည်။

“ တကယ်ပေါ့ဟာ . . . ”

“ ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲ နိုင်တော့ဘူးလား . . . ”

သားသား သိပ်တော့ နားမလည်တော့ . . . ။

“ မပြောင်းနိုင်တော့ဘူး ထင်တာပဲ ”

“ တကယ်လို့ အခုအချိန်မှာ နင့်အချစ်ကို တစ်ယောက်ယောက်က သိပ်လိုအပ်နေမယ်၊ မြတ်နိုးကလည်း မသိဘူး ဆိုရင် နင်သူ့ကို လက်ခံစဉ်းစားပေးနိုင်မလား ”

“ နင် ဘာကြောင့်ဒီလိုမေးတာလဲ . . . မေမိုး ”

“ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါမေးတာပဲ ဖြေကြည့်ပါဟာ ”

“ ငါ့အထင်တော့ ဒါမဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စပဲ၊ ဘယ်သူမှ ဒီလောက်မအပါဘူး . . . ငါက ဘာမို့လို့လဲ ”

“ ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင်တော့ ထားလိုက်ပေါ့ . . . ငါမေးတာ နင်သူ့ကို လက်ခံစဉ်းစားပေးနိုင်မလား ”

“ မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တယ် ”

“ အမြဲမဟုတ်တောင် ခဏလောက်လေး ဖြစ်ဖြစ်ရော၊ စိတ်ထဲကမပါပဲ ခဏတာလောက် ဖြစ်ဖြစ် လက်ခံ မပေးနိုင်ဘူးလား ”

“ ငါ မဖြေတတ်တော့ဘူးဟာ . . . နင့်မေးခွန်းတွေက ထူးဆန်းနေတယ်၊ နောက်နေ့မှပဲ ဖြေတော့မယ်၊ မြတ်နိုး ဆီမှာ စာသွားကျက်မလို့ နောက်ကျတော့မယ်၊ နင်ရော စာမကျက်ဘူးလား ”

“ ရပါတယ်ဟာ . . . စာမကျက်တော့လဲ သေတာမှ မဟုတ်ပဲ ”

သူ့စကားတွေက အလွန်ထူးခြားနေသဖြင့် ဆက်မနေရဲတော့ . . . ။

“ စာတော့ ကျက်ပါဟာ၊ ဒါမှ အမှတ်ကောင်းမှာ၊ ငါသွားတော့မယ်နော် ”

မေမိုး ဘာမှ ပြန်မပြော။ သားသား မေမိုးကို ကျောခိုင်းကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ စိတ်ထဲတွင် မေမိုး စကားတွေက ပဟေဠိဆန်နေသည်။ ဆက်မတွေးရဲတော့။ မြတ်နိုးအကြောင်းကိုသာ တွေးရင်း မြတ်နိုးဆီ ရောက်လာခဲ့တော့သည်။

ဒီနေ့တော့ မြတ်နိုး တို့နေ့ကဝတ်သော ဂါဝန်ကို အပေါ်က ရှုပ်အင်္ကျီ လက်ရှည်ကလေး ထပ်ဝတ်ကာ လိုက်လာသည်။ အပေါ်ထပ်ရောက်ပြီး အပေါ်အင်္ကျီကို ချွတ်လိုက်တော့ ဂါဝန်ပါးကလေးက သားသား မျက်လုံးတွေကို ဖိတ်ခေါ်နေတော့သည်။ ဒီနေ့တော့ မြတ်နိုးတစ်ယောက် ဘရာဝတ်လာသည်။ ဘရာစီယာက ခပ်ကျပ်ကျပ်ကလေး ဖြစ်ပုံရသည်။ ဂါဝန် လည်ပေါက်က ကျယ်လှသဖြင့် သူ့ရင်သားအပေါ်ပိုင်းကို သူ့ရှေ့က အနည်းငယ် မိုးကြည့်လိုက်သည်နှင့် မြင်နေရသည်။ သားသားစိတ်တွေ တခဏချင်းပင် ထကြွလာရသည်။ မြတ်နိုးကတော့ သတိထားမိပုံမပေါ်ပဲ စာအုပ်တွေကိုသာ အသဲအမဲ လှန်လှောနေသည်။ သားသား မြတ်နိုးလက်ကလေးကို ကောက်ကိုင်လိုက်ကာ နှုတ်ခမ်းဖြင့် ခပ်ဖွဖွလေးနမ်းလိုက်သည်။ ထိုအခါမှ မြတ်နိုး တစ်ယောက် မျက်လုံးအပိုင်းသားနှင့် သားသားကို ကြည့်မိတော့ သားသား၏ တပ်မက်ဖွယ် အရောင်လက်နေသော မျက်လုံးအစုံနှင့် အတွေ့ ရင်တွေဒိတ်ကနဲခုန်လာရသည်။ သားသားက အနည်းငယ်လှမ်းလိုက်ကာ မြတ်နိုး ဆံစလေးတွေကို သပ်လိုက်ပြီး မြတ်နိုးမေးကလေးကိုပင့်ကာ နှုတ်ခမ်းကလေးကို နမ်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ပါးစပ်ကလေး ဟကာ မြတ်နိုး နှုတ်ခမ်းကလေးတွေကို ထိုးကော်လိုက်တော့ မြတ်နိုးပါးစပ်ကလေး အလိုလိုဟသွားကာ လက်ခံလိုက်သည်။ သားသား လျှာကလေးက မြတ်နိုးပါးစပ်ကလေးအတွင်းဝယ် မြေတစ်ကောင်အလား ဝင်ရောက်ထိုးမွှေတော့ မြတ်နိုးလျှာကလေးက ရင်ခုန်စွာဖြင့် တုံ့ပြန်သည်။ ဒီလိုနေရင်းမှ သားသားက မြတ်နိုးပါးစပ်ကလေးတွေ၊ နားသယ်ကလေးတွေ၊ လည်တိုင်ကလေးကို နမ်းတော့ မြတ်နိုး အလိုလိုနေရင်း ထလာမိသည်။ သားသားလည်း မြတ်နိုးဘေးသို့ ချက်ချင်း ရွှေ့လိုက်ကာ လည်တိုင်ကျော့ကိုပတ်ပတ်လည် နမ်းလိုက်တော့ မြတ်နိုးစိတ်ထဲမှာ မရိုးမရွှေနှင့် သားသား ဆံစကလေးတွေကိုသာ နှုတ်ခမ်းကလေးနှင့်အနမ်းတွေ ပြန်မြွေနေမိသည်။

သားသား လက်တွေက မြတ်နိုး လည်ကုတ်မှာရှိသည့် ဂါဝန်နိပ်ကြယ်သီးကလေးတွေကို ဖြုတ်လိုက်ရင်း သူ့ နှုတ်ခမ်းတွေကို ရင်သားနုနုကလေးများဆီသို့ ပြောင်းလိုက်တော့ မြတ်နိုးတစ်ယောက် ပိုပြီးခံစားလာရကာ အသက်ရှူသံတွေ ပြင်းထန်လာရသည်။ သားသားလက်တွေက နိပ်ကြယ်သီးတွေ ပြီးတော့ ဘရာကြိုးကလေးကို ဖြုတ်လိုက်တော့ ရင်နှစ်မြွှာက အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်ကာ ခုန်ထွက်သွားကြသည်။ သားသား မြတ်နိုး ဘရာကလေးကို ပါးစပ်ဖြင့်ကိုက်ကာ ဖယ်လိုက်ပြီး ညာဘက်ရင်သားထိပ်လေးကို စို့ပေးလိုက်တော့ မြတ်နိုးမှာ ကြက်သီးတွေ တဖြန်းဖြန်းထသွားကာ ပါးစပ်မှပင် အနည်းငယ် ညည်းညူမိလေသည်။ သားသားက မြတ်နိုး နို့ကလေးတွေကို စို့ပေးနေတော့ မြတ်နိုးလက်တွေက သားသားကျောနှင့် ဆံပင်တွေကို ကိုင်ဖွ ပွတ်သပ်နေမိသည်။ နောက်အသက်ရှူသံတွေ မြန်လာကာ သားသား မျက်နှာကလေးကို မကာ နှုတ်ခမ်းချင်းတွေ၍ အငမ်းမရ စုပ်နမ်းကာ လျှာကလေးက သားသားပါးစပ်ထဲဝင်ကာ လျှင်မြန်စွာ နှိုးဆော် ထိုးဆွတော့သည်။ သားသားလက်တစ်ဖက်က မြတ်နိုး ရင်သားလေးကို ပွတ်နေရင်း ကျန်တစ်ဖက်က ခါးကလေးကို အတင်းဆွဲဖက်လိုက်တော့ သားသား၏ ထကြွနေသောဖိုအင်္ဂါက မြတ်နိုးဆီးစပ်ကို ထောက်မိသည်။ မြတ်နိုးပါးစပ်က နမ်းနေခိုက် အလိုလိုနေရင်း ခါးကလေးက ကော့ကော့ပေးမိသည်။ သားသား၏ ထကြွနေသောအင်္ဂါနှင့် ထိခတ်မိတော့ တရှိန်းရှိန်း ခံစားရကာ ပို၍ပို၍ ပွတ်သပ် ဆွဲမိနေတော့သည်။ သားသားလက်တွေက မြတ်နိုး တင်ပါးနှစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်းကလေး ဖျစ်လိုက်လျှော့လိုက်နှင့် ပြုလုပ်နေတော့ မြတ်နိုးမှာ ပို၍ပင် ကော့ကော့ပေးမိကာ အင်္ဂါချင်း ပွတ်သပ်မိတော့သည်။

မြတ်နိုးရင်ခုန်သံတွေ ပိုမြန်လာကာ အသက်ရှူတာတွေ ပိုပြင်းထန်လာသည်။ ရင်ထဲမှာ မဖော်ပြနိုင်သော အပူမီး တစ်ခုက တဖြည်းဖြည်းချင်း ထကြွလာသည်။ ပွတ်သပ်မှုက ပိုများလေ၊ ခံစားမှုက ပိုပြင်းထန်လေ၊ ပိုပွတ်သပ်မိလေ ဖြစ်လာသည်။ သားသားက ညာလက်ဖြင့် မြတ်နိုးဂါဝန်စကို လိပ်တင်ကာ ပင်တီကလေးထဲမှ လက်လျှိုပြီး တင်သားတွေကို ပွတ်လိုက်တော့ မြတ်နိုးခံစားနေရသော မဖော်ပြနိုင်သည့် ခံစားချက်က ပိုမြင့်တက်လာသည်။ ပါးစပ်မှ တဟင်းဟင်းပင် အသံတွေ ထွက်လာသည်။ ရုတ်တရက် သားသားက ဂါဝန်ကိုမလိုက်ကာ ရင်နှစ်မြွှာကြားကို နမ်းလိုက်တော့ အလိုလိုနေရင်း ကော့ပေးလိုက်မိသည်။ သားသား နှုတ်ခမ်းတွေက ရင်နှစ်မြွှာကြားမှတဆင့် တဖြည်းဖြည်းချင်း အောက်ကို လျှောဆင်းသွားတော့

မြတ်နိုး အသက်ရှူသံတွေပိုပြင်းထန်လာကာ အော်ပစ်ချင်လောက်အောင် မွန်းကျပ်လာသည်။

ကြက်သီးတွေ တဖြန်းဖြန်းထသည်။ နှုတ်ခမ်းတွေက ချက်အောက်ရောက်တော့ သားသားလက်နှစ်ဖက်က အလိုက်သင့်ပင် မြတ်နိုးပင်တီကလေးကို လျှော့ချလိုက်သည်။ သားသားနှုတ်ခမ်းတွေက ဆီးစပ်မှ စိုစွတ်နေသော ချုံပုတ်ကလေးကို လာရောက် နမ်းရှုတ်တော့ မြတ်နိုးရင်တွေ အဆမတန်ခုန်ကာ သားသားဆံပင်တွေကို ရုတ်တရက် ဆွဲဖမ်းသည်။ ပြီးတော့ အလိုလိုနေရင်း လက်နှစ်ဖက်က သားသားနှုတ်ခမ်းတွေ အောက်သို့လျှော့ကျလာအောင် အလိုက်သင့် တွန်းချပေးလိုက်မိတော့ သားသားနှုတ်ခမ်းတွေက မြတ်နိုးအောက်နှုတ်ခမ်းတွေကို ထိလိုက်သည့်အခိုက် ပြောင်းပြန် လန်ထွက်သွားအောင် ရင်နှစ်ခြမ်း ပွင့်ထွက်သွားလောက်အောင် ရမ္မက်တွေက ပွင့်အံထွက်လာသည်။ ပေါင်နှစ်ခု အလိုလို ကားလာကာ လက်တွေက သားသား မျက်နှာပင် ဆီးစပ်နှင့်ကပ်သွားလောက်အောင် အတင်းဆွဲကပ်မိသည်။ ရင်ခုန် လိုက်သည်မှာ ပြောစရာမရှိတော့။ တစ်ကိုယ်လုံး တစ်မိမိနှင့် ဓာတ်လိုက်သလို ကျင်စက်တို့ခံရသလို အကြောအချဉ်တွေ ထကြွကုန်ရသည်။ သားသားလျှော့ကလေးက မြတ်နိုးအင်္ဂါကလေးကို ထိုးခွဲလိုက်တော့ မြတ်နိုးပါးစပ်မှ တအင့်အင့် ညည်းညူသံတွေ ထွက်သွားကာ ကော့တက်လာရသည်။ ပါးစပ်မှ “ကို . . . ကို”ဟု မပီမသ ထွက်သည့်အခါထွက်၊ စုပ်သပ်သည့်အခါသပ်၊ တံတွေးတွေ မျိုချရသည်ကလည်း အကြိမ်ကြိမ်။ တစ်ကိုယ်လုံး ထောင်ပေါင်းများစွာသော အာရုံကြောများကို ထိုးဆွဲနေသလို အဆိပ်တက်နေသော သူတစ်ယောက်လို ညည်းညူနေမိသည်။ နောက်ဆုံး ရင်ဝမှာ ဆို့တက်လာကာ တစ်ကိုယ်လုံး ပေါက်ကွဲထွက်တော့မလို၊ ရှိသမျှသော ကလီစာတွေ ထွက်ကျတော့မလို ခံစားလိုက်ရကာ ဆတ်ကနဲဆတ်ကနဲတွန့်ကာ သားသားခေါင်းကို အတင်းဖိ ဆွဲထားလိုက်မိသည်။ တစ်သက်မှာ တစ်ခါသာ ကြုံဖူးသော ရင်ခုန်ကျေနပ်ရမှုကို ခံစားလိုက်ရသည်။ တစ်ကြိမ်နှင့် မပြီး၊ ဆက်ကာဆက်ကာဖြင့် ဘယ်နှစ်ခါပင် နှုတ်မှ အော်လိုက်မိသည် မသိ၊ သားသား ပါးစပ်ကလေး ခွာတော့မှ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်မိသည်။ ရင်ထဲတွင် တလှုပ်လှုပ်နှင့်၊ သားသား မျက်နှာကလေးကို မြင်တော့ အတင်းပင် နှုတ်ခမ်းချင်း တော့နမ်းမိသည်။

သားသားနှုတ်ခမ်းတွေက ချိုမြနေဆဲ၊ တပ်မက်စွာ အာသာငမ်းငမ်း စုပ်ယူနေသည်။ သားသား လက်တစ်ဖက်က ပုဆိုးကို ချွတ်လိုက်တာ၊ ပြီးတော့ သူ့ပင်တီကို ချွတ်လိုက်တာ ခံစားလိုက်ရသည်။ သားသား၏ ထကြွမှုက မြတ်နိုး အောက်နှုတ်ခမ်းသားတွေကို ထိခတ်လိုက်တော့ တစ်ကိုယ်လုံးကို ဆွဲကိုင်ကာ လှုပ်လိုက်သလို တုန်ခါသွားရသည်။ သူ့အင်္ဂါက မြတ်နိုးအတွင်းသို့ တိုးဝင်ရန် တွေ့လိုက်တော့ အလိုက်သိစွာ ပေါင်တံနှစ်ခုက ဟသွားသည်။ အထဲကို ကျပ်တည်းစွာ တိုးဝင်လိုက်တော့ တင်းကျပ်ကာ အသက်ရှူပင် မှားသွားရသည်။ ခါးကိုကော့မိကာ အသာကြွပြီး ခုံပေါ် တင်ပါး ချိတ်လိုက်မိတော့ သားသားက ခါးကလေးကိုဖက်ကာ ထပ်ဖိသွင်းလိုက်သည်။ ရင်ခေါင်းထဲသို့ တစ်စုံတစ်ခုက တိုးဝင်ပြီး ဆို့ထားသလို တင်းကျပ်သွားသည်။ အသက်ပင် ရှူမရအောင် ဖြစ်ရသည်။ ထပ်ဖိချလိုက်တော့ အင့်ကနဲ တစ်ချက် ရှိုက်မိကာ ပေါင်တံနှစ်ခုက အစွမ်းကုန်ကားသွားရသည်။

သားသား၏ ဆီးစပ်မှ ခပ်ဖွဖွကလေး ထိခတ်မှုကို ခံစားလိုက်ရသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ရင်ထဲမှ တစ်ဆို့ဆို့ ခံစားမှုက အထွဋ်အထိပ် ရောက်သွားသည်။ ပြီးနောက် သားသား၏ လှုပ်ရှားမှုတွေက တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပိုမြန်လာသည်။ ပိုလည်း ကြမ်းလာသည်။ မြတ်နိုးတစ်ကိုယ်လုံး ရှိသမျှအရာတွေ အကုန် တသိမ့်သိမ့် တုန်ခါနေသည်။ ခုံပေါ်မှ စာအုပ်တွေပင် အောက်သို့ ပြုတ်ကျသွားရသည်။ အာရုံကြောတွေအားလုံး တင်းလာပြန်သည်။ ပြီးတော့ တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ တင်တွေ တင်းကနဲ တင်းကနဲ၊ ရင်ထဲမှာလည်း စုပြုံပေါက်ထွက်သလို ခံစားရပြီး ပါးစပ်မှပင် အသံထွက်သွားသည်။ သားသားကို လက်တွေက တအားဖက်ထားမိသည်။ သားသားလည်း အတင်း ကော့ကနဲ ကော့ကနဲဖြစ်ကာ ဖက်ထားရင်း ပူနွေးသော အရသာတစ်ခု တိုးဝင်လာကာ ပါးစပ်မှ အသံတွေပင် မတိုးမကျယ်ကလေး ထွက်သွားရသည်။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ အမောဖြေနေမိသည်။ ရင်ခုန်သံနှစ်ခုနှင့် အသက်ရှူသံတစ်ခုတို့ မတိုးမကျယ် ထွက်ပေါ်နေသည်။ မြတ်နိုးရင်ထဲမှာ ပြည့်စုံခြင်း၊ ကျေနပ်ခြင်း၊ ကြည်နူးခြင်းတို့ တပြိုင်တည်း ဖြစ်ပေါ်ခံစားနေရသည်။ သားသားကို တစ်သက်လုံး ဘယ်သောအခါမှ ခွဲနိုင်တော့မည် မဟုတ်၊ ဒီတစ်ညပြန်လျှင် ခွဲရမည်ကိုပင် စိတ်ထဲမှာ စိုးရိမ် နေမိသည်။

ခဏနေတော့မှ နှစ်ယောက်သား သတိပြန်ဝင်လာကာ အဝတ်အစားတွေ ပြန်ဝတ်၊ ဆေးကြော သုတ်သင်စရာ ရှိသည်ကို သုတ်သင်ကာ စာဖတ်ရတော့သည်။ စာဖတ်ရင်း မကြာခဏဆိုသလို စိတ်တွေက ပြန်ထကြွလာသည်။ သို့သော် စိတ်ကိုထိန်းကာ စာကိုသာပြီးအောင် ကြိုးစားဖတ်ကြရင်း ၁၀ နာရီကို ရောက်ခဲ့ပြန်လေသည်။ နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် နှမြောတသစွာ ခွဲခွာပြီး မိမိဌာနေ မိမိပြန်လာခဲ့ကြသည်။

ဒီညအဖို့ မြတ်နိုးရော သားသားပါ နှစ်ယောက်အတူရှိစဉ်က အတွေ့အကြုံတွေကို စဉ်းစားကာ အကြိမ်ကြိမ် အရသာ တက်မိသည်။ ကျေနပ်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

တစ်ပတ်လုံးလုံး မြတ်နိုးနှင့်အတူ ကျောင်းအတူတက်လိုက်၊ ကျောင်းပြေးပြီး စာကျက်သည့်အခါ ကျက်လိုက်ဖြင့် အချိန်တွေ ကုန်သွားသည်။ ဒီတစ်ခါစာမေးပွဲလည်း သားသားတစ်ယောက် လွယ်လွယ်ကူကူပင် ဖြေလိုက်နိုင်သည်။ မြတ်နိုးလည်း ကောင်းမွန်စွာဖြေနိုင်သည်။ စာမေးပွဲပြီးသည့်နေ့မှာပင် မြတ်နိုး နယ်အိမ်သို့ ပြန်ရသည်။ စာမေးပွဲ ဖြေပြီးပြီးချင်း ပြန်မှာ ဖြစ်သည့်အတွက် သားသားစိတ်ထဲမှာ နှမြောမိသည်။ အမှန်ဆိုလျှင် နှစ်ယောက်သား ကျောင်းပြေးကာ ဘုရားသွား၊ အရင် တစ်ခါကလို အေးဆေးစွာ နှစ်ယောက်တည်း ချစ်တင်းနှောချင်သည်။ သို့သော် မည်သည့်အရာမဆို လိုချင်သည့်အတိုင်း ဖြစ်မလာတတ်ပါ။ ယခုလည်း ဒေါ်လေးက ကျောင်းရှေ့မှာ ကားနှင့်စောင့်နေသည်။ စာမေးပွဲခန်းက ထွက်သည်နှင့် မြတ်နိုးကို စကားအနည်းငယ်ပြော၊ နှုတ်ဆက်ရုံသာ လုပ်နိုင်သည်။

စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် စာသင်ခန်းဘက် ပြန်လျှောက်လာမိသည်။ မြတ်နိုးမရှိတော့သည့်နောက် ကျောင်းလည်း ပြန်မတက်ချင်။ ဘာလုပ်ရရင် ကောင်းမလဲ စဉ်းစားရင်း ကင်တင်းဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့မိသည်။ ကင်တင်းထဲတွင် စားပွဲခုံမှန်သမျှ မလွတ်တော့။ သူ့အဖွဲ့နှင့်သူ စကားပြောနေကြသည်။ စာမေးပွဲ ဖြေပြီးပြီဆိုလျှင် ဒီလိုဖြစ်သည်။ ဖြေဆိုခဲ့သော မေးခွန်းတွေ အကြောင်း၊ ရတာတွေရော၊ မရတာတွေရော ပွက်လောရိုက်အောင် စကားတွေ ပြောနေကြသည်။ သားသားလည်း စိတ်ပျက် လက်ပျက်ဖြင့် အပြင်ဘက်သို့ ပြန်ထွက်လာတော့ စိုးကျော်အောင်၊ မြတ်ပွင့်၊ မေမိုး၊ မေသူအောင်တို့နှင့် ပက်ပင်းတိုးသည်။ စိုးကျော်အောင်နှင့် ကျန်သူများကတော့ ဝမ်းသာအားရ စာမေးပွဲဖြေနိုင်လား စသည်ဖြင့်မေးကြသည်။ မေမိုးတစ်ယောက် ကတော့ မသိသလို ခေါင်းကလေး ငုံ့နေသည်။ သားသား မေမိုးကို ယခုလို ပြန်တွေ့ရတော့ စိတ်ထဲမှာ ဆိုးနှင့်သွားသည်။ သနားသလို၊ အားနာသလို၊ မိမိကိုယ်ကို အပြစ်တင်မိသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“ ငါတို့ ရုပ်ရှင် သွားကြည့်ကြမလို့ ” စိုးကျော်အောင်က ပြောသည်။

“ ဪ . . . ဘာကားလဲ ”

“ နေပြည်တော်မှာ တင်နေတဲ့ ကားလေ၊ ကားနာမည်တော့ မသိဘူး၊ ကောင်းတယ် ပြောတယ် ” မေသူအောင်က အားရပါးရ ဝင်ပြောသည်။

“ နင်လဲလိုက်ခဲ့ပါလား ”

“ အေးလေ၊ ဟေ့ကောင် လိုက်ခဲ့ပါလား ” မြတ်ပွင့်နှင့် စိုးကျော်အောင်ကလည်း လိုက်ရန် အားပါးတရပြောကြသည်။

“ ” သားသားစိတ်ထဲမှာ တွေဝေနေမိသည်။ မေမိုးနှင့် ဆက်လက် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်တော့။ အားလည်းနာသည်။

“ မလိုက်ချင်လည်း ထားလိုက်ပါဟာ . . . သူက ငါတို့နဲ့ အပြင်မှာ ဘယ်အလေလိုက်ချင်ပါ့မလဲ . . . ”

မေမိုးက ကြားထဲမှ ငေါတော့တော့ကလေး ပြောလိုက်တော့ သားသားစိတ်ထဲမှာ အားလည်းနာ၊ ခံလည်းခံပြင်းသည်။ သို့နှင့်ဘာဖြစ်ဖြစ် ကျောင်းလဲမတက်ချင်သည့်အတူ လိုက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

ရုပ်ရှင်ရုံရောက်တော့ ရုတ်တရက် မိုးကရွာချတော့သည်။ ကားကလည်း ရပ်စရာနေရာ နီးနီးနားနားတွင်မရှိ။ နည်းနည်းလှမ်းသောနေရာမှ ကားက ရပ်စရာရှိသည်။ ရုပ်ရှင်ရုံရှေ့မှာ ကားကိုရပ်ပေးကာ စိုးကျော်အောင်နှင့် ကျန်နှစ်ယောက်ကို ဆင်းခိုင်းရသည်။ ဒါမှ လက်မှတ်ဝယ်ထားနိုင်မည်။ သားသားက မေမိုးနှင့်အတူ ကားရပ်ရန် နေရာရှာရန် လိုက်သွားရသည်။ ကားရပ်ပြီးတော့မှ မိုးက တရစပ် သဲကြီးမဲကြီး ရွာချတော့သည်။ ဒီလိုအခြေအနေမှာ ဘယ်လိုမှ ထွက်၍ မဖြစ်နိုင်၊ ထီးကလည်း မပါ၊ ဆင်းလိုက်သည်နှင့် ရွဲရွဲစိုသွားမည်ပင်။ သို့နှင့် နှစ်ယောက်သား ကားထဲမှာ ငုတ်တုတ် ထိုင်နေရတော့သည်။ နှစ်ယောက်သား စကားလည်း မပြောဖြစ်၊ မေမိုးက အဓိပ္ပါယ်မဲ့စွာဖြင့် ရှေ့ကိုသာ ကြည့်နေသည်။ သားသားကတော့ စိတ်ထဲညစ်နေသည့်အထဲ မေမိုးနှင့်မှ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်နေသည့်အတွက် အတော်လေး အနေရ ခက်နေသည်။ မိမိက စကားမပြောလျှင် ဘဝင်မြင့်လွန်းသည်ဟု အထင်ခံရမှာ စိုးသည်။ ပြောရအောင်လည်း ဘာပြောရမှန်း မသိ။ သက်ပြင်းကိုသာ အခါခါချနေမိသည်။

“ နင့်နားမှာ ငါရှိနေတာ တော်တော် စိတ်ညစ်စရာကောင်းနေလား . . . ဟင် ” မေမိုးက မပွင့်တပွင့်ကလေး မေးရှာသည်။ သားသား အရမ်းကို အားနာသွားမိသည်။ အတော်လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

“ မဟုတ်ပါဘူးဟာ . . . ငါ့ဖာသာငါ စိတ်ညစ်နေတာပါဟယ် . . . ဒီလိုမပြောပါနဲ့ ”

“ စာမေးပွဲပြီးတာ စိတ်ညစ်စရာလား . . . ”

“ ”

“ ဘာလဲ မြတ်နိုး ပြန်သွားလို့လား ”

“ အင်း . . . ”

မဖြေချင်ဖြေချင်နှင့် ဖြေလိုက်တော့ . . .

“ မြတ်နိုးကို အရမ်းချစ်တာပဲလားဟင် ”

သားသား စိတ်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူနေသည်။ မျက်နှာလည်း အလွန်ပူသည်။ အားလည်း နာသည်။ စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းရအောင် ခေါင်းပေါက်ထွက်မတတ် စဉ်းစားနေရသည်။

“ အေးလေ . . . မြတ်နိုးက ချစ်စရာလေးပဲလေ . . . ”

“ ”

“ နင် ဟိုနေ့က ငါ့မေးခွန်းကို မဖြေသေးဘူးနော် ”

“ ဘာလဲ ”

“ ငါ့ကို နင်ချိုင့်လာပေးတဲ့ ညနေကလေ . . . ငါမေးထားတာ . . . ”

သားသား သတိရလိုက်သည်။ ဒါပေမယ့် မသိသလိုနေတာပဲ ကောင်းလိမ့်မည်။ ဖြေလည်း မဖြေချင် . . . ။

“ ဘာလဲဟ ”

“ နင်မေ့နေပြီပေါ့ . . . ထားလိုက်ပါလေ၊ ငါက နင့်အတွက် အရေးမပါတဲ့လူပဲလေ၊ နင့်မှာ မေ့ပိုင်ခွင့်ရှိပါတယ် ”

“ ဟာ . . . နင်ကလဲ၊ မဟုတ်ပါဘူး၊ နင်က ငါ့အတွက် သိပ်အရေးကြီးတဲ့လူတစ်ယောက်၊ နင်ကယ်လို့ ငါ ဒီလို နေနိုင်တာ ”

“ တော်ပြီ တော်ပြီ၊ ဒါတွေ မပြောနဲ့တော့၊ ကျေးဇူးရှိလို့ အရေးကြီးတယ်လို့ သတ်မှတ်တာ ငါမခံချင်ဘူး၊ ပြီးတော့ ငါ နင့်ကို ကူညီတာကလည်း နင့်ကို ငါက သိပ်ခင်လို့၊ ငါ နင့်ကို ခင်သလို နင်ပြန်ခင်ရင် ငါကျေနပ်ပြီ ”

သားသားစကားတွေ နှုတ်ခမ်းဝမှာ ဆိတ်သုဉ်းကုန်သည်။ မိုးအမြန်စဲပါစေတော့ ဟုသာ ဆုတောင်းနေမိသည်။ ကံကောင်းသည်။ မိုးက ခဏတာစဲသွားတော့ ချက်ချင်းပင် မေမိုးကို စကားဖြတ်လိုက်ကာ အပြင်ထွက်လိုက်သည်။

“ မေမိုး၊ မိုးစဲသွားပြီ၊ လာလေ ”

မေမိုး စကားစပြတ်သွားသဖြင့် မကျေမနပ်ကလေး ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် သားသားက မှန်နေသဖြင့် အပြင်ထွက်လိုက်ကာ အမိုးရှိရာသို့ အမြန်လေး ပြေးသွားလိုက်သည်။ စိုးကျော်အောင်နှင့် ကျန်သူများက ရုပ်ရှင်ရုံရှေ့မှာ လက်မှတ်ကလေးတွေကိုင်ကာ စောင့်နေကြသည်။

“ တော်သေးတာပေါ့၊ မိုးစဲသွားလို့ မဟုတ်ရင် မင်းတို့ကို စောင့်နေတာနဲ့ ငါနောက်ကျနေတော့မှာ ”

စိုးကျော်အောင်က သက်ပြင်းချရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ အေးကွာ၊ ငါတို့လဲ မိုးတွေ အရမ်းချနေလို့ စောင့်နေရတာ၊ ကားတောင် စတော့မယ်၊ ဝင်ကြရအောင် ” သားသားက ပြောပြောဆိုဆို ရှေ့မှ ဦးဆောင်၍ ဝင်သွားလိုက်သည်။

“ ခဏလေး၊ ငါမုန့်ဝယ်လိုက်အုံးမယ် ” မေမိုးက ပြောရင်း အပြေးကလေး ထွက်သွားကာ မုန့်တွေဝယ်နေသည်။ အားလုံး သူ့ကိုစောင့်နေကြပြီး သူပြန်လာတော့မှ ရုပ်ရှင်ရုံထဲ ဝင်လိုက်ကြသည်။

အထဲမှာ ရုပ်ရှင်က သိပ်မကောင်းလှ၊ ဒီကြားထဲ မေမိုးက အနားရောက်နေပြန်သဖြင့် သားသားတစ်ယောက် စိတ်အိုက်ရသည်။ မေမိုးကတော့ အေအေးဆေးဆေးပင်။ သားသားကို နေကြာစေ့ကလေးတွေ ခွာထားကာ အများကြီး ရတော့မှ လက်ထဲထည့်ပေးသည်။ ဒါကို ကျန်သူတွေ မသိလိုက်ကြ။ အားလုံး ရုပ်ရှင်ကို အာရုံစိုက် ကြည့်နေကြသဖြင့် ဖြစ်သည်။ သားသားက တားတော့ မေမိုးက သားသားလက်ကို သူ့လက်ဖြင့် ဖြန့်ကိုင်ကာ နေကြာစေ့တွေ ထည့်ပေးသည်။ အနေရ အလွန်ကြပ်သည်။ သားသား ဒုက္ခရောက်တာကြည့်ပြီး မေမိုးကတော့ ပျော်နေပုံရသည်။ တခါတရံ သူ့ခြေထောက်ဖြင့် သားသားခြေထောက်ကို လာတို့သည်။ ကြာလာတော့လည်း သားသားအတွက် ရိုးလာကာ ပျော်စရာကောင်းသလို ဖြစ်လာသည်။ ခြေထောက်နှစ်ချောင်း တို့ရင်းဆိတ်ရင်းဖြင့် ရုပ်ရှင်ပြီးသွားသည်။

ပြန်ထွက်လာတော့ ၂ နာရီခွဲကျော်ကျော်၊ အိမ်မပြန်ချင်သေးသဖြင့် ရှုခင်းသာသို့ သွားလည်ရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်ကြသည်။ ရှုခင်းသာတွင် ဘိုးလင်း လိုမ့်ကြသည်။ မိကျောင်း စီးကြသည်။ မိကျောင်းစီးတော့ မေမိုးက သားသားနှင့်စီးမည်၊ စိုးကျော်အောင် တစ်ယောက်တည်းစီးရန် ပြောသဖြင့် စိုးကျော်အောင်က မစီးတော့ဘဲ သူတို့တွေသာ စီးကြသည်။ မိကျောင်း ခံတွင်း အမှောင်ထဲရောက်တော့ မေမိုးက သားသားလက်ကို အလကားနေရင်း လာကိုင်ထားသည်။ အလင်းထဲ ရောက်တော့မှ ပြန်လွှတ်သည်။ သားသားကတော့ သူ့စိတ်ချမ်းသာရင်ပြီးရော ဆိုသလို နေလိုက်သည်။

ဒီလိုနှင့် ညနေ ၅ နာရီကျော်တော့မှ ပြန်ဖြစ်ကြသည်။ မပြန်မီ မေမိုးက အိမ်ကို ဖုန်းအရင်သွားဆက်သည်။ ပြီးတော့မှ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြန်လိုက်ပို့လိုက်တော့ လမ်းကြောင်းသင့်သူကို အရင်ပို့ရင်း နောက်ဆုံး သားသားတစ်ယောက်သာ ကျန်တော့ သည်။ စိုးကျော်အောင်အိမ်မှ ကားထွက်လာတော့ မေမိုးက သားသားအိမ်ဘက်ကို မမောင်းပဲ ဘုရားဘက်သို့ ကားကို ဦးတည်မောင်းသည်။

“ မေမိုး၊ လမ်းမှားနေသလားလို့၊ ဒီဘက်ကသွားရင် ငါ့အိမ် မရောက်ဘူးလေ ”

“ ငါသိသားပဲ၊ အခု ဘုရားကို သွားနေတာ ”

“ ဟင် . . . ဘယ်လို၊ အိမ်မပြန်ဘူးလား ”

“ အိမ်ကို ညဘက်မှ ပြန်ရောက်မယ်လို့ ငါ ဖုန်းဆက်ထားတယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လျှောက်လည်မလို့လို့ ပြောထားတယ်၊ ဘယ်လိုလဲ ”

“ ဘာလဲ ”

“ ငါတို့ ဘုရားသွားကြမယ်လေ ”

သားသား ဘာပြောရမှန်း မသိ၊ သို့နှင့် . . .

“ သွားလေ ”

“ ဘုရားက ပြန်ဆင်းရင် မုန့်သွားစားကြမယ်၊ ပြီးမှ အိမ်ပြန်ကြတာပေါ့ ”

“ မုန့်သွားစားဦးမယ် . . . ”

“ ဟုတ်တယ်လေ . . . တရုတ်တန်းမှာ မုန့်သွားစားမယ်၊ ပြီးမှ ပြန်ကြတာပေါ့ ”

“ ဖြစ်ပါတယ်၊ ငါကတော့ ပြဿနာမရှိဘူး၊ ဒါပေမယ့် နင့်အိမ်က ပြန်သိသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ငါတို့ နှစ်ယောက်တည်းရှိတာ ”

“ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ ငါ့အိမ်ကို ငါပိုင်တယ်၊ ပူမနေနဲ့၊ နင်သာ လိုက်ခဲ့ ”

“ ပြီးရောလေ ”

ဘုရားရောက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ပန်းရောင်းသူတွေက အတွဲတွေထင်ကာ ပန်းတွေ အတင်းရောင်းသည်။ မေမိုးက ရယ်ရယ်မောမောပင်၊ ပန်းတွေအားလုံး ဝယ်သည်။ ပြီးတော့ သားသားကို ကိုင်ခိုင်းသည်။ သူကတော့ သားသားကို လက်ချင်းချိတ်ကာ ဘေးကလိုက်သည်။ သားသားက ရုန်းတော့ “ နင်က ငါနဲ့တွဲရတာ ရှက်လို့လား ” ဟု ဘုတုတု ပြန်ပြောသဖြင့် ထိုအတိုင်းသာ အလိုက်သင့် နေလိုက်ရသည်။

မြို့ထဲရောက်တော့လည်း ဝက်သားတုတ်ထိုးစား၊ ပြီးတော့ စတိုးဆိုင်တွေ ဝင်ဝယ်၊ သားသားက အူကြောင်ကြောင်ဖြင့် ဘေးမှ လိုက်နေရသည်။ ပြီးတော့ ပစ္စည်းတစ်ခုဝယ်တိုင်း သားသားကို “ လှလား၊ လိုက်ရဲ့လား၊ ကြိုက်ရဲ့လား ” မေးပြီးမှ ဝယ်ချင်ဝယ်သည်။ မဝယ်ချင်မဝယ်။ ဈေးသည်တွေက သားသားကိုသာ ဝိုင်းပြီး မျက်စောင်းထိုးကြသည်။ ဝယ်အောင် စည်းရုံးသည်။ သားသား စိတ်ထဲမှာ အနေရခက်လှသည်။ မေမိုးက မိမိကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် အနေထက် ပိုကဲကာ ဆက်ဆံနေမှန်းလည်း သိသည်။ ငြင်းဆန်ရမှာလည်း အားနာသည်။ စိတ်ထဲကလည်း အနေရခက်သလို၊ ကျေနပ်နေသလို ဘာလိုလို ဖြစ်နေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ငါဘာတွေလုပ်နေတာလဲ ဟုပင် ပြန်မေးခွန်းထုတ်ရသည်။

ထိုနေ့ညက အိမ်ကို ၉ နာရီခွဲကျော်မှ ပြန်ရောက်သည်။ မေမိုးကတော့ ဒါတောင်မှ အိမ်မပြန်ချင်သေး။ သားသားက ပြန်ရန် တော်တော်လေး ချော့မော့ပြောဆိုရသည်။ သားသားက ချော့ချော့မော့မော့ပြောလျှင် သူ့အလွန်ဘဝင်ကျသည်။ သားသား ဘေးကျပ်ကျပ်ဖြစ်နေပုံကို သဘောကျသည်။ ဒါတွေတွေ့ချင်သဖြင့် သက်သက် လုပ်နေသလားဟုပင် ထင်ရသည်။

နောက်ရက်တွေ ကျောင်းမှာ ပြန်တွေ့ကြတော့ စာမေးပွဲမဖြေခင်ကလို မဟုတ်တော့၊ မေမိုးက သားသား ဘေးနား လာထိုင်သည်။ ကင်တင်းတွင် ထမင်းစားလျှင် သူကသူ့ထမင်းဗူးထဲမှာ ဟင်းတွေရော ထမင်းတွေရော ပိုထည့်လာကာ သားသားကို ကျွေးတတ်သည်။ သားသားက အားလည်းနာ၊ ရှက်လည်းရှက်သည်။ မာနလည်းကြီးသူမို့ သူများကျွေးတာ မစားချင်။ သို့သော် မေမိုးက မရရအောင်ကျွေးသဖြင့် စားရသည်။

သူငယ်ချင်းအများစုက သူတို့နှစ်ယောက် တလုံးလုံး ဖြစ်နေတာကို ကောင်းကောင်း သတိထားမိကြသည်။ ဒါ့အပြင် မြတ်နိုးနှင့် သားသားတို့ တွဲတာကိုလည်း မြင်ထားကြသဖြင့် သားသားကို အမြင်တမျိုးဖြင့် ကြည့်ကြသည်။ လှေနှံနှစ်ဖက် နင်းသူလိုပင် ဖြစ်နေတော့သည်။ မေမိုးကတော့ ဒါတွေ ဂရုစိုက်ပုံမရ။ သားသားကသာ ဂရုစိုက်နေရသည်။ မိမိကိုယ်ကို သူတပါး အထင်အမြင် သိပ်မလွဲစေရန် ထိန်းသိမ်းရသည်။

မနက်ဖက်တွေဆိုလည်း မေမိုးက အိမ်ကို ကျောင်းမသွားခင် ရောက်လာတတ်သည်။ သားသား အိပ်ရာထ နောက်ကျ သည့်နေ့များဆိုလျှင် ကျောင်းအတူသွားရအောင် အိမ်ထဲမှာ ထိုင်စောင့်သည်။ သားသားက အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း နေသူ၊ ထို့ကြောင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်တည်းရှိသော အခန်းထဲမှာ လာထိုင်နေခြင်းက အန္တရာယ် များလှသည်။ ဒါကိုလည်း သူက ဂရုစိုက်ပုံမပေါ်။ သားသားရေချိုး၊ အဝတ်အစား လဲနေချိန်ဆိုလျှင် သူက သားသား အိပ်ရာကို သိမ်းပေးသည်။ တော်တော်တော့ ခက်သည်။ ဒါနှင့်ပဲ သားသားမှာ မနက်တိုင်း အိပ်ရာမှ စောစောထရသည်။ တော်ကြာ မေမိုးရောက်လာမှ အိပ်ရာ လာသိမ်းပေးနေလျှင် အခက်။

မေမိုး၏ လုပ်ရပ်တွေက သားသားကို အလွန် အခွင့်အရေး ပေးနေကြောင်း သိသာထင်ရှားလွန်းလှသည်။ သားသားက အခွင့်အရေး မယူတတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သဖြင့်သာ တော်တော့သည်။ မဟုတ်လျှင်တော့ မေမိုးတစ်ယောက် နှစ်မွန်းပြီးသား ဖြစ်တော့မည်။ ဤအခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ရပ်တန်းက ရပ်တန့်ပစ်လိုက်ချင်သော်လည်း ဘယ်လို အကြောင်းရှာပြီး ရုန်းထွက်ရမည်ကို မတွေးတတ်။ မြတ်နိုး ပြန်လာလျှင်တော့ ခက်တော့မည်။ ကျောင်းက အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကိုလည်း မြတ်နိုးက နည်းနည်းလေးမှ သိသူမဟုတ်။ မြတ်နိုးရှေ့မှာ မေမိုးက လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး လာရောပြနေလျှင် ပြဿနာတွေ တသိကြီး ရှင်းမနိုင်ဖြစ်တော့မည်။ ဒါတွေ ပူပန်နေရသဖြင့် တစ်ခါတစ်ခါ ညဘက်တောင် အိပ်မပျော်တတ်တော့။

ဒီတစ်ပတ်လုံးလည်း မြတ်နိုးတစ်ယောက် ပြန်မလာနိုင်။ သူတို့ အိမ်ကိုလည်း ဖုန်းခဏခဏဆက်ရန် အဆင်မပြေသဖြင့် တစ်ရက်ခြားလောက်သာ မြတ်နိုးနှင့် ဖုန်းထဲမှာ ပြောဖြစ်သည်။ မြတ်နိုးအသံကလေးကို ကြားလိုက်တိုင်း သားသားရင်ထဲမှာ ဖော်မပြနိုင်သော အပူမီးတစ်ခုက ကြွတက်လာတတ်သည်။ စိုးရိမ်ပူပန်မှုဟုပြောလျှင် ပိုမှန်လိမ့်မည်။ မြတ်နိုးကတော့ နယ်အိမ်မှာ အချိန်ရတိုင်း သားသားကို သတိရ လွမ်းဆွတ်ရသည်။ သူနှင့် ဖုန်းပြောချိန်ဆိုလျှင် မြတ်နိုးဆီက ဘယ်လောက်ထိအောင် လွမ်းကြောင်း၊ ချစ်ကြောင်းတွေ တသိကြီးကြားရသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း ပီတိဖြစ်ရသည်။ မိမိကိုယ်တိုင်ကျတော့ ကျောင်းချိန်နှင့် ညနေချိန်အများစုကို မေမိုးနှင့်အတူ ကုန်ဆုံးနေရသဖြင့် တစ်ခါတစ်ခါ မြတ်နိုးကို သတိပင်မရမိ။

မြတ်နိုးကို မေမိုးနှင့် မိမိအကြောင်း သေချာ ဖွင့်ပြောဆိုချင်သည်။ သို့သော် သူ့စိတ်ထဲမှာ မိမိအပေါ် ယုံကြည်မှု ကင်းမဲ့သွားမှာကိုလည်း မလိုလား။ အတွေးတွေက ယောက်ယက်ခတ်နေတတ်သည်။

စနေနေ့

ကျောင်းပိတ်ရက်ဖြစ်သဖြင့် အားရပါးရ အိပ်ပစ်လိုက်ရန် စိတ်ကူးထားသည်။ ညကလည်း မြတ်နိုးနှင့် ဖုန်းပြောဖြစ်သည်။ မြတ်နိုး တနင်္လာနေ့ ပြန်လာတော့မည်။ မိမိချစ်သူနှင့် ပြန်တွေ့ရတော့မည် ဖြစ်သဖြင့် ဝမ်းသာမိသော်လည်း တစ်ဖက်မှ မေမိုးကို စဉ်းစားမိကာ စိုးရိမ်ရသည်။ ထို့ကြောင့် စနေ သို့မဟုတ် တနင်္ဂနွေ တစ်နေ့နေ့တော့ မေမိုးနှင့် တွေ့ကာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းဖြစ်အောင် ပြောရမည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားသည်။

မနက် ၇ နာရီကျော်ကျော် ရှိသေး၊ အိမ်ရှေ့မှ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းက မြည်လာသည်။ ညက အိပ်ရာဝင် နောက်ကျ သဖြင့် ထရမှာ တော်တော်ပျင်းနေသည်။ ခေါင်းလောင်းသံက ဆက်တိုက်မြည်လာသဖြင့် မထချင်ထချင်ဖြင့် ကြည့်လိုက်တော့ အောက်မှာ မေမိုး၊ ကြက်သွေးရောင်လွမ်းသော အဝတ်အစားတွေနှင့် အလွန်တောက်ပနေသည်။ အပေါ်တက်လာမည်ဟု လက်ဟန်ခြေဟန်ပြကာ တက်လာတော့ အိမ်ထဲသို့ ကမန်းကတန်းပြန်ဝင်ကာ အိပ်ရာသိမ်းရသည်။ တော်ကြာ သူဝင်လာပြီး အိပ်ရာတွေ လာသိမ်းပေးနေလျှင် အခက်။ အိပ်ရာသိမ်းပြီးခါနီးကျတော့ အခန်းတံခါးခေါက်သံ ကြားရသည်။ ဒါနှင့်ပဲ ညဝတ်အိပ်သော အဝတ်အစား ဘိုသီဘတ်သီတွေကို လဲရန်ပင် အချိန်မရတော့။ တံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ တံခါး ပွင့်ပွင့်ချင်း တစ်ကိုယ်လုံး လန်းဆန်းသွားရလောက်အောင် မွှေးသော မေမိုးဆီမှ ရေမွှေးနံ့တွေကို ရလိုက်သည်။ မေမိုး မျက်နှာလေးက အလွန်အမင်း ကြည်လင်ရွှင်ပျနေသည်။ သူဝတ်ထားသော ကြက်သွေးရောင် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ၊ စကတ်ထမီလေးနှင့် လိုက်ဖက်ညီ လှပနေသဖြင့် ကြည့်ရင်း ကြက်သေသေသွားရသည်။

“ဟိတ် . . . ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ အူကြောင်ကြောင်နဲ့၊ တံခါးဖွင့်လေ ”

သူပြောတော့မှ သတိရကာ တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ တံခါးပွင့်ပွင့်ချင်း “အခုမှနိုးတာကိုး”ဟု ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် အိမ်ထဲ လှမ်းဝင်လိုက်တော့ သူ့ခြေလှမ်းအဝင် ဝရန်တာမှ လေအတိုက်ကြုံသွားသဖြင့် စကတ်ထမီအကွဲကလေးက လှစ်ဟသွားရာ ဝါဝင်းသော ပေါင်တံကလေးက ဝင်းကနဲ အထင်းသားပေါ်သွားသည်။ ဒါကို သားသားက မြင်ဖြစ်အောင် သေသေချာချာ မြင်လိုက်သေးသည်။ မနက်နိုးနိုးချင်း လှပသောမျက်နှာကလေးနှင့်၊ အလွန်မွှေးပျံ့သောရေမွှေးနံ့တို့ ပေါင်းစည်းကာ ရင်ခုန်စရာကောင်းလှသော ပေါင်တံကလေးကို မြင်လိုက်လိုက်ချင်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်သော သားသားဆီမှာ ရုတ်တရက် ရမ္မာတွေနိုးကြားလာသည်။ မြတ်နိုးကိုသာ ယခုလိုအခြေအနေအတိုင်း တွေ့လိုက်ရပါက အတင်းဖက်ကာ အားရပါးရ နမ်းရှုပ်ပွေ့ဖက်လိုက်မိမှာ မလွဲ၊ ယခု မေမိုးဖြစ်နေသဖြင့် စိတ်ကို မနည်းထိန်းရသည်။

ဝတ်ထားသောပုဆိုးအတွင်းမှ ရုတ်တရက် မတ်ထောင်လာဖြင့် အကြံအိုက်သွားကာ ကွယ်မည်အပြု မေမိုးက လှည့်အကြည့်၊ သားသားဖြစ်အင်ကို တွေ့သွားသဖြင့် မျက်လုံးကလေးဝိုင်းသွားကာ မျက်နှာမှာ ရှက်သွေးဖြာသွားသည်။ သားသားလည်း အိုးတိုးအန်းတန်း ဖြစ်သွားရသည်။ ခပ်ရှက်ရှက်ဖြင့်ပင် မထူးတော့သဖြင့် မဖုံးအုပ်တော့ပဲ “ခ . . . ခဏလေးနော်၊ မေမိုး”ဟု ပြောကာ နောက်ဖေးခန်းသို့ ခပ်သွက်သွက်လှမ်းခဲ့တော့သည်။ ရင်ထဲမှာတော့ ဗလောင်ဆူနေပြီ။ ရှက်လည်း ရှက်သည်။ ရမ္မာလည်း ထွက်မိသည်။ စောင့်စည်းစရာတွေသာ မရှိပါက မေမိုးတစ်ယောက်

ယခုပင် အသက်ထွက်လောက်သည်။ မေမိုးမှာ မြတ်နိုးနှင့် တော်တော်လေးဆင်တူသဖြင့် သားသားအတွက်တော့ စောင့်ထိန်းရတာ တော်တော်ခက်လှသည်။

မိမိစိတ်ကို မိမိထိန်းကာ ရေကိုသာ ခပ်နိုင်နိုင် ဖိချိုးနေမိသည်။ မိမိ၏ လိင်အင်္ဂါထဲကြွေမှုက တော်တော်နှင့် အဆုံးမသတ်နိုင်။ နောက်ဆုံး ရေချိုးလို့ ပြီးခါနီးတော့မှ အနည်းငယ် မာန်လျှော့ကာ ခပ်လျော့လျော့ဖြစ်လာသဖြင့် ပုဆိုးအောက်မှာ လုံခြုံလောက်ပြီ ယူဆကာ အပြင်ထွက်ခဲ့တော့သည်။

မေမိုးအခန်းထဲမှာ ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်ကြည့်ရင်း သားသား စာကြည့်စားပွဲပေါ်က ပန်းကန်လုံးကလေးကို သတိထားမိသည်။ ပန်းကန်လုံးထဲမှာ ခေါက်ဆွဲပြုတ်ထဲမှ ဟင်းရည် အကြွင်းအကျန်ကလေးတွေနှင့် ဘေးနားမှာလည်း ခက်ရင်းကလေး တစ်ချောင်း။ ညက သားသား ညဉ့်နက်သဖြင့် ခေါက်ဆွဲပြုတ်စားပြီး မဆေးရသေးတာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဒါကို နောက်ဖေးယူသွားကာ ဆေးပေးထားလိုက်လျှင် သားသားအတွက် အလုပ်တစ်ခု နည်းသွားလိမ့်မည်။ တော်ကြာ ဆေးကြောနေလျှင် အပြင်ထွက်ဖို့ အချိန်နောက်ကျနေဦးမည်။ ဒါနှင့်ပဲ ပန်းကန်လုံးကလေးနှင့် ခက်ရင်းကလေးကို တစ်ဖက်စီ ကိုင်ကာ နောက်ဖေးခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ နောက်ဖေးခန်းထဲမှာ ဂျပန်ဖိနပ်ကလေးတစ်ရံရှိသည်။ ကြမ်းပြင်က ရေစက်လေး အနည်းငယ် ရှိနေသဖြင့် ခြေထောက်မစိုအောင် ဖိနပ်ကလေးကို စီးလိုက်သည်။

ရုတ်တရက် ဘေးနားက ရေချိုးခန်းတံခါးက တွန်းဖွင့်လိုက်သဖြင့် ဖိနပ် သေချာမစီးမိသေးသော မေမိုးတစ်ယောက် ဟန်ချက်ပျက်သွားပြီး ဆွဲမိဆွဲရာ ဆွဲကိုင်လိုက်တော့ ရေချိုးခန်းထဲက ခပ်လောလောထွက်လာသော သားသားပုဆိုး ခါးပုံစံကိုမှ ဆွဲမိရက်သား ဖြစ်သွားသည်။ ဟန်ချက်ကလုံးပျက်သွားသဖြင့် ခြေထောက်နှစ်ဖက်က လုံးဝလွတ်သွားကာ နောက်ပြန် လန်ကျတော့ လက်ကဆွဲထားသော ခါးပုံစံကိုသာ အားယူဆွဲမိလိုက်သည်။

မျက်စိထဲမှာ လက်ကနဲ့ဖြစ်သွားသည်။ တင်ပါးဆီမှ ထုံကနဲ့ဖြစ်သွားကာ နာကျင်သွားသည်။ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့် လိုက်တော့ ရှေ့မှာ ပုဆိုးကျွတ်ကာ ဝတ်လစ်စလစ်ဖြစ်နေသော ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့်သားသား၊ လက်ထဲမှာ မျက်နှာသုတ် ပုဝါကလေးနှင့်။ အထူး သတိထားလိုက်မိသည်က သားသား၏ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် ဖြစ်နေသော ယောက်ျားအင်္ဂါ၊ ရုတ်တရက် ရှက်သွားပြီး မျက်နှာကို ကမန်းကတန်း ဘေးသို့လှည့်ထားလိုက်မိသည်။

သားသားမှာလည်း ရုတ်တရက်မို့သာ ဘာမှ မလုပ်မိမကိုင်မိ ကြောင်တောင်တောင်သာ ရပ်နေလိုက်ရင်း ပုဆိုး ကျွတ်ကျသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ရှေ့မှာ ပက်လက်ဖြစ်နေသော မေမိုး၊ သူ့ဘေးနားမှာ ကွဲနေသော ပန်းကန်လုံးလေး၊ ပြီးတော့ ပေါင်ရင်းကျော်ကာ လန်တက်သွားပြီး ပေါ်နေသော ပင်တီအနီရောင်ကလေး။ ရုတ်တရက် မျက်နှာတွေ့ရော၊ တစ်ကိုယ်လုံးပါ ထူပူသွားကာ သွေးတွေကြွတက်လာပြီး လိင်တံက အပြည့်အဝ ပြန်လည်ထောင်မတ်သွားတော့သည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း ဘာမှ မရှိတော့။ ဘာမှလည်း မစဉ်းစားနိုင်တော့။ နဂိုကတည်းက ထကြွနေသောစိတ်အဟုန်က အဆုံးစွန် ဆောင့်တက် လာတော့သည်။

မေမိုး လွှဲထားသော မျက်နှာကလေးကို တဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သားသား၏ ကာမအာရုံ အစွမ်းကုန် ဖုံးလွှမ်းနေသောမျက်နှာနှင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို တွေ့လိုက်တော့ ရင်တွေ အဆမတန်ခုန်လာသည်။ မိမိကိုယ်ကို ပြန်လည် သတိထားမိတော့ ထမိကလန်ကာ အတွင်းမှ ပင်တီကလေးပင် ပေါ်နေပြီ။ အင်္ကျီက နှိပ်ကြယ်သီးတွေကလည်း အောက်ပိုင်းက နှစ်လုံးလောက်သာ ကျန်တော့သည်။ ကျန်တာတွေက နဂိုကတည်းက ကြပ်သဖြင့် အားလုံး ပြုတ်ထွက်သွားရပြီး ဖြစ်နေသည်။ သားသားကို ကြည့်လိုက်တော့ အစွမ်းကုန်ထောင်မတ်နေသော လိင်တံကို သတိမထားလို့မရအောင်ပင် တွေ့လိုက်ရပြီး ရင်တွေက ပိုလို့သာ ခုန်လာတော့သည်။ နာကျင်တာတွေ ဘာမျှသတိမရတော့။

နောက်သတိထားလိုက်မိသည်က သားသား၏ အေးမြသောလက်ချောင်းတွေက မိမိခန္ဓာကိုယ်ကို လာဖက်သည်။ ပြီးတော့ ရီဝေသောမျက်လုံးတွေနှင့် စိုက်ကြည့်လိုက်ကာ အေးမြစိုစွတ်သော နှုတ်ခမ်းတွေက မေမိုးနှုတ်ခမ်းကို လာရောက် ထိတွေ့စုပ်ယူတော့ ရင်ထဲပလောင်ဆူကာ အသက်ကို မဝတဝရှုရင်း အလိုလို တုန်ပြန်မိရက်သား ဖြစ်သွားသည်။ ဘယ်လောက် ကြာသည်မသိ၊ ချိုမြသောအနမ်းထဲမှာ နစ်မြောနေပြီးသည့်နောက်၊ သားသားက နှုတ်ခမ်းချင်းခွာလိုက်ကာ မေမိုး ခန္ဓာကိုယ်ကလေးကို အိမ်ထဲသို့ ပွေ့ချီသွားလိုက်သည်။ ဒါကိုလည်း မေမိုးတစ်ယောက် အရုပ်ဆိုင်ထဲ ဆွဲခေါ်သွားခံရသော ကလေးတစ်ယောက်လို မငြင်းမဆန် မရုန်းမကန်ပဲ လိုက်ပါသွားမိသည်။

မေမိုးခန္ဓာကိုယ်က မကြာသေးမီကမှ သိမ်းဆည်းထားသော နွေးထွေးနေသေးသော နူးညံ့သည့်အိပ်ရာပေါ်သို့ ဖြေးညင်းစွာ ကျသွားသည်။ တင်ပါးနှင့် ကုတင် ထိလိုက်သည့်ခဏ နာကျင်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ဒါပေမယ့် ဆက်လက် သတိမထားမိ။ သားသားမျက်လုံးတွေက ရီဝေနေသလို၊ လက်တွေက တုန်ရီစွာဖြင့် အင်္ကျီဟနေသော မေမိုးရင်နှစ်မြွှာကို အုပ်ကိုင်လိုက်တော့ မေမိုးတစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးတွေ တဖြန်းဖြန်းထမိသည်။ ကြောက်လည်း ကြောက်မိသည်။ နောက်ဆက်တွဲ ဖြစ်လာမည့် ကိစ္စတွေကို ရုတ်တရက် လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ သို့သော် ဒါတွေက တစ်စက္ကန့်မျှပင် မကြာသေးမီမှာပင်

မရည်ရွယ်ပဲ မိုက်မဲစွာလွန်လွန်ကျူးကျူးဖြစ်သွားမိသည်။ ကိစ္စပြီးတော့မှနောင်တကြီးစွာရမိသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ချက်ချင်းပင် မေမိုးရင်ခွင်ထဲကရုန်းထွက်ကာ ပြေးထွက်သွားချင်သည်။ သူပြောနေသောစကားတွေကို ဆက်လည်းမကြားချင်၊ အဖြေလည်းမပေးချင်။ စိတ်ထဲမှာစဉ်းစားနေမိတာတစ်ခုတည်းရှိသည်။ မြတ်နိုးအပေါ်သစ္စာဖောက်မိပြီ။ အမှားကြီးမှားမိလေပြီ။ ပြင်လို့လည်းရသည့်ကိစ္စမဟုတ်။ အတင်းရုန်းထွက် ငြင်းဆန်ရအောင်လည်း မိမိဘက်ကလွန်ကျူးထားတာဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးဘက်ကအမှားမရှိ။ သူတစ်ပါးသမီးကညာကိုဖျက်ဆီးပစ်ပြီး တာဝန်မယူသောယောက်ျားမဆန်သည့်သူ တစ်ယောက်တော့မဖြစ်ချင်။ မိမိကိစ္စမိမိဖာသာ တာဝန်ယူရတော့မည်။ မေမိုး၏ကိုယ်နဲ့သင်းသင်းလေးတွေက လှုပ်ရှား ယောက်ယက်ခတ်နေသော ရင်ကိုပို၍ပူလောင်စေလေသည်။ မိမိအပေါ်တွင်အလွန်ကောင်း၊ အလွန်ချစ်ရှာသောမေမိုးကို သနားလည်းသနားမိသည်။ ချစ်သောကြောင့် အလိုလိုက်သောမေမိုးကို တွန်းခွာထွက်ရမှာ စိတ်ထဲကမကောင်း။ ညစ်ညူးနေသောစိတ်တွေနှင့်ပင် မိမိအားသိုင်းဖက်ထားသော မေမိုးလက်လေးတွေကိုခွာလိုက်တော့ မေမိုးကစိုးရိမ်သော မျှော်လင့်သောမျက်လုံးအစုံဖြင့်ကြည့်နေလေသည်။ ထိုအကြည့်တွေက တင်းထားသောစိတ်အစဉ်ကိုပျော့သွားအောင် စွဲဆောင်နိုင်သည်။ ယခုမြင်နေရသောမေမိုးမှာ ခါတိုင်း မြင်နေကျမေမိုးထက် အစစအရာရာသာလွန်၍အလှပဆုံးဖြစ်နေသည်။ အဝတ်အစားတွေဖရိုဖရဲ၊ ဆံစလေးတွေကျဲနေသည်က သူ့အလှကိုပို၍အသက်ဝင်စေသည်။ ဒါတွေကို သားသားတစ်ယောက် ဆက်လက်မခံစားနိုင်။ ပြေးပြေးချင်းထကာ အဝတ်အစားတွေကို အသာပြန်ဝတ်လိုက်ပြီးထိုင်ရင်း ခေါင်းရှုပ်နေမိတော့သည်။

ခဏကြာတော့နူးညံ့သော မေမိုးလက်ကလေးတွေက သားသားပုခုံးလေးတွေကိုလာရောက်ဆုပ်ကိုင်ရင်း ခန္ဓာကိုယ် ကလည်း သားသားနောက်မှ လာရောက်သိုင်းဖက်မိခဲ့လိုက်သည်။

“ အောင်ကျော်သူ . . . စိတ်ရှုပ်နေတာလား၊ မြတ်နိုးအတွက်လား ”
သားသားဘာမှပြန်မဖြေနိုင် . . . ။
“ ‘ငါ့ကြောင့်စိတ်ညစ်သွားတာလား ’
“ ”

“ စိတ်မညစ်ပါနဲ့ဟာ၊ ဒီနေ့ကိစ္စက ငါ့အမှားလည်းပါပါတယ်၊ နင့်ကိုငါအပြစ်မတင်ပါဘူး၊ ငါ့ကို နင်တကယ် ပြန်မချစ်ရင်တောင်မှ ကြင်နာမယ်ဆိုရင် ငါနင့်ကို ကျေးဇူးတင်နေမှာပါ ”
သားသားစိတ်ထဲမှာအလိုလိုနေရင်း ကြေကွဲသွားရသည်။

“ ငါမကောင်းဘူး၊ မြတ်နိုးရုံရက်နဲ့ နင့်ကို . . . ငါမကောင်းဘူး ”

“ စိတ်မညစ်ပါနဲ့၊ နက်ဖြန် ငါ့မွေးနေ့၊ အဲဒါ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးကို ထမင်းကျွေးမလို့ဖိတ်ပြီးပြီ၊ နင့်ကို ဖိတ်ဖို့ကျန်နေလို့ လာဖိတ်ရင်းနဲ့ ဘုရားသွားရအောင် လာခေါ်တာ၊ လိုက်ခဲ့ပါနော် . . . နော် ”

ပြောရင်းဆိုရင်း မေမိုးက သားသားခန္ဓာကိုယ်ကလေးကို မတ်တပ်ရပ်အောင် ဆွဲထူလိုက်သည်။ သားသားမတ်တတ် ဖြစ်သွားတော့မှ တစ်ခုခုသတိရသွားဟန်ဖြင့် “ ခဏလေးနော် ” ဆိုကာနောက်ဖေးခန်းသို့ အပြေးကလေးဝင်သွားကာ သူ့ကြောင့် ကျကွဲသွားသောပန်းကန်ကွဲစများကိုသွားရှင်းသည်။ သားသားလည်း ခဏနေမှ စိတ်လျှော့လိုက်ကာ မေမိုးကိုကူရန် နောက်ဖေး ဝင်လိုက်တော့ ဒူးလေးထောက်ကာ ညာဘက်လက်ကလေးကိုဆုတ်ကိုင်ထားသော မေမိုးကိုတွေ့ရသည်။ လက်မှာ သွေးတွေနှင့် မေမိုးလက်ကို ပန်းကန်ကွဲစများတာဖြစ်မည်။ သားသားကြည့်လိုက်တော့ဟုတ်သည်။ သွေးတွေကသိပ်တော့မများ။ မေမိုးလက်ကလေးကိုဆွဲကာ အိမ်ရှေ့ပြန်ခေါ်လာသည်။ ပြီးတော့ အနာကိုဆေးထည့်၊ ပလာစတာကပ်ပေးလိုက်တော့ မေမိုးကကြည့်နူးစွာ၊ ကျေနပ်စွာပြုံးပြုံးလေးကြည့်နေသည်။ ဆေးထည့်ပြီး သူ့မျက်နှာကလေးကိုမော့ကြည့်လိုက်တော့ မေမိုးက သားသားကိုလက်နှစ်ဖက်ဖြင့်သိုင်းဖက်လိုက်ပြီး နားနားကပ်ကာ . . .

“ ကျေးဇူးပဲငါအရမ်းပျော်တယ်၊ ငါ့ကို အခုလိုကြင်နာတဲ့အတွက် အရမ်းစိတ်ချမ်းသာတာပဲ၊ ငါ့အတွက်နဲ့ နင် စိတ်မဆင်းရဲရအောင် ငါနေပါ့မယ် ” ပြောရင်း သားသားကိုအတန်ကြာဖက်ထားလိုက်သည်။

မေမိုးစကားတွေက သားသား၏ပူလောင်နေသောရင်ကို အတန်ငယ်အေးသွားစေလေသည်။ ခဏကြာတော့မှ လူချင်းပြန်ခွာလိုက်ကာ မေမိုးနှင့် ဘုရားသို့အတူထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။ ဘုရားတွင်အတူရှိခိုး၊ ပြီးတော့နေ့လည်စာစား၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်ကြသည်။ တစ်နေ့လုံး မေမိုးတစ်ယောက်အလွန်ပင်ပျော်ရွှင်နေသည်။ အစက သားသားတစ်ယောက် စိတ်ညစ်နေ သော်လည်း မေမိုးကိုစိတ်မဆင်းရဲစေချင်၍သာအဖော်ပြုနေရသည်။ နောက်ပိုင်းတော့ မေမိုးအပျော်တွေကသားသားဆီကိုပင် ကူးစက်လာသဖြင့် တော်တော်စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားရသည်။ မေမိုးကအပြင်သွားရင်းလူလစ်လျှင် တစ်ခါတစ်ခါ သားသားကို ခိုးခိုးနမ်းလိုက်သေးသည်။ သားသားက လူမြင်မှာစိုး၍မျက်နှာပူလှသော်လည်း သူကတော့ပျော်နေသည်။ အတူတူလည်ရင်းမှ သားသားဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုချလိုက်သည်။ မေမိုးကိုလည်းစိတ်မဆင်းရဲစေချင်သလို မြတ်နိုးကိုလည်း စိတ်မညစ်စေချင်၊ သူ့ကိုချစ်သောမိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကြားမှာ အဆင်ပြေအောင် အလိုက်သင့်သာနေသွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

လုံးလုံးလျားလျား ကွယ်ပျောက်သွားရသည်။ သားသား၏ ရင်ခုန်လှုပ်ရှားမှုအဖွယ် အပြုအမူတွေကြားမှာ ခန္ဓာကိုယ်က အလိုလိုနေရင်း အလိုက်သင့် တုန်ပြန်ပေးနေမိသည်။ ဘယ်အချိန်က အကျိုးကြယ်သီးတွေ အားလုံး ပြုတ်ကုန်သည်ကို သတိမထားမိ။

အနီရောင်ဘရာကလေး၏ အလယ်ဆုံချက်က ဘယ်အချိန်က အဖွင့်ခံလိုက်ရသည် မသိ။ စိုစွတ်အေးမြသော နှုတ်ခမ်းတွေက မေမိုးရင်နှစ်မြွှာကို စူးစူးနစ်နစ် စုပ်ယူလိုက်တော့ ရင်ထဲမှာဟာတာတာကြီးနှင့် မွန်းကြပ်လာကာ အစွမ်းကုန် ကော့ပေးလိုက်မိသည်။ လက်တွေကလည်း ထိန်းချုပ်မှုအောက်မှလွတ်ကာ သားသားဆံစတွေကို ဆုပ်ကိုင်ဖွဲ့ကြမိတော့သည်။ ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်း ခုန်နေပြီ။ အသက်ကို ဘယ်အချိန်မှာ ရှူရမှာကိုပင် သတိမရနိုင်တော့။

သားသားလက်တစ်ဖက်က ပင်တီကလေးပါမှ ကျော်ကာ မေမိုးအင်္ဂါစပ်ကို ထိလိုက်တော့ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ထွက်နေမှန်းမသိသော အရည်တွေက ပင်တီအောက်ခံမှာ ချွဲတဲတဲပင် ဖြစ်နေပြီ။ တဖုံးဖုံး ရင်ခုန်သံကြားမှာ ဒိန်းကနဲဒိန်းကနဲ စည်းချက်ပျက်သွားအောင် တွန့်တွန့်သွားရသည်။ အစက ပေါင်တံတွေ အသိစိတ်နှင့် စွဲမိသော်လည်း ထိန်းချုပ်မှုအောက်က လွတ်ကာ ကားပေးမိသည်။ ခါးကလည်း အလိုလိုနေရင်း ကော့ကော့ပေးမိသည်။ သားသားက ပင်တီကလေးကို ဆွဲချွတ်တော့ ခန္ဓာကိုယ်က အရှက်တရားမရှိသလို အလိုက်သင့်ကော့ကာ ခြေထောက်တွေကပင် မြောက်ပေးလိုက်မိသည်။ အင်္ဂါစပ်ကလည်း ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ အရည်တွေ ထပ်ထပ်ထွက်လာသည်။ ကြောက်စိတ်တွေနှင့် ရမ္မက်စိတ်တွေ တိုက်ပွဲမှာ နောက်လူက အနိုင်ရသွားသည်။ ရုတ်တရက် သားသားလင်အင်္ဂါက တိုးဝင်လာတော့ ဖော်မပြနိုင်လောက်အောင် စိတ်လှုပ်ရှား ရိုက်ခတ် မိသည်။ အထဲဆက်ဝင်တော့ တော်တော်လေးနာသွားသည်။ ဒါပေမယ့် ဒါကိုလည်း ဂရုမထားမိ။ လက်တွေက သားသား ရင်ပတ်ကြီးကိုသာ အမိပွယ်မရှိ တွန်းထားမိသည်။ နောက်တော့ သားသားလှုပ်ရှားမှုတွေက တဖြည်းဖြည်း မြန်လာသည်။ သူလှုပ်ရှားရတာ အဆင်ပြေအောင် မေမိုးခန္ဓာကိုယ်က အလိုက်သင့်ပင် ကော့တန်ကော့၊ လျှော့တန်လျှော့ လှုပ်ပေးနေမိသည်။ သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူရုန်းကြွလာပြီး အော်ဟစ်ပစ်ချင်လောက်အောင် ကောင်းသော ခံစားချက်တစ်ခုကို ခံစားလိုက်ရသည်။ ပါးစပ်ကလည်း အသံတွေ အလိုလိုနေရင်း ထွက်ကုန်သည်။ ပြီးတော့ တစ်ကိုယ်လုံး ရုန်းကြွတ်ကာ ရှိရှိသမျှ ကြွက်သားတွေက အစွမ်းကုန် ဖျစ်ညစ်ပစ်လိုက်ပြီး ကမ္ဘာကြီး ကျွမ်းပြန်လည်ထွက်သွားတော့သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး အသက်ရှူရန်ပင် မေ့သွားကာ အစွမ်းကုန် ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ကြသည်။ ပြီးတော့မှ ပြန်လည်ပြေလျော့လာကာ အသက် ရှူသံတွေ တဖြည်းဖြည်း ပြန်မှန်လာတော့သည်။

သားသားက မေမိုးအပေါ်မှာ အုပ်မိုးလျက်၊ နီရဲနေပြီး ချွေးတွေပြန်၍ မောဟိုက်စွာ မေမိုးကို ကြည့်နေသည်။ မေမိုး တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် မခံစားဖူးသော ခံစားချက်တွေကို တရစပ် ခံစားလိုက်ပြီးတော့မှ သတိတွေ ပြန်ဝင်လာကာ သားသားကို ကြည့်မိသည်။ နောက်တော့ လက်နှစ်ဖက်က သားသားကို မလွှတ်တမ်း ဖက်ထားလိုက်ပြီး . . .

“ နင့်ကို ငါ သိပ်ချစ်တယ်ဟာ . . . ပြောမပြတ်လောက်အောင်ကို ချစ်တယ် သိလား ” ဟု ပါးစပ်မှ အဆီးအတား မရှိ ပြောမိတော့သည်။

“ နင့်ကို ငါမပိုင်ဆိုင်ရရင် ငါသေသွားလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါသေချင်သေပါစေ၊ နင့်ကိုချစ်တယ် . . . နင့်ကို ချစ်တယ် ”

မေမိုး တတွတ်တွတ်ပြောနေသော စကားတွေက သားသားနားထဲ သံရည်ပူတွေ လောင်းထည့်လိုက်သလို ပြင်းထန်စွာ ဝင်လာသည်။

တနင်္လာဆိုလျှင် မြတ်နိုး ပြန်လာတော့မည်။ သားသားလည်း သိသည်။ မေမိုးလည်း သိသည်။ ဒီအခွင့်အရေးကို မေမိုးက အလွတ်မခံ၊ တနင်္ဂနွေနေ့ မွေးနေ့အတွက် သူငယ်ချင်းတွေကို အစက ညစာကျွေးရန် စီစဉ်ထားသော်လည်း အစီအစဉ်ပြောင်းကာ နေ့လည်စာသာ ကျွေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ တစ်အုပ်စုလုံး ရှုခင်းသာ သွားကြသည်။ ဓာတ်ပုံရိုက်၊ ကစား၊ လှေစီးကြသည်။ ညနေ အိမ်ပြန်ကြတော့ ၅ နာရီခွဲပြီ။ သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် လမ်းခွဲလိုက်ကြပြီး နောက်ဆုံး သားသားနှင့် မေမိုး နှစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်တော့သည်။

မေမိုး မွေးနေ့ဖြစ်သဖြင့် သူငယ်ချင်းတွေ ပေးသွားသော မွေးနေ့လက်ဆောင်တွေက မေမိုးကားနောက်ခန်းထဲမှာ နေရာယူထားသည်။ သားသားကတော့ လက်ဆောင်ဝယ်ရန် အချိန်မရသဖြင့် မပေးရသေး။ ဒါကို မေမိုး သတိမထားမိအောင် သားသားစိတ်ထဲက ကြိတ်မျှော်လင့်နေသော်လည်း မျှော်လင့်သလိုမဖြစ်၊ လူတွေ မရှိတော့သည်နှင့် မေမိုးက သားသားကို မေးသည်။

“ မောင် . . . မေမိုးကို ဘတ်ဒေးပရဲဇင့် မပေးဘူးလား ” မေမိုးက တစ်မျိုး ပြောင်းကာ မောင်ဟု ခေါ်သဖြင့် စိတ်ထဲမှာ အနေရကြပ်သလိုပင် ဖြစ်သွားသည်။

“ ဪ . . . ပေးမှာပေါ့၊ ဒီမှာ အချိန်မရလို့ မဝယ်ရသေးဘူးလေ ”

“ လက်ဆောင်ဆိုတာ ဝယ်ပြီးပေးမှ ဖြစ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ ဝယ်ပေးတာတွေက ဘယ်သူမဆို ငွေရှိရင် ပေးလို့ ရတာပဲ။ မေမိုး လိုချင်တာက မောင့်ဆီက စကားတစ်ခွန်းထဲ ”

“ ဘယ်လို . . . စကားတစ်ခွန်း ”

“ ဟုတ်တယ်၊ စကားတစ်ခွန်းထဲ . . . မေမိုးကို ချစ်ပါ့မယ် ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းတည်း ”

“ ”

မေမိုးက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ပြောလာတော့ သားသား အဖြေရကြပ်သွားသည်။ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို တစ်ပြိုင်တည်း ချစ်လို့ရမရ သူကိုယ်တိုင် မသေချာသေး၊ နှလုံးသားထဲမှာ သေချာတာကတော့ မြတ်နိုးက နေရာအပြည့် ယူထားသည်။ ဒါကို လျစ်လျူရှုပြီး မေမိုးကို အဖြေပေးလိုက်လျှင်လည်း ရသည်။ ဒါပေမယ့် မိမိကိုယ်ကို ညာသလို ဖြစ်နေရုံ သာမက မေမိုးကိုလည်း ညာသလိုဖြစ်သဖြင့် ပါးစပ်က ထိုစကားကို ထုတ်ပြောရန် ခက်ခဲနေသည်။

“ ဘာလဲ . . . ထုတ်ပြောဖို့ ခက်နေလို့လား၊ အခုမပေးနိုင်ရင်လည်း ရပါတယ်၊ ပေးနိုင်တဲ့ အခါကျရင် ပေးပေါ့၊ ဒီနှစ် ဘတ်ဒေးပရဲဇင့်ကို အကြွေးအဖြစ် မှတ်ထားလိုက်မယ် ”

“ မေမိုး . . . ”

“ ဟင် . . . ”

“ အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောပါ့မယ်၊ အခု ငါ့ရင်ထဲမှာ မြတ်နိုးတစ်ယောက်ပဲ ရှိနေတယ်၊ ငါ နင့်ကိုရော ငါ့ကိုယ်ငါရော မညာချင်ဘူး၊ နင့်မွေးနေ့မှာ နင့်ကို မလိမ့်ရက်ဘူး၊ မနေ့က ကိစ္စအတွက်တော့ ငါ ဆော့ရီးပါ၊ ငါ့အမှားအတွက် ငါ တာဝန်ယူပါ့မယ်၊ နင်လိုချင်တဲ့ လက်ဆောင်မပေးနိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ပါ ”

မေမိုး အသံကလေး တိတ်သွားသည်။ ခေါင်းကလေး ငုံ့သွားသည်။ အသံတိမ်ကလေးဖြင့် . . .

“ မေမိုး သိပါတယ်၊ မောင် ချစ်လာတဲ့အထိ မေမိုး စောင့်ပါ့မယ်၊ တကယ်မချစ်ပဲ ဟန်ဆောင်ပြီး ချစ်တယ် ပြောရင်တောင်မှ မေမိုးက သိပ်ပျော်နေမှာ . . . ”

သားသား တော်တော်လေး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ ဘယ်လက်ကလေးကို ညင်သာစွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်တော့ မျက်ရည်လဲသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် သားသားကို လှည့်ကြည့်သည်။ မေမိုး တော်တော်ကိုလှသည်။ သူလှတာကို စောစောစီးစီးက သတိမထားမိ၊ အခု တွဲရင်းနဲ့မှ သတိထားမိလာသည်။ သားသားစိတ်ထဲမှာ ဒီတစ်နေ့တော့ မေမိုးစိတ်ကြိုက် အားလုံး လိုက်လျောရန် ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်သည်။

“ မေမိုး . . . အခု ပြန်ကြမလား၊ ဘယ်သွားချင်သေးလဲပြော ၊ အဖော်လုပ်ပေးမယ်လေ ”

မေမိုး ဘာမှပြန်မပြော၊ ညင်သာစွာပင် ခေါင်းကလေး ခါပြသည်။ ပြီးတော့ ကားစက်ကို နှိုးလိုက်ကာ သားသားအိမ်ကို ဦးတည်၍ ကားကို မောင်းလာခဲ့သည်။ လမ်းမှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမပြောဖြစ်ကြ။ အတွေးကိုယ်စီနှင့် တိတ်ဆိတ်စွာပင် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ . . . “ မောင် သွားတော့မယ် ” သားသား အားနာသမှုနှင့် မိမိကိုယ်ကို မောင်ဟု သုံးနှုန်းကာ နှုတ်ဆက်ပြီး ကားထဲမှ ထွက်မည်ပြုတော့ သားသားလက်ကို မေမိုးက လှမ်းဆုပ်လိုက်သည်။

“ မောင် . . . မေမိုး မပြန်ချင်သေးဘူး၊ မောင်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း အတူနေချင်သေးတယ် ”

“ ဒါဆိုလည်း ပြောလေ၊ ဘယ်သွားမလဲ၊ သွားကြမယ် ”

“ ဟင့်အင်း မသွားချင်ဘူး ”

“ ဒါဆိုလည်း အိမ်ပေါ်သာ လိုက်ခဲ့တော့၊ ထမင်းစားပြီးမှပြန်၊ ဟုတ်လား ”

ဒီတော့မှ မေမိုး ကျေနပ်သွားပုံရသည်။ ခေါင်းကလေးညိတ်ကာ ပြုံးလိုက်ပြီး ကားအပြင် ထွက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား တိုက်ပေါ် တက်ခဲ့ကြတော့သည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေဖြင့် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်တည်း နေသော တိုက်ခန်းပေါ်သို့ အတူတက်လိုက်လာရန်မှာ နယ်မှာဆိုလျှင်တော့ မလွယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင် လူအများ၏ တံတွေးခွက်မှာ ပက်လက်မျောတော့မည်။ ရန်ကုန်မှာတော့ ဒီလိုမဟုတ်၊ သိပ်ဂရုမစိုက်မိကြ။ သားသားတို့ လမ်းလို လူဝင်လူထွက် အလွန် များသောနေရာမှာ ပို၍ လွတ်လပ်သေးသည်။ အိမ်ပေါ်ရောက်တော့ စိတ်ပျက်စရာ၊ မီးပျက်နေသည်။ ဒီလိုပဲ အရင်ကတော့ တစ်ခါတစ်လေ၊ အခုတော့ မကြာခဏ ဆိုသလို မီးပျက်တတ်သည်။ ရန်ကုန်လို မြို့တော်ကြီးမှာပင် မကြာခဏ မီးပျက်လျှင် နယ်မှာဆို ပြောစရာ မလိုတော့၊ မီးစက်နှင့် အင်ဗာတာဆိုသည်မှာ အိမ်တိုင်းအတွက် မရှိမဖြစ် လိုအပ်သော အိမ်သုံးပစ္စည်း ဖြစ်လာသည်။ ငွေရှိလာလျှင် တီဗီ၊ အောက်စက်၊ ဗွီစီဒီစက် ဝယ်ရန်ထက် အင်ဗာတာ၊ မီးစက်ဝယ်ဖို့က ပိုအရေးကြီးသည်။ ဒါတွေမရှိလျှင် တီဗီ၊ အောက်စက်တွေက အလကား အခွံတွေချည်းပဲထားပြီး အိမ်မှာ အလှပြထားလျှင်ပင် ငွေကုန်ကြေးကျ သက်သာသေးသည်။

သားသား အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ကာ အိမ်ထဲဝင်လိုက်သည်။ ညနေ မှောင်စပျိုးချိန်ဖြစ်သဖြင့် အနည်းငယ် မြင်ရသေးသည်။ ဓာတ်မီးရှု၊ မီးခြစ်ရှုကာ ဖယောင်းတိုင်ကလေး ထွန်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ စာကြည့်စားပွဲလေးတွင် မေမိုးကို ထိုင်ရန် နေရာပေးပြီး နောက်ဖေးဝင်၊ ရေနံဖန်ခွက်ယူကာ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ မေမိုးကတော့ သားသား စာကြည့် စားပွဲပေါ်မှာ တွေ့သော ကျောင်းစာအုပ်တွေကို လှန်လှော့ ကြည့်ရှုနေသည်။ သားသားက ဖန်ခွက်ကလေးကို မေမိုးရှေ့ ချပေးလိုက်ပြီး . . .

“ ဘီစီတွေ ဖတ်နေတာလား ”

“ အင်း . . . လျှောက်ကြည့်နေတာပါ ”

“ ဗိုက်ဆာပြီလား၊ စားစရာ သွားဝယ်မလို့ ”

“ ဟင့်အင်း၊ မဆာပါဘူး ” ပြောရင်း မေမိုး သားသားဖက်လှည့်လိုက်ကာ . . .

“ မောင် . . . နက်ဖြန်ကျရင် မေမိုးကို မေ့ပစ်လိုက်တော့မှာပေါ့နော်၊ မောင်နဲ့အတူ မနေရတော့ဘူးပေါ့နော် ”

ပြောရင်းဆိုရင်း မေမိုးတစ်ယောက် ဝမ်းနည်းလာကာ သားသားကို ခပ်တင်းတင်းကလေး လှမ်းဖက်ထားလိုက် လေသည်။ သားသားလည်း သက်ပြင်းချကာ မေမိုး ဆံစရှည်ရှည်လေးတွေကို ပွတ်သပ်ပေးနေမိသည်။ မေမိုး ဆံစကလေးတွေက နူးညံ့ မွှေးကြိုင်လှသည်။ သူ့ကိုယ်သင်းနံ့ကလေးက လူကို စိတ်လှုပ်ရှားယစ်မှုစေသည်။ သားသား ခန္ဓာကိုယ်ထဲ သွေးဆူလာစေသည်။ မေမိုးက သားသားကို တစ်ချက်မော့ကြည့်လိုက်ပြီး သားသားနှုတ်ခမ်းလေးကို မထိတထိကလေးနှင့် လာရောက် နမ်းရှုပ်နေတော့ သားသား စိတ်ပါလက်ပါပင် တုံ့ပြန်မိသည်။ နှုတ်ခမ်းချင်း နမ်းရှုပ်နေရင်း အရှိန်ရလာကာ သားသားလက်တွေက မေမိုးရင်သား ခပ်တင်းတင်းကလေးတွေကို လာရောက်ဆုပ်ကိုင် ပွတ်သပ်နေတော့ မေမိုးလည်း သားသားကျောပြင်ကို အမိပွယ်မဲ့စွာ ပွတ်သပ်နေမိတော့သည်။ နှစ်ယောက်သား လှုပ်ရှားမှုတွေက ပိုပြီး ရမ္မက်ထန်လာသည်။ သားသား လက်တွေက မေမိုး၏ကိုယ်ကြပ်အင်္ကျီကလေးကို အောက်စမှနေ၍ လှန်ကာ ဆွဲချွတ် ပစ်လိုက်သည်။ မေမိုးကလည်း အလိုက်သင့်ကလေးပင် လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်ပေးလိုက်တော့ အင်္ကျီကလေးက ပါသွားကာ ကျွတ်ထွက်သွားသည်။ အင်္ကျီကျွတ်လျှင် သားသားက မေမိုး ဘရာစီယာအသားရောင်ကလေးကို လှန်မည်လုပ်တော့ မေမိုးက ဘရာချိတ်ကလေးကို ဖြုတ်ပေးလိုက်သည်။ ဘရာကျွတ်တော့ မေမိုးရင်သားတွေကို သားသားက ရမ္မက်ထန်စွာ စုပ်ယူနေတော့ မေမိုးလည်း ရင်တွေကော့တက်လာကာ ရှိုက်သံကလေးပင် ထွက်သွားသည်။ လက်တွေကတော့ သားသား ဆံစတွေကို ပွတ်၊ ပြီးတော့ သားသားလည်ပင်း၊ ပြီးတော့ သားသား ရှုပ်အင်္ကျီအပေါ်ပိုင်း ကြယ်သီးတွေကို ဖြုတ်ပစ်နေမိလေသည်။ သားသား မေမိုး နို့တွေကို စို့နေရာမှတစ်ဆင့်တက်ကာ မေမိုးစကတ်ထမီ ချိတ်ကလေးကိုဖြုတ်ကာ ဇစ်ကို ဆွဲလိုက်တော့ မေမိုးက အလိုက်သင့်ပင် ထိုင်နေရာမှ မတ်တတ်ရပ်ပေးလိုက်ရာ စကတ်ထမီကလေးမှာ အပုံလိုက်ကလေး ကျသွားရသည်။ မေမိုးလက်တွေက သားသားအင်္ကျီကြယ်သီးတွေ ဖြုတ်လို့ကုန်တော့ သားသားအင်္ကျီကို ချွတ်လိုက်ရာ သားသားကလည်း အလိုက်သင့်ပင် အင်္ကျီကို ချွတ်ချလိုက်သည်။ ပြီးသော် နှစ်ဦးသား နှုတ်ခမ်းတွေက ပြင်းပြစွာ နမ်းရှိုက်မိကြတော့ သားသားလက်တွေက မေမိုး၏ စိုစွတ်နေသော ပင်တီကလေးပေါ်မှပင် မေမိုး၏ နူးညံ့သောမအင်္ကျီကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းကလေး ပွတ်ဆွဲလိုက်ရာ မေမိုးနှုတ်ခမ်းတွေက သားသားနှုတ်ခမ်းတွေကို ပြတ်ထွက်သွားလုမတတ် စုပ်ယူထားမိလေသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် လက်တွေက သားသားပုဆိုး ခါးပုံစကို ဖြေလျှော့ချလိုက်ရင်း သားသား၏ တင်းမာနေသော ဖိုအင်္ကျီကို လာရောက်ဆုပ်ကိုင် ပွတ်သပ်နေမိသည်။ နှစ်ဦးသား တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပွတ်သပ်ဆုပ်နယ်ကြရင်း အဖျားတက်သလို ဖြစ်လာကာ ပို၍ပို၍ပင် လှုပ်ရှားမှုများက မြန်ဆန်လာတော့သည်။

နောက်ဆုံး သားသားက မေမိုးတင်ပါးတွေကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ပင့်မကာ ချီလိုက်တော့ မေမိုးက အလိုက်သိစွာ ပေါင်နှစ်ဖက်က သားသားခါးကို ချိတ်ခွဲလိုက်သည်။ စိုစွတ်နေသော မေမိုးပင်တီကလေးနှင့် သားသား၏ ရမ္မက်ထန်နေသော လိင်အင်္ဂါတို့က တိုက်ရိုက်ကြီး လာရောက်ထိခိုက်ကြတော့ နှစ်ဦးသား စိတ်တွေကပို၍သာ ပြင်းထန်လာကြလေသည်။

သားသား မေမိုးကိုချီရင်း ခုတင်ဘက်သို့ ဦးတည်လိုက်သည်။ ခုတင်ပေါ်ရောက်တော့ မေမိုးကို ချလိုက်ရင်း သူ့ပင်တီလေးကို တစ်ခါတည်း ဆွဲချွတ်လိုက်တော့ မေမိုးက ခါးကလေးကော့ ခြေထောက်ကလေး မြှောက်ပေးလိုက်သည်။ ပင်တီကလေးမှာ အလယ်တစ်နေရာတည်းကွက်ကာ ရွဲရွဲစိုနေတော့သည်။ မေမိုးက ရီဝေသောမျက်လုံးတွေနှင့် သားသားကို ရှုန်းရှုန်းစားစားကြည့်ကာ သားသားအတွင်းခံကို အောက်သို့ လျှော့ချလိုက်တော့ ထောင်မတ်နေသော သားသားအင်္ကျီက ရုန်းကန်ထွက်လာလေသည်။ ထိုအရာကိုမြင်တော့ မေမိုးတစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးတွေ တဖြန်းဖြန်းထသွားရသည်။ နာကျင်မှုကို ခံစားရတော့မှာကို စိတ်ကအလိုလိုနေရင်း သိလာသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့်လည်း သားသားက မုန်ယိုနေသော သူ့လိင်တံကို မေမိုးအင်္ကျီထဲ ထည့်လိုက်တော့ မရုန်းမကန်မိပဲ ဆရာရိုက်မှာကိုသိလျက်နှင့် လက်ကိုမရှောင်ရဲသော ကျောင်းသား ကလေးလို အသက်မရှုပဲ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနေနေမိသည်။ ရင်ထဲမှာ တစ်ဆို့ဆို့ကြီးဖြစ်လာပြီး အောက်မှလည်း နာကျင်မှုကို

ခံစားလိုက်ရသည်။ ညည်းသံကလေး မတိုးမကျယ်ထွက်သွားတော့ သားသားက ခဏရပ်လိုက်ပြီး မေမိုးကို ကြည့်လိုက်သည်။ မေမိုးမျက်နှာက တားဆီးသော အရိပ်အယောင်မတွေ့ရတော့ ဆက်လက်လှုပ်ရှားသည်။ နှစ်ဦးသား တဖြည်းဖြည်းချင်း စည်းချက်ညီစွာ ဟန်ချက်ညီ လှုပ်ရှားနေကြသည်။ အသက်ရှူသံ၊ ဟိုက်သံကလေးတွေ ညီညီညာညာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ မေမိုးလက်တွေက ခုတင်ဘေး တစ်ဘက်တစ်ချက်စီကို အားမလိုအားမရ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ လှုပ်ရှားမှုက တော်တော်လေး မြန်လာသောကြောင့် ရှိသမျှအရာအားလုံး သွက်သွက်ခါနေကြသည်။ သားသားခန္ဓာကိုယ်မှ အကြောတွေ စတင်တင်းမာ တော့မည့် အခြေအနေ ရောက်လာသည်။ မောဟိုက်ပြီး အသက်ရှူလည်း ကျပ်လာသဖြင့် မျက်နှာကို မော့လိုက်တော့ ရုတ်တရက် မြတ်နိုးမျက်နှာ လှလှကလေးကို မြင်ယောင်လိုက်မိသည်။

မြတ်နိုးကို မြင်ယောင်လိုက်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နှလုံးသွေးတွေအားလုံး ရပ်တန့်သွားသည်ဟု ထင်ရသည်။ အလွန်ကြီးမားသော အမှားကြီးတစ်ခုကို ဆက်လက်လုပ်ဆောင်နေမိပါလား ဟု ချက်ချင်းပင် အသိတရားက ဦးနှောက်ထဲမှာ ဝင်ရောက်လာသည်။ ခုနကဖြစ်ပေါ်နေသော ကာမအာရုံတွေ ဆန္ဒတွေ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်ကြသည်။ လှုပ်ရှားမှုတွေကလည်း ချက်ချင်းပင် တုန့်ကနဲ ရပ်သွားသည်။ ဆက်လက် လှုပ်ရှားချင်စိတ်လည်း လုံးဝမရှိတော့။ မေမိုးကတော့ အောက်မှာနေရင်း ကာမဂုဏ်၏ အမြင့်ဆုံးအရသာကို ရရှိခံစားကာ သားသားကို လက်တွေ့ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ခြေထောက်တွေက သားသားကို ချိတ်ခွလိမ်ထားလိုက်လေသည်။ မေမိုးအင်္ဂါထဲမှလည်း သားသားလိင်တံကို စုပ်ဆွဲယူနေသည်။ သားသားခန္ဓာကိုယ်မှာ မေမိုး၏စုပ်ဆွဲမှုကြောင့် တဆတ်ဆတ်နှင့် ရုန်းချင်သလို ဖြစ်လာသော်လည်း အမှားကို မကျူးလွန် လိုသော စိတ်နှင့်ပင် မိမိလိင်တံကို မေမိုးခန္ဓာကိုယ်မှ ဆွဲထုတ်လိုက်ကာ လူချင်းခွာလိုက်တော့ မေမိုးမှာ နားမလည်နိုင်သော အကြည့်တွေနှင့် သားသားကို ကြည့်နေလေသည်။ ထိုအကြည့်တွေကို ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ “မောင် စားစရာတစ်ခုခု သွားဝယ် လိုက်ဦးမယ်”ဟု မေမိုးကို မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်ကာ အဝတ်အစားတွေကို အမြန်ကောက်ဝတ်သည်။ ပြီးတော့ အခန်းတံခါး ဖွင့်ကာ မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပင် ဆင်းလာခဲ့သည်။

တစ်ကိုယ်လုံး ကာမဆန္ဒကြောင့် တုန်တုန်ရိရိဖြစ်ဆဲပင် ဖြစ်သော်လည်း ချစ်သူအပေါ် ထပ်မံသစ္စာမဖောက်လိုသော စိတ်နှင့်ပင် သွေးသားတောင့်တမှုအား လျစ်လျူရှုခဲ့မိသည်။ ဆင်းလာရင်းနဲ့မှ သက်ပြင်းချမိရင်း ဆန့်တင့်ငံဖြစ်နေမည့် မေမိုးအတွက် ပြန်စဉ်းစားမိကာ မေမိုးကို သနားသွားမိပြန်သည်။ သူ့ခမျာ ချစ်သည့်စိတ်တစ်ခုတည်းနှင့်ပင် သားသားပြုသမျှ လိုက်လျောခဲ့သည်ချည်းသာ။ ကိုယ်တိုင်ကသာ စိတ်က ဖောက်ပြန်လိုက်၊ စိတ်ကောင်းဝင်လိုက်ဖြင့် ဖြူတလှည့် မည်းတလှည့် ဖြစ်နေတော့ မေမိုးကို မရည်ရွယ်ပဲ ထိခိုက်မိသည်ချည်း ဖြစ်နေတော့သည်။ ကိစ္စကလည်း ပြီးပြီဖြစ်သဖြင့် ပြန်စဉ်းစားလည်း အပိုဖြစ်မည့်အတူတူ မေ့လိုက်ကာ ထမင်းဆိုင်မှ ဟင်းလေးငါးမျိုးလောက်ဝယ်၍ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့သည်။

အိမ်ထဲပြန်ဝင်လိုက်တော့ အဝတ်အစားအပြည့်အစုံနှင့် ဆံစကလေးများကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင် နေသော မေမိုးကို တွေ့ရသည်။ မေမိုးက သားသားကို မြင်လျှင်မြင်ချင်းပင် အတင်းပြေးဖက်လိုက်ပြီး . . .

“ မောင် . . . မေမိုးကို စိတ်ဆိုးသွားတာလားဟင်၊ မေမိုး မောင်မကြိုက်တာ ဘာလုပ်လိုက်လို့လဲဟင် ”

တတွတ်တွတ် မေးလိုက်သော မေမိုးအသံလေးတွေ ကြားတော့ သားသားစိတ်ထဲမှာ မေမိုးကို ပို၍ သနားလည်းသနား၊ ကျေးဇူးလည်း တင်မိသည်။ မိမိ၏ ပုံမှန်မဟုတ်သော အပြုအမူအတွက် အပြစ်မမြင်သည့်အပြင် သူ့ဘက်ကလိုက်၍ စဉ်းစားပေးနေသေးသည်။ ဒီတစ်ချက်တည်းနှင့်ပင် သားသားကို မေမိုးဘယ်လောက်အထိ ချစ်သည်ဆိုတာ ပေါ်လွင်လှသည်။

“ မေမိုးနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ မောင့်အမှားပါ၊ မောင့်ဖာသာမောင် စိတ်ထဲမှာ အဆင်မပြေဖြစ်နေတာပါ မေမိုးရယ် . . . ခဏလေးနော်၊ ဟင်းတွေ ထည့်လိုက်ဦးမယ် ဟုတ်လား ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သားသား ဖယ်ထွက်လိုက်ပြီး နောက်ဖေးခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလိုက်သည်။ ဟင်းတွေ ထမင်းတွေ ပြင်ဆင်ရန် လုပ်နေတုန်း မေမိုး ဝင်လာကာ သားသားကို ကူညီ လုပ်ကိုင်ပေးသည်။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား မြန်ရည်ယှက်ရည် စားလိုက်ကြသည်။ ထမင်းစားပြီး ပန်းကန်ဆေးမည်လုပ်တော့ မေမိုးက သားသားကို မလုပ်ခိုင်း၊ သူတစ်ယောက်တည်း ဆေးမည်ဆိုကာ အတင်းဝင်လုပ်သည်။ သားသားမှာ မေမိုးကိုကြည့်ကာ သူ့အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပြန်သည်။ ပန်းကန်တွေ ဆေးပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား အိမ်ရှေ့ဝရန်တာမှာ ထိုင်ပြီး စကားပြောကြသည်။ သားသား စိတ်ထဲမှာလည်း ကြည်ကြည်လင်လင်ဖြစ်နေသဖြင့် နွေးထွေးသော ကြည်နူးဖွယ် အတိတ်ရိပ်သန်းသော နှစ်ကိုယ်တည်း စကားဝိုင်းကလေး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုနေ့ညက မေမိုးတစ်ယောက် ည ၈နာရီခွဲကျော်မှ ပြန်သွားသည်။ ပြန်ခါနီးတွင် ဝမ်းနည်းသွားသဖြင့် မျက်ရည်ကလေး တစ်စက်နှစ်စက် ကျလိုက်သေးသည်။ ပြီးတော့မှ မပြန်ချင်ပြန်ချင်နှင့် ပြန်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

သားသား တစ်ယောက်တည်းကျန်တော့မှ မေမိုးနှင့် မြတ်နိုး သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်အကြောင်း အတွေးနယ်ခဲ့ နေမိသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က အပြင်ပန်းရော၊ စိတ်ထားရော တော်တော်လေးတူသည်။ မြတ်နိုးက မိမိ၏ချစ်သူအဖြစ်

ဦးစွာဝင်ရောက် နေရာယူထား၍သာ၊ အကယ်၍များ မေမိုးနှင့်သာ စတင်သိကျွမ်းခဲ့လျှင် မိမိချစ်သူက မြတ်နိုးမဟုတ်၊ မေမိုးဖြစ်ချင် ဖြစ်နေနိုင်သည်။ နောက်နေ့ မြတ်နိုး ပြန်ရောက်တော့မည်။ မေမိုးနှင့် မြတ်နိုး မျက်နှာချင်းဆိုင် အတူတူ ရှိနေချိန်မျိုးမှာ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ ဆက်ဆံရမည်ဆိုသည်ကို တွေးတောနေမိသည်။

ထိုနေ့ညက တော်တော်ညဉ့်နက်မှ အိပ်ပျော်သွားသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် မေမိုးနှင့် နောက်တစ်ကြိမ် လိင်ဆက်ဆံ ရသည်။ ပြီးလူပြီးခင်ကျမှ ရုတ်တရက် မေမိုးမျက်နှာမှ မြတ်နိုးမျက်နှာအသွင် ပြောင်းသွားကာ ဖောက်ပြန်သူဟု စွပ်စွဲသဖြင့် အရှက်ကြီးရှက်ရပြီး အကြေကွဲကြီး ကြေကွဲရသည်။ ရှင်းပြရင်း ငိုကြွေးရင်းဖြင့် အိပ်ရာမှနိုးလာတော့သည်။

တနင်္လာနေ့ဖြစ်သဖြင့် ကျောင်းတက်ရဦးမည်။ ညကအိပ်ရာဝင်လည်း နောက်ကျ၊ အိပ်ရတာလည်း သိပ်မကောင်းသဖြင့် ကျောင်းပင် မတက်ချင်။ သို့သော် ယနေ့ မြတ်နိုး ပြန်ရောက်လိမ့်မည်။ ကျောင်းလာတက်မှာ သေချာသည်။ မြတ်နိုးနှင့် တွေ့ချင်သဖြင့် ကျောင်းတက်ရမှာကို အနည်းငယ် စိတ်ပါလာသော်လည်း ကျောင်းတွင် မေမိုးကို မြတ်နိုးရှေ့မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာကို ပြန်စဉ်းစားမိတော့ ရင်လေးမိပြန်သည်။ တက်ရကောင်း၊ မတက်ရကောင်း စဉ်းစားရင်းဖြင့်ပင် အလိုလိုနေရင်း ကျောင်းသို့ ထွက်လာခဲ့မိသည်။

တနင်္လာနေ့ဖြစ်သော်လည်း ကျောင်းဝင်းထဲမှာ တက်ကြွစရာမကောင်း၊ မိုးက စိုစိုစိုစို ရွာနေသဖြင့် ကျောင်းမှာ လူနည်းနေသည်။ ကျောင်းမတက်သူက များနေပုံရသည်။ ပထမဆုံးအချိန်ကို အနည်းငယ်နောက်ကျပြီးမှ ရောက်သွားသည်။ အခန်းနောက်တံခါးမှ အထဲဝင်လိုက်တော့ နောက်ဆုံးတန်းမှာ လူတစ်ယောက်မှ မရှိ။ ဒါနှင့်ပဲဝင်ထိုင်လိုက်ကာ စာတွေကို စိတ်မပါတပါနှင့် လိုက်နားထောင်နေမိသည်။

ခဏကြာသွားသည်။ ဘေးနားမှာ လူတစ်ယောက် စွေ့ကနဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ လန်းဆန်း လှပသော မျက်နှာကလေးနှင့် မြတ်နိုးဖြစ်နေသည်။ မြတ်နိုးက သားသားကို ချစ်စရာ သွားတက်ကလေးပေါ်အောင် ပြုံးပြလိုက်ပြီး စာအုပ်တွေ ထုတ်နေသည်။ သားသားကတော့ မြတ်နိုးဝင်လာကတည်းက စာဆီ စိတ်မရောက်တော့ပဲ မြတ်နိုးကိုသာ မမှီတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ မြတ်နိုးကတော့ ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် လှနေသည်ချည်းသာ၊ ဒီတစ်ခါ ပြန်သွားတာ အနည်းငယ် ပိုကြာသည်ဟု ထင်ရသည်။ ခန္ဓာကိုယ်လည်း ယခင်ကထက် ပို၍ပြည့်ဖြိုးလာသည်။

“ဟိတ် . . . စာမကြည့်ဘူးလား” မြတ်နိုးက လေသံကလေးနှင့် သတိပေးတော့မှ စာသင်နေတာကို ပြန်ပြီး သတိရမိသည်။ မြတ်နိုးကို တွေ့နေချိန်တွေမှာ မေမိုးနှင့် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သောအကြောင်းကို ခေါင်းထဲမှာ မပေါ်လို၊ ပေါ်လာလျှင် စိတ်ထဲမှာ မလုံမလဲ ဖြစ်ရသည်။ နေရင်းထိုင်ရင်း မလုံမလဲဖြစ်လာသဖြင့် အခန်းထဲ ဝေ့ကာ မေမိုးကို ရှာကြည့်သည်။ မတွေ့၊ မေမိုး တစ်ယောက် ပထမဆုံးအချိန်ကို မိုးရွာသဖြင့် လာမတက်တာဖြစ်ရမည်။

အချိန်ကုန်တော့ မြတ်နိုးနှင့်အတူ အပြင်ထွက်ကာ ကင်တင်းကို ဝင်လိုက်တော့ စားပွဲတစ်ခုမှာ ထိုင်ကာ ကော်ဖီ သောက်နေသော မေမိုးကို တွေ့ရသည်။ သားသား ခေါင်းနားပန်းကြီး သွားသည်။ မြတ်နိုးကတော့ သူငယ်ချင်းကို တွေ့သည်နှင့် သားသားလက်ကိုဆွဲကာ မေမိုးဆီ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်သွားတော့သည်။ မေမိုးဆီ ရောက်တော့ ခုံတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း နှစ်ယောက်သား ရင်းရင်းနှီးနှီး နှုတ်ဆက်သည်။ ပြီးတော့ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောသည်။ သားသား တစ်ယောက်တော့ ဘေးနားမှာ တုံ့ကြိုဘာဝေ လုပ်နေလေသည်။

“ ဟဲ့ အောင်ကျော်သူ . . . နင်က မြတ်နိုး ပြန်လာတော့ ငါ့ကိုတောင် စကားပြောဖော် မရတော့ဘူးလား ”

“ အဲ . . . ဟို ”

“ မြတ်နိုး မရှိတုန်းကတော့ ငါ့အနားမှာချည်းပဲ၊ ခုမှ လာပြီး မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတယ် ”

မေမိုးက ရွတ်နောက်နောက်ပြောရင်း ရယ်လိုက်တော့ မြတ်နိုးကလည်း သားသားကိုကြည့်ကာ လိုက်ရယ်သည်။ သားသားကတော့ မျက်နှာတွေပူကာ အမူအရာတွေပင် ပျက်ကုန်သည်။ မြတ်နိုးအပေါ် မလုံမလဲဖြစ်သောစိတ်က မိမိကိုယ်ကို ပြန်လည်ခြောက်လှန့်နေခြင်းဖြစ်သည်။ တော်သေးသည်။ မေမိုးက အလိုက်သင့် ဆက်ဆံသဖြင့် အားလုံး အေးအေးဆေးဆေး အဆင်ပြေဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ကံမကောင်းဟုဆိုရမည်။ မေမိုးက မြတ်နိုးဘေးနားမှာ လာထိုင်သဖြင့် ခွကျနေရတော့သည်။ တစ်နေ့လုံး ကျောင်းမြန်မြန်ဆင်းရန်သာ ကျိတ်ဆုတောင်းနေမိသည်။ ဒီကြားထဲ စာသင်နေရင်း တစ်ခါတစ်လေ မေမိုးက သားသားကို မျက်လုံးမှိတ်ပြလိုက်သေးသည်။ သားသား စိတ်ညစ်သဖြင့် သေသာသေလိုက်ချင် တော့သည်။

ညနေ ကျောင်းဆင်းချိန်ရောက်တော့မှ သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။ အိမ်ကို အမြန်ပြန်သည်။ ပြီးတော့ ရေချိုး၊ ထမင်းစားကာ မြတ်နိုးဆီ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ မြတ်နိုးတို့အိမ် ရောက်တော့ မြတ်နိုးက သူ့အိမ်မှာ မရှိတော့။ ဒေါ်လေးကိုသာ တွေ့သည်။ စာကျက်နေကျအခန်းသို့ လိုက်ခဲ့ရန် မှာသွားကြောင်း သိရတော့ အပြေးကလေး တက်သွားလိုက်သည်။ အပေါ်ရောက်တော့ အခန်းတံခါးက စေ့ရုံသာ စေ့ထားကြောင်းတွေ့ရသဖြင့် အထဲဝင်လိုက်တော့

မြတ်နိုးက စကတ်တို့ ကလေးနှင့်၊ စားပွဲခုံကို အဝတ်တစ်ခုနှင့် သုတ်နေလေသည်။ ခန္ဓာကိုယ်ကို အနည်းငယ် ကုန်းထားသဖြင့် စကတ်တို့ကလေးအောက်မှ ဖြူဖွေးနေသော ပေါင်ရင်းကလေးတွေကို တွေ့ရတော့ သားသားစိတ်တွေ ထိန်းမနိုင်ဖြစ်ကာ တံခါးကို ပိတ်လိုက်ပြီး မြတ်နိုးကို နောက်မှ သိုင်းဖက်လိုက်လေသည်။ ညာဘက်လက်က မြတ်နိုး၏ နူးညံ့သော ရင်အစုံပေါ်သို့ အုပ်မိုးကာ ပွတ်သပ်ရင်း ဘယ်လက်ကတော့ မြတ်နိုးငိုက်သားကလေးကို ပွတ်သည်။ နှုတ်ခမ်းတွေက မြတ်နိုး၏ လည်တိုင်ကြော့ကို နမ်းရင်း တင်းမာနေသောလိင်တံဖြင့် မြတ်နိုးတင်ပါးကလေးကို အတင်းဖိကပ်ထားလိုက်သည်။ မြတ်နိုးက မျက်နှာကလေးကို နောက်လှည့်ကြည့်တော့ သားသားနှုတ်ခမ်းတွေက မြတ်နိုးနှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးတွေကို အာသာငမ်းငမ်း နမ်းစုပ်ယူလိုက်ရင်း ဘယ်လက်ကတော့ မြတ်နိုးစကတ်တို့ကလေးကို ပင့်ကာ ပင်တီကလေးပေါ်မှ မြတ်နိုး၏ အင်္ဂါကလေးကို အကွဲကြောင်းကလေးအတိုင်း ဖိပွတ်လိုက်သည်။ မြတ်နိုး တွန့်ကနဲ ကော့တက်သွားကာ လက်တစ်ဘက်က သူ့ရင်သားတွေ ပေါ်မှ သားသား ညာလက်ကလေးကို လာကိုင်လိုက်ပြီး ကျန်လက်တစ်ဘက်ကတော့ နောက်က သားသား၏ တင်ပါးပေါ်သို့ လာရောက်ပွတ်သပ်လေသည်။ မြတ်နိုးအင်္ဂါစပ်ကိုပွတ်သော သားသားလက်က အကွဲကြောင်းကလေးအပေါ် နားကို အသားပေးပြီး ပွတ်ပါများတော့ ပင်တီကလေးမှာ မြတ်နိုးဆီက အရည်ကြည်တွေနှင့် ရွဲရွဲစိုသွားတော့သည်။ မြတ်နိုး မျက်နှာကလေးမှာလည်း တဖြည်းဖြည်း ပန်းနုရောင်သန်းလာကာ ပါးစပ်မှလည်း ဟိုက်သံကလေးတွေ ထွက်လာလေသည်။

သားသား မြတ်နိုးနောက်မှာ ဒူးထောက်ချလိုက်ပြီး မြတ်နိုးပင်တီလေးကို အသာ ဆွဲချွတ်ချလိုက်သည်။ ပင်တီလေး ကျွတ်ကျတော့ မြတ်နိုးခန္ဓာကိုယ်ကို သူ့ဘက်သို့ ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။ သားသားမျက်နှာရှေ့တည့်တည့်သို့ မြတ်နိုး၏ ပွင့်အာ စိုစွတ်နေသော မအင်္ဂါကရောက်လာတော့ သားသားက လျှာဖျားကလေးဖြင့် အကွဲကြောင်းကလေးကို ထိုးလျက်လိုက်သည်။ မြတ်နိုးရင်တွေ တဖျတ်ဖျတ်တုန်သွားကာ နောက်ကစားပွဲကို လက်နောက်ပြန်ပင် ထောက်မိသွားသည်။ ပေါင်ကလေးနှစ်ချောင်း ကလည်း စည်းချက်ချထားသည့်အတိုင်း ကားသွားကာ တင်ပါးက စားပွဲစွန်းမှာ ချိတ်ထိုင်လိုက်မိသည်။

သားသားခေါင်းက မြတ်နိုးစကတ်တို့လေးအောက်မှပင် မြတ်နိုးအင်္ဂါအကွဲလေးအထဲမှာ အစွမ်းရှိသလောက် ထိုးကော်မွေဆွတော့ မြတ်နိုးမှာ အားမလိုအားမရ အကြိမ်ကြိမ် ပါးစပ်မှပင် ထုတ်ဖော်ညည်းညူမိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သားသား ခေါင်းကလေးကို သူ့ဆီ အတင်းဖိကပ်လိုက်တော့ သားသားပင် အသက်ရှူမရဖြစ်သွားရသည်။ အရည်တွေကလည်း တစ်မိမိမိ ထွက်နေသဖြင့် သားသားနှာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်တစ်ဝိုက်မှာ ရွဲရွဲစိုနေတော့သည်။ ဒါတင်မကသေး မြတ်နိုး ပေါင်ခြံတိုက်မှာပင် စီးကျထားသော အရည်တွေက နေရာယူလာကြပြီ။

“ကို . . . ရယ် ၊ အား . . . ကိုရယ်” မြတ်နိုးဆီက အာသာပြင်းပြသော တောင့်တသံတွေက တရစပ် ထွက်လာတော့ သားသားလည်း ပါးစပ်ကိုခွာလိုက်ကာ ပုဆိုးကိုပင် မချွတ်တော့ပဲ အောက်မှအတွင်းခံကို လျှောချလိုက်ကာ တောင့်တင်း နေသော မိမိလိင်တံကို မြတ်နိုးအင်္ဂါအကွဲကြောင်းကလေးအတွင်း ထိုးသွင်းလိုက်တော့သည်။ လိင်တံက အင်္ဂါစပ်အတွင်း တိုးဝင်သွားတော့ မြတ်နိုးတစ်ချက် အသက်ရှူမှားသွားသည်။ လက်နှစ်ဖက်က သားသားလည်ပင်းကို အလိုလိုနေရင်း လာရောက်သိုင်းဖက်မိသွားပြီး ပေါင်တံနှစ်ချောင်းက အစွမ်းကုန် ကားပေးလိုက်မိသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် သားသားက ဆက်တိုက်ရှေ့ဆက်တိုက်ကာ အားရပါးရ ဆောင့်ကာဆောင့်ကာ လှုပ်ရှားတော့သည်။ တစ်ခါတစ်ခါ အဆောင့်မှာ မြတ်နိုးတစ်ယောက် အသက်ရှူရန်ပင် မေ့သွားရသည်။ အခန်းထဲမှာလည်း စားပွဲခုံက တချက်ချင်း နောက်သို့ရွေ့သွားကာ နံရံကိုပင် သွားကပ်၍ တဒုန်းဒုန်းဖြင့် ဆောင့်မိနေသည်။

အသံတွေ တော်တော်ဆူလာတော့ သားသားက မြတ်နိုးခါးကလေးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပင့်ချီကာမရင်း လေထဲမှာပင် ပင့်ကာပင့်ကာ ဆောင့်တော့ မြတ်နိုးလည်း ရမ္မက်တွေက ခေါင်ခိုက်အောင်တက်လာကာ သားသားကို ခြေနှစ်ချောင်းချိတ်ခွကာ လိမ်ထားလိုက်ရင်း တဆတ်ဆတ်ရုန်းကာ ပြီးလေသည်။ ထိုအခါမှ သားသားလည်း စိတ်လျှော့လိုက်ကာ ထိန်းထားသမျှ အိတ်သွန်ဖာမောက် ထုတ်ချလိုက်ကာ နှစ်ယောက်သား ဖက်လျက်သား လဲကျသွားတော့သည်။

အနည်းငယ် အမောဖြေပြီးတော့မှ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ညင်သာစွာ နမ်းလိုက်ရင်း လူချင်းခွဲလိုက်လေသည်။
သားသားက . . . “ မြတ်နိုးကို ကိုယ် လျက်ပေးတော့ ကောင်းလားဟင် ”
မြတ်နိုးတစ်ယောက် ကြားသည်နှင့်ပင် မျက်နှာကလေး ပန်းရောင်သမ်းသွားကာ ရှက်ပြုံးကလေးပြုံးရင်း . . .
“ သွား . . . ဘာတွေ လာမေးနေမှန်းလဲမသိဘူး၊ . . . မသိဘူး မသိဘူး ”
“ ပြောပါကွာ . . . ကောင်းလားလို့ ”
“ ဟာ . . . ကိုကလဲ၊ ရှက်တယ်ကွာ ”
မြတ်နိုး အလွန်ရှက်သဖြင့် သားသားကိုပင် မျက်လုံးချင်းဆိုင် မကြည့်ရဲတော့ . . . ။
“ ကိုကတော့ ကိုယ့်ချစ်သူကောင်းအောင် လုပ်ပေးရတာ၊ ယောက်ျားဘုန်းတွေ ဘာတွေတောင် မသိတော့ဘူး၊ သူကတော့ ရှက်တယ်တဲ့ ”

“ ဟာ ကိုကလဲကွာ၊ မပြောပါနဲ့ဆို . . . ”

“ ဒါဆို ဖြေလေ . . . ”

“ ဟာကွာ . . . ” ပြောရင်း မြတ်နိုးက ချစ်စဖွယ်လေး ခေါင်းကလေးညိတ်ပြလိုက်သည်။

သားသားက ထိုအခါမှ မြတ်နိုးပုခုံးကလေးကို ကိုင်ကာ မြတ်နိုးကို မိမိရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းကာ ဖက်ထားလိုက်လေသည်။

မြတ်နိုးက သားသားရင်ခွင်ထဲမှာ မျက်နှာကလေးအပ်ကာ ညာလက်ညှိုးကလေးက သားသားရင်ဘတ်ပေါ်မှာ ဝိုင်းပတ်ကစားနေလေသည်။

“ မြတ်နိုး . . . ကိုယ့်ကိုရော၊ ကိုယ်မြတ်နိုးကို လုပ်ပေးသလို ပါးစပ်နဲ့ လုပ်ပေးနိုင်ပါ့မလား ”

မြတ်နိုးက ဘာမှ ပြန်မဖြေ . . . ။

“ ဟိတ် . . . ပြောလေ၊ မဖြေရင် စိတ်ကောက်မှာနော် ”

မြတ်နိုးက ဘာမျှမပြောပဲ ခေါင်းကလေး တဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြလိုက်တော့ သားသားရင်ထဲမှာ ပီတိတွေ တလှိုင်ကြီး ဖြစ်ရလေသည်။ ဒီအတိုင်း တော်တော်ကြာကြာလေး နေဖြစ်ကြသည်။

မြတ်နိုးက စာဖတ်ရန် သတိပေးတော့မှ လူချင်းခွာ အဝတ်အစားတွေ ပြန်ဝတ်ကြသည်။ မြတ်နိုးက ပင်တီကလေးကို ကောက်ကိုင်လိုက်ကာ ဝတ်ရန် ကုန်းလိုက်တော့ နောက်မှာထိုင်နေသော သားသားက စကတ်တိုကလေးအောက်မှ နောက်သို့ ပြုထွက်လာသော မြတ်နိုးအင်္ဂါအင်္ဂါကြောင်းကလေးကို တွေ့လိုက်တော့ စိတ်တွေပြန်ထလာကာ နောက်မှနေရင်း မြတ်နိုး ခါးကလေးကို ထိန်းကိုင်လိုက်ကာ လိင်တံကို နောက်တစ်ချိ ထပ်ထည့်လိုက်ပြန်လေသည်။ မြတ်နိုးလည်း တွန့်ကန်ဖြစ်သွားပြီး လှည့်အကြည့် သားသားက နောက်မှဆောင့်လိုက်သဖြင့် ရှေ့သို့ယိုင်သွားပြီး လက်နှစ်ဘက်ကို ကြမ်းပြင်မှာ ထောက်ထားလိုက်ရ လေသည်။ ဒီပုံစံအတိုင်းမှာပင် သားသားလက်တစ်ဖက်က မြတ်နိုးပေါင်ကြားထဲ လျှိုဝင်ကာ ကားစေလိုက်ပြီး ပင့်ကာပင့်ကာ ဆက်တိုက် ဆောင့်တော့သည်။ မြတ်နိုးမှာ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက် ခေါင်းငုံ့ထားလိုက် ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိဖြစ်ကာ ခါးကိုကိုင်ထားသော သားသားလက်တွေကို လာဖက်လိုက်၊ သားသားခါးကို လာကိုင်လိုက်ဖြစ်နေပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပင် သတိမရတော့ပဲ ပါးစပ်မှသိသိသာသာကြီး ထုတ်ဖော်ညည်းညူနေမိတော့သည်။

“ အို . . . အ . . . အ . . . ကို . . . အို . . . အ . . . ဟာ . . . ” အသံတွေက အချက်တိုင်းမှာ ပီပီသသကြီး ထွက်ပေါ်နေလေသည်။ သားသားလည်း ပထမတစ်ချိကထက် ပိုပြင်းပြင်းထန်ထန် လှုပ်ရှားကာ အချိန်ကလည်း ပိုကြာအောင် ကြိုးစားသည်။ မြတ်နိုးအဖို့မှာတော့ ပြောစရာမရှိတော့။ အခါတိုင်းက အရင်အခါတွေထက် ပိုခံစားရသည်ချည်းဖြစ်သဖြင့် ဘာကိုမျှပင် ဂရုမစိုက်နိုင်အောင် အာသာပြင်းစွာ တောင့်တခံစားမိတော့သည်။ တော်တော်ကြာတော့မှ နှစ်ယောက်သား ချွေးတွေပြန် အကြောတွေ ရုန်းကန်ထွက်ကာ ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာပင် သူတို့နှစ်ယောက်ဆီမှ စီးကျလာသော ချွေးနှင့် အရည်တွေက တစ်ကွက်တစ်ကွက်စီ ဖြစ်နေလေသည်။ ကိစ္စပြီးတော့ အတော်လည်း ပင်ပန်းသွားပြီ ဖြစ်သဖြင့် စာကျက်၍လည်း မရတော့ပေ။ နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မလွတ်တမ်းဖက်ထားကာ အနမ်းတွေခြွေရင်း ညတစ်ည အချိန်ကုန်သွားတော့သည်။ အိမ်ရောက်တော့ သားသားတစ်ယောက် ခြေကုန်လက်ပန်း ကျသွားကာ ဘာမျှမလုပ်နိုင်တော့ပဲ အိပ်ရာပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ်လဲကျ အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

နံနက် နေတော်တော်မြင့်မှ နိုးသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး အားမရှိသလိုဖြစ်ကာ နိုးနေသည်။ တစ်ညလုံးလည်း အိပ်ရတာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် မရှိလှ။ နာရီကြည့်လိုက်တော့ ၉ နာရီ ကျော်နေပြီ။ ကျောင်းမှာ အချိန် ၁ ချိန်ပင် ကုန်သွားပြီ။ ကမန်းကတန်းပင်ထကာ ကျောင်းသွားရန် ပြင်ဆင်ရသည်။ ကျောင်းရောက်တော့ ၁၀ နာရီပင်ထိုးတော့မည်။ အတန်းထဲ ဝင်လိုက်တော့ အတန်းတက်သူလည်း များများစားစား မရှိလှ။ မြတ်နိုးကို ရှာကြည့်တော့မတွေ့။ ကျောင်းလာမတက်ပုံ ထောက်လျှင် မြတ်နိုးတစ်ယောက် နေမကောင်း ဖြစ်နေသည်လားမသိ။ မြတ်နိုးအတွက် စိတ်ပူသွားမိသည်။ ကျောင်းတက်ရမှာလည်း စိတ်မပါသဖြင့် မြတ်နိုးအိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ မြတ်နိုးတို့အိမ် ရောက်တော့ အိမ်ပေါ်မှာ မြတ်နိုးတစ်ယောက်တည်း ရှိနေသည်။ မြတ်နိုး သားသားကို တံခါးလာဖွင့်ပေးပြီးပြီးချင်း အခန်းထဲက ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ခွေခွေလေး ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဒါကိုမြင်တော့ သားသား စိုးရိမ်သွားသည်။

“ မြတ်နိုး နေမကောင်းဘူးလား၊ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ကိုယ် စိတ်ပူလို့လိုက်လာတာ ”

“ ကျွတ်ကျွတ် . . . ဗိုက်ထဲက အောင့်လို့ ”

“ အစာအိမ်လား၊ လေအောင့်တာလားဟင် ”

“ မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုဟာ လာနေတယ်လေ၊ အဲဒီအချိန်ဆို မြတ်နိုး အောင့်တတ်တယ် . . . ကျွတ် ကျွတ် ”

“ ဆေးမသောက်ဘူးလား ”

“ ဆေးကို ဒေါ်လေး သွားဝယ်နေတယ်၊ ခုနကမှ သွားတာ ”

“ ဪ . . . ”

“ တော်တော်နာနေလား မြတ်နိုးရယ် . . . ”

“ ရပါတယ် ကို၊ ကို ကျောင်းမတက်ဘူးလား ”

“ မတက်ချင်လို့ ”

“ တက်ပါ ကိုရယ်၊ လိမ္မာပါတယ် နော် . . . ”

“ မြတ်နိုးနားမှာပဲ နေချင်တယ် ”

“ မဟုတ်ဘူးလေကို၊ ကိုက အရင်က ကျောင်းအမြဲ မှန်တယ်၊ မြတ်နိုးနဲ့တွဲတော့မှ ကျောင်းပျက်နေရင် ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ အားလုံးက မြတ်နိုးကြောင့် ကို ပျက်စီးတယ် ထင်မှာပေါ့ . . . ကျွတ် . . . ကျွတ် ”

“ ”

“ သွားပါ ကိုရယ် . . . နော် . . . မြတ်နိုးက ဒါဖြစ်နေကျ . . . ကိစ္စမရှိဘူး . . . တော်ကြာ ဒေါ်လေး ပြန်လာလို့ ရိပ်မိသွားအုံးမယ် ”

သားသား သက်ပြင်းကို မသိမသာလေး ချလိုက်ကာ . . .

“ ကဲ . . . ကဲ . . . ဒါဆိုလည်း ကိုယ် ကျောင်းပြန်သွားလိုက်မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား ”

“ အင်း . . . ”

ဒီလိုနှင့်ပဲ ကျောင်းသို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့မိသည်။ ကျောင်းနားရောက်တော့ ခေါင်းထဲက မူးသလိုလို၊ နောက်ကျိကျိ ဖြစ်လာသဖြင့် ကျောင်းလည်း မတက်ချင်သောကြောင့် အိမ်ကိုသာ ပြန်လာခဲ့တော့သည်။ အိမ်ရောက်တော့ ရှိသော လိမ္မော်ရည်ကို သောက်ကာ အိပ်ရာထဲမှာ ဝင်ခွေနေလိုက်သည်။ ခဏကြာတော့ ရုတ်တရက် အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

ဘယ်လောက်ကြာကြာ အိပ်ပျော်နေသည်မသိ၊ စိုစွတ်သော နှုတ်ခမ်းတစ်စုံက သားသားနှုတ်ခမ်းကို လာစုပ်နမ်းတော့မှ လန့်ကာနိုးလာသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ ဆံစကလေးကို သပ်တင်ရင်း ပြုံးပြနေသော မေမိုး . . . ။

“ ဟင် . . . မေမိုး . . . ဘယ်က ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ ”

“ မောင့်ကို ဒီနေ့ကျောင်းမှာမတွေ့လို့ စိတ်ပူပြီးအိမ်ကိုလိုက်လာတာ ”

“ ဘယ်လိုလုပ် အထဲဝင်လာတာလဲ ”

“ အခန်းတံခါးက လော့ခ် မချထားဘူးလေ၊ မောင်ကလဲ ပေါ့လိုက်တာ၊ အိပ်တာတောင် တံခါးလော့ခ် ချထားဘူး၊ သူ့ခိုးသာခိုးရင် လူပါပါသွားပြီ ”

“ အား . . . တော်တော် သတိလွတ်သွားတာပဲ၊ ခေါင်းနောက်နေတာနဲ့ ဝင်လှဲရင်း အိပ်ပျော်သွားတာကိုး၊ ဒါနဲ့ မေမိုး ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲ ”

“ ကြာပြီ . . . နာရီဝက်လောက်ရှိပြီ၊ မောင့်အတွက် ကြေးအိုးလည်း ဝယ်လာတယ်၊ ဟိုမှာ ထည့်ထားတယ် ”

“ နာရီဝက်ဆို တော်တော်ကြာပြီပဲ၊ မောင့်ကို ဘာဖြစ်လို့ မနိုးတာလဲ ”

“ အိပ်နေတာ မနိုးရက်လို့ ခုတောင် ခိုးနမ်းရင်း မောင်နိုးလာတာ ” ပြောရင်း မေမိုးက ရုတ်စနိုးကလေး ပြုံးလိုက်သည်။ သားသားစိတ်ထဲမှာ မေမိုးကိုကြည့်ပြီး စိတ်ထဲက ကြည်နူးသွားသည်။

“ လာ ” မေမိုးက သားသားလက်ကိုဆွဲကာ ကြေးအိုးပန်းကန်တင်ထားသော စားပွဲဆီသို့ ခေါ်သွားပြီး ထိုင်ခိုင်း လိုက်သည်။

“ မြို့ထဲသွားပြီး ဝယ်လာတာ မောင်ရဲ့၊ ကောင်းတယ် ”

“ ”

သားသား မေမိုးကို စိတ်ထဲကကြိတ်ပြီး ကျေနပ်နေမိသည်။ သူ့အပေါ် မကြင်မနာ လုပ်ခဲ့သည်များကို ချက်ချင်း ပြန်စဉ်းစားမိကာ နောင်တရသွားသည်။ ထိုစဉ် မေမိုးက သားသားကို နောက်ဖက်က အုပ်မိုးပြီး သားသားလည်ပင်းကို သူ့လက်ကလေးတွေနှင့် ဖက်ထားလိုက်လေသည်။ သားသားက လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မေမိုး နှုတ်ခမ်းကလေးက သားသား ပါးကို လာရောက်နမ်းမိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ မိမိအပေါ် အကြင်နာပိုလွန်းလှသော မေမိုးကို သားသားစိတ်ထဲမှာ ရုတ်တရက်ကြီး အရမ်း မြတ်နိုးမိသွားလေသည်။ ခုံပေါ်မှာ တည့်တည့်ထိုင်ရာမှ ဘေးစောင်းလှည့်လိုက်ကာ မေမိုး လက်ကလေးတွေကို ကိုင်ကာ ဖြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မေမိုးခန္ဓာကိုယ်ကလေးကို လှည့်ကာ အနည်းငယ်ဆွဲချလိုက်တော့ မေမိုးက အလိုက်သင့်ပင် သားသားပေါင်ပေါ် တစောင်းလေး ထိုင်ချလိုက်လေသည်။ သားသားက မေမိုး၏ ရင်သား မွှေးမွှေးလေးတွေပေါ်မှာ မိမိမျက်နှာအပ်လိုက်ကာ မှီထားလိုက်တော့ မေမိုးလက်ကလေးက သားသား ဆံစကလေးတွေကို အသာအယာ ပွတ်သပ်ပေးနေလေသည်။

မေမိုးရင်ခွင်မှာ အလွန်မွှေးကြိုင်လှကာ ရင်သားကလေးတွေကို မှီထားရသည်မှာအရသာရှိလှသည်။ မေမိုး၏ ရင်ခုန်သံ ခပ်တိုးတိုးကို နားထဲမှာ အတိုင်းသားကြားနေရသည်။

“ မောင်ရယ် . . . မောင့်ကိုလေ မေမိုးသိပ် . . . ချစ်တာပဲ ”

မေမိုးက အသံတိုးတိုးကလေးဖြင့် သားသားကို ပြောလိုက်တော့ သားသား ဘာမှပြန်မပြောပဲ မေမိုး ရင်သားကလေး တွေကို မွှေးမွှေးပေးလိုက်သည်။ မေမိုးကလည်း သားသားငယ်ထိပ်မှ ဆံစကလေးတွေကို နှုတ်ခမ်းနှုတ်ခမ်းလေးတွေနှင့် လာရောက် နမ်းရှုတ်လေသည်။ သားသား ရှေ့ဆက်တိုးလိုက်သည်။ မေမိုးအင်္ကျီ ကျောဘက်မှ ဇစ်ကလေးကို ဆွဲချလိုက်ပြီး အင်္ကျီကို လှန်လိုက်တော့ ဘရာပန်းရောင်ပါးကလေးအောက်မှ ပန်းနုရောင်ရဲ့ရဲ့ နို့သီးကလေးနှစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရလျှင် ချက်ချင်းပင် ဘရာထဲမှ ဆွဲထုတ်ကာ အတင်းစုပ်ပစ်လိုက်လေသည်။ မေမိုးပါးစပ်မှ “အ”ကနဲ အသံကလေး ထွက်လာကာ သက်ပြင်းတွေ တစ်ခါပြီးတစ်ခါ ချလိုက်ရသည်။ သက်ပြင်းချရင်းမှပင် နောက်မှ ဘရာစီယာချိတ်ကို သားသား လွတ်လွတ်လပ်လပ် စုပ်ယူနိုင်ရန် ဖြုတ်ပေးလိုက်လေသည်။ သားသားက နို့သီးခေါင်းကလေးတွေကို စုပ်လည်းစုပ်သည်။ ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေး ကိုက်သည့်အခါ ကိုက်သည်။ မေမိုးမှာ သားသားလုပ်သမျှကို တိုးတိုးလေး ညည်းညူရင်း ကြက်သီးတွေ တဖြန်းဖြန်းထကာ ခံစားနေရလေသည်။ သားသားကလည်း ကြမ်းသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ နို့အုံတစ်ခုလုံးကို ငုံ့စုပ်ကာ သွားဖြင့်ခြစ်သည့်အခါ ခြစ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် မေမိုးမှာ နှုတ်ခမ်းကလေးကိုက်ကာ တကျွတ်ကျွတ်ဖြင့် ရင်ကလေးကော့ကော့ပေးပြီး ညည်းရှာသည်။ သားသား တစ်ဆင့်တက်ကာ မေမိုးကို မတ်တတ်ရပ်ခိုင်းလိုက်ပြီး ထမိကိုဆွဲချွတ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် မေမိုးရင်နှစ်မြွှာကြားမှ ဗိုက်သားတစ်လျှောက် ချက်အောက်အထိ သူ့သွားများဖြင့်ခြစ်ပြီး ဆွဲချလိုက်သည်။ မေမိုးမှာ နှစ်ချက်သုံးချက် ဆက်တိုက် ရှိုက်လိုက်ရသည်။ မေမိုးဆီးစပ်နား သားသား သွားတွေကရောက်တော့ ပင်တီပန်းနုရောင်လေးကို အောက်နား နည်းနည်းကလေး ဆွဲလိုက်ကာ မေမိုး၏ မည်းနက်နေသော ဆီးခုံးမွှေးလေးတွေကို သွားဖြင့်ကိုက်ကာ ဆွဲလိုက်သည်။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင် ညာဘက် လက်ခလယ်က မေမိုးအင်္ကျီစပ်အကွဲကြောင်းအတွင်း ဆိုင်းမဆင့်ပုံမဆင့် တိုးဝင်ကာ ခပ်ကြမ်းကြမ်းကလေး ရမ်းပစ်လိုက်သည်။ မေမိုး ရုတ်တရက်ကြီး ကုန်းရမလို ကော့မရမလိုဖြစ်ကာ ပါးစပ်မှပင် “အား ကျွတ် ကျွတ်” အသံထွက်သွားသည်။ ပေါင်တွေက အလိုလိုနေရင်း ကားထွက်သွားကာ ဒူးတွေပင် မခိုင်ချင်တော့။ ထို့နောက် သားသားသွားတွေက မေမိုး၏ အကွဲကြောင်းကလေး ထိပ်နားမှ မလိင်စေ့ကလေးကို ရွရွလေး ခြစ်ပေးလိုက်ရင်း လျှာကလေးဖြင့် လျက်ပေးလိုက်တော့ . . .

“ အို. . . မောင်. . . အိုး . . . အိုး . . . ”

မေမိုးပါးစပ်မှ အသံတွေစုံအောင် ထွက်လာလေသည်။

“ အို. . . မောင်. . . ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ၊ မေမိုး . . . မေမိုး . . . ငရဲကြီးပျံမယ်ကွယ် . . . ကျွတ် . . . ကျွတ် ဟင်း ဟင်း ”

မေမိုးထံမှ သားသားကို အားလည်းနာ၊ အာသာလည်း ပြင်းပြနေသော အသံတွေ တလှေကြီး ထွက်လာလေသည်။ သားသားက လုံးဝမခွာပဲ ပါးစပ်က အကွဲကြောင်းထိပ်ကို တာဝန်ယူကာ အောက်ဘက်ခြမ်းကို လက်ခလယ်က ဆက်တိုက် ကစားပေးနေရာ မကြာမီမှာပင် မေမိုးထံမှ ညည်းသံခပ်ကျယ်ကျယ်ကလေး ထွက်လာကာ အရည်တွေ တရဟော စီးကျလာ လေသည်။ မေမိုးလက်နှစ်ဖက်ကတော့ သားသားခေါင်းကို ကိုင်ကာ သူ့အင်္ကျီစပ်နှင့် သားသားမျက်နှာကို အတင်း ဖိကပ်ထားကာ လူကလည်း ကော့တက်သွားသည်။ ပေါင်တွင်းသားတွေ တင်ပါးတွေပင် တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ မောဟိုက်၍ အသက်ကို မနည်းပင်အောင် ရှူနေရလေသည်။ ခဏနေတော့မှ လက်တွေက ပြေလျော့လာကာ သားသားခေါင်းကလေးကို လွှတ်ပေးလိုက်လေသည်။ ထိုအခါမှ သားသားက အားလျော့နေသောမေမိုးကို အသာချီကာ ခုတင်ပေါ် တင်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ပုဆိုးကို ချွတ်ချလိုက်ကာ မတ်ထောင်နေပြီဖြစ်သော လိင်တံကို ရွဲရွဲစိုနေသော မေမိုး အင်္ကျီစပ်ဝသို့တော့ကာ ဆောင့်ချလိုက်သည်။ မေမိုးရင်ထဲမှာ သိမ့်ကနဲ ထပ်ဖြစ်သွားရသည်။ မေမိုးခြေထောက်နှစ်ချောင်းက ကားကား မိုးပေါ်ထောင်နေပြီး သားသားကတော့ ပွင့်အာသွားသော မေမိုး မအင်္ကျီကို အင်တိုက်အားတိုက် ဆောင့်ကာဆောင့်ကာ ထိုးတော့သည်။ မေမိုး ယခင်အကြိမ်တွေထက် ပြင်းထန်စွာအဆောင့်ခံရတော့ အသက်ရှူမဝဖြစ်ကာ အလွန်အမင်းပင် မောဟိုက်လာသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး တဖျင်းဖျင်းနှင့် အရသာတက်နေတာသာ သိတော့သည်။ မိမိဖာသာ လှုပ်ရှားနိုင်ရန်ပင် အားမရှိတော့။ အင်္ကျီစပ်ထဲမှာတော့ နာသလိုလိုရှိသော်လည်း ထိုနာကျင်သည်ထက် ကောင်းသောအရသာက အားလုံးကို မေ့လျော့သွားစေသည်။ သားသား လှုပ်ရှားချက်တွေက နှေးလိုက်မြန်လိုက်နှင့် ရှိရာမှ နောက်ဆုံး တရစပ် အတင်းမြန်လာကာ ပါးစပ်မှပင် အံကြိတ်သံ ညှစ်သံတွေ ထွက်လာသည်။ မေမိုးလည်း ဝင်သွားတိုင်းဝင်သွားတိုင်း တအင့်အင့် အသံထွက်ရာမှ ပိုပိုကျယ်လာကာ မအော်ရုံတမယ်သာ ရှိတော့သည်။ သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ နှစ်ယောက်သာ အကြောတွေ တဆတ်ဆတ်ဆွဲကာ အတင်းဖက်ထားရင်းမှ ငြိမ်ကျသွားတော့သည်။

ဒီအတိုင်းနေရင်း အိပ်ပျော်သွားပြန်သည်မှာ ဘယ်လောက်ပင် ကြာသွားသည်မသိတော့။ ပြန်နိုးလာတော့ မေမိုးတစ်ယောက် မရှိတော့ပေ။ စားပွဲခုံပေါ်မှာတော့ ကြေးအိုးခွက်ကလေးက အပေါ်က အုပ်ဆောင်းကလေးနှင့် ဖြစ်နေသည်။ အုပ်ဆောင်းအောက်မှာ စာရွက်တိုကလေး ညှပ်ထားသည်။ “ မောင် . . . မေမိုး မောင်ကို မနိုးရက်တာနဲ့ မနိုးပဲ ပြန်သွားပြီ၊ အိမ်ရှေ့သံတံခါး သော့ခတ်ထားတယ်”။ စာရွက်ကလေးမှာ မေမိုး လက်ရေးဝိုင်းဝိုင်းကလေးဖြင့် ရေးထားတာကို တွေ့ရတော့ တစ်ချက် ပြုံးလိုက်မိသည်။ စေ့စပ်သော၊ အကြင်နာပိုသော မေမိုးပေ . . . ။

အချိန်က ညနေ ၆ နာရီပင် ကျော်နေပြီ။ မြတ်နိုးနှင့်စာကျက်ရန်ရှိတာကို သတိရကာ အမြန်ပြင်ဆင်ရသည်။ အေးနေပြီဖြစ်သော ကြေးအိုးကို အလျင်အမြန်သောက်ပြီး ဒရောသောပါး ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

မြတ်နိုးတို့အိမ် ရောက်တော့ ၇ နာရီပင် ထိုးတော့မည်။ စာကျက်နောက်ကျသဖြင့် မြတ်နိုး စိတ်ကောက်နေမှာကို စိုးရိမ်မိသဖြင့် အလောတကြီး ခေါင်းလောင်းခေါက်လိုက်တော့ ဒေါ်လေးကို တွေ့သည်။ မြတ်နိုးကိုမေးတော့ အိမ်ပေါ်မှာပင် ရှိကြောင်းပြောသည်။ အနည်းငယ်စိတ်အေးသွားပြီး အပေါ်ထပ် တက်သွားလိုက်သည်။ အခန်းထဲရောက်တော့ ခုံပေါ်မှာ ဖျော့တော့စွာ ထိုင်နေသော မြတ်နိုးကို တွေ့ရသည်။ နေ့လည်က ဖြစ်နေသော ဗိုက်နာသည့် ဒုက္ခက သက်သာဟန်မပြု။ မြတ်နိုးက အားနာသဖြင့် သားသားနှင့် စာအတူကျက်ရန် ထလိုက်သေးသည်။ သို့သော် သူ့ပုံစံက မဟန်သဖြင့် သားသားကပင် တားရသည်။

ဒီလိုနှင့် ထိုနေ့က သားသား မြတ်နိုးတို့အိမ်ခန်းထဲမှာပင် မြတ်နိုးဘေးနားထိုင်ကာ စာတွေဖတ်ပြရသည်။ မြတ်နိုးကတော့ စာကို ဂရုစိုက်နိုင်မစိုက်နိုင် မသိ၊ သားသားကတော့ စာကိုသာ ဖတ်နေရသည်။ ခေါင်းထဲဘာမျှ မဝင်၊ စာကို အာရုံစိုက်မရ ဖြစ်နေသည်။ ကာမကိစ္စတွေ အလွန်အကျွံ ဖြစ်သွား၍လား မသိ၊ အာရုံစူးစိုက်မရ ဖြစ်သွားသည်။ ဒါနှင့်ပဲ ထိုနေ့က စိတ်မပါဘဲ မြတ်နိုးဘေးမှာ ထိုင်ရင်း စာတွေ ည ၁၀ နာရီထိုးသည့်အထိ အားတင်းကာ ဖတ်ရသည်။ ခေါင်းတွေလည်း နောက်ကျနေပြီး နောက်ဆုံး အိမ်ရောက်တော့မှ သက်ပြင်းချကာ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် အနားယူ အိပ်စက်နိုင်တော့သည်။

ဆေးကျောင်းသားများ ဒုက္ခများသော ဒုတိယနှစ်မှာ အနှိပ်စက်ဆုံးက ခဏခဏလာနေသော စာမေးပွဲတွေ၊ ဒါတင်မကသေး စာမေးပွဲအောင်စာရင်းတွေကလည်း လူတွေကို ဒုက္ခပေးသည်။ စာမေးပွဲသုံးခုလောက် ဖြေပြီးမှ ပထမဆုံး စာမေးပွဲရမှတ်စာရင်းက ထွက်လာသည်။ ထို့ကြောင့် စာမေးပွဲတွင် ကောင်းကောင်းဖြေမရသဖြင့် စာမေးပွဲဖြေသောနေ့တွင် တစ်ခါ စိတ်ဆင်းရဲရသည်။ ဒါတင်မပြီးသေး မေ့လောက်ပျောက်လောက် ဖြစ်တော့မှ အမှတ်စာရင်းက ထွက်လာပြန်တော့ အမှတ်နည်းသဖြင့် နောက်တစ်ခါ စိတ်ညစ်ရပြန်သည်။ ဖိုင်နယ်နီးတော့ ရခဲ့သမျှ အမှတ်တွေကို ပြန်ပေါင်းကာ ပျမ်းမျှအမှတ်ကို မိမိဖာသာ ပြန်တွက်ကြည့်ကာ နည်းနေလျှင် စိတ်ဆင်းရဲရပြန်သည်။ ခုလည်း ဒုတိယစာမေးပွဲရမှတ်စာရင်း ထွက်လာခြင်းနှင့် အတူ နောက် ၁၀ ရက်ကြာလျှင် ထပ်ရောက်လာမည့် စာမေးပွဲအတွက် ရတက်မအေး ဖြစ်ရပြန်သည်။ ဒုတိယစာမေးပွဲမှာလည်း သားသားက အမှတ်ကောင်းသည်။ သို့သော် မြတ်နိုးကတော့ မအောင်၊ ၂ မှတ်နှင့် ကပ်ရုံးသည်။ မြတ်နိုးနှင့် ကပ်လျက် မေမိုးကို ကြည့်ပြန်တော့ သူလည်း ကျသည်။ မြတ်နိုးလိုပင်၊ ၂ မှတ်နှင့် ကပ်ရုံးသည်။

ထိုနေ့က မြတ်နိုးတစ်နေ့လုံး မျက်နှာမကြည်လင်၊ မေမိုးလည်း သုန်သုန်မှုန်မှုန်၊ သားသားတစ်ယောက်ကတော့ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို နှစ်သိမ့်ပေးချင်သည်။ ဒါပေမယ့် မြတ်နိုးကိုသာ နှစ်သိမ့်ပေးနိုင်သည်။ မေမိုးကိုတော့ လျစ်လျူရှု ထားလိုက်ရသည်။ မေမိုးကိုတော့ အားလည်းနာသည်။ သနားလည်း သနားသည်။ လာမည့်အပတ်ထဲတွင် စစ်မည့် စာမေးပွဲအတွက် စာကို အပတ်တကုတ် ကြိုးစားရသည်။ မြတ်နိုးနှင့် ညနေတိုင်း စာအတူကျက်သည်။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့ ဆိုလျှင် တစ်နေ့လုံး စာကျက်ကြသည်။ တောင်တောင်အီအီ စဉ်းစားရန် အချိန်မရ၊ စာကျက်ရာမှာ စိတ်မပါသောအချိန်တွေ ရှိခဲ့သဖြင့် ထိုအချိန်တွေကို ပြန်ထေမိစေရန် ယခင်ကထက် ပိုကြိုးစားရသည်။

ထိုစာကျက်သော အချိန်အတောအတွင်း နယ်မှာလည်း အပြောင်းအလဲတွေဖြစ်လာသည်။ သတင်းကောင်းက မြတ်နိုး ဖေဖေအမှုကို အကန့်အသတ်မရှိ ရွှေ့ဆိုင်းထားလိုက်သည် ဆိုသောသတင်းဖြစ်သည်။ မကောင်းသောသတင်းက လေဖြတ် ပြီးသောအချိန် တစ်လကျော်လာသည်အထိ မြတ်နိုးဖေဖေအခြေအနေက တိုးတက်မှုလုံးဝမရှိသော သတင်းဖြစ်သည်။ လေဖြတ်သော လူနာမှန်သမျှ ဖြစ်ဖြစ်ချင်းမှာသတိလစ်၊ ခြေလက်တွေလှုပ်မရ၊ မျက်နှာ တစ်ခြမ်းရွဲ့၊ တစ်ချို့ဆိုလျှင် အစာ မမျိုနိုင်။

သို့သော် သင့်တော်သောကုသမှု၊ ဆေးသွင်းမှုများ အချိန်မီလိုအပ်သလို ပြုလုပ်လိုက်လျှင် လုံးလုံးပြန်ကောင်း သွားသူတွေ ရှိသလို၊ အားလုံး ပြန်မကောင်းလျှင်ပင် အနည်းနှင့် အများတော့ အခြေအနေက တိုးတက်မှု ပြုကြသည်သာ။ ယခု မြတ်နိုးဖေဖေကတော့ သတိရကာ မျက်လုံးပွင့်ပြီး တောင်တောင်အီအီ လျှောက်ကြည့်သည့် အဆင့်ကနေ မတိုးတက်။ ဤအတိုင်းသာဆိုလျှင် ပြန်ကောင်းရန် အခြေအနေက အတော်နည်းသွားသည်။ အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ အသက်ကလည်း

ကြီးသဖြင့် လုံးပါးပါးသွားမည်ကို စိုးရိမ်ရသည်။ နောက်ဆက်တွဲ အကြောင်းအရာတွေကို မြတ်နိုးကို အိမ်က မပြောပြသဖြင့် မသိသော်လည်း သားသားကတော့ အခြေအနေကို ကောင်းကောင်း ရိပ်မိထားသည်။

အသိထဲမှာ ဒီလိုပုံစံမျိုးနှင့် လုံးပါးပါးသွားသူတွေ ရှိခဲ့သည်။ ထိုသူတွေက လုံးပါးပါးသွားသည် ဆိုသော်လည်း မြတ်နိုးဖေဖေထက်တော့ သာသည်။ အခြေအနေတိုးတက်မှုက ရှိထားသော်လည်း အိပ်ရာထဲလဲသော အချိန်များသဖြင့် လုံးပါးပါးခြင်းဖြစ်သည်။ မြတ်နိုးဖေဖေ အခြေအနေကတော့ မကောင်း။ အိမ်မှာလုပ်ငန်းတွေကို မြတ်နိုး မေမေနှင့် သူ့အဒေါ် မိန်းမသားနှစ်ယောက်တည်း မနိုင်မနင်း လုပ်ကိုင်ရသည်။ လူနာပြုစုဖို့ကလည်းရှိသဖြင့် အလုပ်က တော်တော်ကိုများသည်။ မြတ်နိုးက ကျောင်းမတက်ပဲ အိမ်မှာ ပြန်ကူသော်လည်း သိပ်အလုပ်ဖြစ်ပုံမရ၊ လူနာစောင့် အိမ်စောင့် အဆင့်လောက်ပဲ ရှိသည်။ ကျောင်းတက် ပျက်လွန်းလျှင် ကျောင်းစာ ဘက်မှာလည်း ထိခိုက်လာနိုင်သဖြင့် တော်တော်လေး အခက်အခဲတွေ့ရသည်။ ယခုလည်း စာမေးပွဲဖြေပြီးလျှင် အိမ်ပြန်ရန် စီစဉ်ထားသည်။ စာမေးပွဲက သောကြာနေ့ဖြစ်သဖြင့် ပြီးတာနှင့် ပြန်လိုက်လျှင် စနေ၊ တနင်္ဂနွေခံသောကြောင့် ကျောင်းအတွက် သိပ်မပျက်ဟု ပြောလို့ရသည်။

စာမေးပွဲတွင် သားသားတစ်ယောက် တော်တော်လေး ကြိုးစားလိုက်ရသည်။ စာကို စိတ်ပါလက်ပါ မှန်မှန် မဖတ်နိုင်ခဲ့ သဖြင့် ဒီတစ်ခေါက်စာမေးပွဲမှာ ယခင်အခေါက်တွေကထက် နှစ်ဆလောက် ပင်ပန်းသွားသည်။ စာမေးပွဲဖြေပြီးနောက် မြတ်နိုးနှင့်အတူ ဘုရားသွားသည်။ ပြီးတော့ ဘုရားမှာပင် လမ်းခွဲလိုက်ကြပြီး မြတ်နိုးက အိမ်ပြန်သည်။ သားသားက ကျောင်းသို့ ပြန်သွားသည်။ အိမ်ပြန်လျှင်လည်း တစ်ယောက်တည်း ငူတူတူဖြစ်နေမည့်အတူ ကျောင်းသွားလိုက်ခြင်းက မိမိအတွက် ပိုအကျိုးရှိမည်ဟု ထင်သောကြောင့် ကျောင်းသို့ပြန်လာခဲ့သည်။

ကျောင်းရောက်တော့ နေ့လည် ထမင်းစားချိန်ပြီးနောက် ညနေဘက် စာသင်ချိန်ရောက်နေပြီ။ အတန်းထဲမှာ လူသိပ်များပုံမရ၊ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကင်တင်းတွင် လူတော်တော်များများကို တွေ့နေရသေးသည်။ တစ်ချို့တွေ ကျတော့လည်း စာမေးပွဲဖြေပြီးသည်နှင့် ကျောင်းသို့ ပြန်မလာတော့ပေ။ ဒါနှင့်ပဲ လူနည်းကာ တိတ်ဆိတ်နေသော စာသင်ခန်းထဲသို့ နောက်ပေါက်မှ ဝင်လာခဲ့သည်။ စာတွေကို အစကတော့ စိတ်ပါလက်ပါနှင့် လိုက်လံ နားထောင် နေသေးသည်။ သို့သော် အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ စာသင်ချိန်ကလည်း နှစ်ချိန်ဆက်တိုက်ဖြစ်သဖြင့် ငိုက်လာသည်။ ဆရာအသံကို ကြားတစ်ချက်၊ မကြားတစ်ချက်နှင့် ခဏနေတော့ ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်တော့ပဲ ထိုင်လျက် အိပ်ပျော်သွားသည်။

အချိန် ၁၀ မိနစ်လောက်သာ ကြာလိုက်သည်။ ဘေးမှ တစ်စုံတစ်ယောက်က လက်မောင်းကိုလှုပ်ကာ နှိုးလိုက်သဖြင့် ကြည့်လိုက်တော့ မေမိုး။ တစ်ပတ်လုံးလုံး ဖာသိဖာသာနေနေသော မေမိုး။ မေမိုးကို မြင်တော့ စိတ်ထဲမှာ ပျော်သွားသည်။ ဝမ်းလည်းသာသွားသည်။ ဆရာမရိပ်မိအောင် အသံတိုးတိုးလေးဖြင့် နှစ်ယောက်သား စကားပြောကြသည်။ မေမိုးလည်း စာမေးပွဲတွင် အခြေအနေဆိုးကြောင်း သိရသဖြင့် စိတ်သက်သာသွားသည်။ စာသင်ချိန် နောက်တစ်ချိန်ကိုတော့ နှစ်ယောက်သား မတက်ကြတော့ပဲ မေမိုးနှင့်အတူ မုန့်စားရင်း လှည်းတန်းဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ လှည်းတန်း ရောက်တော့ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်စရာနေရာမရှိသဖြင့် ကန်စောင်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ကန်စောင်းတွင် ထိုင်ကာ မုန့်စားရင်း၊ အအေးသောက်ရင်း စကားတွေ တော်တော်ပြောဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

ထို့နေ့ညနေက ၅ နာရီခွဲလောက်မှ အိမ်ပြန်ဖြစ်ကြသည်။ မေမိုးနှင့် နောက်နေ့ကျလျှင် လျှောက်လည်ရန် ချိန်းဖြစ်ခဲ့သေးသည်။ မနက် ၁၀ နာရီ အိမ်က စထွက်မည်။ ဘုရားသွားကြမည်စသဖြင့် အစီအစဉ်တွေ သေချာဆွဲခဲ့သည်။ ၁၀ ရက်လောက် ခွဲနေရခြင်းအတွက် မေမိုးက အစားပြန်တောင်းသလို တောင်းဆိုသဖြင့် သားသားလည်း မေမိုး သဘောအတိုင်း လိုက်လျောရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ အိမ်ရောက်လို့ သားသား ကားပေါ်က ဆင်းတော့လည်း နောက်နေ့အတွက် မေ့နေမှာစိုး၍ သေချာမှာ သွားသေးသည်။ သားသားကို တော်တော်လေးချစ်ရှာသော မေမိုးပင်။

တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ သားသား မေမိုးနှင့် မြတ်နိုးကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး မိမိကိုချစ်ကြတာ အတူတူပင်၊ လှကြတာလည်းအတူတူပင်၊ ငွေကြေးအရဆိုလျှင်လည်း သိပ်မကွာလှ၊ အစစအရာရာ တူနေသလိုချည်း ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် အခြေအနေအရ နောက်ဆုံးကျလျှင် နှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်သာ ရွေးယူရလိမ့်မည်။ ထိုအခါတွင် မည်သူ့ကို ရွေးရမည်ဆိုသည်က အဓိကပြဿနာဖြစ်လာသည်။ အစကတော့ စဉ်းစားစရာမလို၊ မြတ်နိုးကိုသာ ရွေးလိမ့်မည်။ သို့သော် ယခုတော့ အခြေအနေတွေက ပြောင်းလဲကုန်သည်။ မေမိုးက မိမိဘဝအတွင်းသို့ မထင်မှတ်ပဲ ဝင်ရောက်လာသဖြင့် အခက်အခဲတွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်ကိုရွေးလျှင် ကျန်သူက ခံစားရမည်။ နှစ်ယောက်စလုံးကို မိမိအတွက် မခံစားစေချင်။ နှစ်ယောက်စလုံးကို တစ်ပြိုင်တည်းရွေးလို့လည်းမရ၊ တော်တော်လေး ခက်ခဲသည့်ကိစ္စဖြစ်သည်။ ယခုလို နှစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ တွဲလျှင်လည်း ရတော့ရသည်။ သို့သော် မကြာမီအချိန်တွင် အဖြစ်မှန်ပေါ်လာလျှင် အားလုံး စိတ်ဆင်းရဲရတော့မည်။ တစ်ခုခုကို အမြန်ဆုံး အကောင်အထည်ဖော်မှရတော့မည်။ ဒါတွေစဉ်းစားရင်း တော်တော်လေးနောက်ကျမှ အိပ်ပျော်သွားသည်။

မနက်ခင်း နေရောင်ခြည်နုနုလေးတွေ အိမ်ထဲ တိုးဝင်နေချိန်မှာ သားသား အိပ်ရာမှ နိုးထလာသည်။ ညက နောက်ကျမှ အိပ်ဖြစ်သော်လည်း ဘာကြောင့်ရယ် မသိ၊ အချိန် ၇နာရီကတည်းက အလိုလိုနေရင်း နိုးထလာသည်။ အနည်းငယ် ပင်ပန်းနေသလိုရှိသော်လည်း ရာသီဥတုပတ်ဝန်းကျင်က သာယာနေသဖြင့် စိတ်တွေကတော့ ကြည်လင်နေသည်။ ဝရန်တာ ထွက်ကာ အောက်မှ လှုပ်ရှားသွားလာနေသော လူများကို သေချာကြည့်နေမိသည်။ လှေကားမှ ထွက်လာကာ ဈေးသွားသူတွေ ရှိသလို၊ ကားရေဆေးနေသူ၊ သတင်းစာဖတ်သူ၊ ရေဒီယိုကို တလမ်းလုံးကြားအောင် ခပ်ကျယ်ကျယ် ဖွင့်နားထောင်နေသူ အားလုံး သူ့အာရုံနှင့်သူ လှုပ်ရှားလည်ပတ်နေကြသည်။ တောင်ကြည့်လိုက် မြောက်ကြည့်လိုက်နှင့် တော်တော် ကြာသွားတော့မှ အပြင်ထွက်ရန် ချိန်းထားတာကို သတိရကာ ပြင်ဆင်တော့သည်။ သွားတိုက်ပြီး ရေချိုးနေတုန်း အိမ်ရှေ့မှ ခေါင်းလောင်းသံကို မသဲမကွဲ ကြားလိုက်ရသည်။ မေမိုးရောက်နေပြီ။ ခပ်မြန်မြန်လေး ရေတွေ ဆက်တိုက်လောင်းလိုက်ကာ ရေလဲပုဆိုး ကလေးပတ်ကာ တံခါး သွားဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ မေမိုး၏ လှပသော မျက်နှာကလေးက သင်းယုံသောမွှေးရနံ့နှင့်အတူ တံခါးဝမှာ ပေါ်လာတော့ သားသားအနည်းငယ်ပင် မှင်တက်မိသွားသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း မျှိုသိပ်ထားသော စိတ်ရိုင်းတွေက တမုဟုတ်ချင်း ပေါက်ဖွားလာတော့သည်။ မေမိုးက အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်တော့ သားသားက တံခါးကို ဂျက်ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ လှည့်ကြည့် လိုက်တော့ ရှေ့သို့ကုန်းကာ ဖိနပ်ကိုချွတ်နေသော မေမိုး၏ လုံးဝန်းထွက်သော တင်ပါးတွေနှင့် အင်္ကျီလွတ်သွားသော အမွှေးနုစိမ်းကလေးတွေနှင့် ခါးကလေးကို မြင်လိုက်ရတော့ ရမ္မက်စိတ်တွေက ထိန်းမရဖြစ်လာကာ တင်နှင့်ခါးဆုံသော ကျောသားကလေးကို အားရပါးရ နမ်းပစ်လိုက်မိသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကတော့ သိမ်ငယ်သော ခါးကလေးကို ကိုင်ထားလျက် . . . ။

မထင်မှတ်သော သားသားလုပ်ရပ်ကြောင့် မေမိုးတွန့်ကနဲဖြစ်ပြီး ကော့တက်သွားကာ နောက်သို့ လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။ ထိုခဏမှာပင် သားသားက မေမိုးကိုယ်လုံးကို ဆွဲလှည့်လိုက်ကာ မေမိုး၏ ပတ်ထမီ အကွဲကြောင်းအတွင်းမှ လက်လျှိုဝင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ထမီကွဲကြောင်းကို ဆွဲဟလိုက်ကာအထဲမှ ပင်တီကလေးကို အားရပါးရ လှမ်းစုပ် နမ်းလိုက်သည်။ မေမိုး အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်သွားသည်။ သားသားထံမှ ဒီလို အငမ်းမရ ခပ်ကြမ်းကြမ်း လုပ်ရပ်တွေကို အစွဲလန်းကြီး စွဲလန်းနေရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည်။ သားသားဆံပင်တွေကို အားရပါးရ ဆုပ်ထားမိသည်။ သားသား လက်နှစ်ဖက်က အောက်မှ မေမိုးပင်တီကလေးကို ဆွဲချွတ်လိုက်တော့မှ မေမိုးရုတ်တရက် သတိရသွားကာ သားသားကို အတင်း ဆွဲဖယ်လိုက်ရသည်။

“ မောင် . . . မလုပ်နဲ့ . . . ”

သားသား ထူးဆန်းသွားသဖြင့် မေမိုးကို မော်ကြည့်လိုက်သည်။

“ ဟိုလေ . . . မေမိုး ဒီနေ့ သို့မဟုတ် နက်ဖြန် ဟိုဟာ လာတော့မှာ . . . အဲဒါ ”

သားသား ထိုအခါမှ မေမိုးပစ္စည်းကလေးကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဘာသွေးမှ မရှိပါ။ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ညီညီညာညာ ရှိသောအမွှေးလေးတွေနှင့် ညိုဝင်းသောအသားအရေနှင့် ပန်ရ တင့်တယ်နေသည်။ အတွင်းခံကို ကြည့်လိုက်တော့ အထဲမှာ ပက်ဒ်ခံထားသည်။ သန့်ရှင်းနေသည်။ ဘာသွေးမှ မရှိ။ မေမိုး ရာသီလာခြင်းအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားတာ ဖြစ်ပုံရသည်။ ဒါကိုသိလိုက်ရတော့ ပိုပြီးလုပ်ချင်စိတ်တွေက ပြင်းပြလာသည်။ ဒီလိုရက်က စိတ်အချရဆုံးဖြစ်၍ ပိုလုပ်ချင်သည်။ နောက်သို့ကုန်းသွားသော မေမိုးကို ပေါင်တံတွေဆီက သိုင်းဖက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မိမိဘက်သို့ဆွဲအယူ မေမိုးက နောက်သို့အဆုတ် ပေါင်ရင်းသို့ရောက်နေသော ပင်တီကလေးနှင့် တုတ်မိလျက်သားဖြစ်ကာ မေမိုးနောက်သို့ ဖင်ထိုင်လျက် လဲကျသွားသည်။ သားသား မေမိုးနောက်သို့ လေးဘက်ထောက်လျက်လိုက်ကာ မေမိုး ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို ကားကာ ပေါင်ကြားထဲ ခေါင်းဝင်မည်လုပ်တော့ ပင်တီကခံနေသဖြင့် စိတ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့်ဆွဲလိုက်ရာ ပါးလွှာသောပင်တီကလေးမှာ ရုတ်တရက် ပြတ်ထွက်သွားတော့သည်။

“ အို. . . မောင် ” ပင်တီပြတ်အထွက် ပေါင်နှစ်ခုမှာ အစွမ်းကုန် ကားထွက်သွားရာ မေမိုးအင်္ကျီ နှုတ်ခမ်းသားလေး နှစ်ခုလည်း ဟစ်စိ ဖြစ်သွားရသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် သားသားပါးစပ်က မေမိုးအင်္ကျီစပ်မှာ လာရောက်ဖိကပ်ကာ စုပ်ဆွဲပစ်လိုက်ရာ မေမိုးမှာ ရုတ်တရက် ချက်ကောင်းထိသွားပြီး ကော့တက်သွားတော့သည်။ ပါးစပ်မှာတော့ “ မောင် . . . အို . . . မောင် မလုပ်ပါနဲ့၊ မောင် ဘုန်းနိမ့်လိမ့်မယ် . . . ရှိုး ” ညည်းညူရင်း တားရင်းဖြင့် သားသားလုပ်သမျှ အရသာ တက်နေမိတော့သည်။ ခံစားချက်တွေက ဒီတစ်ချိန်မှာ ပိုထိမိသည်ဟုထင်ရသည်။ သားသားတစ်ယောက် အလိုလိုနေရင်း ဘာဂျာမုတ်ခြင်းကို တပ်မက်နေမိသလို ဖြစ်သွားတော့သည်။ မေမိုး၏ အပြင်နှုတ်ခမ်းသားနှစ်ခုရော အတွင်းနှုတ်ခမ်းသား နှစ်ခုကိုပါ အားရပါးရ ဆွဲစုပ်သည်။

လျှာနှင့် ထိုးကော်သည်။ ဂျီစပေါ့ဟုထင်သော နေရာတစ်ဝိုက်ကို လျှာနှင့် ခပ်ပြင်းပြင်းကလေး ကော်ကော်ထိုးရင်း ဂျီစပေါ့ကို သဲကြီးမဲကြီး ရှာသည်။ မကြာလိုက်ပါ။ ဂျီစပေါ့ကို ထိထိမိမိကြီးကို လျှာနှင့် ထောက်မိကြောင်း မေမိုးက

“အိုး . . . အိုး” အော်ကာ သက်သေပြသည်။ ဒီအတိုင်းကြီးပဲ အတင်း ကော်ကော်ထိုးပစ်လိုက်ရာ တဆတ်ဆတ်နှင့် အကြောတွေ ဆွဲကာ မေမိုးတစ်ယောက် တစ်ချိန်ပြီးတော့သည်။

မေမိုးလည်း နောက်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် ပက်လက်လန်ကျသွားသည်။ ထို့နောက် သားသားက သူ့ပုဆိုးကို ချွတ်လိုက်ရာ မေမိုးက . . .

“ မလုပ်ပါနဲ့မောင်ရယ် . . . မေမိုး ဒီနေ့ ဟိုဟာ လာမှာပါဆို . . . ”

သားသား တွေကနဲ့ ဖြစ်သွားပြန်သည်။ ထို့နောက် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်ချလိုက်မိသည်။ မကြာမီပင် နူးညံ့သော အထိအတွေ့တခုက သူ့ပါးပြင်ပေါ် ကျရောက်လာသည်။ ပူနွေးစွတ်စိုသော နှုတ်ခမ်းတခု၏ ထိတွေ့မှု . . .

“ မောင် . . . ”

“ ပြောလေ . . . မေမိုး . . . ”

“ မောင် စိတ်ဆိုးသွားလား . . . ဟင် ”

“ ရပါတယ် မေမိုးရယ် . . . မောင် နားလည်ပါတယ် ”

“ မောင်ကို အဲဒါလေးတွေကြောင့် ချစ်ရတာ . . . ”

သားသား မေမိုးကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖက်ထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကပိုကရို ဝဲကျနေသော နဖူးဆံစကလေး တွေကို ပွတ်သပ်ပေးနေမိသည်။ မေမိုးကို စိတ်ဆိုးခြင်းမဖြစ်မိသော်လည်း အောက်က ဖွားဖက်တော်ကတော့ လိုတာမရလို့ ထင်သည် . . . ခုထိ စိတ်ဆိုးမပြေသေး။

“ မောင် . . . မောင် လို့ . . . ”

သားသား မေမိုးဘက်ကို တချက်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ . . .

“ အင်း . . . မထူးပါဘူးကွာ . . . မောင် မေမိုးကို အထင်မသေးဘူးဆိုရင် တစ်ခုခု လုပ်ပေးပါရစေ . . . ”

“ ဘာကိုပြောတာလဲ မေမိုး . . . ”

ထို့နောက်တွင်တော့ နွေးထွေးသော အတွေ့အထိတခုကို သူခံစားလိုက်ရသည်။ “မေမိုးရယ် . . . ” သူ တိုးတိုးလေး ညည်းမိသည်။ ရှေ့လျှောက်ပြီးတော့လည်း သူ့အပေါ် အနှံ့တာခံ၊ ကောင်းရှာလွန်းသော သည်မိန်းကလေးနှင့် သူ နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်မိသော မြတ်နိုးတို့ကို ဘယ်လိုရွေးချယ်ရမှာပါလိမ့် ဟုလည်း တွေးမိသည်။

မေမိုး၏ အပြုအစု အယုအယများအောက်တွင် သားသားတယောက် မိန်းမောနေရင်း နောက်ဆုံးမှာတော့ ဖီလင်က အထွဋ်အထိပ်ရောက်လာကာ သူ့ပြုံးဆုံးခြင်းသို့ ရောက်သွားပါတော့သည်။ မေမိုးကို ကြည့်လိုက်တော့ နှုတ်ခမ်းတဝိုက်တွင် ပြောင်လက်လျက် သူ့ကို ပြုံးပြုံးကလေး ပြန်ကြည့်နေတာကို တွေ့ရသည်။ သူ မေမိုးကိုယ်ကလေးကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်ရင်း ယုယကြင်နာစွာ ဖက်ထားလိုက်သည်။ ခဏနေတော့ သူ အိပ်ရာမှထ၊ ပုဆိုး ပြန်ဝတ်လိုက်သည်။

“ ကဲ . . . မေမိုး ထ . . . ”

“ ဘာလုပ်မလို့လဲ မောင် . . . ”

“ လာပါ မေမိုးရယ် . . . ”

သူ မေမိုးကို ရေချိုးခန်းထဲ ခေါ်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် မေမိုးနှုတ်ခမ်းတဝိုက်မှ ပေကျံနေသည်များကို ရေဆေးပေး လိုက်သည်။ သူ သွားပွတ်တံကလေးကို သွားတိုက်ဆေးထည့်ပြီး မေမိုးကို ပါးစပ်ဟခိုင်းလိုက်သည်။ ဝိုင်းဝိုင်းကလေး ပွင့်ဟ နေသော နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာက ရင်ခုန်စရာ . . . ။ သူ မေမိုး၏ ဖြူစင်ညီညာသော သွားကလေးတွေကို နာသွားမည်စိုးသည့် အလား ဖြည်းညင်းစွာ သွားပွတ်တံကလေးဖြင့် ပွတ်တိုက်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးမှ ရေတခွက်ခပ်ပေးကာ . . .

“ ပလုပ်ကျင်းလိုက်လေ မေမိုး . . . ”

အားလုံးပြီးတော့ သူ မေမိုးကို အိမ်ရှေ့သို့ ပြန်ခေါ်လာခဲ့သည်။ မျက်နှာသုတ်ပဝါဖြင့် စိုနေသည့် ရေများကို သေချာစွာ သုတ်ပေးလိုက်သည်။ နောက်တော့ မေမိုးက သားသားကို တွတ်တီးတွတ်တာ ခွဲနွဲ့နေသေးသည်။ နေခင်း မွန်းလွဲချိန်လောက် ရောက်မှ ပြန်သွားသည်။ သားသားရင်မှာတော့ မွန်းကျပ်သည့် ဝေဒနာက တနေ့တခြား တိုးတက်လာနေတော့သည်။

မေမိုးပြန်သွားတော့ သူတယောက်တည်း စဉ်းစားခန်းဝင်နေမိသည်။ သူ့ရဲ့ စိတ်တွေ ပျော့ညံ့ခဲ့တာကိုပဲ အပြစ်တင် ရတော့မှာပဲလေ . . . ။ မြတ်နိုးကို ဖွင့်ပြောပြလိုက်ရင် ကောင်းမလား၊ စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေနှင့် ကြုံနေရသည့် မြတ်နိုးကို တပူပေါ် နှစ်ပူဆင့်သွားမှာလည်း စိုးရိမ်ရသေးသည်။ မထူးပါဘူးလေ . . . အခြေအနေတွေအားလုံး ပြေလည်ဖို့ နည်းလမ်းက မိန်းကလေးနှစ်ယောက်၏ သဘောထားချင်း ညှိမှသာ ဖြစ်တော့မည်။ သို့သော် ထိုအခြေအနေမျိုးက ဘယ်လိုလုပ် ဖန်တီးလို့ ရမှာလဲ။ တစ်ယောက်ယောက်က အလွယ်တကူ နောက်ဆုတ်ပါ့မလား၊ နှစ်ယောက်စလုံး တင်းခံနေမှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် နှစ်ယောက်စလုံးပဲ သူ့ကို မုန်းသွားတော့မှာလား . . . ။ တွေးရင်း သားသား ခေါင်းတွေပူလာသည်။

မြတ်နိုးအကြောင်းကို တွေးမိတော့ သူ့အိမ်အခြေအနေ၊ သူ့အဖေ ကျန်းမာရေး အခြေအနေကို တွေးမိပြီး စိတ်ပူမိသည်။ မြတ်နိုးတယောက် ပင်ပန်းနေတော့မှာပဲလေ . . . ကူညီမည့်သူကလည်း ပြေးကြည့်မှ နှစ်ယောက်နဲ့ တစ်ပိုင်း ဆိုတော့ ညှိုးနွမ်းနေမည့် မြတ်နိုး၏မျက်နှာကို တရေးရေးမြင်လာသည်။ သို့ပေမယ့် လောလောဆယ် ဖြေရှင်း မပေးနိုင်သေးသဖြင့် ခေါင်းထဲမှ ထုတ်ထားလိုက်ရလေသည်။ ထို့နောက်တော့ စာကျက်စရာရှိသမျှကို စုရှင်းရသည်။ အဖော်ရအောင် မေမိုးကို ခေါ်ပြီး အတူစာကျက်ဖို့ စဉ်းစားသေးသော်လည်း မေမိုးနှင့် ဆိုလျှင် စာကျက်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ကြောင်း သိနေလေသည်။ သားသားတယောက် ဒီလိုနှင့် စနေ၊ တနင်္ဂနွေနှစ်ရက်ကို စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရသည်။

တနင်္လာနေ့၊ မြတ်နိုးနှင့် ပြန်တွေ့ရမည် ဖြစ်သဖြင့် ဝမ်းသာနေမိသည်။ သားသား ကျောင်းကို အစောကြီး ရောက်အောင် သွားသည်။ ထို့နောက် ကန်တင်းတွင်ထိုင်ကာ မြတ်နိုးလာမည့်လမ်းဆီသို့ မျှော်နေမိသည်။ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကို ဇိမ်ဆွဲသောက်ရင်း မြတ်နိုးကို စောင့်သည်။ ထိုအခိုက် သူ့ပုခုံးပေါ်သို့ လက်တဖက် ရောက်လာသည်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။ လှည့်ကြည့်တော့ မေမိုး . . . ။

“ မေမိုးပါလား . . . လာထိုင်လေ . . . ”

ပြီးမှ တိုးတိုးကြိတ်ပြီး “လူတွေ ကြားထဲ . . . သိပ်မကဲနဲ့”ဟု ငေါက်လိုက်မှ လျှာတစ်လစ်ကလေး ထုတ်ကာ ငြိမ်သွား၏။ သည်လိုနှင့် ပထမဆုံးကလပ်စ် စဖို့ပင် အချိန်နီးလာပြီ။ ကန်တင်းမှာ ထိုင်နေရတာကလည်း ညောင်းတောင်လာပြီ။ ထို့ကြောင့် သားသား အတန်းတက်ရင်း မြတ်နိုးကိုစောင့်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူနှင့် မေမိုး ကန်တင်းထဲမှ ထထွက်လာကာ စာသင်ခန်းဆီ လာခဲ့သည်။

ဆရာရောက်လာသည်အထိ မြတ်နိုးကို မမြင်ရသေး။ သားသားလည်း အတန်းလာတက်မိတဲ့ အတူတူ မထူးပါဘူးဟု တွေးကာ စာကို သေချာ အာရုံစိုက်လိုက်သည်။ ဆယ်ငါးမိနစ်လောက်ကြာတော့ နောက်တန်းဘက် တစ်ချက် လှည့်ကြည့်သည်။ မထူး . . . နောက်ခုံမှ မေမိုးကသာ ချိုမြေ့စွာ ပြုံးပြသည်။ စာသင်ချိန် ပြီးသည်အထိ မြတ်နိုးရောက်မလာပါ . . . ။

ထို့ကြောင့် ကန်တင်းများ ရောက်နေမလားဟု တွေးပြီး သွားရှာရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူ ထိုင်ခုံမှ ထလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် မေမိုးက အနားရောက်လာသည်။ သားသား တွေးမိသည် . . . ငါ့ကိုယ်မှာ သံလိုက်များ ပါနေသလားဟု . . . ။ မေမိုးကို နေခဲ့ဖို့ပြောတော့ မျက်နှာကလေး ညှိုးသွားသည်။ တခါတလေတော့လည်း တကောက်ကောက် လိုက်တတ်သည့် မေမိုးအကျင့်ကြောင့် စိတ်ညစ်ရသည်။ သို့သော် မြတ်နိုးအနားမှာမရှိသည့် အချိန်တိုင်းတွင် သူ့အလိုကျ၊ ဂရုစိုက်ဖြည့်ဆည်း ပေးတတ်သည်ကြောင့်လည်း ချစ်ရပြန်သည်။

ကန်တင်းကိုရောက်တော့ လမ်းကို ကျောပေးထိုင်နေသည့် မြတ်နိုးတွေ့ရသည်။ သူ မြတ်နိုးဘေးသို့ လျှောက်သွားပြီး ခေါင်းကလေးကို လှမ်းပုတ်လိုက်သည်။ မြတ်နိုးကတော့ လှည့်တောင်မကြည့် သူ့စိုးရိမ်သွားသည်။ ဘေးချင်းယှဉ်ရက် ဝင်ထိုင် လိုက်ပြီး မျက်နှာလေးကိုကြည့်လိုက်တော့ ပုလဲဥကလေးတွေက ပါးပြင်မှ စီတန်းနေသည်။

“ မြတ်နိုး . . . ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် . . . ကိုယ်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ”

သူ့အသံကြားမှ မြတ်နိုးကိုယ်ကလေးက တသိမ့်သိမ့် ဖြစ်လာသည်။ သူ မြတ်နိုး၏ လက်မောင်းကလေးကို ကိုင်ကာ ဆွဲထူလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် မြတ်နိုး၏ လက်ကိုဆွဲကာ ဘောလုံးကွင်းဘက် ထွက်လာခဲ့သည်။ ကားရပ်ကွင်းသို့ ဦးတည်လျှောက်သွားလိုက်ပြီး မြတ်နိုးအိတ်ထဲမှ ကားသော့ကို ထုတ်ကာ တံခါးဖွင့်လိုက်သည်။ မြတ်နိုးကို မောင်းသူဘေး ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်ခိုင်းလိုက်ပြီး၊ သားသားက ကားကို စက်နှိုးလိုက်သည်။ သူ မြတ်နိုးဘက်ကို တစ်ချက် ငဲ့ကြည့်တော့ အငိုစဲနေပြီ . . . ။ ကားကို ကန်ဘောင်ဆီသို့ တည့်တည့်မတ်မတ် မောင်းလာခဲ့သည်။ ခဏနေတော့ မြတ်နိုး ခေါင်းကလေးက သူ့ပုခုံးပေါ် ကျလာသည်။ မြတ်နိုးခေါင်းကလေးကို သူပါးဖြင့် တချက်ကပ်လိုက်ပြီး ကားကိုသာ ဂရုစိုက် မောင်းနေလိုက်သည်။ သိပ်မကြာပါ . . . ကန်ဘောင်ရောက်လာပြီ။

ဂိတ်ဝင်ကြေးပေးပြီးနောက် ကားကို ပါကင်ထိုးလိုက်သည်။ ပြီးနောက် မြတ်နိုးကို ကြည့်လိုက်တော့ လက်ကိုင်ပဝါ ကလေးကို ထုတ်ပြီး မျက်ရည်သုတ်နေတာ တွေ့ရသည်။ ကားတံခါးများကို ဖွင့်လိုက်ပြီးနောက် မြတ်နိုး၏ လက်ဖမိုးလေးကို အုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ မြတ်နိုးပါးကလေးကို တချက်ပွတ်ပေးလိုက်ပြီး . . .

“ ဘာတွေဖြစ်လို့လဲ မြတ်နိုးရယ် . . . ကိုယ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင် . . . ”

“ . . . ”

“ ပြောလေ မြတ်နိုး . . . ”

“ ဖေဖေ . . . ”

“ ဦး . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

မျက်ရည်တို့နှင့်အတူ ရှိုက်သံ စွက်လာပြန်သည်။

“ ပြောလေ မြတ်နိုးရယ် . . . အကျိုးအကြောင်းသိမှ ကိုယ်ကူညီလို့ရမှာလေ . . . ”

“ ဖေဖေလေ . . . အစာမဝင်တာ သုံးရက်ရှိသွားပြီတဲ့ . . . တကိုယ်လုံးလည်း အေးစက်နေတာပဲ၊ ဆရာဝန်တွေက အစွမ်းကုန် ကြိုးစားနေပါတယ်လို့သာ ပြောတယ် . . . ဖေဖေအခြေအနေက . . . ဟင့် ဟင့် . . . ”

သူ မြတ်နိုး၏ ပါးပြင်ကလေးပေါ်မှ မျက်ရည်များကို လက်ခုံဖြင့် သုတ်ပေးလိုက်သည်။

“ သူတော်ကောင်းကို နတ်ကောင်းမမှာပါ မြတ်နိုးရယ် . . . အရမ်းကြီးလည်း စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့ကွာ . . . ”

ထိုနေ့က သားသားတယောက် မြတ်နိုးကိုချော့ရင်း ညနေစောင်းသွားသည်။ ကန်ဘောင်က ပြန်ထွက်ခဲ့တော့ ညနေ ငါးနာရီထိုးနေပြီ . . . သူ မြတ်နိုးအိမ်အထိ လိုက်ပို့သည်။

မြတ်နိုးကို အားပေးနှစ်သိမ့်ရင်းဖြင့် အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ မြတ်နိုးဆီမှ အိမ်သော့ကို ယူပြီး တံခါးဖွင့်သည်။ မြတ်နိုးကတော့ စိတ်နဲ့လူနဲ့မှ ကပ်ရဲ့လားမသိ။ ချက်ချင်းပင် လဲကျတော့မည့် ပုံစံမျိုးဖြင့် သူ့ပုခုံးပေါ်မှီကာ ပါလာလေသည်။ မြတ်နိုးကို ဧည့်ခန်းထဲရှိ ဆက်တီပေါ်တွင် မှီထားပေးလိုက်ရင်း “ ကိုယ် သံပရာရည် ဖျော်ပေးမယ်နော် ” ဟု ဆိုကာ နောက်သို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ သံပရာရည်တခွက်ကို ကမန်းကတန်းဖျော်လိုက်ရင်း အိမ်ရှေ့ ပြန်ထွက်လာတော့ မြတ်နိုးက အိပ်ပျော်နေပြီ။ သူ တိုးတိုးကလေး ခေါ်ကြည့်သော်လည်း ဘာမှမထူးခြားသဖြင့် မြတ်နိုးကိုယ်ကလေးကို လဲလျောင်းသည့် ပုံစံလေးဖြစ်အောင် နေရာချထားပေးလိုက်သည်။

ရန်ကုန်၏ ထုံးစံအတိုင်း မီးများလည်း ပျက်နေသဖြင့် သူ့ဘေးမှနေ၍ ယပ်တောင်လေးဖြင့် ခပ်ပေးနေလိုက်သည်။ ပြီးမှ ခဏထ၍ စာကြည့်လှည့်လှည့်ကိုထွန်းလိုက်ကာ ဘေးမှစားပွဲပေါ် တင်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ယပ်ခပ်မြဲတိုင်း ပြန်၍ ခပ်ပေးနေလိုက်သည်။ မျက်ရည်စီးကြောင်းကလေးများဖြင့် ညှိုးနွမ်းနေသော မျက်နှာလေးသည် အိပ်နေတော့လည်း အပြစ် ကင်းစင်လှသည်။ ဒီလိုမိန်းကလေးကို သူတို့ရဲ့ သုံးပွင့်ဆိုင်ဇာတ်လမ်းအကြောင်းကို ပြောထွက်ပါ့မလား။ တော်ပြီ . . . နောက် ဘယ်တော့မှ ဒီမိန်းကလေးကို စိတ်ဆင်းရဲအောင်မလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် စိတ်အိုက်လာ၍ ဝရန်တာသို့ထွက်လာကာ အောက်တွင် မှောင်မှောင်မည်းမည်းနှင့် လှုပ်ရှားသွားလာ နေကြသော ကားများနှင့် လူအချို့ကို အမိပျိုယံမဲ့ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ခဏနေတော့ မီးပြန်လာသည်။ ဘေးအိမ်မှနေ၍ ထွက်လာသော စိုင်းစိုင်းခမ်းလျှင်၏ သီချင်းသံကြားရသည်။

“ ငါ့ရဲ့ ပထမအချစ်က နင်ပဲ တယောက်ထဲ ရှိခဲ့တယ် နှစ်ယောက်လုံးကိုချစ်တယ်၊ နှစ်ယောက်စလုံးကလည်းချစ်တယ်၊ ငါ့ကိုငါပဲ သတ်သေလိုက်ချင်တယ် . . . ” တဲ့။ သီချင်းသံက သူ့ကို တိုက်ရိုက်ကြီးပင် တိုက်ခိုက်နေသလို ခံစားရသည်။ ဟုတ်တယ်၊ ငါ့ကိုယ်ငါ သတ်သေလိုက်ရင် အားလုံး အေးသွားမှာပဲလို့ ရူးမိုက်စွာ တွေးမိသည်။ ထို့နောက် နောက်မှ ခြေသံကြားရ၍ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ . . . မြတ်နိုး . . . ။

သူ့လက်မောင်းကို ကိုင်ကာ ခေါင်းကလေးဖြင့် မှီထားသည်။ ဆံနွယ်စကလေးများကို ခပ်ဖွဖွ ပွတ်သပ်ပေးမိတော့ သူ့ကိုမော့ကြည့်သည်။ မိုးသောက်ကြယ်ကဲ့သို့ ယခင်ကတောက်ပနေခဲ့သော မျက်လုံးလေးများသည် ယခုတော့ အနည်းငယ် အရောင်ဖျော့နေတာ သူ သတိပြုမိလိုက်သည်။ မျက်နှာကလေးက အနည်းငယ်ချောင်ကျသွားသော်လည်း သူ့အလှအပကို စိုးစဉ်းမျှ ထိခိုက်သွားခြင်းမရှိ။ ဘဝပေးကောင်းပေမယ့် မိသားစုအရေးကတော့ ကံမကောင်းရှာပါလားဟု သားသား သနားမိ သွားသည်။ “ မြတ်နိုး၊ ဒီမှာ ခဏနေဦးနော် ” ဟု ပြောကာ အခန်းထဲမှ ထိုင်ခုံပုလေးနှစ်လုံးကို သွားယူလိုက်သည်။

ဝရန်တာတွင် ထိုင်ခုံကလေးနှစ်လုံးကို ချပေးလိုက်တော့ မြတ်နိုး ဝင်ထိုင်သည်။ သူလည်း မြတ်နိုးဘေးတွင် ဝင်ထိုင် လိုက်သည်။ အချိန်အတန်ကြာ ဘာစကားမှ မပြောဖြစ်ကြပဲ တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေမိကြသည်။ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့် လိုက်တော့ လက်သည်းခွံလောက်သာရှိသည့် လကလေးက မှိန်ဖျော့စွာသာနေသည်။ မြတ်နိုးကပါ ထိုလကလေးကိုကြည့်ရင်း စကားဆိုသည်။

“ ကိုရယ် . . . မြတ်နိုးဘဝဟာလဲ . . . အဲဒီ လကလေးလိုပါပဲလေ . . . ဒီလကလေးက ဘယ်အချိန်မှာပြည့်မယ်၊ ဘယ်အချိန်မှာကွယ်မယ်ဆိုတာ တိတိကျကျရှိပေမယ့် မြတ်နိုးတို့ ခုလို့ စိတ်ဆင်းရဲနေတဲ့ဘဝမျိုးက ဘယ်တော့လွတ်မယ် ဆိုတာကို မသိနိုင်ဘူးနော်၊ စဉ်းစားကြည့်ရင် ဒီလကလေးကတောင် မြတ်နိုးတို့ထက် သာနေသလိုပဲ . . . ”

“ မြတ်နိုးကလဲကွာ . . . ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ဦး ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွာ . . . နောက် ဒီလို အမှုမျိုးကလဲ ညှိလိုက်ရင် ရမှာပါကွာ . . . နော် ”

ပြောသာပြောရသည်။ လေဖြတ်နေသောလူနာ အစာမဝင်ဘူးဆိုတော့ စဉ်းစားစရာဖြစ်နေသည်။

“ တော်ပါပြီ ကိုရယ် . . . ဒီအကြောင်းတွေကို တွေးလို့ မြတ်နိုးတို့အတွက် ဘာမှ အကျိုးရှိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ ဖြစ်လာသမျှ ကိစ္စတွေကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့နဲ့ ရင်ဆိုင်တာ အကောင်းဆုံးဖြစ်မှာပဲလေ . . . ၊ ကိုရယ် . . . တကယ်လို့ အဆိုးဆုံး အခြေအနေကို ရောက်ခဲ့ရင် မြတ်နိုး လက်ကိုတွဲပြီး အနားမှာ ရှိနေပေးပါနော် . . . ”

“ စိတ်ချပါ မြတ်နိုး . . . ကိုယ်ကတိပေးတယ်၊ ကိုယ် မြတ်နိုးကို ဘယ်တော့မှ တယောက်ထဲ ထားမသွားဘူး ”

“ ဒါဆို မြတ်နိုး အများကြီး အားရှိသွားပြီ . . . ”

မြတ်နိုးက ပြောရင်း သူ့လက်ကို ခပ်တင်းတင်း ဖျစ်ညှစ်လိုက်သည်။ နောက် မတ်တတ်ရပ်ကာ သူ့ကို ဆွဲထူသည်။
ဧည့်ခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့ရင်း မြတ်နိုးက . . .

“ ကိုယ် ညနေစာ တစ်ခုခု စားရအောင်နော် . . . ”

“ စားမယ်လေ မြတ်နိုး . . . ”

“ ဟင် . . . ဒီမှာက ဘာဖန်ခွက်ကလေးလဲ . . . ”

“ ဪ . . . ဒါလား . . . ညနေက မြတ်နိုး မအိပ်ခင် ကိုယ် သံပရာရည် ဖျော်ခဲ့တာလေ၊ ဖျော်ပြီး ပြန်ထွက်လာတော့ မြတ်နိုး အိပ်ပျော်နေတာ . . . မနှိုးရက်တာနဲ့ . . . ”

“ ကိုရယ် . . . ”

မြတ်နိုးက တိုးတိုးလေး ညည်းသည်။ ထို့နောက် သံပရာရည်ကို တကျိုက်မော့လိုက်ရင်း . . .

“ ကောင်းလိုက်တာ . . . ကို . . . တသက်လုံး မြတ်နိုးကို သံပရာရည်ဖျော်တိုက်နော် . . . ” ဟု ပြောသည်။

ပြီးနောက် သူတို့နှစ်ယောက် တခုခုစားရန် အောက်သို့ဆင်းကာ လမ်းထိပ်ဘက် ထွက်လာခဲ့လေသည်။

သူတို့လမ်းထိပ်ကိုရောက်တော့ ည ၇နာရီထိုး၍ မြဝတီမှ ကိုရီးယားကားပင် ပထမတပိုင်း ပြီးသွားပြီဖြစ်သည်။ လမ်းထိပ်ရှိ စားသောက်ဆိုင်ကလေးသို့ ဝင်လိုက်တော့ လူအတော်ရှင်းနေပြီ။ စားပွဲထိုးတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ဘာမှာမလဲ မေးသည်။ သူက ဟင်းသုံးလေးမျိုးနှင့် ထမင်းကြော်ပွဲကြီးတစ်ပွဲ မှာလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူက မြတ်နိုးလက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ စကားတွေအများကြီးနှင့် ညီမျှသော သဘောဆောင်သည့် အကြည့်တို့ဖြင့် မြတ်နိုး၏ မျက်နှာကလေးကို ရှုန်းရှုန်းစားစား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့ မျက်လုံးချင်း စကားပြောနေသည်မှာ စိတ်ထင် ငါးမိနစ်လောက် ကြာသွားမည်။ ထိုစဉ် စားပွဲထိုးက အချဉ်ပန်းကန်နှစ်ခု လာချပေးပြီး ဆိုင်နောက်သို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ စားစရာတွေကလည်း တော်တော်နှင့် ရောက်မလာသေး ကိုရီးယားကားနှင့် မျောနေပုံရသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသော ရေသန့်ဘူးတစ်ဘူးကို ဖောက်ကာ ဖန်ခွက်ထဲသို့ ရေငွေ့လိုက်သည်။

“ ရော့ . . . ခံတွင်းရှင်းအောင် သောက်လိုက် မြတ်နိုး ”

အတော်ကြာတော့ မှာထားသမျှ ရောက်လာသည်။ ထမင်းကြော်ကို ပန်းကန်လုံးထဲ ခွဲထည့်ကာ မြတ်နိုးဘက်ကို ပေးလိုက်သည်။ မြတ်နိုးကြည့်ရတာ အတော်ဆာနေပုံပေါ်သည်။ ချက်ချင်းပင် ဇွန်းကို ကောက်ကိုင်ပြီး နှစ်ဇွန်းမျှ ဆက်တိုက် စားလိုက်သည်။ ပြီးမှ သားသားကို မော့ကြည့်ကာ ရှက်ရယ်ရယ်သည်။ ရယ်လိုက်တော့ သွားတက်ကလေးက ပေါ်လာသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာတော့ သိပ်ရယ်မပြပါနဲ့ မြတ်နိုးရယ်လို့ ပြောနေမိသည်။ ထို့နောက် မြတ်နိုး၏ ထမင်းကြော် ပန်းကန်လုံးလေးကို သူ့ဆွဲယူလိုက်သည်။ မြတ်နိုးက အံ့ဩဟန်ဖြင့်ကြည့်သည်။

“ ကိုယ် ခွဲကျွေးမယ်လေ . . . ပါးစပ်ဟ ”

“ ရှက်စရာကြီးကွာ . . . လူတွေနဲ့ . . . ”

“ ဘယ်မှာလဲ လူတွေ ”

ဟုတ်သည်။ စားပွဲထိုးတွေက ကိုရီးယားကား တန်ခိုးနဲ့ ဆိုင်နောက် ရောက်နေပြီ။ သူတို့ စားသောက်ပြီး ပိုက်ဆံ မရှင်းဘဲ ပြန်ထွက်သွားလျှင်တောင် သိပါ့မလား။ ငွေသိမ်းကောင်တာကလည်း နောက်ဖက်နား ခပ်ကျကျမှာရှိတော့ ဆိုင်ရှေ့ ဒုတိယ စားပွဲတွင်ထိုင်သော သူတို့နှင့်တော့ အလှမ်းကွာနေပါသည်။ ကောင်းပါတယ်လေ . . . လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရှိတာပေါ့ဟု သူတွေ့လိုက်သည်။

မြတ်နိုးက သူ့နှုတ်ခမ်းလေးကိုဟသည်။ ဖြူဖွေးညီညာသော သွားကလေးတွေ အစီအရိပ်ပေါ်လာသည်။ သူက ထမင်းကြော်တဖန် ခွဲလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ပန်းကန်ကို ပြန်ချထားလိုက်ပြီး ဘေးမှ ကြက်စွပ်ပန်းကန်ကို ရှေ့ယူလိုက်ရင်း

“ မြတ်နိုး ကြည့်ရတာ အားနည်းနေပုံပေါ်တယ် . . . မောင် . . . အဲလေ . . . ကိုယ် ကြက်စွပ်မှာထားတယ်၊ သောက်လိုက်နော် . . . ”

တော်သေးသည်။ စကားများပြောမိတာ မသိလိုက်လို့။ မြတ်နိုးက ကလေးလေးလို ပါးစပ်ပြန်ဟပြီး လက်ညှိုးထိုးပြ ပြန်သည်။ ပြီးမှ . . .

“ တော်ပြီကို . . . နောက်တာ . . . မြတ်နိုးဘာသာ စားပါ့မယ်၊ ကိုလည်း စားလေ . . . နော် ”

သူတို့ ဆိုင်က ပြန်လာတော့ ၈နာရီခွဲနေပြီဖြစ်သည်။ မြတ်နိုးကို အိမ်ပေါ်အထိ လိုက်ပို့သည်။ သူပြန်မည်လုပ်တော့ မြတ်နိုးက . . .

“ မပြန်ပါနဲ့တော့ ကိုရယ်၊ မိုးချုပ်နေပြီ ” ဟု ဆိုသည်။

သူလည်း မထူးပါဘူးလေဆိုပြီး ဒီမှာပင် ညအိပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် အေးအေးဆေးဆေး ဆိုဖာပေါ် ထိုင်လိုက်သည်။ မြတ်နိုး သူ့အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားကာ မကြာမီ အိမ်နေရင်း အဝတ်အစားလေးတွေနှင့် ပြန်ထွက်လာသည်။ ပန်းနုရောင် စပန်ဂါဝန်လေး၊ သူ့ရင်တွေ ခုန်သည်။ သို့သော် ခုလို စိတ်မကောင်းစရာတွေနှင့် တွေ့ကြုံနေရသည့် အခြေမျိုးမှာ သူ ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုး မယူသင့်ဟု တွေးလိုက်သည်။

မြတ်နိုးက သူ့ဘေး ဝင်ထိုင်သည်။ သူ့ကို အင်္ကျီလဲဦးမလား . . . မြတ်နိုးအဝတ်အစားတွေ ရှိတယ်ဟု အတည်ပေါက်နှင့် နောက်သည်။ သူက တော်ပြီကွယ် . . . ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟု ပြောရင်း မြတ်နိုးကိုယ်ကလေးကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်သည်။ ဘယ်လိုပဲ စိတ်က ဆုံးဖြတ်ထားစေကာမူ ခုလိုအနေအထားမျိုး ကြုံလာတော့ သူ့စိတ်တွေ မရိုးမရွ ဖြစ်လာသည်။ မြတ်နိုး၏ ဆံပင်လေးတွေကို ဆွဲဖွတ်ရင်း မြတ်မြတ်နိုးနိုး နမ်းမိသည်။ ဆံနွယ်ကလေးတွေက သင်းသင်းလေး မွှေးနေသည်။

ထိုအခိုက် မြတ်နိုးက သူ့ဘက်ကို လှည့်လိုက်တော့ မြတ်နိုးရင်သားလေးတွေက သူ့လက်မောင်းနှင့် လာထိနေသည်။ သူ့ရင်တွေ ဒိန်းကနဲ ခုန်သည်။ မြတ်နိုး၏ ခေါင်းကလေးကို ကိုင်လိုက်ပြီး သူ့နှုတ်ခမ်းတွေက မြတ်နိုးနှုတ်ခမ်းတွေပေါ် အလည် ရောက်သွားသည်။ မထင်မှတ်လောက်အောင်ပင် မြတ်နိုးက လိုလားတပ်မက်စွာ တုန်ပြန်လာသည်။ နှစ်ဦးစလုံး၏ လက်တွေက ကိုယ်စိကိုယ်ငှ နေရာအနှံ့ လျှောက်သွားကုန်ကြပြီ။

သားသား တွေးထားသမျှတွေ အကုန်မေ့ကုန်ပြီ။ ယခု သူ့စိတ်ထဲတွင် ရမ္မက်ဆန္ဒကသာ လွှမ်းမိုးနေလေသည်။ သားသား မြတ်နိုး၏ နှုတ်ခမ်းကလေးကို အငမ်းမရစုပ်နမ်းရင်း လက်တဖက်က မြတ်နိုးရင်သားပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။ မည်သူက မည်သူ့ကို စပြီး ချွတ်ပေးလိုက်သည်မသိ၊ သတိရလာတော့ မြတ်နိုးကိုယ်ပေါ်မှာ ဘရာလေးနှင့် သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ဘောင်းဘီကလေးသာ ကျန်တော့သည်။ ထို့နောက် သားသား၏ လက်ညှိုးလက်မက မြတ်နိုး ဘရာချိတ်ကလေးတွေကို ခွာချလိုက်တော့သည်။

ဖြူစင်ဝင်းဝါသော မြတ်နိုး၏ ကိုယ်လုံးကလေးက မြင်ရသူတိုင်းကို မူးမေ့သွားစေ နိုင်လောက်သည်။ မြတ်နိုး၏ အလှမှာ သားသား ကြက်သေသေနေသည်။ သူနှင့် စ၍ ဖြစ်ပျက်ကာစထက်ပင် ပိုမို ဖွံ့ထွားလာသလိုလို . . .

မြတ်နိုးက . . .

“ ကြည့်လှချည်လား ကိုရယ် . . . ” ဟု ပြောကာ မျက်နှာကလေးကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ထားလိုက်သည်။

သားသားတယောက် မရိုးမရွဖြစ်လာကာ မြတ်နိုး၏ နှုတ်ခမ်းလေး၊ ထိုမှတဆင့် လည်တိုင် . . . နောက်တော့ သူ့အနမ်းတွေက မြတ်နိုး၏ရင်သားလေးတွေပေါ် ရောက်သွားသည်။ မြတ်နိုး ရင်တွေခုန်လာသည်။ သားသားနှင့် ဤသို့ တစ်ကြိမ်မက ဖြစ်ပျက်ခဲ့ဖူးသော်လည်း ပထမဆုံးအကြိမ်ကကဲ့သို့ ရင်ခုန်မြိပ်ဖြစ်သည်။ တကိုယ်လုံး နေရာအနှံ့ သားသား၏ အနမ်းတွေအောက်မှာ ရောက်နေလေပြီ။

သားသားက မြတ်နိုး နို့လေးတွေကို စို့နေရာမှ အောက်သို့ တဖြည်းဖြည်းလျှောချကာ သူ၏လျှာကို မြတ်နိုး၏ ချက်ကလေးထဲ ထိုးထည့်လိုက်သည်။ မြတ်နိုးတယောက် ရှိုက်သံလေးတွေ ထွက်လာသည်။ နောက်ဆုံး သားသား၏ နှုတ်ခမ်းတွေက သူ့လိုလား တောင်တအပ်သောအရာဆီ ရောက်သွားလေပြီ။ သားသား မြတ်နိုး၏အဝလေးကို လျှာဖျားလေးဖြင့် အသာထိုးလိုက်သည်။ မြတ်နိုးအဝလေးမှာ အရည်လေးတွေ စို့နေတာကို တွေ့ရသည်။ သားသားလည်း မြတ်နိုးဟာလေးတလျှောက်ကို ထက်အောက်စုန်ဆန် လျက်ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် အစိလေးကို လျက်နေရင်း သူ့လက်ညှိုးလေးကို မြတ်နိုး ဟာလေးထဲ ထိုးထည့်လိုက်တော့သည်။

ရုတ်တရက်ဝင်လာသော သားသားလက်ညှိုးကို မြတ်နိုးအတွင်းသားတို့က ဖမ်းညှစ်ထားလိုက်ကြသည်။ သားသား လက်ညှိုးကို အနည်းငယ်ကစားလိုက်သည်။ ခဏနေတော့ မြတ်နိုးဟာလေးထဲမှ အရည်လေးများ ပိုမိုစီးကျလာပြီး တဖြည်းဖြည်း ချောင်သွားသည်။ ထို့နောက် လက်ညှိုးကိုပြန်ထုတ်ကာ မြတ်နိုး၏အောက်နှုတ်ခမ်းသားလေးနှစ်ခုကို လက်ညှိုးလက်မဖြင့် ဖြိုထားလိုက်ပြီး သူ့လျှာလေးကို ထိုးထည့်လိုက်သည်။ အတွင်းသားလေးတွေကို လျှာဖြင့်ထိုးကော်ကာ တစ်မျိုး၊ အထဲအထိ ရောက်အောင် လျှာကို အဆုံးအထိ ထိုးသွင်းလိုက်သည် တစ်မျိုးဖြင့် သားသားတယောက် ကိုဂျာကြီးလုပ်နေသည်။

မြတ်နိုး တဟင်းဟင်းညည်းတွားလိုက်ရသည်။ မိန်းကလေးမို့ စောင့်စည်းနေရသည်ကိုတော့ သူမ ဝမ်းနည်းမိသည်။ မြတ်နိုး၏ နှုတ်မှ “ ကို . . . အဟင် ဟင် ” ဟု အသံလေးပင် ထွက်သွားမိသည်။ မိန်းကလေးကစ၍ လုပ်ပါတော့ဟု ပြောရန်တော့ သူမ တွန့်ဆုတ်မိသည်။ သို့သော် နောက်ဆုံးတော့ . . .

“ ကို . . . ကို . . . အား . . . မြတ်နိုးကို မနှိပ်စက်ပါနဲ့တော့ ကိုရယ် ”

သားသား သဘောပေါက်သည်။ မြတ်နိုးက ဒီလိုထုတ်ပြောလာတော့လည်း သူလိုက်လျောရတော့မည်ပေါ့။ သူ အရသာတွေ့နေသော ဂျာခြင်းကို ရပ်ကာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ အတန်ကြာ မြတ်နိုးကို စိုက်ကြည့်နေလိုက်တော့ မြတ်နိုးက နှုတ်ခမ်းလေးကို ကိုက်ပြသည်။

သူ မြတ်နိုးကို ဆိုဖာအစွန်းသို့ဆွဲယူလိုက်သည်။ မြတ်နိုး၏ တင်ပါးလေးကို အပေါ်ရောက်အောင် ဆွဲယူလိုက်ပြီး သားသား သူ့ဖွားဖက်တော်ကို မြတ်နိုးဟာလေးနှင့် တွေ့လိုက်သည်။ သူ ချက်ချင်း မသွင်းသေးဘဲ အဖျားဖြင့် မြတ်နိုး အဝလေးကို ပွတ်ပေးနေသေးသည်။ မြတ်နိုးက သူ့လက်ကို ဖြတ်ကနဲ လှမ်းရိုက်တော့မှ မြတ်နိုးကို တချက်ပြုံးပြကာ အသာလေးဖိချ လိုက်သည်။ မြတ်နိုး ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သွားသည့် အမူအရာဖြင့် မျက်လုံးလေးတွေ မှေးသွားသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူတို့ ဆီးစပ်နှစ်ခု ဖိကပ်မိကြသည်။ သားသား အဆုံးအထိ သွင်းထားရင်းဖြင့် ကိုယ်ကိုကိုင်းကာ မြတ်နိုး၏ ပါးကလေးကို လှမ်း၍ နှမ်းလိုက်သည်။ ရမ္မက်ဆန္ဒနှင့် ဘာမှမသက်ဆိုင်သော မြတ်နိုးမျှ၏ သင်္ကေတ . . . ။ မြတ်နိုးက မျက်လုံးလေး ဖွင့်ကြည့်ကာ နှုတ်ခမ်းလေးစုသည်။ ထို့နောက်တော့ သားသားက စတင်၍ ခါးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း လှုပ်ရှားသည်။ မြတ်နိုးကလဲ အလိုက်သင့် အောက်မှနေ၍ တုံ့ပြန်လာသည်။ နောက်တော့ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး အချစ်ရေယဉ်ကြောတွင် တက်ညီလက်ညီ လှော်ခတ်ကြ တော့သည်။ အောက်မှ ဆိုဖာကြီးကလည်း ချစ်သူနှစ်ဦးကို ပင့်တင်ပေးကာ အားပေးအားမြှောက်ပြုနေလေသည်။

မြတ်နိုးလည်း အောက်မှနေ၍ သားသား၏လက်ကိုကိုင်းကာ ခါးကလေးကို မြှောက်ကာကြွကာဖြင့် တုန်ပြန်သည်။ တခါတခါ နှစ်ဦးသား အကော့ချင်းဆုံသွားလျှင် မြတ်နိုးတယောက် မျက်လုံးကလေးများ မှေးသွားအောင် အသည်း ခိုက်နေသည်။ ခဏနေတော့ သားသား စိတ်တွေပိုထန်လာသည်။ မြတ်နိုးကိုယ်ပေါ်သို့ မှောက်ချလိုက်ကာ နှုတ်ခမ်းချင်း စုပ်နှမ်းရင်း ခါးကို ကြွကာကြွကာဖြင့် အားရပါးရ ဆောင့်တော့သည်။ မြတ်နိုးကလည်း အောက်မှ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွစွာဖြင့် တုန်ပြန်သည်။ သားသား ကြာတော့လည်း ညောင်းလာပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် မြတ်နိုးဟာလေးထဲမှ သူ့ဟာကို ချွတ်လိုက်ပြီး ဘေးချင်ယှဉ်၍ ဝင်လှဲလိုက်သည်။

ထို့နောက် မြတ်နိုးပေါင်ကလေးကို ဆွဲမြှောက်လိုက်ပြီး နောက်မှနေကာ တပေါင်ကျော်ပုံစံဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေး ဆောင့်သွင်းလိုက်တော့ မြတ်နိုးဆီမှ အင်ကနဲ အသံကို သူကြားလိုက်ရသည်။ အသံကြားမှ ပို၍ကြားချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်ကာ ခပ်သွက်သွက်ကလေး မြတ်နိုးကို ဆောင့်တော့သည်။ အချက်ဝါးဆယ်ခန့် ဆောင့်မိတော့ သူ့ရှေ့မှ မြတ်နိုးတယောက် တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်ကို သတိပြုမိသည်။ ထို့ကြောင့် ပို၍ ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး ဆောင့်ပေးလိုက်တော့ မြတ်နိုးလည်း တင်ပါးလေးကို နောက်သို့ကော့ကာကော့ကာဖြင့် နောက်ဆုံး ငြိမ်ကျသွားလေတော့သည်။ ခရီးဆုံး ရောက်သွားသည့် မြတ်နိုး၏ ဟာလေးထဲမှလည်း သူ့ဟာကို ခပ်တင်းတင်း ဖျစ်ညှစ်လျက်ရှိလေသည်။ သူလည်း မြတ်နိုးကို အမိလိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ကာ နောက်ထပ် တမိနစ်လောက် ဆက်ကြိုးစားလိုက်ရာ သူ့ဟာထဲမှ တဖျင်းဖျင်းဖြစ်လာပြီး မြတ်နိုးဟာလေးထဲသို့ သူ့အရည်တွေ ထုတ်ပေးလိုက်တော့သည်။

အချိန်ကြည့်လိုက်တော့ ည ဆယ်နာရီထိုးတော့မည်။ နက်ဖြန်လည်း ကျောင်းတက်ရဦးမည်လေ . . . ။ ထို့ကြောင့် မြတ်နိုးလည်း လူးလဲထလိုက်ပြီး ကိုယ်လက် ဆေးကြောရန် ရေချိုးခန်းဘက် လျှောက်သွားလိုက်သည်။ သားသားလည်း နောက်မှ လိုက်လာသည်။ မြတ်နိုးက သူ့လက်ကိုဆွဲကာ ရေချိုးခန်းထဲ ခေါ်လိုက်ပြီး ပေကျံနေသည်များကို တယုတယ ဆေးပေးသည်။ သူကလည်း တစ်လှည့် ပြန်ဆေးပေးလိုက်တော့ မြတ်နိုးက သူ့လက်မောင်းကို မနာအောင် ထုသည်။

ပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား ပြန်ထွက်လာကြပြီး အိပ်ရာပြင်ကြသည်။ မြတ်နိုးကတင်က တယောက်အိပ် ကုတင်လေးမို့ မအိပ်တော့ဘဲ မွေ့ရာကို ကြမ်းပေါ်ချလိုက်သည်။ ပြီးမှ ခေါင်းအုံး နှစ်လုံးယူကာ မွေ့ရာပေါ် တင်လိုက်ပြီး အိမ်ကွန်းဖွင့်သည်။ ပြီးတော့ မြတ်နိုးက သူ့ကို မွေ့ရာပေါ် တက်စေသည်။ ထို့နောက် မြတ်နိုးက ဘေးတွင် ကြုံကြုံကလေးထိုင်၍ လက်အုပ်ချီကာ သူ့ကို ကန်တော့ပြီးမှ သူ့ဘေးတွင် ဝင်လှဲလိုက်သည်။ သားသား စိတ်ထဲတွင်တော့ သူတို့နှစ်ဦး ဇနီးမောင်နှံသာ ဖြစ်လိုက်ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲဟု တွေးနေမိလေသည်။

မနက်နိုးတော့ ၈နာရီထိုးနေပြီ။ သူ ကမန်းကတန်း လူးလဲထလိုက်သည်။ ဘေးနားကိုကြည့်တော့ မြတ်နိုးကို မတွေ့ရ။ နောက်ဖက် ဝင်ကြည့်လိုက်တော့ မြတ်နိုးက မနက်စာပင် ပြင်ပြီးနေပြီ။ ပေါင်မုန့်မီးကင်၊ ကြက်ဥကြော်၊ သူဝင်သွားတော့ မြတ်နိုးက ကော်ဖီဖျော်နေသည်။ သူ့ကိုမြင်တော့ ရေချိုးခန်းထဲဝင်သွားပြီး အဆင်သင့် သွားတိုက်ဆေး ထည့်ထားသည့် သွားပွတ်တံကို ထုတ်ပေးသည်။ သူ တလက်စထဲ မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်အပြီး ရေပါချိုးပစ်လိုက်သည်။ သူ ရေချိုးခန်းထဲက ပြန်ထွက်လာတော့ မြတ်နိုးက မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ကိုင်ကာ စောင့်နေပေးသည်။ သားသား အလွန်ပင် ကြည်နူးမိသည်။

ရေသုတ်၊ အဝတ်အစား ပြန်ဝတ်ပြီးတော့ မြတ်နိုးက ထမင်းစားပွဲတွင် ထိုင်စောင့်နေပြီ။ သားသား ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ကုန်ဆုံးသွားသော အားအင်တွေအတွက် ကြက်ဥကြော်နှစ်လုံးကို စားလိုက်သည်။ မြတ်နိုးကို ကြည့်လိုက်တော့ သူတို့နှစ်ဦး အကြည့်ချင်းဆုံသည်။ မြတ်နိုးက ဘာကြည့်တာလဲဆိုသော အမူအရာလေးဖြင့် နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ပြသည်။

“ ဘာလဲ . . . မကြည့်ရဘူးလား ”

“ မကြည့်နဲ့ . . . ”

“ အင်းလေ . . . ကိုယ့်ချစ်သူစကားဆိုတော့ နားထောင်ရမှာပေါ့ . . . ”

“ လိမ္မာသားပဲ . . . မြတ်နိုးက စတာပါ ”

“ သိပါတယ် . . . ဪ . . . ဒါနဲ့ မြတ်နိုး မနက်က ဘယ်ချိန်နိုးသလဲ ”

“ ဂ နာရီ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

“ ကိုယ့်ကို ဘာလို့မနှိုးတာလဲကွာ . . . ကိုယ် ကူလုပ်ပေးမှာပေါ့ ”

“ ရပါတယ် ကိုရယ် . . . မြတ်နိုး မနှိုးရက်တာနဲ့ . . . အိပ်ပါစေလို့ . . . ”

“ မြတ်နိုးရယ် . . . ”

သူတို့ အတန်ကြာအောင် ဘာမှမပြောဘဲ နံနက်စာကို စားကြသည်။ စားပြီးတော့ မြတ်နိုးက ပန်းကန်တွေ ဆေးမည် လုပ်တော့ သားသား မနေနိုင်တော့ဘဲ အတင်းပင် လူကာ ကူဆေးပေးလိုက်သည်။ သူတို့အဖြစ်က ညားခါစ ဇနီးမောင်နှံနှင့် တူနေလေသည်။ ပန်းကန်တွေဆေးပြီးတော့ မြတ်နိုးက ရေချိုးတော့မည်ဟု ပြောလေသည်။

“ အင်း . . . ကိုယ် ချိုးပေးရမလား ”

“ နေပါစေ ကိုယ်ရယ် . . . ရပါတယ် ”

“ ကိုယ်က စေတနာနဲ့ပါ . . . ”

“ အဲဒီ စေတနာကြီးကို ကြောက်တာ . . . ”

မြတ်နိုးက ပြုံးရယ်ရင်းပြောသည်။ ပြုံးလိုက်တိုင်းပေါ်လာသော သွားထပ်ကလေးကလည်း သူ့ကို နှိပ်စက်လှသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ . . . ဒီ ချစ်စရာကောင်မလေးနှင့် ခုလို တွေ့ဆုံခွင့်ပေးသော ကံတရားကို မဖော်ပြနိုင်လောက်အောင်ပင် ကျေးဇူးတင်မိလေသည်။

မြတ်နိုး ရေချိုးနေတုန်း သားသား အိမ်ရှေ့တွင် ထိုင်စောင့်နေလိုက်သည်။ ဆယ်ငါးမိနစ်လောက် ကြာသည်အထိ မြတ်နိုး ထွက်မလာသေးတော့ စိတ်ပူသွားပြီး ရေချိုးခန်းတံခါးကို သွားခေါက်သည်။ အထဲမှ မြတ်နိုးက အသံပြန်ပြုသည်။ အိုက်လို့ ရေစိမ်ချိုးနေသည်ဆိုပဲ . . . ။ သူ မြတ်နိုးကို အအေးမိမယ်၊ မြန်မြန်လုပ်ဟု ပြောလိုက်ပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

ခဏနေတော့ မြတ်နိုးက မျက်နှာသုတ်ပဝါကြီးကို ပတ်ပြီး သူ့အခန်းထဲဝင်သွားသည်။ သူလည်း လိုက်ဝင်သွားသည်။ မြတ်နိုးကိုယ်မှ တွဲလွဲခဲ့နေသော ရေစက်ကလေးများကို ကူသုတ်ပေးရင်း မြတ်နိုးကို ကြည့်လိုက်တော့ ရှက်ပြုံးကလေး ပြုံးပြသည်။ သားသားက မြတ်နိုး အဝတ်အစားလေးတွေကို ယူဝတ်ပေးလိုက်တော့ မြတ်နိုးက ကလေးတယောက်လို ပြုသမျှကို ငြိမ်ခံနေသည်။ သားသားက မြတ်နိုးကို နောက်ချင်သဖြင့် . . .

“ ကိုယ် ကျောင်းမသွားချင်တော့ဘူးကွာ . . . ”

“ ကိုနော် . . . မဆိုးနဲ့ . . . ”

“ မဆိုးပါဘူး . . . ကောင်းတာပါ . . . ”

“ မြတ်နိုးတော့ ယုံမိတာမှားပြီ ထင်တယ် . . . ”

မြတ်နိုးက နောက်ပြီးပြောမှန်းသိသော်လည်း သူ့အနည်းငယ် ဝိုင်းသွားသည်။ အင်းလေ . . . သူ့မှာလည်း ဝိုင်းစရာက အဆင်သင့် ရှိနေသည်ကိုး။ ထိုခဏ မေမိုးကို ဖျတ်ကနဲ သတိရလိုက်သေးသည်။ မြတ်နိုးက . . .

“ ကို . . . ”

“ အင် . . . မြတ်နိုး ”

“ ဘာလဲ . . . စိတ်ကောက်သွားတာလား . . . ”

သားသား ချောလဲရောထိုင်ဖြင့် “ဟုတ်တယ်၊ ကောက်ကြည့်တာ” ဟု ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် ထိုစကား မမှန်သည်ကို သူသာသိလေသည်။

မြတ်နိုး အဝတ်အစား လဲပြီးတော့ သူတို့ ကျောင်းဘက် ထွက်လာခဲ့သည်။ နည်းနည်း စောနေသေးသည်ဟု သားသားက ပြောပြီး ကန်ဘောင်ဘက် ခေါ်လာခဲ့သည်။ ကားပါကင်တွင် ကားကိုရပ်လိုက်ပြီး သူတို့ ခုံတန်းတွေဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ နှစ်ဦးသား ယှဉ်လျက်ထိုင်လိုက်ပြီး . . .

“ မြတ်နိုး . . . ”

“ ဘာလဲ ကို . . . ”

“ ကိုယ် မြတ်နိုးဆီက . . . ကတိတခုတောင်းချင်လို့ . . . ”

“ မြတ်နိုး ကိုယ့်အတွက် ဘာမဆို ကတိပေးပါတယ် . . . ”

“ တခုတည်းပါကွာ . . . မြတ်နိုးအနားမှာ ကိုယ်ရှိနေသရွေ့ စိတ်မကောင်းစရာတွေကို မတွေးပါဘူးလို့ . . . ”

“ မြတ်နိုး ကြိုးစားပါ့မယ် ကို . . . ”

“ အင်း . . . ကိုယ်လိုချင်တာ ဒါပဲ၊ ကဲ ကဲ . . . လာ၊ ကျောင်းသွားရအောင် . . . ”

သူတို့ ကန်ဘောင်မှထကာ ကျောင်းဘက် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ မြတ်နိုးက သူ့ကို လူသိရှင်ကြား တွဲခွင့်ပေးလိုက်ပြီ ဖြစ်၍လည်း မြတ်နိုးနှင့်အတူ လမ်းလျှောက်ရတာ ပို၍ အရသာရှိနေသည်။ ကျောင်းရောက်တော့ လူအတော်စုံနေပြီ။ သူတို့ နှစ်ယောက်အတူတူ နေရာယူလိုက်ကြသည်။ ဟိုဟိုဒီဒီ မျက်စိကစားလိုက်တော့ တစုံတယောက်၏ အဆွေးမျက်ဝန်းတွေကို မြင်ရသည်။ နောက်တော့ မေမိုးက ပြန်ပြောပြသည်။ “မေမိုး . . . ဘယ်လိုမှ ဟန်မဆောင်နိုင်ဘူး မောင်ရယ်” . . . တဲ့။ “မောင်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ မေမိုးရယ် . . . ”ဟု စိတ်ထဲမှပင် တောင်းပန်စကားပြောလိုက်မိသည်။

ဒီလိုနဲ့ စာသင်ချိန်များအပြီး သူတို့ ကန်တင်းဘက် ထွက်လာတော့ မေမိုးပါ လိုက်လာသည်။

“ အောင်မယ် . . . နင်တို့နှစ်ယောက် သိပ်ချစ်နေကြတယ်ပေါ့လေ . . . ”

“ မေမိုးနော် . . . နင်လည်း အားကျရင် ရှာတော့လေ ” မြတ်နိုးက ပြောတော့ သူ့ အဆွေးမျက်ဝန်းလေးတွေက သားသားဘက် တချက်ရောက်လာသည်။ နောက်မှ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ထိန်းသိမ်းရင်း . . .

“ ငါ့ကိုကြိုက်တဲ့သူ ရှိရောရှိလို့လား မြတ်နိုးရယ် . . . ”

“ ငါ ခေါ်ပြရမလား . . . ”

“ အမလေး . . . အများကြီး နင် သတိမထားမိလို့နေမှာပါ . . . ” သားသားက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ အေး အေး . . . အတိုင်အဖောက်တယ်ညီနေကြပါလား . . . တော်တော် ငါသွားတော့မယ် ” ဆိုကာ မေမိုး ထွက်သွားသည်။

သူတို့နှစ်ဦးသား ဆက်ထိုင်ရင်း ထမင်းကြော်တစ်ပွဲမှာကာ နှစ်ယောက်စားကြသည်။ သားသားက ခွံ့ကျွေးတော့ မြတ်နိုး ရှက်သလိုလုပ်နေသည်။ တရားဝင် တွဲခွင့်ရသွားတော့ လူရှေ့သူရှေ့ ဟန်ဆောင်စရာ မလိုတော့သဖြင့် ပို၍ ပျော်ဖို့ကောင်းသည်။

ညနေ အတန်းပြန်တက်တော့ မေမိုးကို မတွေ့ရ။ ပြန်သွားပြီ ထင်သည် . . . ။ အင်းလေ . . . သူလည်း ကိုယ့်ရှေ့မှာ ဒီလိုမျိုး တခြားတယောက်နှင့် တွေ့နေရတော့ ဘယ်ခံစားနိုင်မလဲလေ . . . ။ သားသားကတော့ မြတ်နိုးဘေးမှာ ရှိနေတော့ မေမိုးကို မေ့ထားလိုက်နိုင်သည်။

ညနေကျောင်းဆင်းတော့ မြတ်နိုးကို “ ပြန်နှင့် . . . ကိုယ် မြို့ထဲသွားစရာရှိတယ် ” ဆိုပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ မြို့ထဲကနေ မေမိုးဆီကို ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်သည်။

“ မေမိုးလား . . . မောင်ပါ . . . ”

“ . . . ”

“ သိပါတယ် ”

“ ခု . . . မောင် မြို့ထဲမှာ . . . မေမိုး မောင့်ဆီလာခဲ့ပါလား ”

“ ဘယ်မှာလဲ . . . အေရိုးမားမှာ ”

“ အင်းလေ . . . မောင့် အမိန့်အတိုင်းပါပဲ . . . ”

“ မေမိုးကလဲကွာ . . . ”

“ နောက်တာပါ . . . စောင့်နေနော် . . . ”

မေမိုး ဖုန်းချသွားသည်။

သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ မေမိုးရောက်လာသည်။ သူ့သောက်နေသော ကော်ဖီခွက်ကို တင်သောက်လိုက်ပြီးမှ ရှုံ့မဲ့ကာ ကပူချိန်မှာသည်။ သားသားက သူ့ အက်စ်ပရက်ဆိုကို တင်မော့လိုက်ရင်း . . .

“ မေမိုးစိတ်တွေ သိပ်ပင်ပန်းနေလားဟင် . . . ”

“ ဒီလိုပါပဲ မောင်ရယ် . . . ”

ဒီလိုပါပဲဆိုသည်က အတော်များများ မဖြေချင်သည့်အခါ၊ ပြောစရာမရှိသည့်အခါ သုံးကြသည့်စကားဖြစ်တော့ သားသား စိတ်ထဲမှာ မေမိုးကို သနားသွားမိသည်။

ကော်ဖီရောက်လာတော့ မေမိုးက တစ်ငုံသောက်ကာ မေမိုးတို့ လျှောက်သွားရအောင်ဟု အကြံပြုတော့ သားသားလဲ မနေနိုင်တော့ဘဲ လိုက်လျောလိုက်တော့သည်။

သားသားနှင့် မေမိုးတို့ တရုတ်တန်းဘက်သွားကာ တုတ်တိုး၊ အကြော် စသည့် သွားရေစာများ လျှောက်စားကြသည်။ စားစရာတစ်ခု စားတိုင်း မေမိုးက ကြင်နာယုယစွာ ခွံ့ကျွေးလေတော့ သူ နေရထိုင်ရ ခက်လာသည်။ မေမိုးလည်း စားလေဟု ပြောလိုက်ရင်း အခုအချိန် မြတ်နိုးတယောက်ထဲ အထီးကျန်နေမှာကို သတိရလိုက်မိသည်။ ညပြန်ရောက်မှ ဖုန်းဆက်ပြီး ပွားလိုက်ပါဦးမယ်လေဟု တွေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် မေမိုးက ကမ်းနားဘက် လေညင်းခံရအောင်ဆို၍ သူတို့ ဗိုလ်တထောင်ကမ်းနားဘက် ထွက်လာခဲ့သည်။ နေဝင်စပြုနေပြီဖြစ်၍ တိုက်ခတ်လာသော ညနေ လေညင်းညင်းကို ခံစားရင်း သူတို့ စကားတွေ အများကြီးပြောဖြစ်ခဲ့သည်။ မြတ်နိုးအကြောင်းလည်း ပါသည်။ ထိုအထဲတွင် မေမိုးပြောသော စကားတစ်ခုက သူ့အသည်းထဲအထိ စူးနစ်ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။

“ နောက်ဆုံးမှာ မောင်နဲ့ မြတ်နိုးတို့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် လက်တွဲနေနိုင်တာကိုမြင်ရင်၊ မောင်ပျော်နေရင် မေမိုး ကျေနပ်နေမှာပါ မောင် . . . ” တဲ့။

သားသား တိုးတိုးလေး ညည်းမိသည်။ ကံကြမ္မာက ဘာကြောင့်များ ဒီလိုဖန်တီးခဲ့တာပါလိမ့် . . . ။ မေမိုးရယ်၊ မြတ်နိုးရယ်၊ သူရယ် . . . ဒီ သုံးပွင့်ဆိုင်ဇာတ်လမ်းဟာ . . . ။

ည ဂုနာရီခွဲလောက်ကျတော့ ဗိုလ်တထောင်ဘုရားကို ဝင်ဖူးကာ ရင်ပြင်တော်ကို တပတ်ပတ်ပြီးနောက် သူတို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ မေမိုးက သူ့အိမ်အထိ လိုက်ပို့သည်။ မပြန်ခင် စကားတစ်ခုပြောသွားသည်။

“ ခုလို မောင်နဲ့ လျှောက်လည်နေရရင် အိမ်မပြန်ရရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲလို့ မေမိုး တွေးမိတယ် . . . ” တဲ့။

မေမိုးပြန်သွားတော့မှ သူ့အောက်ဆင်းကာ ဖုန်းဆိုင်မှနေကာ မြတ်နိုးဆီ ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။ အတော်ကြာကြာ ဖုန်းလာမကိုင် . . . ။ သူ့စိုးရိမ်သွားသည် . . . ဖုန်းကိုချကာ မြတ်နိုးထံသွားမည်ဟု စဉ်းစားလိုက်သည့်အခါကျမှ ဖုန်းထဲက မြတ်နိုးအသံလေးက ထွက်ပေါ်လာသည်။

- “ ဟယ်လို . . . ပြောပါရှင် ”
- “ မြတ်နိုး . . . ကိုယ်ပါ ”
- “ ဘယ်ကဆက်နေတာလဲ ကို . . . အိမ်ပြန်ရောက်ပြီလား . . . ”
- “ အင်း ခုနပဲရောက်တယ် . . . မြတ်နိုးဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဖုန်းခေါ်နေတာ အကြာကြီးပဲ ”
- “ အဟဲ . . . မြတ်နိုး ရေချိုးခန်းဝင်နေလို့ . . . ”
- “ မသိပါဘူး မြတ်နိုးရယ် . . . ကိုယ် စိတ်ပူပြီး ခုပဲ လာကြည့်တော့မလို့ ”
- “ အင်းလေ . . . မြတ်နိုးလည်း ရေသံတွေနဲ့ဆိုတော့ အတော်နဲ့မကြားမိဘူး ”
- “ မြတ်နိုး အခု တယောက်တည်းဖြစ်ရဲ့လား ဟင် . . . ”
- “ ဖြစ်ပါတယ် ကို . . . စိတ်မပူပါနဲ့ . . . မြတ်နိုး နေတတ်ပါတယ် ”
- “ တကယ်လား ကိုယ်လာအိပ်ပေးဖို့ လိုသေးလား . . . ”
- “ တော်ပါ . . . သူ့လာအိပ်ရင် ပင်ပန်းလွန်းလို့ . . . ”
- “ မြတ်နိုးနော် . . . ကိုယ်က အကောင်းပြောတာကို . . . ”
- “ . . . ”
- “ . . . ”

ထိုနေ့ညက သူတို့ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ကြာအောင် ဖုန်းပြောဖြစ်ကြသည်။ သူတို့ ပျော်သလို ဖုန်းဆိုင်လည်း ပျော်မယ်ထင်ပါရဲ့ . . . ။ သူ မြတ်နိုးကို နောက်နေ့ညတော့ လာစောင့်ပေးမည်ဟု ပြောလိုက်တော့ လာခဲ့လေတဲ့။ ပတ်ဝန်းကျင် အနေနဲ့တော့ ပြောစရာဖြစ်နေဦးမယ်နော်ဟု မြတ်နိုးက သတိပေးသည်။ ထို့နောက် နက်ဖြန်ကျမှ ကျောင်းမှာတွေ့မယ်ဟု ပြောကာ သားသား ဖုန်းချလိုက်သည်။

နောက်တနေ့ နံနက်စောစောထကာ သားသား မြတ်နိုးဆီ ဖုန်းဆက်သည်။ မြတ်နိုးနှင့် တွေ့တော့ အခုပဲ မြတ်နိုးဆီ လာခဲ့မယ်၊ မနက်စာ စီစဉ်ထားနော်ဟု ပြောကာ သူ မြတ်နိုးအိမ်သို့ လာခဲ့သည်။ တက္ကစီတစ်စီးငှားတော့ စစချင်းတော့ အကောင်း၊ လမ်းတဝက်ရောက်တော့ ကားက ထိုးရပ်သွားသည်။ စက်ပြန်နှိုးမယ် ဆိုတော့မှ ဘက်ထရီဒေါင်းနေတယ်တဲ့။ ခက်သည်။ ဒီလိုလူတွေကလည်း ကိုယ့်ကားတောင် ကိုယ်ဂရုမစိုက်၊ သူ တက္ကစီကိုထားခဲ့ကာ ဘတ်စကားဖြင့် ခရီးဆက်ခဲ့သည်။

မြတ်နိုးတို့အိမ်အောက် ရောက်တော့ ဂုနာရီထိုးနေပြီ။ သူ လှေကားအတိုင်း တက်ခဲ့ရင်း အပေါ်ရောက်တော့ တံခါးက ခပ်ဟဟ ဖွင့်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ တံခါးကို အသာ တွန်းဖွင့်လိုက်တော့ မြတ်နိုးတယောက် ဆိုဖာပေါ်တွင် ထိုင်ကာ ရှိုက်ကြီးတင်ငင် ငိုနေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ သားသားကို မြင်သည်နှင့်တပြိုင်နက် မြတ်နိုးက သူ့ရင်ခွင်ထဲတိုးကာ အကြီးအကျယ် ငိုလေတော့သည်။ မြတ်နိုးကိုယ်ကလေး၏ တုန်ခါမှုကြောင့် သူ့တကိုယ်လုံးပါ တုန်ခါနေတော့သည်။

သူ အရမ်းအံ့အားသင့်သွားသည်။ မနက်က ထွက်မလာခင်ဖုန်းဆက်တော့ အကောင်း၊ ခု ဘယ်လိုဖြစ်ရသည်လဲ သူတွေ့မိသည်။ ဖြစ်နိုင်ချေ တခုကို သားသား တွေးမိသွားသည်။ မြတ်နိုးအဖေ ဦးကိုကို . . . ။

“ မြတ်နိုး . . . မြတ်နိုး . . . ကိုယ့်ကို ပြောပါဦး မြတ်နိုးရယ် . . . ဘာတွေဖြစ်လို့လဲ ”

“ ဖေဖေလေ . . . အဟင့် . . . ”

“ ဟင် . . . ဦးဘာဖြစ်လို့လဲ . . . ”

“ ည သန်းခေါင်လောက်က သတိလစ်သွားတာ . . . ဟင့် . . . သတိပြန်လည်မလာတော့ဘူးတဲ့ . . . ”

“ ဖြစ်ရလေ မြတ်နိုးရယ် . . . ”

“ . . . ”

“ ကိုယ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ . . . ခု မြတ်နိုးရော ဘာတွေစီစဉ်ထားသလဲ ”

မြတ်နိုးက ခဏ ဆက်ငိုနေသေးသည်။ အငိုတိတ်သွားတော့မှ မျက်ရည်များကို သုတ်ရင်း . . .

“ မြတ်နိုး . . . ဒီနေ့ ရတဲ့ကားနဲ့ ပြန်မယ် ကို . . . ”

“ မြတ်နိုးရဲ့ကားရော . . . ”

“ ထားခဲ့မယ်လေ . . . မြတ်နိုး ဒီအချိန်မှာ မောင်းလိုဖြစ်မယ် မထင်ပါဘူး ”

“ အင်း . . . ဒါဆိုလည်း စီစဉ်စရာရှိတာတွေ စီစဉ်ရအောင်လေ . . . ”

သူတို့ ကားဂိတ်ကို ဖုန်းဆက်ကာ လက်မှတ်လှမ်းမှာသည်။ ဒီနေ့ နေ့ချင်းဆိုတော့ ခုံတွေက နောက်ပိုင်းမှာပဲရသည်။ နေ့လည် ၁၂ နာရီကား . . . ။

မြတ်နိုးလက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ သူနှစ်သိမ့်ပေးရင်း မြတ်နိုး အားမငယ်အောင် သူ အမျိုးမျိုး ပြောင်းပြန်နေသည်။ မြတ်နိုးကတော့ စိတ်နဲ့ကိုယ်နဲ့ မကပ်ချင်သလို . . . ။

“ မြတ်နိုး . . . ”

“ ဟင် . . . ”

“ ဒီနေ့ မြတ်နိုးပြန်ရင် ကိုယ်ပါ လိုက်ခဲ့ပေးရမလား ”

“ ရပါတယ် ကို . . . ကို ကျောင်းပျက်နေပါ့မယ် ”

“ ဘာဖြစ်လဲ မြတ်နိုးရယ် . . . ဟိုမှာက ယောက်ျားသားလည်း လောက်လောက်လားလားရှိတာ မဟုတ်ဘူး ”

“ ကို ဒီမှာ ကျောင်းတက်နေတော့ မြတ်နိုးကို စာတွေ ပြန်ရှင်းပေးလို့ရတယ်လေ . . . ပြီးတော့ ဟိုမှာလည်း အသိတွေ ပိုင်းကူကြမှာပါ . . . မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ကိုရယ် . . . ”

ဒီလိုနဲ့ ၁၁ နာရီလောက်ရောက်တော့ သူ မြတ်နိုးကို ကားဂိတ် လိုက်ပို့သည်။ လမ်းတွင်တော့ ဘာစကားမှ မပြောဖြစ်။ ကားဂိတ်ရောက်တော့ ၁၁ ခွဲ၊ နည်းနည်းစောသေးတာနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဝင်ထိုင်နေကြသည်။ သည်တော့မှ မနက်စာ မစားရသေးမှန်း နှစ်ဦးစလုံး သတိရကြသည်။ သို့သော် စားချင်စိတ်က သိပ်မရှိ၊ မြတ်နိုး စိတ်ဆင်းရဲနေတော့ သားသားလည်း စိတ်ဆင်းရဲရသည်။

ကားထွက်ခါနီးတော့ မြတ်နိုး ထိုင်ခုံအထိ သူ လိုက်ပို့သည်။ ကားထွက်တော့ မြတ်နိုးကို သူလက်ပြသော်လည်း မြတ်နိုးက ပြန်မပြ၊ ဘာတွေတွေးနေလဲတော့ မပြောတတ်ပေ . . . ။ ပြီးမှ ကားဂိတ်ကနေ သူ့အိမ်ကို ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။

“ ဟဲလို . . . ”

“ မေမေလား . . . သားသားပါ ”

“ သားပါလား . . . ဘာထူးလို့လဲ . . . ဒီမှာတော့ . . . ”

“ မြတ်နိုးဖေဖေ ဆုံးပြီမဟုတ်လား . . . ”

“ အင်း . . . ကလေးမလေးတော့ သနားပါတယ်ကွယ်၊ ဒါနဲ့ သားဘယ်လိုသိတာလဲ ”

“ မြတ်နိုး ပြောလို့ပါ . . . သူ ဒီနေ့ကားနဲ့ ပြန်သွားပြီ၊ အဲဒါ မေမေတို့ လိုအပ်တာလေးတွေ ကူညီပေးလိုက်ပါလို့ ပြောမလို့ . . . ဖေဖေကိုလည်း ပြောလိုက်ပါနော် ”

“ အေးအေး သား . . . ဒါဆို ဒါပဲနော် . . . ဧည့်သည်လာနေလို့ . . . ”

သားသား အိမ်ကို မှာလိုက်ရသော်လည်း စိတ်ကမပြောင့် . . . ။ ဒီလိုနဲ့ ညနေပိုင်းတော့ ကျောင်းသို့ သွားလိုက်သည်။ မေမိုးလည်း မတွေ့ . . . ကျောင်းပြေးသည် ထင်သည်။ လက်ချာတစ်ချိန်ပြီးတော့ ပြန်လစ်လာကာ အိမ်ပြန်ခဲ့သည်။ အိမ်မှာ နေရင်း သေသေချာချာ စဉ်းစားသည်။ မထူးပါဘူးလေ . . . မေမိုးကို အကူအညီတောင်းပြီး ခဏတော့ ပြန်လိုက်ပါဦးမယ် လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရင်း မြတ်နိုးထားခဲ့သော ကားကိုမောင်းကာ မေမိုးတို့အိမ်ဘက် ထွက်လာခဲ့သည်။

မေမိုးကို အခန့်သင့်ပင် ခြံထဲက ဒန်းကလေးပေါ်မှာ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သားသား အကျိုးအကြောင်းကို အတိုချုပ်ပြောပြလိုက်ရင်း မေမိုးကို အကူအညီတောင်းသည်။ မြတ်နိုး ကားကလေးကို ဒီမှာ ထားပေးဖို့ရယ်၊ စာတွေကူးဖို့၊ ရိုးကောလ်ယူပေးထားဖို့ . . . ။ မေမိုးက မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ စိုးရိမ်ပူပန်နေသည်။ မြတ်နိုးကို ဝရုစိုက်နော်လို့လည်း ပြောသည်။

“ ဒါဆို ငါ စိတ်ချမယ်နော် . . . မေမိုး ” သူတို့ အိမ်မှာဆိုတော့ နင်ငါ နှင့်ပင် ပြောကြသည်။

“ စိတ်ချပါ အောင်ကျော်သူရယ် . . . ငါ အကုန်လုံး ကြည့်ကျက်လုပ်ထားလိုက်မယ်၊ နင်သာ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့ သွား၊ ပြီးတော့ ဟိုမှာ ကူညီလုပ်ပေးလိုက် . . . ”

ခဏနေတော့ မေမိုး၏အမေ ထွက်လာပြီး နှုတ်ဆက်တော့ အကျိုးအကြောင်းပြောပြလိုက်တော့ စုတ်တသပ်သပ်နဲ့ ဖြစ်သွားသည်။ ကားထားခဲ့ဖို့လည်း စိတ်ချပါ။ အန်တီတို့ သေချာကြည့်ရှုထားလိုက်မယ်လို့ ပြောတော့ သူ ပိုစိတ်ချသွားသည်။ ပြီးမှ မေမိုးတို့သားအမိကို နှုတ်ဆက်ကာ သူ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

နောက်တနေ့တော့ သားသား လိုင်းကားနဲ့ပဲ သူတို့ မြို့သို့ပြန်ခဲ့သည်။ အိမ်ရောက်တော့ အားလုံး အံ့ဩကုန်ကြသည်။ ဖေဖေကတော့ စကားနည်းသူမို့ ဘာမှမပြော . . . အံ့ဩသည့် အရိပ်အယောင်သာပြသည်။ မေမေကတော့ တိုးတိုးတိတ်တိတ် သူ့ကို ကပ်မေးတော့သည်။ နောက်ဆုံး သူ့မေမေ အစ်သမျှအောက်တွင် သူနှင့်မြတ်နိုးအကြောင်းကို သားသားတယောက် ဖွင့်ပြောလိုက်မိတော့သည်။ မေမေက သက်ပြင်းချသည် . . . ပြီးမှ . . .

“ ကောင်မလေးကတော့ မဆိုးပါဘူး . . . ဒါပေမယ့် ”

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ . . . မေမေ ”

“ မင်းတို့ ကျောင်းပြီးတဲ့အထိတော့ လိမ်လိမ်မာမာနေပေါ့ကွယ် ”

“ အဲဒါကြောင့် မေမေ့ကို ချစ်ရတာ . . . ”

“ တော်ပါ . . . နောက် မိန်းမရရင် ဘယ်လိုပြောဦးမလဲ ကြည့်ရသေးတာပေါ့ . . . ”

“ ဒါနဲ့ ဖေဖေရော . . . ဘာပြောသေးလဲ မေမေ ”

“ သားဖေဖေကတော့ ဘယ်တုန်းက ဘာပြောဖူးလို့လဲ . . . သူ့သားမျက်နှာပဲ ကြည့်နေတာဆိုတော့ . . . ”

“ အင်း . . . ဒါဆို သား . . . မြတ်နိုးတို့အိမ်သွားလိုက်ဦးမယ် . . . ”

“ ကြွကြွ ကိုယ်တော် . . . ဒါနဲ့ သား ဘယ်တော့ပြန်မလဲ ”

“ သန်ဘက်ခါလောက်ပေါ့ မေမေ . . . ”

“ အေးအေး . . . ကျောင်းစာလည်း မပေါ့နဲ့နော် . . . ”

“ ဟုတ်ကဲ့ မေမေ . . . သား သွားလိုက်ဦးမယ် ”

မြတ်နိုးတို့အိမ်မှာတော့ လူဝင်လူထွက် အနည်းငယ် ရှုပ်ထွေးနေသည်။ မနက်ဖြန် အသုဘချမည်တဲ့ . . . သူ အိမ်ထဲ ဝင်သွားလိုက်တော့ အခန်းထဲမှထွက်လာသည့် မြတ်နိုးကို တွေ့ရသည်။ မြတ်နိုးတယောက် အလွန်ပင် အံ့အားသင့်သွားပုံ ပေါ်သည်။ သူ့ကို အလန့်တကြားကြည့်ကာ . . .

“ ဟဲ့ . . . သားသား၊ နင် ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ပြန်လာတာလဲ ”

“ ဪ . . . ခုတော့ သားသားပေါ့ ” သူ တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်တော့ မြတ်နိုးက လက်သီးဆုပ်ပြသည်။

“ ဒီလိုပါပဲဟာ . . . ဦး ခုလိုဖြစ်သွားတယ်ဆိုတော့ ငါတို့ တရပ်ထဲသားချင်းတွေပဲလေ . . . ကူညီရမှာပေါ့ ”

“ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟာ . . . ”

ထိုသို့ပြောနေတုန်း မြတ်နိုးမေမေ ထွက်လာသည်။ သူ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး အကျိုးအကြောင်း မေးကာ အားနာစရာကွယ် ဟုပြောသည်။ ကျောင်းသိပ်မပျက်နဲ့နော် ဟုပြောကာ ပြန်ထွက်သွားသည်။ မြတ်နိုးက သူ့ကို ဧည့်ခန်းထဲ ခေါ်ချပြီး ဆက်တီပေါ် ထိုင်ခိုင်းသည်။ ပြီးမှ . . .

“ အအေးသွားဖျော်လိုက်ဦးမယ် . . . ”

“ နေပါစေ မြတ်နိုးရယ် . . . ကိုယ်လာလို့ မြတ်နိုးတို့မှာ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေချင်ဘူးလေ . . . ထားလိုက်ပါ။ ကိုယ် တခြား ဘာကူညီစရာရှိသလဲ . . . ပြော . . . ”

“ နေပါစေ ကိုရယ် . . . အားလုံး ပြီးသလောက် ရှိနေပါပြီ . . . နက်ဖြန်ကျရင်သာ . . . လိုက်ပို့ဖို့ . . . ”

“ စိတ်ချပါ မြတ်နိုးရယ် . . . ကိုယ် လာခဲ့မှာပါ . . . ”

“ တခုတော့ ခိုင်းစရာရှိတယ် . . . ”

“ ဘာလဲ မြတ်နိုး . . . ပြောလေ . . . ”

“ အကြောတွေ တက်နေတာ ကိုရာ . . . တအား ညောင်းတာပဲ . . . နှိပ်ပေးပါလား . . . ”

“ ကဲ . . . လာ . . . ”

“ အင်း . . . ခုမှပဲ . . . မြတ်နိုး ခုလိုဖြစ်နေတာကြာပြီ . . . ဘယ်လိုဖြစ်သလဲ မသိပါဘူး . . . ခုတလော တကိုယ်လုံး ကိုင်ရိုက်ထားလို့ပဲ . . . ”

“ လူပင်ပန်း စိတ်ပင်ပန်းနဲ့မို့ နေမှာပါ မြတ်နိုးရယ် . . . ကျန်းမာရေးလည်း ဂရုစိုက်ဦးလေ . . . ”

“ မလိုပါဘူး . . . ဂရုစိုက်ပေးမယ်သူ ရှိသားပဲဟာ . . . ”

သူ မြတ်နိုးနဖူးလေးကို မနာမကျင်အောင် သာသာလေး ထုလိုက်သည်။ ပြီးမှ ညဘက်ကျမှ တခေါက်လျှောက်ခဲ့မယ် ဟုပြောကာ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

ည ၈နာရီလောက်ကျတော့ သားသား မြတ်နိုးတို့အိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ အသုဘအိမ်ထုံးစံအတိုင်း ဖဲဝိုင်းကတော့ ရိုးရာမပျက်ရှိနေသည်။ မြတ်နိုးတို့ သားအမိကတော့ ယောင်ချာချာနှင့် ညှိုးနွမ်းနေသော မျက်နှာတွေကလည်း ဖုံးမရ ဖိမရ။ သူ အားပေးနှစ်သိမ့်ချင်ပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ရသေးသည်။ သူရောက်လာတော့ မြတ်နိုးက ရေနှွေးအိုးချပေးသည်။ ပြီးတော့ ဘေးတွင်ဝင်ထိုင်ကာ ဘာစကားမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေသည်။

သားသားက မြတ်နိုးလက်ကလေးကို ခပ်တင်းတင်း ဖျစ်ညှစ်လိုက်သည်။ မြတ်နိုးက ဖြေးညင်းစွာ မော့ကြည့်သည်။ မျက်နှာလေးက မကြည်လင်သော်လည်း မျက်လုံးလေးများက ကျေးဇူးတင်မှုများဖြင့် ရွှန်းလဲ့နေသည်။ ပြီးမှ မြတ်နိုးက . . .

“ မြတ်နိုးက ကိုလိုက်လာမယ်လို့ မထင်မိဘူး . . . စာတွေ မြတ်နိုးကို ရှင်းပြနိုင်အောင် အတန်းတွေ တက်နေမယ်လို့ ထင်ထားတာ . . . ”

“ ကိုယ် ဘယ်လိုနေနိုင်မလဲ မြတ်နိုးရယ် . . . မြတ်နိုးအနားမှ ကိုယ် အမြဲတမ်းရှိနေချင်တာလေ . . . ”

“ ကိုရယ် . . . ”

မြတ်နိုး၏ အကြင်နာ ညည်းသံလေးပါ . . . ။ နောက် မြတ်နိုးကို မေးကြည့်သည်။

“ မြတ်နိုး . . . ”

“ ဟင် ”

“ ကိုယ်တို့အကြောင်းကို အန်တီ သိနေလား . . . ”

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ ကို . . . ”

“ အနှောင့်အယှက်ကို မပေးလို့ . . . အဲဒါ မြတ်နိုးများ ပြောပြထားလားလို့လေ . . . ”

“ အင်း . . . မြတ်နိုးတို့မှာ တိုင်ပင်စရာဆိုလို့ ဒီသားအမိပဲ ရှိတော့တယ်လေ . . . ”

ထိုနေ့ညက သူတို့နှစ်ဦး ညအတော်နက်သည်အထိ စကားထိုင်ပြောဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။ နောက်တော့မှ သူ မိုးချုပ်သည်အထိ နေနေရင် မကောင်းဘူးလေဟု တွေးကာ အိမ်ပြန်ခဲ့လေသည်။

နောက်နေ့ရောက်တော့ မြတ်နိုးအဖေ၏ အသုဘသည် မိတ်ဆွေသင်္ဂဟ သိုက်သိုက်မြိုက်မြိုက်ဖြင့် ပြီးဆုံးသွားခဲ့သည်။ မြတ်နိုးအမေကတော့ ခုလို တကူးတကပြန်လာပေးသော သူ့ကို ကျေးဇူးတွေ အထပ်ထပ်တင်နေသည်။

နောက်တစ်ရက်ကျတော့ သူ မြတ်နိုးကို ထားခဲ့ကာ မပြန်ချင်ပြန်ချင်ဖြင့် ရန်ကုန်ပြန်လာခဲ့သည်။ မြတ်နိုးကတော့ ရက်လည်ပြီးမှ ပြန်လာမည်တဲ့ . . . ။

မြတ်နိုးမရှိသောရက်များအတွင်း မေမိုးနှင့်တော့ ပိုပြီးတွဲဖြစ်သည်။ မေမိုးကိုမြင်တိုင်း မြတ်နိုးကို ပိုပြီး လွမ်းမိသည် ကိုတော့ သူ ဝန်ခံရမည်ဖြစ်လေသည်။ အဓိပ္ပါယ်မဲ့သည်အထိ ဖြစ်မသွားသော်လည်း သူ့စိတ်ထဲတွင်တော့ မေမိုးကို မြတ်နိုးလောက် မချစ်မှန်း သိနေသည်။ မေမိုးကလည်း သိလိမ့်မည်ဟု ထင်မိသည်။ သို့သော် သူ့နှလုံးသားကို သူ မပိုင်ပဲ မြတ်နိုးက ပိုင်နေလေတော့ . . . မေမိုးကိုသာ သနားမိတော့သည်။

တကယ်တော့ သနားခြင်းသည်လည်း ချစ်ခြင်း၏ အသွင်ကွဲ တစ်မျိုးသာ ဖြစ်လေသည် . . . ။

နောက် လေးရက်နေတော့ မြတ်နိုး ပြန်ရောက်လာသည်။ သားသား မြတ်နိုးကားလေးကို မောင်းကာ ကားဂိတ်သို့ သွားကြိုသည်။ မြတ်နိုး၏ လက်ကလေးကိုဆွဲကာ ကားဆီခေါ်လာခဲ့သည်။ သူတို့ တဦးကိုတဦး လက်တွဲထားတိုင်း အင်အားတွေ ပိုရှိလာသည်ကိုတော့ နှစ်ဦးသား သတိထားမိသည်။ မြတ်နိုးက သူ ကားမောင်းနေစဉ် ပုခုံးပေါ် ခေါင်းကလေးမှီကာ လိုက်ပါလာသည်။ မြတ်နိုးတို့ အခန်းကိုရောက်တော့ သူက တံခါးဖွင့်ပေး . . . အအေးဖျော်ပေးကာ အလုပ်များသွားသည်။ မြတ်နိုးကို အကျီလဲပေးသည်။ မြတ်နိုးကတော့ သူ ပြုသမျှ ငြိမ်ခံနေရင်း မရိုးနိုင်သော အပြုံးလေးဖြင့် ကြည့်နေလေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်အတူတူ ထမင်းချက်စားကြသည်။ ဟင်းကတော့ ရိုတာနဲ့ပဲပါ . . . ဒါပေမယ့် ဘာနဲ့မှမတူအောင် စားကောင်း နေသည်။ စားသောက်အပြီး ပန်းကန်တွေ အတူတူဆေး၊ ပြီးတော့ အိမ်ရှေ့တွင်ထိုင်ကာ ကာရာအိုကေဆိုကြသည်။

မြတ်နိုးက တကိုယ်လုံးနာနေသည် ပြော၍ နှိပ်ပေးရသေးသည်။ ဒီကောင်မလေး ခုတလော ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ မသိ . . . ဟိုကနာသည် ဒီကနာသည်ဟု ခဏခဏပြောနေသည်။ ပင်ပန်းလို့ ထင်ပါရဲ့လေ ဟုသာ သူ့တွေးလိုက်သည်။ သူ မြတ်နိုးကို နှိပ်တော့ မြတ်နိုးက မျက်လုံးလေးစင်းကာ ငြိမ်ခံနေသည်။ ဒီ ပျော်စရာလေးတွေ၊ ကြည်နူးမှုလေးတွေက ဘယ်အချိန်အထိ တည်မြဲနေမှာလဲ။

ကျောင်းသွားလည်း အတူတူ . . . အိမ်ပြန်လည်း အတူတူ . . . ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ မေမိုးဘက် မလှည့်နိုင်အောင်ကို ဖြစ်နေရလေသည်။ မြတ်နိုးကလည်း ကြွက်သားတွေနာတယ် . . . အဆစ်တွေကိုက်တယ် ဆိုတာတွေ ဖြစ်နေသည်။ သူ စိုးရိမ်တကြီး အကိုက်အခဲပျောက်ဆေးတွေ ဝယ်တိုက်၊ နှိပ်ပေး . . . ပြုစုစောင့်ရှောက်နေရသည်။ မြတ်နိုးကတော့ “ရပါတယ် ကိုရယ်”ဟု ဆိုသော်လည်း သူ့မျက်စိအောက်မှာ ဒီလိုအနေအထားကို သားသား ဘယ်ကြည့်နိုင်မလဲလေ။

ဒီလိုနဲ့ သူတို့တွေ တဦးကိုတဦး အပြန်အလှန် ကူညီဖေးမရင်း၊ အတူတူ စာကျက်ရင်း၊ ကျောင်းတက်ရင်း စာမေးပွဲကြီးလည်း နီးလာခဲ့လေပြီ။ စာမေးပွဲနီးတော့ မေမိုးကပါ သူတို့နဲ့ အတူတူ စာကျက်ချင်တယ်ဆိုတာနဲ့ စာကျက်ပိုင်း ကလေးတခု ဖြစ်လာသည်။ အားလုံး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ရင်းနှင့်ပင် စာတွေက အခက်အခဲမရှိသလောက် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

တနေ့မှာတော့ သူ မြတ်နိုးကို အိမ်ပေါ်တွင်ထားခဲ့ကာ လမ်းထိပ်ထွက်ပြီး ဟင်းဝယ်သည်။ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် အကြာ သူပြန်လာတော့ မြတ်နိုးတယောက် မောပန်းစွာ အသက်ရှူနေရတာ တွေ့ရသည်။ သူ အလန့်တကြားဖြစ်ကာ ယပ်ခတ်ပေး၊ ရှူဆေးယူပေးနှင့် ဝရန်တာသို့ တွဲခေါ်လာခဲ့သည်။ ခဏနေမှ သက်သာသွားကာ “မြတ်နိုး ဘာမှ မဖြစ်တော့ပါဘူး ကိုရယ်”ဟု ပြောသည်။ ထိုအခါမှ သူလည်း စိတ်သက်သာရာရသွားလေတော့သည်။

ခုတလောတော့ မြတ်နိုး သက်သာနေပုံရသည်။ စာမေးပွဲဖြေရန်လည်း တစ်ပတ်သာ လိုတော့သည်။ သူတို့ ညနေတိုင်း သုံးယောက်အတူတူ စာစုကျက်သည်။ မေမိုးပြောသော ရယ်စရာလေးတွေကြားမှာ မြတ်နိုးတယောက် ပျော်ရွှင် ရယ်မောနေတာတွေတော့ သူတို့ သုံးယောက်အတူတူ နေကြရရင်၊ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကလည်း တယောက်ကိုတယောက် နားလည်ကြရင် ကောင်းမှာပဲလို့ သားသား လောဘကြီးစွာ တွေးမိလေသည်။ သို့သော် ဘယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲလေ . . .။ တနေ့တော့ မြတ်နိုးက သူ့ကို မေးသည်။ မေမိုးအကြောင်းဖြစ်လေသည်။

“ ကို . . . မေမိုးကို သတိထားမိလား . . . ”

“ အင် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

“ ကိုကို သူ စိတ်ဝင်စားနေသလားလို့ . . . ”

“ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး မြတ်နိုးရယ် . . . ကိုယ့်မှာ မြတ်နိုးရှိတာလဲ သူသိနေတာပဲ ”

“ ဒါပေမယ့် မြတ်နိုး စိတ်ထဲမှာ အဲဒီလို ထင်နေသလိုပဲ . . . မိန်းကလေးချင်းဆိုတော့ သိတယ် ”

“ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ မြတ်နိုးရယ် . . . ကိုယ်ကတော့ မြတ်နိုးတယောက်ထဲကို ဆိုတာ . . . မြတ်နိုး သိပါတယ်ကွာ နော် . . . ”

“ အင်းလေ . . . ဒါပေမယ့် မြတ်နိုး ထင်သလိုသာ ဖြစ်နေခဲ့ရင် မေမိုး သနားပါတယ်နော် . . . ”

“ ထားလိုက်ပါ မြတ်နိုးရယ် . . . အားလုံး အချိန်တန်ရင် ပြီးဆုံးသွားမှာပါ ”

သူ မြတ်နိုးကို ဖွဖလေး ဖက်ထားလိုက်သည်။ အင်း . . . ရှေ့လျှောက် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဟုတွေးကာ သူ စိတ်တွေလေးလာသည်။ ဘယ်နေ့အထိ သူ ဟန်ဆောင်ထားနိုင်မလဲလေ။

ဒီလိုနဲ့ စာမေးပွဲတွေ ဖြေကြရလေပြီ။ သားသားတစ်ယောက်ကတော့ အခက်အခဲမရှိသော်လည်း ပူပင်သောကများနှင့် မြတ်နိုးကတော့ ကျေနပ်လောက်အောင်မဖြေနိုင်။ မေမိုးကိုမေးကြည့်တော့ ပုံမှန်လောက်ပါပဲတဲ့။

ရေးဖြေစာမေးပွဲများပြီးဆုံးသွားတော့ အားလုံးကြောက်ကြသည့် ဗိုင်ဗာ လာပါပြီ။ ဆရာများက မည်သို့ပင် သက်ညှာ သော်လည်း အနည်းနှင့်အများတော့ ပရက်ရှာဝင်ကြသည်ချည်းဖြစ်သည်။ စာမေးပွဲရက်အတွင်း သူ မြတ်နိုးအိမ်၌ပင် နေသည်။ တနေ့ မြတ်နိုး နောက်ဖက် ဝင်နေတုန်း မေမိုးက မကျေနပ်သည့်ပုံစံလေးဖြင့် မဲ့ကာရွဲ့ကာပြောသည်။ “မောင် . . . မေမိုးကို မေ့နေပြီပေါ့လေ . . . ”တဲ့။ စာမေးပွဲဖြေနေတုန်း ဒါလည်း စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရသည့် တစ်ကြောင်းပင်ဖြစ်သည်။ သူ မေမိုးကို ဘာမျှပြန်မပြော၊ စာကိုသာကြည့်နေလိုက်သည်။

ခဏနေတော့ မြတ်နိုး ပြန်ထွက်လာသည်။ မကြာမီပင် မေမိုးက ပြန်တော့မည်ဟု ပြောလေသည်။

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ . . . မေမိုး ” မြတ်နိုးက မေးသည်။

“ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဟာ . . . ”

“ နင်နော် . . . ”

“ နောက်တာပါ မေမိုးရယ် . . . တယောက်ထဲ စာကျက်ချင်ရင်လည်း ပြန်လို့ပြောတာပါဟယ် ”

“ အေးပါ . . . နောက်နေ့မှပဲ လာခဲ့တော့မယ် ”

ဒီလိုနဲ့ နောက်တရက်လည်း မေမိုးရောက်မလာခဲ့ပါ . . . ။ ဖုန်းဆက်ကြည့်တော့ အခန်းအောင်းပြီး စာကျက်နေသည် ဆိုပဲ။ ထို့ကြောင့် သူတို့ မရမက မခေါ်တော့ပဲ နှစ်ဦးတည်းသာ စာကြည့်ရသည်။ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းတော့ သားသားရော မြတ်နိုးပါ စာမှလွဲ၍ ဘာမှလုပ်မရအောင် ဖြစ်နေသည်။ ဟုတ်သည် ဟိုကိစ္စတွေ လွန်ကဲပြီး စာမေးပွဲမဖြေနိုင်မှ ခက်မည်လေ။

စာမေးပွဲဖြေပြီး သွားသည်အထိ မေမိုး အိမ်ကို တစ်ရက်သာ ခဏလာသည်။ ကျန်ခဲ့တဲ့ စာအုပ်တွေ လာယူခြင်း ဖြစ်သည်။ စာမေးပွဲပြီးတဲ့ ညနေ . . . သူတို့ သုံးယောက်သား လျှောက်သွားကြမယ်လို့ မေမိုးဆီ ဖုန်းဆက်ချိန်းပြီး မြတ်နိုးက သွားခေါ်သည်။ သားသားကတော့ အိမ်၌သာ စောင့်နေလိုက်သည်။ မိန်းကလေးနှစ်ဦးရောက်လာတော့ သူ အောက်ဆင်းလာခဲ့သည်။

ပြီးမှ သူတို့ ကျောက်မြောင်းဘက် သွားစားကြမည်ဟု ဆိုသဖြင့် သွားကြသည်။ မိန်းကလေးနှစ်ဦးက ရှေ့ခန်းက၊ သူက နောက်ခန်းက ထိုင်သည်။ မြတ်နိုးကတော့ သူ့ကို အဓိပ္ပါယ်ပါပါ ကြည့်သည်။ သူက မသိမသာ ပုခုံးတွန့်ပြလိုက်ရင်း နောက်မှီတွင် ခပ်လျော့လျော့ မှီလိုက်လေသည်။

ကျောက်မြောင်းရောက်တော့ တုတ်ထိုးဆိုင်၊ အသုတ်ဆိုင်၊ အကြော်ဆိုင် စသဖြင့် သားသား စိတ်ညစ်လောက်အောင် မြတ်နိုးနှင့် မေမိုးတို့က လျှောက်ဝင်ကြသည်။ သူကတော့ နောက်က တကောက်ကောက် လျှောက်လိုက်ရင်း အသက်မပါသလို ဖြစ်နေလေသည်။ နောက်ဆုံး မမ နှစ်ယောက် သွားလို့ စားလို့ ကျေနပ်တော့ ညနေ ၆နာရီခွဲနေပြီ။

ပြန်ဖို့လုပ်တော့ မြတ်နိုးက ပညာပြသည်။ သားသားကို မောင်းခိုင်းကာ သူက ဘေးခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဒီတော့ မေမိုးက အလိုအလျောက် နောက်ခန်းရောက်သွားရသည်ပေါ့ . . . ။ ပထမဆုံး မေမိုးကို အိမ်ပြန်ပို့မည်ဟု ပြောကာ ကျောက်မြောင်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ လမ်းတွင် မြတ်နိုးက သူ့လက်မောင်းပေါ်မှီကာ လိုက်လာရင်း နောက်မှ မေမိုးကို လှမ်းပြောသည်။

“ ဟဲ့ မေမိုး . . . ”

“ အင် . . . မြတ်နိုး ဘာလဲ . . . ”

“ အားမကျဘူးလားလို့ . . . ”

“ တော်ပါ . . . စိတ်ပျက်လို့ . . . ”

“ ဟုတ်ပါ့မလားဟယ် . . . ရည်းစားမရှိသေးတာ စိတ်ပျက်တာနေမှာပါ . . . စိတ်ချ သူငယ်ချင်း၊ တို့နှစ်ယောက် ယောက်ျားလေးမွေးမှ နင်နဲ့ပေးစားမယ် . . . ”

သားသား နောက်ကြည့်မှန်မှတဆင့် မေမိုးကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာက မျှန်မှိုင်းနေသည်။ မြတ်နိုးကို အသာ လက်ကုတ်ကာ မစဖို့ပြောလိုက်ရသည်။ ဒီလိုနဲ့ မေမိုးတို့အိမ် ရောက်ကာနီးလာပြီ . . . ။

သားသား သူ့ဘေးမှ တုန်ခါသောအတွေ့ကြောင့် အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မြတ်နိုးတစ်ယောက် အသက်ကို ခဲယဉ်းစွာ ရှူနေရသည်ကို တွေ့ရသည်။ တပြိုင်တည်းလိုပင် မေမိုးလည်း သတိပြုမိကာ . . .

“ ဟဲ့ . . . အောင်ကျော်သူ . . . ဆေးခန်းကို မောင်းလေ . . . ”

သားသားလည်း မေမိုးအသံကြားမှ သတိဝင်လာကာ နီးနီးနားနား အက်စ်အက်စ်စီသို့ မောင်းသည်။ မေမိုးက နောက်မှနေကာ မြတ်နိုးထိုင်ခုံကို လှန်လိုက်ကာ ယပ်ခတ်ပေးနေသည်။ ပြတင်းပေါက်များကိုလည်း ဖွင့်လိုက်သည်။ ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာတော့ ဆေးခန်းကိုရောက်သည်။

သားသား ဆေးခန်းထဲ အပြေးဝင်သွားကာ စတပ်ဖဲများကို ခေါ်ပြီး ပြန်ထွက်လာသည်။ နောက်တော့ မြတ်နိုးကို တွန်းလှည်းပေါ်တင်ကာ ခေါ်သွားကြသည်။ သူ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိဖြစ်နေချိန်တွင် မေမိုးကတော့ လူနာစာအုပ် လုပ်နေသည်။ တော်သေးတာပေါ့ . . . သူပါလို့ဟု သားသားတွေးလိုက်သည်။ သူတို့ ထိုင်စောင့်နေကြရင်း ခဏနေတော့မှ လူနာကို တွေ့လို့ရပြီဟု လာခေါ်သဖြင့် သူတို့ အပြေးကလေး လိုက်သွားကြသည်။

မြတ်နိုးက စမ်းသပ်ခန်းထဲရှိ ကုတင်ပေါ်တွင် ခပ်ဖျော့ဖျော့ကလေး လဲလျောင်းနေသော မြတ်နိုးကို တွေ့ရလေ၏။ သားသားတို့ ဝင်လာတော့ မြတ်နိုးက မျက်နှာကျက်ကိုသာ အဓိပ္ပါယ်မဲ့စွာ ကြည့်နေသည်။ အနားသွားပြီး မေမိုးက လက်ကလေး တဖက်ကို ကိုင်လိုက်မှ သူတို့ဘက် လှည့်လာသည်။ မေမိုးက ဘေးကနေ နှစ်သိမ့်ပေးနေတုန်းမှာ သားသား ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် မြတ်နိုးကို ကုသပေးခဲ့သော ဆရာဝန်နှင့် ဝင်တွေ့သည်။

“ ဝင်ခွင့်ပြုပါ ဆရာ . . . ”

“ ဪ . . . လာပါ . . . ဘာများလဲ မသိဘူး ”

“ ကျွန်တော် မမြတ်နိုးရဲ့ လူနာရှင်ပါ ဆရာ . . . ”

“ သူနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့က . . . ”

“ ကျွန်တော် သူ့အမျိုးသားပါ ဆရာ . . . ”

“ ဪ . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . ”

“ ခု . . . မြတ်နိုး အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိပါသလဲ ဆရာ . . . ”

“ အင်း . . . ခုလိုဖြစ်တာ ကြာပြီလား . . . ”

“ ကျွန်တော်သိသလောက်ဆိုရင် နှစ်ခါရှိပြီ ဆရာ . . . ”

“ အင်း . . . ခုဟာက ဟာထံအတတ်လို့ပဲ ကောက်ချက်ချရမလို့ပဲ . . . မက်ဒီကယ်လ်ချက်ကပ် လုပ်ကြည့်ရင် ကောင်းမယ်လို့ ကျွန်တော် သဘောရတယ် . . . ”

“ ခုလား ဆရာ . . . ”

“ ရပါတယ် . . . ခင်ဗျားတို့ အဆင်ပြေမယ်အချိန်ပေါ့ . . . ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ . . . ဒါဆို ကျွန်တော် တရက်အချိန်ယူပြီး လာခဲ့ပါ့မယ် . . . ”

သူတို့ ထို့နေ့က တိတ်ဆိတ်စွာပင် ပြန်လာခဲ့သည်။ မြတ်နိုးအိမ်အထိ မေမိုးက လိုက်ခဲ့ပြီးရောက်မှ တက္ကစီဖြင့် ပြန်သွားသည်။

သူ ထိုနေ့ တစ်ညလုံး မြတ်နိုးအနားမှာ နေပေးရင်း၊ ပြုစုယုယ နေမိသည်။ မြတ်နိုး မျက်နှာလေးက ညှိုးနွမ်းနေသည်က လွဲလို့၊ ထိုတစ်ညလုံး မြတ်နိုးကိုကြည့်ရသည်မှာ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်နေပုံမရပေ။

ထိုနေ့ညက မြတ်နိုး၏ မေမေက ဖုန်းဆက်သည်။ စာမေးပွဲပြီးသွားပြီ ဆိုတော့ ပြန်လာခဲ့ပါလားတဲ့။ မနက်ဖြန် ရန်ကုန်ကို ကိစ္စတခုနဲ့ သူလာဖို့ ရှိသည်တဲ့။ အဲဒါ အပြန်ကျရင် ပြန်လိုက်ခဲ့ဖို့ ပြောသည်။ သားသားလည်း ဖုန်းပြောနေစဉ် အတွင်း ဘေးမှာ ရှိနေသည်။ ဖုန်းချလိုက်တော့ သူက မြတ်နိုးကို မေးသည်။

“ မြတ်နိုး ပြန်လိုက်သွားမယ်ပေါ့ . . . ”

“ အင်းလေ . . . မေမေလည်း ဟိုမှာ တယောက်ထဲ မဟုတ်လား ”

“ မြတ်နိုး ဆေးစစ်ဖို့ ရှိသေးတယ်လေ . . . ”

“ အင်း . . . ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်၊ ရပါတယ် ကိုရယ်၊ မြတ်နိုးက ဘာမှ သိပ်ဖြစ်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ နောက်လ လောက်ကျမှ မြတ်နိုး တခေါက်ပြန်လာခဲ့မယ်လေ . . . အဲဒီတော့မှ စစ်တာပေါ့နော် ”

“ မြတ်နိုးသဘောပါ . . . ကိုယ်က စိုးရိမ်လို့ . . . ”

“ အဲဒါတွေကြောင့် ချစ်ရတာ . . . ”

မြတ်နိုးက သားသားပါးပြင်ကို နမ်းလိုက်ရင်း ပြောသည်။

ဒီလိုနဲ့ နောက်တနေ့ မနက်ကျတော့ သားသားတယောက် မြတ်နိုးအိမ်က ဆုတ်ခွာဖို့ ပြင်ရသည်။ သူ့အမေ လာမှာ ဆိုတော့ သူတို့ ဒီလိုနေကြတာကို သိသွားလို့က မကောင်း။ သိလျှင်လည်းသိ . . . မြင်တော့ မမြင်စေချင်ပေ . . . ။

သူ့အခန်း ပြန်ရောက်တော့ ဖုန်းတွေ ပင်ကူအိမ်တွေနှင့် မနည်းရှင်းယူရသည်။ ဘေစင်ထဲမှာလည်း ဘယ်တုန်းက အကြွင်းအကျန်တွေလည်း မပြောတတ်။ ဒါတွေကိုတော့ ရှင်းမနေတော့၊ ပစ်လို့ရတာမှန်သမျှ အမျှက်ပုံးထဲ ထည့်လိုက်သည်။ နောက်မှပဲ ပစ်တော့မည်။

နေ့ခင်းရောက်တော့မှ သူ တစ်ခန်းလုံးကို ရှင်းပြီးသွားသည်။ အိမ်ရှေ့မှာ အေးအေးဆေးဆေး ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်တော့ ခေါင်းလောင်းသံကို ကြားရသည်။ ဖုန်းလာသည်တဲ့ . . . ။

ဖုန်းဆိုင်ရောက်လို့ ဖုန်းကိုင်လိုက်တော့ မြတ်နိုးဖြစ်နေသည်။

“ ကို . . . လား ”

“ အင်း မြတ်နိုး . . . ပြော ”

“ ဘယ်လိုလဲ အသံကြီးက . . . ”

“ မောလို့ပါ မြတ်နိုးရယ် . . . အိမ်က အမျှက်ပုံကို တော်တော် ရှင်းယူလိုက်ရလို့ . . . ”

“ ကိုယ့်အိမ် ကိုယ်မနေဘဲ သူများအိမ် လျှောက်နေတာကိုး . . . နောက်မှ ဆုံးမရမယ် ”

“ ဝှူး . . . ခု ဘာပြောမလို့လဲ မြတ်နိုး . . . ”

“ ဪ . . . မေမေရောက်ပြီလေ၊ မေမေက ဒီမှာ မြတ်နိုးတစ်ယောက်ထဲ နေတုန်း ကူညီပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူး တင်ကြောင်း ပြောချင်လို့တဲ့၊ အဲဒါ . . . ညနေကျ လာခေါ်မယ်၊ တခုခုလဲ သွားစားရင်းပေါ့ . . . ”

“ အင်းလေ . . . ကိုယ် စောင့်နေမယ် ”

“ အဲ . . . တခုမှာထားရဦးမယ် . . . ”

“ ဘာလဲ မြတ်နိုးရဲ့ . . . ”

“ ဟာဟ . . . ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ မေမေ့ရှေ့မှာ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်လို့ . . . ဒါပဲ . . . ”

“ တယ် . . . ဒီကလေးမ . . . ကဲ ဒါဆိုဒါပဲ ”

ညနေကျတော့ မြတ်နိုးတို့ သားအမိ ရောက်လာသည်။ အောက်က ခေါင်းလောင်းကြိုးဆွဲမှ သူ အဝတ်အစား အမြန်လဲပြီး ဆင်းလာခဲ့သည်။ နောက်ခန်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ကားလေးက ငြိမ်ကနဲထွက်သွားသည်။

သူတို့ ရှမ်းကန် ၃ ကို မောင်းလာခဲ့ကြသည်။ မြတ်နိုးမေမေက ဦးဆောင်က မှာထားသော စားပွဲသို့သွားသည်။ စားစရာများမလာခင် မြတ်နိုးမေမေက ကျေးဇူးတင်ကြောင်း၊ မြတ်နိုးကိုလည်း ညီမလေးတယောက်လို စောင့်ရှောက်ဖို့ အကြောင်း စသည်ဖြင့် စိကာပတ်ကုံး ပြောသည်။ မြတ်နိုးဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကောင်မလေးက လျှာထုတ်ပြသည်။ သားသား ကတိတွေ အထပ်ထပ်ပေးလိုက်ပြီး စားစရာတွေရောက်လာတော့ အားလုံးစားကြသည်။ သားသားတယောက် ယောက္ခမလောင်းကြီးရှေ့တွင် ရောက်နေရတော့ အနည်းငယ် အနေကျူးသည်မှတစ်ပါး အားလုံး အဆင်ပြေပါသည်။

စားသောက်ပြီးတော့မှ သူ့ကိုပြန်ပို့သည်။ ဘယ်တော့ပြန်မလဲ မေးကြည့်တော့ မနက်ဖြန်တဲ့ . . . ။ အင်းလေ . . . ဒီလိုပဲ အချိန်တွေ ကုန်ရဦးမှာပဲဟု သားသား တွေးလိုက်မိသည်။

နောက်တစ်ရက်ရောက်တော့ မြတ်နိုးတို့သားအမိ သူတို့ကားဖြင့်ပင် နယ်သို့ပြန်သွားသည်။ သားသားတယောက် ငေါင်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ပထမတစ်ရက်တော့ အိမ်ထဲပဲ အောင်းနေလိုက်သည်။ မြတ်နိုးကို ချစ်စိတ်ကလည်း မေမိုးဆီသို့ မသွားဖြစ်အောင်ထားသည်။ အလွမ်းဝေဒနာကို အိပ်စက်ခြင်းဖြင့်သာ ကုစားနေရသည်။ သို့သော် ထို အလွမ်းဆိုသော အရာက အိပ်မက်ထဲအထိ လိုက်လံနှိပ်စက်လေသည်။ လွမ်းရပါလား မြတ်နိုးရယ် . . . ။

အိပ်တဝက် နိုးတဝက်ဖြင့် ဘယ်လိုဘယ်ပုံ မိုးလင်းသွားသည် မပြောတတ်။ ကျောင်းပိတ်ထားသည်လည်းဖြစ်၍ ဘယ်မှလည်း သွားစရာမရှိ။ သားသားစိတ်တွေ ထိန်းမရတော့ . . . ။ သည်တော့ စိတ်ဖြေသည့်အနေဖြင့် မေမိုးထံသွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ မေမိုးဆီ ဖုန်းဆက်တော့ မအားဘူးလို့ပြောသည်။ တနေ့ခင်းလုံး ဘာအလုပ်မှလည်းမရှိသဖြင့်၊ လမ်းထဲမှ ဂိမ်းဆိုင်တွင် သွားဆော့နေလိုက်သည်။

ညနေကျတော့မှ ဂိမ်းဆိုင်က ထပြန်ခဲ့သည်။ ယောင်ချာချာ တယောက်ထဲပါပဲ မြတ်နိုးရယ် . . . ဟု သူညည်းမိသည်။ မေမိုးဆီ ဖုန်းသွားဆက်သည်။ ဖုန်းမကိုင်၊ သူ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ အရင်က အမြဲလို အိမ်မှာရှိတဲ့ မေမိုး ဘယ်တွေများ သွားနေသလဲ . . . ။

သူ လမ်းထိပ် စားသောက်ဆိုင်သို့ ထွက်လာကာ စိတ်ပြေလက်ပျောက် သောက်ရန် စီစဉ်သည်။ စားပွဲထိုးလေးက ဂရုန်းတစ်တောင်နှင့် ကိုလာ၊ ရေခဲတို့ကို အရင်လာချပေးသည်။ သူ ဖန်ခွက်ပြည့်အောင် ထည့်လိုက်ပြီး ကိုလာနှင့်စပ်ကာ တရှိန်ထိုး မော့ချလိုက်သည်။ ခဏနေတော့ အမြည်းရောက်လာသည်။ မေမိုးလည်းရောက်လာသည်။

“ ဟင် . . . မေမိုး ”

“ ဘာလဲ . . . အံ့ဩသွားလား ”

“ ဘယ်လိုလုပ် . . . ”

“ မောင့်ကို နောက်ချင်တာနဲ့ ညနေက ဖုန်းမကိုင်တာ၊ ကော်လာအိုင်ဒီ တပ်လိုက်တယ်လေ၊ နောက်မှ ပြန်ဆက်မယ် ဆိုပြီး တွေးပေမယ့် မောင် စိတ်ပူနေမှာ စိုးတာနဲ့ ကိုယ်တိုင်လာခဲ့တာ ”

“ ဒီမှာရှိတာ ဘယ်လိုသိလဲ ”

“ မေမိုး ကားနဲ့မောင်းသွားရင်း ဒီရှေ့ကအဖြတ် ရိပ်ကနဲ မြင်လိုက်တယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် မဟုတ်လောက်ဘူး ထင်ပြီး အိမ်ဘက် သွားနေတာ၊ ပြီးမှ မရှိတာနဲ့ သေချာပြီဆိုပြီး လိုက်လာတာ ”

“ ဪ . . . ”

“ မောင်နော် . . . ပျက်စီးနေတယ်ပေါ့၊ သောက်တာတော့ သောက်ပေါ့လေ . . . မေမိုး မတားပါဘူး၊ အလွန်အကျွံ မဖြစ်ရင်ပြီးတာပဲ၊ ဒါနဲ့ မေမေကတောင် မောင့်အကြောင်း မေးသေးတယ် ”

“ အင်း . . . ”

“ ဘာဖြစ်နေတာလဲ . . . ”

“ ဒီလိုပါပဲ မေမိုးရယ် ”

ပြောရင်းဆိုရင်းနှင့် သားသား အနည်းငယ် လျှာလုံးလာသည်။

မေမိုးက . . .

“ ကြည့် . . . သူတယောက်တည်း စားနေတာပဲ . . . မေမိုးကိုတောင် မကျွေးတော့ဘူးလား ”

“ မေမိုးသောက်ချင်ရင် အရက်တော့ရှိတယ် ”

“ မောင်တိုက်တယ်ဆိုရင် မေမိုး သောက်မှာပါ . . . ”

“ နောက်တာပါ မေမိုးရယ် . . . မေမိုးစားချင်တာ မှာလေ ”

စားပွဲထိုးကို မေမိုးက လှမ်းခေါ်သည်။ ရောက်လာတော့ ကြေးအိုးဆီချက် တစ်ပွဲမှာသည်။

“ မောင် . . . ”

“ ဘာလဲ မေမိုး ”

“ တော်တော့လေကွာ . . . မောင်သောက်တာ များနေပြီ ”

“ အင်းပါ . . . ဒီတစ်ခွက်နောက်ဆုံးပဲ ”

“ အဲဒီလို လိမ္မာလို့ ချစ်ရတာ . . . ”

များမကြာမီ စားပွဲထိုးက ကြေးအိုးဆီချက် လာချပေးသည်။

မေမိုးက တူကလေးဖြင့် သူ့ကို အသားဖတ်လေးများ ခွံပေးသည်။ သူက ပါးစပ်ဟပေးကာ ခံယူလိုက်ရင်း စိတ်က ပုံမှန်အနေအထားသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။

သူ့စိတ်ထင် မေမိုးက သူ့ကို အသားဖတ်တွေပဲ ရွေးကျွေးသည် ထင်သည်။ မေမိုးကိုကြည့်လိုက်တော့ ကြာဇံတွေ ကိုသာ စားနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဒါကို မြင်ရတော့ သားသား စားပွဲထိုးကို ခေါ်ကာ နောက်တစ်ပွဲထပ်မှာသည်။

“ မောင် . . . မဝသေးဘူးလား ”

“ အင်း . . . ”

သားသား ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ရောက်လာတော့ မေမိုးစားနေသော ပန်းကန်ထဲကို ကြာဇံနည်းနည်းနှင့် အသားများများ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ မှတ်ပြီလား . . . လက်စားပြန်ချေတာ ”

“ ဪ . . . မောင်ရယ် ”

“ စားလေ မေမိုး . . . ခုန တစ်ပွဲတုန်းက မောင်ကချည်း အကောင်းကြိုက်တတ်သလို ဖြစ်နေလို့ ”

စားသောက်ပြီးတော့ သူ ပိုက်ဆံရှင်းနေတုန်း မေမိုးက ကားထဲက သွားစောင့်နေသည်။

သူတို့ ထိုနေ့ညက လျှောက်လည်ပြီး ညဆယ်နာရီမှ အိမ်ပြန်ရောက်သည်။ မေမိုးအနားမှာ မရှိသည့်အချိန်မှစ၍ မြတ်နိုးကို ပြန်သတိရနေပြန်သည်။ ခက်သည် . . . သူ့နှလုံးသားကို သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် မယုံရဲဖြစ်နေသည်။ အပြောင်းအလဲ မြန်လွန်းလှ၍ . . . ။

ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က စိတ်မခိုင်တာပါ မြတ်နိုးရယ် . . . ဟုလည်း ညည်းမိသည်။ နောက်ဆုံးတော့ အလွမ်းများစွာနှင့် ရောက်တတ်ရာရာ စဉ်းစားရင်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်ကျတော့ ဖုန်းလာသည်။ သွားကိုင်လိုက်တော့ ဦးလေးဝမ်းကွဲတစ်ယောက် စင်ကာပူနေ၍ လှမ်းဆက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ကျောင်းပိတ်ထားတုန်း အလည်လာပါလားတဲ့ သူ စပွန်ဆာလုပ်ပြီး ခေါ်မည်ဟု ပြောသည်။ သားသားလည်း စိတ်လေနေသည်နှင့် အတူတူ၊ မထူပါဘူးဟု တွေးကာ သွားလည်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထိုနေ့မှစ၍ သူ့အလုပ်များတော့သည်။ ပတ်စ်ပို့ကလည်း မရှိ။ ဘာမှလည်း ပြင်ဆင်မထားရသေး။ သို့သော် စိုးကျော်အောင်က ကူညီသဖြင့် တော်သေးသည်။ စိုးကျော်အောင်တို့ ဘိုးတော်က အင်မီဂရေးရှင်းက အော်ဖစ်ဆာ . . . ။ သူ့ လမ်းကြောင်းဖြင့်ပင် ပတ်စ်ပို့ကို တစ်ပတ်အတွင်း ရခဲ့သည်။ သွားရသည့် နေရာတွေကတော့ များမှများ၊ မေမိုးက ကားတစ်စီးဖြင့် လိုက်လံပို့ဆောင်ပေး၍သာ တော်သေးတော့သည်။

အတိုချုပ် ဆိုရလျှင်တော့ ဆယ်ရက်အကြာတွင် သားသားတယောက် စင်ကာပူမြေသို့ ခြေချနိုင်ခဲ့လေသည်။ သူ့ဦးလေးက ချန်ဂီလေဆိပ်တွင် လာစောင့်နေသည်။ သူ့ကို မြင်တော့ ဝမ်းသာအားရ လက်ဝှေ့ယမ်းပြသည်။ လေဆိပ်မှ နေ၍ တက္ကစီဖြင့် ဦးလေးအိမ်သို့ သွားကြသည်။

သည်ဦးလေးက ဦးလေးဆိုပေမယ့် သူ့ထက် ဆယ်နှစ်ခန့်သာကြီးသည်။ အမေမောင် အငယ်ဆုံးဖြစ်ပြီး သူ့အမေက မောင်နှမထဲတွင် အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ဦးလေးနှင့် သူက အသက်သိပ်မကွာ။ မြန်မာပြည်မှာရှိစဉ်ကတည်းက

သူတို့ တူဝန်း လည်ပင်းဖက်ပေါင်းခဲ့ကြသည်။ ကဲခဲ့ကြသည်၊ အတွဲညီကြသည်ပေါ့။ ခု ဦးလေးက ဒီမှာ အခြေကျ၍ သူ့ကို သတိတရ ခေါ်ယူခြင်းဖြစ်သည်။

သည်လိုနှင့် စင်ကာပူတွင် သူလည်ပတ်ခဲ့ရသည်။ ဦးလေးကလည်း အလုပ်မှ ခွင့်တစ်ပတ် ယူထား၍ သူကြားဖူးသမျှ သွားချင်သည့် နေရာများကို လိုက်ပို့သည်။ အခုလို လည်ရပတ်ရတော့ သူ့နားမှာ ရှိနေတတ်သည့် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို သတိရမိပြန်သည်။ အထူးသဖြင့် မြတ်နိုးကို ပိုသတိရသည်။

ထိုနေ့ညနေတော့ တမ်းတစိတ်တွေကို ထိန်းမရသည်နှင့် သူ ဖုန်းခေါ်ကြည့်သည်။ ဖုန်းမအား . . . ။ ပြန်ခေါ်သည်။ မကိုင်။ နောက်ဆုံးတစ်ခါပဲလို့ တွေးလိုက်ပြီး ပြန်ခေါ်ကြည့်တော့မှ မြတ်နိုးမေမေက လာကိုင်သည်။ မြတ်နိုး ခေါင်းကိုက်၍ အိပ်နေကြောင်း ပြောသည်။ ပြောနေစဉ်ပင် မြတ်နိုးက လာကိုင်သည်။

“ ကိုလား . . . ”

“ အင်း . . . အမယ် . . . တရားဝင် ခေါ်လို့ရပြီပေါ့လေ ”

“ အဟဲ . . . ဟုတ်တယ် ကို၊ အမေလည်း အနားမှာမရှိလို့၊ နို့မို့ ရှက်တာနဲ့ ခေါ်ဖြစ်ဦးမှာမဟုတ်ဘူး ”

“ ခေါင်းကိုက်လို့ဆို . . . ”

“ နည်းနည်းပါ သိပ်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့၊ ကိုရော နေကောင်းလား ”

“ ကောင်းပါတယ် မြတ်နိုးရယ် . . . လူက နေကောင်းပါတယ် ”

“ ဒါ ဘာစကားလဲ ”

“ ဟုတ်တယ် မြတ်နိုး . . . ကိုယ် မြတ်နိုးကို သိပ်သတိရတယ်ကွာ . . . ”

“ နေပါဦး . . . ခု ဘယ်က ဆက်နေတာလဲ ”

“ စလုံးက . . . ”

“ စလုံး . . . ဟုတ်လို့လား ”

“ ဟုတ်တယ် . . . ကိုယ် ဒီရောက်နေတာ ၅ ရက်ရှိပြီ ”

“ ရန်ကုန်တုန်းက ဘာဖြစ်လို့မဆက်တာလဲ . . . ”

“ ပင်ပန်းတာရယ် . . . မအားတာရယ် မို့လို့ပါ မြတ်နိုးရယ် . . . ”

“ ဖြစ်ရမယ် . . . ”

“ ခုဆက်ပြီပဲကွာ . . . ကျေနပ်တော့နော် ”

“ ကျေနပ်ရမှာပေါ့ . . . မြတ်နိုးက ချစ်ရတဲ့သူကိုး . . . ”

“ ကိုယ်က ပိုချစ်တာပါနော် . . . ”

“ ထားပါတော့ . . . ဒါနဲ့ မြတ်နိုးဖို့ ဘာဝယ်လာမှာလဲ ”

“ မြတ်နိုး ဘာလိုချင်လို့လဲ ပြောလေ . . . ”

“ အင်း . . . အဲဒီလိုလဲ မဟုတ်ပါဘူး ကိုရယ် . . . အမှတ်ရဖြစ်နေမယ့် ပစ္စည်းတစ်ခုခုဆို ရပါပြီ ”

ဖုန်းအတွင်းမှ တစ်မိနစ်သာ ကျန်တော့ကြောင်း သတိပေးသံထွက်ပေါ်လာသည်။

“ ဟော . . . တစ်မိနစ်ပဲ ကျန်တော့တယ်တဲ့ . . . ဘယ်က ကောင်မလေးလဲ ”

“ ဟဲ ဟဲ . . . ဟုတ်ပြီလေ မြတ်နိုး . . . ကိုယ် နောက်မှ ထပ်ဆက်လိုက်မယ် ”

“ အင်းလေ . . . ဒါဆို ဒါပဲနော် . . . ”

“ ကျန်းမာရေးဂရုစိုက်နော် . . . မြတ်နိုး ”

“ ကိုရောပဲ . . . ”

ဒီလိုနှင့် ဖုန်းလိုင်းပြတ်သွားသည်။ ဘာပဲပြောပြော ရင်ထဲက အလွမ်းဝေဒနာကတော့ နည်းနည်း ငြိမ်သွားတာ အမှန်ပင်ဖြစ်လေသည်။ မေမိုးဆီလည်း ဆက်ရဦးမယ်ဟု သူ့တွေးနေမိလေသည်။

x x x x x x x x x x x x x x

မြတ်နိုးတစ်ယောက် ကျောင်းပိတ်လို့ ပြန်သွားကတည်းက နေသိပ်မကောင်းချင်။ တစ်ခါတစ်ရံ အသက်ရှူ ကျပ်တတ်သဖြင့် ရင်ကျပ်သမားများ ဆောင်တတ်သော မောက်သံအင်ဟေလာ တစ်ခုပင် ဆောင်ထားရသည်။ သူမ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းနှင့်။ လက်တွေ့ပေါ်မှာ အနီစက် အနည်းငယ်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

သူမတို့ မြို့မှာတော့ နွေရာသီဆိုလျှင် အပူဒဏ်ကြောင့် လူတွေ မိတ်ထွက်လေ့ရှိကြသည်။ ထို့ကြောင့် အရေးမကြီး ဟုပင် စိတ်ထဲမှာထားလိုက်သည်။ ဒီလိုနဲ့ သူ့စိတ်ထဲတွင်တော့ အနည်းငယ်သာ စိုးရိမ်မိသည်။ ကိုယ်ရယ် . . . မြတ်နိုး ဒီမှာ တစ်ယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်ထဲ . . . ။ ဖုန်းလေး ဘာလေးလည်း မဆက် နေနိုင်လိုက်တာဟု တွေးသည်။ ဘာပဲ ပြောပြော၊ အစဉ် အနားမှာ ရှိခဲ့၊ အားပေးခဲ့သူ တစ်ယောက်နှင့် ကွဲကွာနေရာတော့ အားငယ်တာတော့ အမှန် . . . ။

ယနေ့နံနက်မှာ ကြည့်လိုက်တော့ သူ့လက်ဖျံပေါ်တွင် အနီကွက်တစ်ခုက တဖြည်းဖြည်း လက်သည်းခွံ အရွယ်အထိ ကြီးလာကြောင်း တွေ့ရသည်။ အသားအရေ ပြောင်းလဲမှု ရှိသလို ခံစားရသည်။ ခုတလော သိပ်ပင် အထိမခံနိုင် . . . ။ တစ်နေ့က မေမေနှင့် ပြောင်ရင်းနောက်ရင်း မေမေက သူမလက်ကို လက်ဖဝါးဖြင့် လှမ်းရိုက်လိုက်တော့ မငိုမိအောင် မနည်းပင် ထိန်းထားလိုက်ရသည်။ ယခင်ကလည်း ဒီလိုပဲ မေမေက သူမကို ရိုက်နေကျပင်ဖြစ်သော်လည်း ထူးထူးခြားခြား မခံစားမိ၊ မေမေ့ကို နောက်ရင်းပြောင်ရင်း သူမက ဟန်ဆောင်ငိုတတ်သည်။ ယခုတော့ တကယ်ပင် ငိုချင်သည်အထိ ခံစားရသည်။ ထို့ကြောင့် ရေချိုးပြီးတော့ သနပ်ခါးကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး လိမ်းထားလိုက်သည်။

မေမေနှင့် တွေ့ပြန်တော့ မေမေက “ငါ့သမီးလေးက ချစ်စရာလေး”ဟု ဆိုကာ ပါးကိုဆွဲလိမ်ပြန်သည်။ သည်တစ်ခါလည်း အသည်းခိုက်အောင် နာကျင်မိပြန်သည်။ ကြာတော့ မေမေ့ကိုပင် ငြိုငြင် မိလာသလိုလို။

ညနေပိုင်း ဖုန်းလာသည်ဟု မေမေက လာခေါ်တော့ သူမ အိပ်ရာထဲမှ နေ၍ ထထွက်လာခဲ့သည်။ ခေါင်းကတော့ ကိုက်ဆဲ . . . ။ ဖုန်းကိုင်လိုက်တော့ ရုတ်တရက် နားထဲမှတဆင့် တစ်ကိုယ်လုံးသို့ အင်အားတွေ စီးဝင်သွားသလို ခံစားရသည်။ ဟင် . . . ကိုပါလား . . . ။ ဘယ်ကနေ ဆက်နေတာလဲ . . . ။ ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ မသိ။

ဪ . . . သူက စင်ကာပူကနေ ဆက်နေတာကိုး။ အင်းလေ . . . သူလည်း ဟိုမှာ တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ စိတ်ပြေလက်ပျောက် လည်ပတ်ချင်မှာပေါ့။ ကောင်းတာပေါ့လေ . . . ။ ဟို မိန်းမ ရန်အေးတာပေါ့ဟု မဆီမဆိုင် တွေးမိသည်။ မေမီးကို သူမ ချစ်သော်လည်း ခုလိုကျတော့ သဝန်တိုချင်သလိုလို။

ကိုက နောက်တစ်ပတ်နေရင် ပြန်လာမည်တဲ့ . . . ။ သူမကတော့ ဒီမှာ နှစ်ပတ်လောက် ကြာဦးမည် ထင်သည်။ ကျောင်းပိတ်တုန်း မေမေ့ကို အဖော်ပြုရဦးမည်လေ . . . ။ ဒါဆိုရင် နောက်နှစ်ပတ်ကြာတော့ တွေ့ကြတာပေါ့ ကိုရယ်ဟု သူမ ပြောလိုက်သည်။ ဘာပဲပြောပြော အားရှိသွားတာတော့ အမှန်ပါ . . . ။

ကို ဖုန်းချသွားတော့ ရင်ထဲမှာ ငိုချင်သလို၊ ဟာတာတာကြီး ခံစားရသည်။ ထို့နောက် မြတ်နိုးတစ်ယောက် အိပ်ရာထဲ ဝင်လှဲနေလိုက်သည်။ ညနေစာကို မေမေ လာခေါ်မှ စားဖြစ်သည်။ တို့ကနန်း ဆိတ်ကနန်းပါပဲ . . . မေမေကတော့ ဘာမှ မပြော . . . ။ နားလည်ပုံရသည်လေ . . . ။

ထိုနေ့က သူမ စောစောစီးစီး အိပ်ရာဝင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်။ သန်းခေါင်ယံအချိန်လောက် ရောက်တော့ သူမ အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာသည်။ ရင်ခုန်သံတွေကလည်း မမှန်၊ ခေါင်းကလည်း မူး၊ အသက်ရှူကလည်း ကျပ်နေသည်။ အိပ်ရာပေါ်မှပင် မထနိုင်။ မေမေ့ကို လှမ်းအော်ခေါ်ရသည်။ မေမေရောက်လာမှ ရေတိုက်၊ ရှူဆေးရှူဖြင့် သက်သာသွားသည်။ ထိုနေ့က တရားမှ ကောင်းကောင်းမရခဲ့။ မေမေကတော့ ဘေးနားတွင် စောင့်ပေးနေသည်။

အနည်းငယ် မောသလိုရှိသော်လည်း မေမေ့ကို အားနာသဖြင့် မနှိုးလိုက်။ မိုးလင်းခါနီးမှ မြတ်နိုးတယောက် မေ့ကနဲ အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းလာတော့လည်း လူက တစ်ကိုယ်လုံး ကိုင်ရိုက်ထားသလိုပင်။ သို့သော် မေမေ စိတ်မပူအောင် ခပ်တည်တည်ပင် ထလာခဲ့ကာ အိမ်မှုကိစ္စများကို ကူလုပ်နေလိုက်သည်။ တစ်နေ့လုံးကို စိတ်မပါ လက်မပါ ကုန်ဆုံးခဲ့ပြီး ညနေကျတော့ သားသား နှင့် ဖုန်းရသည်။

သူ နောက်တစ်ပတ် ပြန်လာမည်ဟု ပြောသည်။ လာမကြိုနဲ့ ပင်ပန်းနေမယ် ဟုလည်း ပြောသည်။ ဘာပဲပြောပြော မြတ်နိုး သွားကြိုမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဖုန်းချပြီး ပြန်လာတော့ မေမေက သမီး မျက်နှာတွေ နီနေသလိုပဲတဲ့။ သူမ ထိတ်လန့်သွားသည်။ မေမေက မီးရောင်လင်းလင်းအောက်ကို ခေါ်သွားပြီး ကြည့်သည်။

မှန်တစ်ချပ်ကိုပါ ယူလာပေးတော့ မြတ်နိုး သေချာကြည့်ဖြစ်သည်။ ဟုတ်သည် မျက်နှာက အထူးသဖြင့် ပါးနှစ်ဖက် တော်တော်နီနေသည်။ အယ်လာဂျီများလား မသိဘူးဟုလည်း တွေးမိသေးသည်။ သို့နှင့် ညနေလည်း သိပ်မစောင်းသေးတော့၊ ဆေးခန်း သွားပြလိုက်သည်။

ဆရာဝန်က သေသေချာချာ စစ်ဆေးပြီး မျက်နှာ အနည်းငယ် ပျက်သွားသည်။ နောက်မှ . . .
“ ဒီမှာ သမီး ”
“ ရှင် ”
“ ဒီလို ဖြစ်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ ”

“ ရှင် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ ”

“ အင်း . . . ပြောရရင်တော့ သမီးရဲ့ အခုအခြေအနေက ပုံမှန်မဟုတ်ဘူး ”

“ ရှင် ”

မြတ်နိုး တရှင်ထဲ ရှင်နေရသည်။

“ ဖြစ်နိုင်ရင် ရန်ကုန်ကို အမြန်ဆုံးသွားပြီး ဆေးစစ်လိုက်ပါ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ . . . ဒါနဲ့ သမီး ဘာဖြစ်တာလဲ မသိဘူး ”

“ အင်း . . . ဒါ သာမန် အရေပြား ရောဂါတော့ မဟုတ်ဘူး သမီး၊ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိရအောင် ရန်ကုန်သွားပြီး ဆေးစစ်တာတော့ မမှားဘူးလို့ ဆရာထင်တယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ သမီး တစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်း သွားလိုက်ပါမယ် ”

ဆရာဝန်ဆီမှ ပြန်လာတော့ မြတ်နိုး စိတ်တွေလေးလာသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မေမေက ဆီးမေးသည်။ မြတ်နိုး အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောပြလိုက်တော့သည်။ သည်တော့ မေမေ စိတ်ပူသွားသည်။ နောက်ဆုံးတော့ မေမေက ပြောသည်။ ဒီလိုဆို မနက်ဖြန်ညနေလောက် အိမ်က ကားနဲ့ပဲ သွားကြမယ်တဲ့။

နောက်နှစ်ရက်ကြာတော့ မြတ်နိုးတို့ သားအမိ ရန်ကုန်ကို ရောက်နေပြီ။ လိုအပ်သည့် ဆေးစစ်ချက်များ ရယူရန် ဆေးခန်းကြီးများသို့ ပြေးရသည်။ မေမေကလည်း ရန်ကုန်ကို သိပ်မကျွမ်းကျင်တော့ အရာရာ သူမသာ ဦးဆောင်ရသည်။ သို့ပေမယ့် နောက်တစ်ရက်ရောက်တော့ မေမိုးနှင့် အဆက်အသွယ်ရပြီး လိုက်ကူညီ၍ တော်ပါသေးသည်။

ဆေးစစ်ချက် အဖြေတွေက နောက်နှစ်ရက်ကြာမှ ရမည်။ မေမေ့ကို အိမ်တွင်သာ နားနေခိုင်းကာ သူမတို့ သူငယ်ချင်း နှစ်ဦး သွားကြသည်။ အဖြေယူရန်တော့ ခေတ္တ စောင့်ရပါသည်။ မကြာလိုက်ပါ . . . ဆေးစစ်ချက်အဖြေကို တစ်ယောက်က ယူလာပေးသည်။ ဆရာဝန်ကြီးက တစ်ချက် စစ်ဆေးကာ မြတ်နိုးလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ဖွင့်လိုက်တော့ . . .

“ မြတ်နိုး . . . နေဦးလေ၊ ငါကြည့်မယ် ” မေမိုးက ပြောသည်။

မြတ်နိုးက မေမိုးမျက်နှာကို ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ . . .

“ ဘာတဲ့လဲ မေမိုး ”

“ . . . ”

“ ဟဲ့ ပြောလေ . . . ”

“ လူးပတ်စ်တဲ့ ” (**Lupus**)

“ ဘယ်လို . . . ”

ထိုစဉ် ဆရာမတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး “ဆရာဝန်ကြီးက မနက်ဖြန်ညနေ လာပြဖို့ ပြောလိုက်တယ်” ဟု ပြောကာ ပြန်ထွက်သွားသည်။ သူတို့နှစ်ဦးလုံး ငြိမ်နေမိကြသည်။ ပြီးမှ မြတ်နိုးက ထရပ်လိုက်သည်။ ဆိုတော့ မေမိုးလည်း ဘေးမှ မြတ်နိုးကို တွဲကာ ကားပါကင်သို့ လာခဲ့သည်။

ထို့နောက် ကားကို စက်နှိုးကာ မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ လမ်းတွင် ဘာစကားမျှ မပြောမိကြ။ နှစ်ဦးစလုံး အတွေး ကိုယ်စီဖြင့် ဆိတ်ငြိမ်နေကြသည်။ ခဏနေမှ မြတ်နိုးက စကားစသည်။

“ မေမိုး . . . ”

“ ဟင် . . . ဘာလဲ မြတ်နိုး ”

“ ဒီ ရီဆော့လ်တ် တွေကို နင့်ဆီမှာ သိမ်းထားပေးပါလားဟာ ”

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ . . . ”

“ မေမေ့ကို မသိစေချင်ဘူး၊ ပြီးတော့ အဖြေ မရသေးဘူးလို့ပဲ ပြောထားလိုက်မယ်၊ နောက်မှ ဘာမှ မဖြစ်ဘူးလို့ မေမေ့ကို ပြောလိုက်မယ်၊ ကူညီပါဟာ . . . နော် ”

“ အေးပါ မြတ်နိုးရယ် . . . ”

နောက် တိတ်ဆိတ်နေကြပြန်သည်။ အိမ်ကို ရောက်တော့ မြတ်နိုးက တံခါးဖွင့်ဆင်းသည်။ နှစ်ဦးစလုံး စက်ရုပ်တွေလို အသက်မပါကြ။ တံခါးဖွင့်ဆင်းသွားသူက ဆင်းသွားသည်။ ကားကို မောင်းထွက်သူက မောင်းထွက်သွားသည်။ တစ်ဦးကို တစ်ဦး နှုတ်ဆက်ခြင်းပင် မရှိကြ။

မြတ်နိုးတစ်ယောက် လှေကားပေါ်ရောက်မှ စိတ်ကို ပြန်ထိန်းလိုက်ပြီး မျက်ရည်များကိုသုတ်၊ မိတ်ကပ်ဘူးလေးကို ထုတ်ကာ မျက်ရည်စများကို သုတ်သည်။ အနည်းငယ် ပြန်လည်ပြင်ဆင်ပြီးမှ အိမ်ပေါ်တက်သွားသည်။ တံခါးဖွင့်ကာ အိမ်ထဲ ဝင်လိုက်တော့ မေမေက တီဗီ ကြည့်နေရာမှ လှမ်းမေးသည်။

“ သမီး ဘာတဲ့လဲ ”

“ အင်း . . . အဖြေက မရသေးဘူး မေမေရဲ့၊ မနက်ဖြန်မှ ရမယ်တဲ့ ”

“ ဪ . . . သမီးရယ်၊ အေးလေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျန်းမာရေးတော့ ဂရုစိုက်နော်၊ ညဘက်လည်း ပျော်အောင်အိပ်၊ ဒါနဲ့ ခု သမီး ကိုယ်တွေ လက်တွေ့နာသေးလား ”

“ နည်းနည်းတော့ နာသေးတယ် မေမေ ”

“ ဆေးလည်း မှန်မှန် သောက်နော် သမီး၊ မေမေမှာ ဒီသမီးလေးတစ်ယောက် ရှိတော့တာ ”

ပြောပြောဆိုဆို မေမေက သူမကို ဖက်ထားလိုက်သည်။

ထိုနေ့ည အိပ်ရာဝင်တော့ သားသားအကြောင်း တွေးမိသည်။ ကို သိရင် ဘာပြောမလဲ၊ ဘယ်လို နေမလဲ၊ ဘယ်လို ခံစားရမလဲ၊ သူမ တစ်ယောက်တည်း တွေးနေမိသည်။ ညဥ့်နက်မှ အိပ်ပျော်သွားသည်။

မနက်နိုးတော့ မြတ်နိုးတစ်ယောက် ကြည်လင်လန်းဆန်းနေသည်။ မနက်စာ စားပြီး မကြာလိုက်၊ မေမိုးဆိုမှ ဖုန်းလာသည်။

“ မေမိုး . . . ပြော . . . ”

“ နင် ခုအားလား . . . ငါလာခေါ်မယ်လေ ”

“ အေး . . . ဘယ်သွားမလို့လဲ ”

“ ငါ့အိမ်မှာ ထမင်းလာစားလေ ”

“ အေးပါ . . . ဒါဆို ငါ ရေမိုးချိုးထားလိုက်မယ် ”

“ အေး ဒါပဲ . . . စောင့်နေ . . . ငါ နောက်နာရီဝက်လောက်ဆို ရောက်မယ် ”

မေမိုး ဖုန်းပြန်ချသွားသည်။ မေမေ့ကို မေမိုးတို့အိမ်သွားမည်ဟု ပြောလိုက်ပြီး ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။ ရေချိုးနေစဉ် အနည်းငယ် အသက်ရှူမဝသလို ခံစားရပြန်သည်။ သို့သော် ခဏသာ ကြာပြီး ပြန်ကောင်းသွားသည်။

ရေချိုးပြီးတော့ တဘက်ဖြင့် ရေသုတ်ရင်း လက်ကို ပြန်ကြည့်မိတော့ အနီကွက်လေးတွေက ပိုကြီးလာတာကို တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် တီရှပ်လက်ရှည်ကို ဝတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ အခန်းထဲက ထွက်လာခဲ့သည်။

အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ မေမိုးက ဆက်တီပေါ်တွင် ထိုင်စောင့်နေသည်။

“ မြတ်နိုး . . . ပြီးပြီလား၊ သွားမယ်လေ၊ အန်တီ . . . သမီးတို့ သွားတော့မယ်နော် ”

သည်လိုနှင့် သူတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

အိမ်ရောက်တော့ ထမင်းပွဲက အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ။ ခဏတဖြုတ် နားနေပြီး သူတို့ ထမင်းစားကြသည်။ မြတ်နိုး တစ်ယောက် တော်တော်စားဝင်သည်။ သို့သော် မေမိုးက တို့ကနန်းဆိတ်ကနန်း . . . ။

ထမင်းစားပြီးတော့ အပေါ်ထပ်ရှိ မေမိုး အခန်းထဲသို့ တက်ခဲ့ကြသည်။ ပထမတော့ နေထိုင်ကောင်းရဲ့လားဟု မေးရိုးမေးစဉ်။ နောက်တော့ မေမိုးက ဘာမပြော ညာမပြောဖြင့် ငိုချလိုက်သည်။ မြတ်နိုးလည်း ပထမတော့ ချော့သေးသည်။ နောက်တော့ သူမပါ ရော၍ ငိုချလိုက်တော့သည်။

ခဏကြတော့မှ မြတ်နိုးက အငိုတိတ်ကာ မျက်ရည်များကို သုတ်ရင်း၊ မေမိုး၏ မျက်ရည်များကိုလည်း လက်ကိုင် ပဝါလေးဖြင့် သုတ်ပေးသည်။

“ မေမိုး . . . ”

“ . . . ”

“ တိတ်ပါတော့ဟယ် . . . နော် ”

ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း မြတ်နိုးက မေမိုးက ဖွဖွလေး ဖက်ထားလိုက်သည်။ မေမိုးက အငိုတိတ်သွားသည် ဆိုပေမယ့် ကိုယ်ကလေးလျှပ်ကာ လျှပ်ကာ ရှိုက်ဆဲ။

“ မေမိုး . . . သူငယ်ချင်း၊ ငါပြောစရာရှိတယ် ”

“ အင်း . . . ”

“ ဒီ လူးပတ်စ် အကြောင်းကို နင်ဘယ်လောက်သိထားသလဲ ”

မျက်ရည်တို့ ကျလာပြန်သည်။ ပြီးမှ . . .

“ ဘာသိရမှာလဲဟာ . . . ငါလည်း နည်းနည်းပါးပါတော့ သိပါတယ်၊ ငါ့အသိထဲမှာ ဒီရောဂါမျိုး ဖြစ်ဖူးတယ်၊ အဲဒီတုန်းက ငါက ဖတ်စ်ယီးယား၊ ဆရာတစ်ယောက်ကို မေးကြည့်တော့ လူးပတ်စ်ကို အက်စ်အယ်လ်အီး (Systemic Lupus Erythematosus) လို့ ခေါ်တယ်ဟာ ဖြစ်လာရင် . . . ”

“ ပြောလေ . . . မေမိုး၊ တကယ်တော့ ငါ အဆိုးဆုံးအခြေအနေအတွက် ပြင်ဆင်ထားပြီးပါပြီဟာ . . . ”
“ . . . ”

“ မငိုပါနဲ့တော့ဟယ်၊ နင်ငိုနေမှ ငါ ပိုပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရမယ် ”

“ အေးပါ . . . ” မေမိုးက မျက်ရည်များကို သုတ်ရင်း ပြန်ပြောသည်။

“ အေးလေ . . . ဒီရောဂါကို **Belles' Killer** လို့လည်း ခေါ်ကြသေးတယ်နော်၊ နှလုံးရောဂါလိုပဲ အသံတိတ် လူသတ်သမားလို့ ခေါ်ရမှာပဲလေ၊ ဪ . . . မေမိုးရယ်၊ တစ်နေ့မှာ နင်တို့ကို ခွဲသွားရဦးမှာပေါ့ . . . ”

“ မြတ်နိုး . . . ” မေမိုးက ဆိုနှင့်စွာ ခေါ်သည်။

“ ကဲ . . . နင် ငါ့ကို ဒီလိုပဲ ငိုပြနေတော့မှာလား မေမိုးရယ် . . . ”

“ . . . ”

ထိုနေ့က သူတို့ စကားတွေ အများကြီး ပြောဖြစ်ကြသည်။

သည်အထဲမှာ သူတို့ အလေးနက်ဆုံး ဆွေးနွေးဖြစ်ခဲ့သော စကားကတော့ သားသား အကြောင်းပင်ဖြစ်လေသည်။ သန်ဘက်ခါဆိုလျှင် သားသား ပြန်လာတော့မည်။ ဒါကို နှစ်ဦးစလုံး သိထားသည်။

“ မေမိုး . . . ”

“ ပြောလေ မြတ်နိုး ”

“ နင် သားသားအပေါ် ဘယ်လို သဘောထားသလဲ ”

“ ဘာကို ငါက သဘောထားရမှာလဲ ”

“ ခုချိန်ကျမှ နင် မညာပါနဲ့တော့ သူငယ်ချင်းရယ် . . . ”

“ မြတ်နိုး နင် . . . နင် . . . ဘာတွေပြောနေတာလဲ ”

မြတ်နိုးက မေမိုးက သိုင်းဖက်လိုက်သည်။

“ တော်တော့ မေမိုး . . . ငါ နင့်ကို သားသားနဲ့ ကြည်ဖြူနိုင်ပါတယ် ”

“ မြတ်နိုး . . . ”

“ ငါရိပ်မိနေတာ ကြာပါပြီဟာ . . . သားသားကတော့ ဘာပြောမလဲ မသိဘူး ”

“ . . . ”

“ ငါ တကယ်လို့ . . . အေးလေ . . . သားသားအနားမှာ နင်နေပေးပါနော် . . . ”

“ ဘာဖြစ်လို့ နင်ဒီလို ပြောရတာလဲ မြတ်နိုး ”

“ ငါ အားလုံး ဆုံးဖြတ်ပြီးသွားပြီ၊ သူ ပြန်လာရင် ငါ ရှောင်နေတော့မယ်၊ နင်နဲ့ သူကို ငါ အထင်လွဲတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ပေါ့၊ သူ ငါ့အပေါ်မှာ စိတ်ပြတ်သွားခဲ့ရင် အကောင်းဆုံးပဲလေ . . . ငါ ဆက်ပြီး သူ့ကို ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး မဖြစ်စေချင်တော့ဘူး၊ မေမိုး . . . ”

“ ဟင် . . . ”

“ ငါ့ကို ကတိပေးပါ၊ သူ့အနားမှာ နေပေးပါ ”

“ ငါ ဘယ်လိုလုပ် . . . ”

မြတ်နိုးက မေမိုး နှုတ်ခမ်းကို လက်ကလေးဖြင့် အသာအယာပိတ်လိုက်သည်။

“ ငါ့ကို ချစ်တယ်ဆိုရင် ကတိပေးပါ သူငယ်ချင်းရယ် . . . နော် . . . ”

မေမိုး ဘာမှ မပြောသာတော့။ တစ်ကိုယ်လုံး ရှိသမျှ အင်အားကို စုစည်းကာ ခေါင်းကိုသာ အနိုင်နိုင်ညိတ်ပြ လိုက်ရသည်။ ဪ . . . ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာတွေဖြစ်ဦးမလဲလေ . . . ။

ညနေကျတော့ မေမိုးအိမ်မှပင် ဆေးခန်း သွားပြကြသည်။ ရှေ့မှ လူနာ နှစ်ဦးသုံးဦးကို စောင့်ပြီးမှ ဝင်ရသည်။ သူမအလှည့်ရောက်တော့ မေမိုးနှင့်အတူ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

“ မြတ်နိုးနော် . . . ”

“ ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ ”

“ သူက . . . ” မေမိုးဘက်လှည့်မေးသည်။

“ ကျွန်မ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းပါ ဆရာ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောနိုင်ပါတယ် ”

“ အခု သမီးမှာ ဖြစ်နေတာက အက်စ်အယ်လ်အီးဆိုတဲ့ ရောဂါပဲ၊ သူက နှလုံး၊ အဆုတ်၊ ကျောက်ကပ် စတဲ့ ကိုယ်တွင်းအင်္ဂါတွေရယ်၊ နောက် အရိုးအဆစ် ချိုင့်တွေရယ်ကို ဒုက္ခပေးတတ်တယ်၊ ဘာမှ အားမငယ်နဲ့နော်၊ ကောင်းသွားမှာပါ ”

“ ဆရာ သမီး တစ်ခုလောက် ပြောလို့ရမလား ”

“ အေး ပြောလေ သမီး ”

“ သမီး ဒီရောဂါအကြောင်းကို သိသင့်သလောက် သိပြီးပါပြီ၊ အဆိုးဆုံး အခြေအနေအတွက်လဲ ကြိုပြီး ပြင်ဆင် ပြီးပါပြီ၊ ရှေ့ဆက်ပြီး သမီး ဘယ်လောက် ကာလအပိုင်းအခြားအထိ အသက်ရှင်နေနိုင်ဦးမှာလဲ ဆရာ ”

ဆရာဝန်ကြီး နှုတ်ဆိတ်သွားသည်။ ခဏနေမှ . . .

“ အင်း . . . ဒီလိုလဲ တရားသေကြီး တွက်မထားနဲ့လေ သမီး၊ ဆရာတို့ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်တော်မြတ်ကြီးက ဟောခဲ့တယ်၊ စိတ်သာ အဓိကတဲ့၊ စိတ်သာ ရှင်စော ဘုရားဟော ဆိုတာ သမီး ကြားဖူးမှာပေါ့၊ ခုလို သမီးက ပြောတော့လဲ ဆွေးနွေးလို့ လွယ်တာပေါ့ကွယ်၊ သမီးကို ဆရာ တစ်ခုတော့ ပြောချင်တယ် ”

“ ဘာများလဲ ဆရာ ”

“ ဒီရောဂါကို ဆရာရယ်၊ သမီးရယ်၊ တတ်နိုင်သလောက် ကြိုးစားပြီး ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်ကြရအောင်ကွယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ ”

ဘေးနားမှ မေမိုးကို ကြည့်လိုက်တော့ မျက်ရည်များ စီးကျလျက်။

“ ဪ . . . ဒါနဲ့ သမီးတို့က ဘာလုပ်သလဲ မသိဘူး ”

“ စက်ကင်းအမ်ဘီ ဖြေထားပါတယ် ဆရာ ”

ဆရာဝန်ကြီး တစ်ချက် တွေ့ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ တစ်လောကသားတည်းချင်းတွေ့မှန်း သိသွားလို့ ပိုပြီး ကရုဏာ သက်သွားလေသည်လား မသိ . . . ။

“ ဪ . . . ဪ . . . အေးကွယ် . . . ဒါကြောင့် သမီးက ဒီရောဂါအကြောင်း နည်းနည်းသိနေတာကိုး၊ အတန်းကြီးဆိုရင်တော့ ပိုသိမှာပေါ့ကွယ် . . . ကဲကဲ ဆရာ ခု ဆေးတွေပေးလိုက်မယ်၊ မှန်မှန်သောက်ပါသမီး၊ တစ်ရက် မပျက်ပါစေနဲ့၊ နောက်ထပ် တစ်ပတ်နေရင် လာပြပါ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ဒါဆို သမီးတို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး ”

ဆရာဝန်ကြီး ရေးပေးသော ဆေးစာကို ယူ၍ မြတ်နိုးတို့နှစ်ဦး ပြန်ထွက်ခဲ့လေသည်။

သားသားတစ်ယောက် ဆစ်ခဲအဲရဲလေကြောင်းပိုင် လေယာဉ်ကြီးပေါ်တွင် အတွေးနယ်ချဲ့နေသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် မြတ်နိုးနှင့် အတူတူရှိနေချင်သည့် အနားမှ မခွာချင်သည့်စိတ်တို့ကသာ လွှမ်းမိုးနေသည်။ လက်ထပ်လိုက်ဖို့ပင် သားသား စဉ်းစားမိသည်။ ဟုတ်သည် . . . မေမေတို့ကလည်း ကန့်ကွက်မှာ မဟုတ်ပါဘူးလေ။

ဒီလိုနှင့် လေယာဉ်က ဆင်းခါနီးလာပြီ။ မြန်မာပြည် ရန်ကုန်မြို့ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာလေဆိပ်သို့ ဆင်းတော့မည်။ ခါးပတ်ပတ်ထားရန် သတိပေးသော မီးနီလေးများ လင်းလာသည်။ သူ သတိတရဖြင့် ခါးပတ်ပတ်ကာ နာရီကိုလည်း မြန်မာ စံတော်ချိန်သို့ ပြန်ပြောင်းလိုက်သည်။ မကြာလိုက်ပါ၊ ငြိမ်ကနဲ အထိအတွေ့နှင့်အတူ လေယာဉ်သည် ပြေးလမ်းပေါ်တွင် ပြေးနေပြီဖြစ်သည်။

သည်လို့နှင့် ကားတစ်ဆင့်စီးကာ တာမိနယ်လ်ထဲသို့ ရောက်လာသည်။ အားလုံးစစ်ဆေးပြီး ထွက်ပေါက်မှ သူ ထွက်လာတော့ မေမိုးကို တွေ့ရသည်။ တီရှပ်ပန်းရောင် စကပ်အနက်ရောင်လေးနှင့် သိပ်လှနေသည်။ မေမိုးက သူ့အိတ်ကို လှမ်းယူမည်လုပ်တော့ သူက တားထားကာ လက်ကိုသာ လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။ နောက်မှ သတိရပြီး ပြန်လိုက်လွှတ်ကာ ဟိုဟိုသည်သည် မျက်လုံး ကစားမိသည်။ အင်း . . . မြတ်နိုးတော့ လာမကြိုဘူး ထင်ပါရဲ့ဟု သူ့တွေးလိုက်သည်။ သည်တော့မှ မေမိုး၏ လက်ကို သူ ပြန်လည်ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ကားကွင်းသို့ အတူယှဉ်ကာ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။

လမ်းတွင် ဘာစကားမှ မပြောဖြစ်။ သူက မေမိုးကို မသိမသာ အကဲခတ်သည်။ ပုံမှန်တော့ မဟုတ်ဟု သူထင်သည်။ ယခင်က သူနှင့်အတူ ရှိနေလျှင် မေမိုးတစ်ယောက် အမြဲလိုပင် ပျော်နေသည်။ ကလေးတစ်ယောက်လိုပင် အပြစ်ကင်းစွာ ပျော်နေတတ်သည်။ ခုတော့ သူထင်တာပဲများသလား မသိ၊ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲဟု တွေးလိုက်သည်။ ခဏနေတော့ သည်အတွေးက ခေါင်းထဲက ပြန်ပျောက်သွားသည်။

မေမိုးက သူ့အိမ်အထိ လိုက်ပို့သည်။ အိမ်ပေါ်တက်လိုက်တော့ ဖုန်တသောသောနှင့် ပြန်ဖြစ်နေပြီ။ သူ တကယ်ကို စိတ်ပျက်သွားမိသည်။ မီးကလဲ ပျက်နေသည်။ စိတ်ပျက်ဖွယ် အခြေအနေမှာ ဘာလုပ်ရမယ်မှန်းပင် သားသား မသိတော့။ စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် ဝရန်တာမှာ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဆု(တ်)နှင့် ဝရန်တာကြမ်းပြင်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်နေသော သူ့အသွင်က သူများတွေ မြင်လျှင်တော့ ရယ်လိမ့်မည် ထင်သည်။ ဝရန်တာမှ တိုက်ခတ်လာသော လေအေးများကြောင့် သူ အနည်းငယ် စိတ်လက် အေးချမ်းသွားသည်။ အတော်လေးကြာအောင် ထိုင်နေပြီးမှ ပြန်ထလိုက်သည်။

ထိုစဉ် ကာလကြာရှည် ပျက်လေ့ရှိတတ်သော မီးကလည်း ပြန်လာသည်။ သူက အပေါ်ဝတ် ကုတ်ကို ချွတ်ကာ ခုံပေါ်တင်ထားလိုက်ပြီး တံမြက်စည်းတစ်ချောင်းဖြင့် အပေါ်ယံမျှ အနည်းငယ် လှဲကျင်းသည်။ ပစ္စည်းများက ဘာမျှ နေရာ မယွင်းသော်လည်း ဖုန်များကိုတော့ သိသာစွာ မြင်နေရသည်။

ဖုန်အနည်းငယ် ရှင်းသွားမှ ပါလာသော အိတ်ကို နေရာချ၊ အဝတ်လဲ၊ ရေမိုးချိုးသည်။ ထို့နောက်တော့ ညစာ စားရန် လမ်းထိပ်ဖက် ထွက်ခဲ့သည်။ လမ်းထိပ်ထွက်ရင်း မြတ်နိုးဆီ ဖုန်းခေါ်ကြည့်သည်။ သူ့ အမေနှင့် တွေ့သည်။ မြတ်နိုး တစ်ယောက် အိပ်နေပြီတဲ့၊ နောက်နေ့မှ ခေါ်ပါဟု ပြောသည်။ အင်းလေ . . . ကောင်မလေး စိတ်ကောက်နေတာပဲ ဖြစ်မည်ဟု သူတွေးလိုက်သည်။ မနက်ဖြန် မနက်မှ သွားချော့လိုက်ဦးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး လမ်းထိပ်သို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။

စားပြီးသောက်ပြီး ပြန်ရောက်တော့ ညကိုးနာရီ။ မီးလာနေသော်လည်း ဘာမှ အလုပ်မရှိသဖြင့် အိပ်ရာသို့ စောစော ဝင်လာခဲ့သည်။ လူကလည်း ပင်ပန်းနေသည်ကိုး။ ခေါင်းအုံးနှင့် ခေါင်းထိသည်နှင့် သားသား အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။ မနက်နိုးတော့ ၇ နာရီ ထိုးပြီ။

ရေမိုးချိုး မျက်နှာသစ်ပြီးတော့ ကော်ဖီတစ်ခွက် ဖျော်သောက်လိုက်ပြီး အဝတ်အစားလဲလိုက်သည်။ အားလုံးပြီးတော့ ၈ နာရီပင် ထိုးတော့မည်။ သူ ကော်ဖီပန်းကန်ကို ဆေးကာ တံခါးပိတ် သော့ခတ်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

ရေလန်းနေ၍ တက္ကစီဖြင့် မြတ်နိုးတို့ဆီ လာခဲ့သည်။ တိုက်အောက်ရောက်တော့ နေပင် အတော်ပူနေလေပြီ။ သူ လှေကားအတိုင်း တက်လာခဲ့သည်။ မြတ်နိုးတို့ အခန်းတံခါးကို ခပ်ဖွဖွ ခေါက်လိုက်သည်။ မတွေ့ရတာ ကြာပြီဖြစ်သော မြတ်နိုးနှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရမည်ဖြစ်၍ သူ့ရင်ထဲ နွေးထွေးတက်ကြွနေသည်။ ခဏနေတော့ တံခါးက တဖြည်းဖြည်းချင်း ပွင့်ဟလာသည်။ မြတ်နိုး၏ မေမေ။ သူက နှုတ်ဆက်လိုက်သော်လည်း အဖွားကြီးက မကြည်လင်။ သူ့ကို ခပ်စိမ်းစိမ်း တစ်ချက် စိုက်ကြည့်ပြီး တံခါးပြန်ပိတ်သွားသည်။

သားသား တစ်ယောက် အလွန်ပင် အံ့အားသင့်သွားသည်။ သူ တံခါးကို အတင်းခေါက်သည်။ ခဏနေတော့ တံခါးပြန်ပွင့်လာသည်။ မြတ်နိုးအမေက . . .

“ ကဲ . . . ငါ အားမနာနိုင်တော့ဘူး အောင်ကျော်သူ၊ မင်းနဲ့ ငါတို့ သားအမိ ဒီတစ်သက် ဆက်ပြီး စကားပြောဖို့ အကြောင်းမရှိတော့ဘူး ”

“ ဘယ်လို . . . ဘယ်လို အန်တီ ”

“ မင်း . . . ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်သိမှာပေါ့၊ ဘာအမှား လုပ်ထားခဲ့သလဲလို့ ”

တံခါးက ပြန်ပိတ်သွားသည်။ သူ ဘယ်လိုခေါက်ခေါက်၊ အော်ခေါ်သော်လည်း ထွက်မလာတော့။ သားသားလည်း ဘေးပတ်ဝန်းကျင် အားနာ၍သာ ပြန်လာခဲ့ရသည်။

ထို့နောက် အနားတွင်တွေ့ရသော ဖုန်းဆိုင်မှ မေမိုးဆီသို့ ဖုန်းဆက်သည်။ အဆင်သင့်ပင် မေမိုးနှင့် တွေ့ရသည်။

“ မေမိုး . . . အခုလာခဲ့မယ် စောင့်နေ . . . ”

သားသား ဒါပဲ ပြောပြီး ဖုန်းချလိုက်သည်။ တက္ကစီတစ်စီးကို လက်ပြတားလိုက်ပြီး မေမိုးတို့အိမ်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ အင်း . . . ဒီမနက်တော့ တက္ကစီသမား လုပ်ကျွေးနေရသည်ပဲလေ . . . ။

မေမိုးတို့အိမ်ရောက်တော့ မနက်ကိုးနာရီခွဲတော့မည်။ မေမိုးက ဒန်းလေးပေါ်တွင် ထိုင်စောင့်နေသည်။ သားသား သည်အိမ်သို့ စရောက်ခဲ့စဉ်က ကဲ့သို့ပင် ဖြစ်သည်။ သူ့ကို မြင်တော့ ထိုင်ရာမှ ထကာ ဒန်းပေါ်သို့ ခေါ်ခဲ့သည်။

“ ဘယ်လိုလဲ မောင် . . . စောစောစီးစီးပါလား . . . ”

“ . . . ”

“ ပြောလေ . . . ဘာလာလုပ်တာလဲလို့ ”

“ မြတ်နိုးက အတွေ့မခံလို့ . . . အဲဒါ . . . ”

“ ဟင် . . . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ . . . ”

မေမိုးက တစ်ချက်ပျက်သွားသော မျက်နှာကို လျင်မြန်စွာပြင်လိုက်ရင်း ပြောသည်။ သားသားက ခေါင်းငိုက်စိုက် နှင့်မို့ မရိပ်မိ။ သားသားက ဆက်ပြောသည်။

“ ထူးတော့ ထူးဆန်းတယ် မေမိုး၊ လုံးဝကို အတွေ့မခံတာ . . . မနေ့ညက ဖုန်းဆက်တော့လဲ အိပ်နေတယ်တဲ့ ”

“ မေမိုး ဘာလုပ်ပေးရမလဲ မောင် ”

“ ဖုန်းတော့ ဆက်ကြည့်ချင်တယ် ”

“ အင်း . . . ”

မေမိုးက ဦးဆောင်ကာ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

ဧည့်ခန်းထဲရောက်တော့ မေမိုးက ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်သည်။ မကြာလိုက်ပါ . . . မြတ်နိုး အမေ လာကိုင်သည် ထင်သည်။ မေမိုးနှင့် ခဏပြောနေပြီးနောက် မြတ်နိုးကို သွားခေါ်သည်ဟု ယူဆရသည်။

ခဏနေတော့ မြတ်နိုး ရောက်လာသည်။

“ မြတ်နိုးလား . . . ငါပါ . . . ခဏ ကိုင်ထားနော် ”

သားသားက ဖုန်းကို လက်လွှဲယူလိုက်သည်။

“ မြတ်နိုး . . . ကိုယ်ပါ . . . ”

“ . . . ”

“ ကိုယ့်ကို ဘာလို့ ရှောင်နေရတာလဲ မြတ်နိုးရယ် ”

“ ကိုယ့်ဖာသာ ကိုယ် သိမှာပါ ”

“ ကိုယ်က . . . ကိုယ် . . . ဘာ . . . ဘာလုပ်မိလို့လဲ ”

“ ဪ . . . ဒီမှာ ကိုယ် . . . မြတ်နိုး ရှင်းရှင်းပဲ ပြောတော့မယ်၊ ခု အနားက လူက ဘယ်သူလဲ . . . ကို . . . ဒီလောက်ပဲ မြတ်နိုးပြောတော့မယ် . . . မြတ်နိုး မျက်နှာများတဲ့ ယောက်ျားကို အမုန်းဆုံးပဲ . . . ဒီလောက်ပဲ ပြောပါရစေတော့ မြတ်နိုးကို ထပ်မနှိပ်စက်ပါနဲ့ . . . ဒါပဲနော် . . . နောက် မဆက်တော့နဲ့ ”

မြတ်နိုး ဖုန်းချသွားသည်။

ဖေဖေအတွေး၊ မယုံနိုင်သော ခံစားမှုတွေနှင့် သားသားတယောက် ဖုန်းခွက်ကိုကိုင်ကာ ငိုနေမိသည်။ ဘေးက မေမိုးကလည်း ဘာစကားမျှ မပြော . . . ။ ခက်ပြီ . . . သူ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။ မေမိုးကို အကြံဉာဏ်တောင်းသလို ကြည့်တော့ မေမိုးက မျက်လွှာချကာ ခေါင်းငုံ့လိုက်သည်။

သားသားအထင် မြတ်နိုးစကားတွေကို မေမိုးလည်း တစ်စွန်းတစ်စ ကြားမည် ထင်သည်။ ဖုန်းသံက အနည်းငယ် ကျယ်နေသည်ပဲလေ . . . ။

မေမိုးကတော့ သူ့အတွေးနှင့်သူ ငြိမ်နေမိသည်။ ချစ်ရသူနှင့် အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း။ သူတို့ရဲ့ မပြည့်နိုင်တော့တဲ့ ဆန္ဒတွေ။ မြတ်နိုးတောင်းခဲ့တဲ့ အကူအညီ။ သူ သားသားကို ဘာမျှ ပြောပြ၍ မရနိုင်။ စိတ်ဆင်းရဲနေသော ချစ်ရသူအား မကြည့်ရက်သော်လည်း မြတ်နိုးအတွက်တော့ သူ လျှို့ဝှက်ထားပေးရဦးမည်လေ . . . ။

သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ သားသား ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်သည်။

“ မြတ်နိုး . . . အဲ . . . မေမိုး မောင်ပြန်တော့မယ် ”

“ . . . ”

မေမိုးက ခေါင်းညိတ်ပြကာ ခြံအထိ လိုက်ပို့သည်။ လမ်းမဘက်ထွက်ကာ ကားတစ်စီးထားပြီး သူ အိမ်ပြန်ခဲ့သည်။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ . . . မေမိုးနဲ့သူ့အကြောင်း မြတ်နိုးက ဘယ်လိုသိသွားသလဲ။ သူတို့ မိန်းကလေးချင်းတော့ ဘာမျှ ဖြစ်ပုံမရ။ ဒါဆို . . . ဘယ်သူက ဖွလိုက်တာလဲ။ ကျောင်းက သူငယ်ချင်းတွေ များလား။

“ မြတ်နိုးကို ထပ်မနှိပ်စက်ပါတော့နဲ့ ” ဆိုသော စကားသံကလည်း နားထဲတွင် ကြားယောင်နေသည်။ သည်လိုနှင့် သူ့အိမ်ရှေ့ရောက်လာသည်။ ကားခပေးလိုက်ပြီး အိမ်ပေါ်တက်ကာ အဝတ်အစားပင် မလဲတော့ဘဲ အိပ်ရာထဲ လှဲလိုက်သည်။

သူ သေချာ အသေးစိတ် ပြန်စဉ်းစားသည်။ ဘယ်လိုများ သိသွားတာလဲ . . . ။ အစကတော့ စာမေးပွဲမဖြေခင်က မြတ်နိုးက သူ့ကို မေမိုးအကြောင်း ပြောဖူးသည်။ အင်း . . . အဲဒီထဲကပဲ သိနေတာလား . . . လား . . . ပေါင်းများစွာဖြင့် သူ ခေါင်းတွေမူးလာသည်။ မထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့သော သူ့ကိုယ်သူသာ ပြန်အပြစ်တင်မိသည်။ ဟုတ်သည် . . . မိန်းကလေး နှစ်ဦးစလုံးမှာ ဘယ်သူ့မှာမှ အပြစ်မရှိ။ တကယ်ဆို အပြစ်ရှိသူက သူသာဖြစ်သည်။ အင်းလေ . . . မြတ်နိုးပြောတဲ့အတိုင်း နေရင်းနဲ့ သူ စိတ်ပြန်လည်လာမယ် . . . သူ့ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်တဲ့ တစ်နေ့ကိုပဲ စောင့်ရတော့မှာပဲဟုသာ ဝေဝေဝါးဝါး ဆုံးဖြတ် လိုက်ရသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ တစ်စုံတစ်ရာကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရသလို . . . ရင်ထဲမှာက ဟာနေသလိုလို . . . ။

သားသား အခုမှ ပြန်တွေ့မိသည်။ ချစ်သည်ဆိုတာ ဘာလဲ . . . ။ ရယူခြင်းမဟုတ်တာတော့ သေချာသည်။ ပေးဆပ်ခြင်း သက်သက်လား . . . မပြည့်စုံ။ အပြန်အလှန်နားလည်ခြင်းပါ ပါမည်ထင်သည်။ နားလည်မှုတစ်ခုကတော့ သူနှင့် မြတ်နိုးတို့ ကြားမှာ ပျောက်ဆုံးခဲ့လေပြီ။ မြတ်နိုးဘက်ကပေါ့လေ . . . ။ သည်တော့ ဘာကျန်မလဲ . . . ပေးဆပ်ခြင်း။ ဟုတ်သည် . . . မြတ်နိုး စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင်ပဲ သူ ကျေနပ်လိုက်ရမှာပါလေ . . . ။

သူ အားကိုးစရာက ကံကြမ္မာရယ်၊ စောင့်ဆိုင်းခြင်းရယ်၊ အချိန်ရယ် . . . ။ ဒါပဲ ရှိတော့မည် . . . မြတ်နိုးကို သတိရတိုင်း မြတ်နိုးပေးထားခဲ့သော ဓာတ်ပုံလေးကိုသာ ထုတ်ကြည့်ဖြစ်တော့သည်။ ခပ်ဖွဖွလေး ပြုံးနေသောပုံ၊ မပွင့်တပွင့် ရယ်နေသောပုံ၊ သူနှင့် နှစ်ဦးတွဲကာ ရိုက်ထားသောပုံ . . . သည်ပုံတွေကို ကြည့်မိတော့ ရင်မှာ ဝမ်းနည်းရသည်။

ဓာတ်ပုံတွေကို ကြည့်ရင်း အတွေးထဲက မြတ်နိုးက သက်ဝင်လှုပ်ရှားလာသည်။ ပြုံးလိုက်တိုင်း ပေါ်လာသည့် သွားထပ်ကလေးနှင့်လေ . . . ။ ဟုတ်သည် . . . သည်အပြုံးလေးကြောင့်ပဲ မြတ်နိုးကို သူ စချစ်ခဲ့ရသည်။ နောက်ဆုံးတော့ မြတ်နိုးရယ် . . . ကိုယ်တို့ ဒီကို ကွဲကွာကြရမယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မတွေးမိခဲ့ပါဘူးလေ . . . ။

သည်ရက်ပိုင်းအတွင်း မေမိုးနှင့်လည်း မတွေ့ဖြစ်ပါ။ မြတ်နိုးက သည်လိုပြောဆိုစွပ်စွဲထားချိန်မှာ သူနှင့် မေမိုး တတွဲတွဲလုပ်နေလို့ သင့်တော်ပါ့မလား . . . ။ သားသား သိမ်ငယ်စွာ ခံစားရသည်။ သည်လို အဆုံးသတ်ဖို့ အကြောင်းတွေ ရှိခဲ့ပြီပဲလေ . . . ။

နောက်တစ်ပတ်ဆို သူတို့ကျောင်းတွေ ပြန်ဖွင့်တော့မည်။ ကျောင်းတက်ရင်ကော ကျောင်းမှာ သူ ဘယ်လိုမျက်နှာနဲ့ မြတ်နိုးကို ရင်ဆိုင်ရမှာလဲ။ စွပ်စွဲထားသည့်အရာတွေက မမှန်သည်မှ မဟုတ်တာလေ . . . ။

သူ့ရဲ့ သည်ရက်ပိုင်းအတွင်း ပုံမှန် ရုတင်းကတော့ ပုံမှန် မနက်ဆို စောစောထ ရွှေတိဂုံဘုရားတက်၊ ပုတီးစိပ်၊ မေတ္တာပို့၊ ပြီးမှ တစ်ခုခုစား၊ အိမ်ပြန် . . . ။ နေ့ခင်း အိမ်မှာ စာတွေဖတ်နေသည်။ အသည်းကွဲ ဝေဒနာကို စာဖတ်ခြင်းဖြင့် ကုစား . . . ။ ညနေဘက် လမ်းလျှောက်ထွက် . . . ။ သွားရင်းလာရင်း ကြင်နာနေကြသူတွေတွေ့တော့ သူ ဝဲဘက်ရင်ဘတ်က နာကျင်လာသည်။

သည်လိုနှင့် ကျောင်းဖွင့်ရက်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။ အရာရာက မနှစ်ကနှင့် မတူ။ သူ့အတွက် ပြောတာပါ . . . ။ တွေ့သမျှ မြင်သမျှ သက်ရှိသက်မဲ့အားလုံးက သူ့ကို လှောင်ပြောင်နေသလို ခံစားရသည်။

ကျောင်းကို စောစော ရောက်နေခဲ့သည်။ သူငယ်ချင်းတချို့တော့ ရောက်လာကြပြီ။ သူတို့ ခေါ်သဖြင့် ကန်တင်းဘက် ပါသွားသည်။ ပထမဆုံးကလပ်စ် စခန်းမှ သူတို့ အတန်းထဲ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ နောက်နားကျကျ တစ်နေရာကို မေမိုးကို တွေ့ရသည်။ မြတ်နိုးတော့ ရောက်မလာ . . . ။

သူ စောင့်ကြည့်ပါသည်။ တနေ့လုံး ရောက်မလာ . . . ။

သို့နှင့် မေမိုးကို မေးကြည့်တော့လည်း အဖြေမရ။

ကျောင်းဆင်းတော့ သူ လေးလံသော ခြေလှမ်းတွေနှင့် ပြန်ခဲ့သည်။ တကယ်ပဲ ထားခဲ့ပြီလား မြတ်နိုးရယ် . . . ။ ထိုသို့လျှောက်နေတုန်း လက်တစ်ဖက်က ပုခုံးပေါ်ကျလာသည်။ သူ မော့ကြည့်လိုက်တော့ စိုးကျော်အောင် . . . ။

“ ဪ . . . ဟေ့ကောင် ”

“ အေး ကောင်းသားပဲ . . . ပြန်လာတာတောင် အကြောင်းမကြား ဘာမကြားနဲ့၊ မင်း ဘယ်လိုလဲ . . . ဟိုမှာ အတော်ပျော်ခဲ့ရဲ့လား ”

“ အေး . . . ဒီလိုပါပဲကွာ ”

“ ဘာလဲကွ . . . မင်းစကားက ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ မင်းကြည့်ရတာ ဝိုင်တိုင်တိုင်နဲ့ ”

“ စင်ကာပူမှာတော့ ပျော်ခဲ့တာပေါ့ကွာ . . . ပြန်လာတော့မှ . . . ”

“ ဟေ . . . ဆိုစမ်းပါဦး၊ ငါတို့လဲ ဘာမှ မသိရပါလား ”

“ တော်ပါပြီကွာ . . . မပြောချင်တော့ပါဘူး ”

“ ပြောချင်ချင် မပြောချင်ချင် . . . ဟေ့ကောင် မင်း ပြန်လာတာ ငါ ဘာမှလဲ မစားရသေးဘူး၊ ခု ဒီကပြန်ရင် ဘီယာလိုက်တိုက် . . . ကြာတယ်ကွာ၊ ခုသွားမယ် ”

“ လုပ်ကွာ . . . ”

နောက်ဆုံးတော့ သူတို့ ဆယ်ကိုးလမ်းဘက် ရောက်ခဲ့ကြသည်။ စိုးကျော်အောင်ကတော့ စားရမည်ဆိုတော့ သွက်လက်စွာ ဦးဆောင်သည်။ ဘီယာဆိုင်ရောက်တော့ သူက ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ နေပါဦး . . . မင်းပြောတော့ စင်ကာပူမှာ ပျော်ခဲ့တယ် . . . ဒီပြန်ရောက်တော့ ဘာဖြစ်တာလဲ ”

“ အင်း . . . ”

“ ပြောပါကွာ . . . ငါ ဘယ်သူမှ ပြန်မပြောပါဘူး ”

“ တကယ်လား . . . ”

“ မယုံလဲနေကွာ . . . ”

“ အေးပါ . . . ဒီလောက်ဆို ရပါပြီ ”

“ ငါ ပြန်ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ငါ . . . မြတ်နိုးဆီသွားတယ်၊ ငါ့ကို အတွေ့မခံဘူးကွာ . . . ဖုန်းနဲ့ လှမ်းဆက်ကြည့်တော့လည်း ငါ့ကို စွပ်စွဲပြီး . . . သူ့ကို မနှိပ်စက်ပါနဲ့တော့တဲ့ ”

“ ဘယ်လို စွပ်စွဲလို့လဲ ”

“ ငါ . . . ”

“ အေးပါကွာ . . . မင်း အခက်အခဲရှိရင်လဲ မပြောပါနဲ့ ”

“ . . . ”

“ ငါထင်တာ တစ်ခုတော့ ပြောကြည့်ဦးမယ် . . . မင်းကို မေမိုးနဲ့ စွပ်စွဲတယ် မဟုတ်လား ”

“ အာ . . . မင်း . . . ဘယ်လို . . . ”

“ ဘေးလူတွေက ဒီလို မြင်တယ် သူငယ်ချင်း . . . မင်းတို့ တွဲနေတာကို တချို့ ရိပ်မိကြတယ်၊ အဲ . . . အတိအကျ မစွပ်စွဲနိုင်တာ တစ်ခုပဲ၊ ငါတောင် မင်းကို ပြောခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား၊ မေမိုးက မင်းကို စိတ်ဝင်စားနေပြီလို့ . . . ”

“ ငါ . . . ”

“ နောက်တော့ ငါ့အထင် မင်းတို့နှစ်ယောက် တော်တော်လေး တွဲဖြစ်ကြတယ် . . . ငါကတော့ မစပ်စုတတ်ပါဘူး၊ သူများကြားလဲ ဝင်မပါတတ်ပါဘူး . . . ဒါနဲ့ အခု ငါ မင်းကို ဘာကူညီနိုင်သလဲ ”

“ အေး . . . ဒါဆို တစ်ခုတော့ အကူအညီတောင်းစရာ ရှိတယ် ”

“ ပြောလေ . . . ”

“ မြတ်နိုးအကြောင်း နည်းနည်း စုံစမ်းပေးကွာ . . . ကျောင်းမတက်ဘူးဆိုတော့ ဘာဖြစ်လို့လဲလို့ ”

“ ဖုန်းဆက်ကြည့်ရမလား . . . ”

“ အေး . . . အဲဒီလိုပဲ လုပ်လိုက်ကွာ ”

သူတို့ ဆိုင်က ထပြန်တော့ ည ဂူနာရီ ထိုးနေပြီ။ သားသားတစ်ယောက် တက္ကစီပေါ်တွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ လိုက်ပါလာခဲ့ရင်း အတွေးနယ်ချဲ့နေမိသည်။

ထိုနေ့က စောစောပင် အိပ်ရာဝင်ဖြစ်သည်။ ခေါင်းနှင့် ခေါင်းအုံး ထိလိုက်သည်နှင့် အိပ်ပျော်သွားသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင်တော့ မြတ်နိုးနှင့် တွေ့သည်။ မေမိုးလည်း ပါသည်။ သူတို့ မိန်းကလေးနှစ်ဦး ရန်ဖြစ်နေကြသည်ကို ဖြန်ဖြေရင်း သူ ဆောင့်တွန်းသည်ကို ခံလိုက်ရသည်။ သတိရတော့ ကြမ်းပြင်ပေါ်ရောက်နေပြီ။

ရေတစ်ခွက်နှင့်အတူ ဒီဇက်တစ်ပြားသောက်ကာ ပြန်အိပ်လိုက်သည်။ မနက်နိုးတော့ ကိုးနာရီ ထိုးနေပြီ။ သူ ကမန်းကတန်း အိပ်ရာထ ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲပြီး ကျောင်းသို့ လာခဲ့သည်။ ပထမအချိန်က သင်နေပြီ။ မတတ်နိုင်။ ဘာမှလည်း မစားရသေးသဖြင့် ကန်တင်းသို့ ဝင်ကာ ထမင်းကြော်တစ်ပွဲ မှာစားသည်။ ခဏနေတော့ စိုးကျော်အောင်ပါ ရောက်လာသည်။ သူ့လိုပင် နောက်ကျသည် ထင်ပါရဲ့။

“ ဟေ့ကောင် . . . ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ ”

“ ခုနကမှနိုးလို့ ထပြေးလာတာကွ၊ ရေတောင် မချိုးခဲ့ရသေးဘူး ”

“ ဪ . . . ဒါကြောင့် အမျိုက်ပုံနံ့ရတယ် မှတ်တာ . . . ”

“ ရပါတယ် . . . မင်းက အဲဒီလိုလား ”

“ နောက်တာပါကွာ . . . ကဲ ဘာစားမလဲ မှာလေ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရှင်းပေါ့ ”

“ အေး . . . ကောင်းသားပဲ ”

စိုးကျော်အောင်ကလည်း ထမင်းကြော်ပင် မှာသည်။ သူတို့နှစ်ဦး စားသောက်ပြီးတော့ ပထမအချိန် ပြီးသွားပြီ။ အတန်းထဲမှ တချို့ထွက်လာသည်။ မေမိုးလည်း ပါသည်။ သူတို့နှစ်ဦးကို မြင်တော့ တည့်တည့်ကြီး လျှောက်လာသည်။

“ ဟာ . . . မေမိုး . . . ထိုင် ”

“ ဘယ်လိုဖြစ်လာကြတာလဲ . . . နင်တို့နှစ်ယောက် မနေ့ညနေက အတူတူထွက်သွားတာ ငါတွေ့တယ်၊ ဘယ်သွားတာလဲ . . . ပြော ”

“ ဒီလိုပါပဲဟာ . . . သူ ကျွေးတာ လိုက်စားတာပါ ”

“ စားရုံသက်သက်ပဲလား ”

“ နင်ကလဲဟာ . . . သောက်လာလို့ မထနိုင်လို့ . . . ခုမှ ရောက်လာတာပေါ့ . . . ဟီး . . . ငါ သွားမယ် ”

“ ဟေ့ကောင် . . . ပိုက်ဆံရှင်းသွားလေ . . . ”

စိုးကျော်အောင်က လက်ခါပြကာ ထွက်သွားသည်။ လုပ်လိုက်ဟ . . . ။

“ မောင် . . . နေကောင်းရဲ့လား ”

“ ကောင်းပါတယ် မေမိုးရော . . . ”

သူတို့ကြားမှာ ဒီစကားပဲ ပြောစရာရှိသလို ဖြစ်နေသည်။

သူတို့က ဘာစကားမျှ မပြောဖြစ်ကြ။ အတန်ကြာမှ ထကာ အတန်းထဲ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ သားသားက ဝင်ဝင်ချင်းပင် မျက်လုံးကစားကာ ရှာကြည့်သည်။

ဪ . . . ဒီနေ့လည်း မြတ်နိုးတစ်ယောက် ကျောင်းမတက်ပါလား . . . ။

မေမိုးက အနားမှာ လာထိုင်သည်။ သူ့နား လာထိုင်ရင်း လက်တစ်ဖက်က ခုံအောက်မှ သူ့လက်ကို ကိုင်ထားသည်။ သားသားကတော့ စာထဲမှာ စိတ်ရောက်လိုက်၊ အထိအတွေ့ပေါ် စိတ်ရောက်လိုက်နှင့် . . . ။

ကျောင်းလည်း ဘယ်လိုပင် ဆင်းသွားသည် မသိ။ လူက စိတ်နှင့် ကိုယ်နှင့် မကပ်ချင်။ အချစ်ဆိုတာက နှိပ်စက်တတ်သလား . . . ။

အိမ်ရောက်တော့ အဝတ်အစားလဲပြီးသည်နှင့် ဝင်အိပ်လိုက်သည်။ နှစ်စဆိုတော့ စာတွေဘာတွေလဲ သိပ်လုပ်ဖို့ မလိုသေး။ ခဏနေတော့ သူ အိပ်ပျော်သွားသည်။ ဘယ်လောက်ကြာသွားသည် မသိ။ တံခါးခေါက်သံကြားတော့မှ သူ နိုးလာသည်။ အပြေးအလွှား အိမ်ရှေ့သို့လာကာ တံခါးဖွင့်ရသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ . . . စိုးကျော်အောင် . . . ။

“ ဟာ ဟေ့ကောင် ဘာလာရှုပ်တာလဲကွာ ”

“ ရှုပ်တယ်လို့ မင်းက ယူဆသလား . . . အေးလေ ငါ ပြန်တော့မယ် ”

“ ခွီးမှပဲ ရောက်တော့မှ ဝင်ဦးပေါ့ . . . ထိုင် . . . ငါ မျက်နှာသစ်လိုက်ဦးမယ် ”

သားသား မျက်နှာသစ် ရေဆွတ်ကာ ပြန်ထွက်လာသည်။ စိုးကျော်အောင်မျက်နှာက အနည်းငယ်တော့ မူမမှန်။

“ ဆို . . . ဘာကိစ္စ ”

“ ဒီညနေ ငါ မြတ်နိုးဆီ ဖုန်းဆက်ကြည့်တယ် ”

“ အေး . . . အဲဒီတော့ ”

“ မကိုင်ဘူးကွ . . . သူ့အမေက အိပ်နေတယ်၊ နေမကောင်းဘူး ဘာညာနဲ့ နောက်ဆုံးမှ ငါ အရေးကြီးလို့ပါဆိုပြီး တောင်းတောင်းပန်ပန် ခေါ်ခိုင်းတော့မှ လာကိုင်တယ် ”

“ ဪ . . . ”

“ ကျောင်းနားထားတယ်တဲ့ ”

“ ဘယ်သူလဲ . . . ”

“ မြတ်နိုးအကြောင်းပြောနေတာ . . . မြတ်နိုးပေါ့ကွာ ”

“ ဒါကြောင့် ကျောင်းမတက်တာကိုး ”

“ ဘာဖြစ်လို့များ သူ ဒီလို . . . ”

“ ငါလဲ သိချင်တာပဲကွာ . . . ”

“ ဒီလောက်တောင် ဖြစ်ရသလားကွာ . . . လွန်လွန်းတယ် ”

“ ငါ မှားတာပါကွာ . . . ”

“ ဟေ့ကောင် . . . ဖြစ်ပြီးမှတော့ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ မင်းဘယ်လို ပြန်ချော့မလဲ ဒါပဲ စဉ်းစား ”

“ ငါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲကွာ . . . ”

စိုးကျော်အောင်ပါ ရောစိတ်ညစ်သွားသည်။ ဪ . . . မြတ်နိုးရယ်၊ ကိုယ့်ကို ဒီလောက်တောင် နားလည် မပေးနိုင်ဘူးပေါ့ . . . ။

စိုးကျော်အောင် ခဏနေပြီးတော့ ပြန်သွားသည်။ သူ အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာ အိမ်ရှေ့ခန်းထဲ အတော်ကြာကြာ ထိုင်နေမိသည်။ မနက်ဖြန်တော့ မြတ်နိုးတို့အိမ်ကို ရအောင်သွားမည်။ တံခါးဖွင့်မပေးလျှင် ရှိခိုးတောင်းပန်ပြီး ပြောမည်။ မရလျှင် အတင်း ဝင်မည် . . . သည်လို သူတွေ့လိုက်သည်။ အနည်းငယ်တော့ စိတ်ပေါ့ပါးသွားသည်။ အကုန်လုံးတော့ မဟုတ်သေး။

ထိုညက သားသား အိပ်မပျော်ပါ။ ညနေစောင်းက အိပ်ထားသည်ရော၊ စိတ်ရှုပ်တာရော၊ သူ မျက်စိကြောင်နေသည်။ မိုးလင်းခါနီးမှ အိပ်ပျော်သွားသည်။

မနက်နိုးတော့ နေအတော်မြင့်နေပြီ။ သူ မျက်နှာသစ် ရေမိုးချိုးသည်။ မနက်စာ စားသောက်ပြီး အဝတ်လဲသည်။ ထို့နောက် အိမ်ရှေ့ထွက်လာခဲ့သည်။

သူ စိတ်တွေက ချီတုံချီတုံဖြစ်နေသည်။ သွားရမည်ကို မဝံ့မရဲ . . . အနည်းငယ် စိုးရိမ်သလို၊ အနည်းငယ်လည်း တုန်လှုပ်နေသည်။

သွားမယ် မသွားဘူး သည်စိတ်နှစ်ခုက လွန်ဆွဲလျက် သူ မြတ်နိုးတို့ဆီ ထွက်လာခဲ့သည်။ လမ်းတွင်လည်း စဉ်းစား လာခဲ့သည်။ စိုးရိမ်စိတ်က တဖြည်းဖြည်း ဖိစီးလာသည်။

နောက်ဆုံး မြတ်နိုးတို့ လှေကားရောက်တော့မှ သူ တပ်ခေါက်ခဲ့သည်။ တကယ်တော့ သူ မြတ်နိုးကို ရင်မဆိုင်ရဲ။ သူ့အမေရောပေါ့ . . . ။ နောက်တစ်နေ့မှ သေသေချာချာ အားတင်းပြီး လာမည်ဟု တွေးလိုက်သည်။

သည်ရက်ပိုင်းအတွင် သူ ကျောင်းမတက်ဖြစ်ပါ။ သေချာသည်ကတော့ မေမိုးက ရိုးကောလ် ယူပေးထားပေမည်။ နောက်ရက်မှ . . . နောက်ရက်မှနှင့် စနေနေ့သို့ ရောက်လာသည်။ သူ အားတင်းနေခဲ့သည်က သုံးရက်ရှိပြီ။ သည်နေ့တော့ မဖြစ်ဖြစ်အောင် သွားမည်ဟု စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

မနက်စောစောထကာ ဘုရားတက်သည်။ ထို့နောက် ဘုရားမှ အပြန် မြတ်နိုးတို့ဆီ လာခဲ့သည်။ စိတ်ကတော့ မရဲသေး . . . ဒါပေမယ့် ဟိုနေ့ကထက်စာရင် အများကြီး တော်သွားလေပြီ။

သူ ရောက်သွားတော့ အခန်းတံခါးက အပြင်မှ သော့ခတ်ထားသည်။ သို့နှင့် ညနေမှ လာတော့မည်ဟု တွေးကာ ပြန်ခဲ့ရပြန်သည်။ နေ့ခင်းမှာတော့ မြတ်နိုးနှင့်တွေ့လျှင် ပြောရမည့်စကားတွေက ခေါင်းထဲမှာ စာစီနေခဲ့သည်။ တဆက်တည်း အဘွားကြီးကိုပါ ဘယ်လိုတောင်းပန်ရမည်ရောပေါ့ . . . ။

ညနေကျတော့လည်း တံခါးက သော့ခတ်ထားမြဲ . . . ။ ဒီလိုတော့ မဟုတ်သေး . . . အောက်ထပ်ကို မေးကြည့်သည်။ အိမ်ပြောင်းသွားကြပြီတဲ့ . . . ။ ဘယ်နေ့ကလဲဆိုတော့ ကြာသပတေးနေ့က . . . ။ ပစ္စည်းတွေတော့ အကုန်မယူသွားသေး . . . ။ နောက်မှ သယ်မည်ဟုလည်း ပြောသည်။ သော့တစ်ချောင်းလည်း ပေးသွားသည်တဲ့။

သားသား စိတ်ညစ်ညူးစွာဖြင့် လှေကားရင်းတွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဪ . . . သတ္တိနည်းခဲ့သည် မိမိကိုယ်ကို အပြစ်တင်မိသည်။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ကသာ စွတ်ရွတ်ဝင်တွေ့လိုက်လျှင် တွေ့ဦးမည် . . . ခုတော့ . . . ။ သတိရပြီး အောက်ထပ်ကို မေးကြည့်သေးသည်။ ဘယ်ပြောင်းသွားလဲ သိသလားဆိုတော့လည်း ဘာမှ ပြောမသွားဘူးတဲ့။

မြတ်နိုးတစ်ယောက် ခြေရာလည်းပျောက် ရေလည်းနှောက်လေပြီ . . . ။ ကိုယ် တကယ်ကို တောင်းပန်ပါတယ် မြတ်နိုးရယ် . . . ။ ထွက်မသွားပါနဲ့ . . . ။

သားသား လှေကားရင်းတွင် သတိကင်းမဲ့စွာ ထိုင်နေမိသည်။ ပါးပြင်မှ စိုစွတ်စွတ် အထိအတွေ့ကြောင့် လက်နှင့် စမ်းကြည့်တော့ မျက်ရည်တွေ . . . ။ မြတ်နိုးရယ် . . . ။

ထိုအချိန်မှာ မြတ်နိုး၏ ကျန်းမာရေးက တစ်စတစ်စ ဆိုးရွားလာလေပြီ။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အနီစက်၊ အနီကွက်တွေ ထွက်လာခဲ့ပြီ။ သူ့ရက်ပိုင်းဆို မှန်ကိုပင် မကြည့်ချင်တော့။ ကိုယ်မျက်နှာလည်း ကိုယ် မမြင်ချင်တော့။ သည်ပုံစံနှင့်လည်း မည်သူ့ကိုမျှ အတွေ့မခံချင်တော့။ မျက်နှာတွင်လည်း အနီကွက်များ ထွက်နေခဲ့လေပြီ . . . ။

သည်အကြောင်း မေမေ သိသွားသည့်နေ့က ချိုးပွဲချ ငိုရှာသည်။ ဖေဖေ ဆုံးသည်မှ မကြာသေး၊ သူမက ဒီလိုမျိုး ရောဂါနှင့် ရင်ဆိုင်နေရတော့ မေမေ ဘယ်လို ခံနိုင်ရည်ရှိတော့မှာလဲလေ . . . ။

နောက်ဆုံးတော့ မေမေက ကံကြမ္မာကိုသာ အပြစ်တင်သည်။ အတိတ်က ကုသိုလ် နည်းခဲ့၍ဟုသာ ဆင်ခြင်သည်။ တရားစခန်း ပုံမှန်နီးပါး ဝင်လေ့ရှိသော မေမေသည် ဝမ်းနည်းမှုကို တရားနှင့် ထိုက်တန်သလောက် ချေဖျက်နိုင်ခဲ့သည်။ သူမ စိတ်အနည်းငယ်အေးသွားသော်လည်း “ကို” အတွက်တော့ ပူမိသည်။

မေမိုးနှင့်တော့ အဆက်အသွယ်ရှိသည်။ အိမ်ပြောင်းခင်က သူတို့ ဟန်းဖုန်းတစ်လုံး ဝယ်ထားသည်။ သည်အိမ်ကို ငှားပြီး ပြောင်းခဲ့တော့ မေမိုးကို ဖုံးနံပါတ်ပေးထားခဲ့သည်။ သူ့အပြောအရတော့ ကျောင်းမှန်မှန်မတက်တဲ့ . . . ။

ဆေးခန်းပြုလျှင်တော့ မေမိုးနှင့် ထပ်တွေ့ရဦးမည်။ သည်တော့မှ အကျေအလည် ဆွေးနွေးရပေမည်။ အားလုံးသော ကိစ္စများအတွက်ပေါ့လေ . . . ။

သည်ရက်ပိုင်းအတွင်း အဆုတ်ထဲလည်း ရေဝင်သလိုဖြစ်သည်။ ဂျီပီဆရာဝန်တစ်ယောက်ဆီ သွားပြတော့ ပုံမှန် အဆုတ်ရေဝင်ခြင်းမဟုတ်ဟု ပြောသဖြင့် တစ်ရက်တော့ ဆေးခန်းပြန်သွားပြဦးမည်။

နောက်တစ်နေ့ကျတော့ မေမိုးကို ဖုန်းဆက်သည်။ ညနေကျ ဆေးခန်းသွားပြဖို့ ဆိုတော့ လာခဲ့မယ်ဟု ပြောသည်။ သည်မိန်းမ ကတိမဖျက်ပါစေနှင့်ဟုသာ ဆုတောင်းရမည်။ ကို ခံစားနေရမည်ကို သူမ မလိုလား။

မေမေ တိုက်တွန်းသဖြင့် သည်ရက်ပိုင်းတော့ တရားမှတ်ခြင်းကို အနည်းငယ် စမ်းလုပ်ကြည့်သည်။ အလုပ်ပေး တရားတော်တွေကို အခွေဖွင့်ကြည့်ရင်းနှင့်ပေါ့ . . . ။ ဘာပဲပြောပြော အနည်းငယ်တော့ စိတ်သက်သာရာရသည်။

တကယ်တော့ သူမ စိတ်ထဲမှာ သေခြင်းတရားကို လက်ခံထားခဲ့တာ ကြာလေပြီ။ သည်အတွက်တော့ ကြောက်စိတ်က ပြောလောက်အောင် မရှိတော့ . . . ။

ညနေကျတော့ မေမိုးရောက်လာသည်။ သူမကို ကြည့်ပြီး မေမိုး၏မျက်နှာ တစ်ချက်ပျက်သွားသည်။ ပြီးမှ ပြန်၍ ကူနွေဆည်လိုက်ပြီး မေးသည်။

“ မြတ်နိုး နေကောင်းရဲ့လား ”

“ ဒီလိုပါပဲဟယ် . . . ”

သူတို့နှစ်ဦး တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဖက်ထားလိုက်ကြသည်။ ပြီးတော့မှ မေမိုးက ပြောသည်။

“ မြတ်နိုး . . . ”

“ ဟင် . . . ”

“ ငါ အားမရှိတော့ဘူး မြတ်နိုးရယ် ”

“ ဘာကိုလဲ ”

“ ငါ သူ့ကို လိမ်နေရတာ၊ ငါ့ကို မေးလိုက်ရင် ငါမသိဘူး၊ ဘာမှ မသိပါဘူးလို့ သူ့ကို ပြောရတာ . . . သူလဲ အတော့်ကို စိတ်ဆင်းရဲနေပုံရတယ်၊ ငါ သနားတယ် မြတ်နိုးရယ် ”

“ မတတ်နိုင်ဘူးလေ . . . ခုအတိုင်း အကောင်းဆုံးပဲ မေမိုး၊ နို့မို့ နောက်ပိုင်း ရုပ်ကုန်လိမ့်မယ် ”

“ ငါ . . . ”

“ မငါနဲ့ . . . ငါ့အကြောင်းကို သူ့သိသွားတဲ့နေ့ဟာ ငါ့ကိုယ်ငါ သတ်သေတဲ့နေ့ပဲ ဆိုတာ နှင် မြဲမြဲမှတ်ထားပါ ”

“ မြတ်နိုး . . . ”

မြတ်နိုးမျက်နှာက ဟန်ဆောင်တင်းမာ ထားရသော်လည်း မေမိုးကိုတော့ သနားမိသည်။ မေမိုးလက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း နှစ်သိမ့်မိသည်။

“ ဒါနဲ့ နင့်တို့ရော ဘယ်အခြေအနေ ရှိပြီလဲ ”

“ ဘာကိုလဲ . . . ”

“ နင်နဲ့ သူနဲ့လေ . . . ”

“ . . . ”

မေမိုး နှုတ်က ဆွံ့အနေသည်။ မြတ်နိုးကိုလည်း စိတ်မဆင်းရဲစေလို။ သူမတို့ ဇာတ်လမ်းကို ပြောပြလိုက်လျှင် မြတ်နိုး စိတ်ကောင်းနိုင်ပါ့မလား။ မပြောတော့ပါဘူးလေ . . . ။

“ ဒီလိုပါပဲဟာ . . . ”

“ အေးပါ . . . နောက်ပိုင်းဆို နင်ပဲ ဂရုစိုက်ရမှာ ”

“ . . . ”

“ ကဲ ကဲ . . . သွားကြစို့ . . . ”

ဆေးခန်းကို မြတ်နိုး၏ ကားဖြင့် ထွက်လာကြသည်။ မေမိုး၏ကားကိုတော့ အိမ်ရှေ့မှာ ထားပစ်ခဲ့သည်။ မြတ်နိုးတို့ ငှားထားသည့်အိမ်က မြေညီထပ်မှာ။ မြတ်နိုးက ခုနောက်ပိုင်း အရိုးအဆစ်တွေ ပိုမိုနာကျင်လာသဖြင့် လှေကာတက်ရန် မလွယ်သောကြောင့် မြေညီထပ်ကို ငှားထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဟိုအိမ်က ပြောင်းခဲ့ရသည်က သည်အကြောင်းလည်း တစ်ခု ဖြစ်သည်။ အရေးအကြောင်းဆိုလည်း တက်ရဆင်းရဲ မရှိတော့ ပိုအဆင်ပြေတာပေါ့လေ . . . ။

ဆေးခန်းရောက်တော့ အဆင်သင့်ပင် သူမ အလှည့်နှင့် ကွက်တိကျသည်။ ဆရာဝန်ကြီးက ပြုံးပြပြီး နှုတ်ဆက်၏။ မြတ်နိုးက လမ်းထဲ ဆေးခန်းမှ ဆရာဝန်ပေးလိုက်သော လွှဲစာကို ပြသည်။ ဆရာဝန်ကြီး တစ်ချက် မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ပြီးမှ . . .

“ သမီး ဆေးတွေ မှန်မှန်သောက်တယ် မဟုတ်လား ”

“ ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ၊ သေသေချာချာ သောက်ပါတယ် ”

တကယ်တော့ သူမ တစ်ခါတရံ ဆေးသောက်ဖို့ ပျက်ကွက်တတ်သည်။

“ ဒီလိုရှိတယ် သမီး၊ ခုဟာက ရိုးရိုး အဆုတ်ရောင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ရောဂါရဲ့ နောက်ဆက်တွဲ လက္ခဏာတစ်ခုပဲ၊ အဆုတ်မှာရှိတဲ့ အမြေးပါးတွေထဲမှာ အရည်တွေစုလာတာပဲ၊ ဒီတော့ ကုသမှု ခံယူရမယ် ”

“ ဆေးရုံတက်ရမှာလား ဆရာ ”

“ အရည်တွေ ဖောက်ထုတ်ရမယ်လေ၊ တစ်ပတ်လောက်တော့ ဆေးရုံတက်ရမှာပေါ့ ”

“ ကောင်းသလို လုပ်ပါ ဆရာ၊ သမီး လိုက်နာပါ့မယ် ”

“ အဲဒါဆို လာမယ့် အင်္ဂါနေ့ စတင်လိုက်ပါ၊ နောက်တစ်နေ့မှာ လုပ်တာပေါ့ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ ”

ပြန်တော့ ဆရာဝန်ကြီးက ဆေးတွေ ပေးလိုက်သည်။ သောက်ရသည့်ဆေးတွေက တဖြည်းဖြည်းများလာလေပြီ။

မေမိုးက သူမကို အိမ်ပြန်ပို့ပြီး ခဏနေမှ ပြန်သွားသည်။ ဆေးရုံတက်စဉ် လာစောင့်ပေးမည်ဟုလည်း ပြောသည်။ မြတ်နိုးက ငြင်းတော့ မေမိုးက အတင်းအကျပ်ပင် စောင့်ရမည်ဟု ပြောသည်။ နောက်ဆုံးတော့ မြတ်နိုး မတားနိုင်တော့။ သဘောပဲဟု ပြောလိုက်ရသည်။ သည်တော့မှ မေမိုးလည် စိတ်ကျေနပ်သွားပြီး ပြန်သွားတော့သည်။

မြတ်နိုး ဆေးရုံတက်နေစဉ်အတွင်း သူ့အမေနှင့် တစ်လှည့်စီ လာစောင့်ပေးခဲ့သည်။ ထိုရက်များအတွင်းတော့ ကျောင်းမတက်ဖြစ်။ သားသားကိုတော့ ခရီးသွားစရာရှိသည်ဟု ပြောထားသည်လေ . . . ။

သည်လိုနဲ့ လအတန်ကြာလာခဲ့ပြီ။ သားသားလည်း ကိုယ့်နှလုံးသားကို အသိနှင့် ထိန်းချုပ်နိုင်ခဲ့ပြီ။ မာနနှင့် ဆိုလျှင် ပိုမှန်မည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် အိပ်မက်ထဲပါလာတာလို့ သတိရမိတာတို့က လွဲရင် ကျန်သော အချိန်တွေမှာ သူ မြတ်နိုးကို မေ့ထားနိုင်လိုက်ပြီဟု ဆိုနိုင်လေပြီ။

ကျောင်းစာကို ဂရုတစိုက် ကြိုးစားခဲ့ပြီး အာရုံပျံ့လွင့်မှုကို ချေဖျက်နိုင်ခဲ့သည်။ ဘေးမှ ပါရမီဖြည့်ဖက်ကလေးတော့ ပါသည်ပေါ့လေ . . . ။ သူ့ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် ဂရုစိုက်သော မေမိုးကိုလည်း သားသား ကျေးဇူးတင်မိသည်။

အစားထိုးသည်ပဲ ပြောပြော . . . ရင်ထဲမှ ဟာသွားသောနေရာကို ပြန်ဖြည့်နိုင်ခဲ့သည်။ သူတို့နှစ်ဦးအကြောင်းကို မေမိုးတို့ မိဘတွေပင် ရိပ်မိကုန်ကြပြီ။ ဘာမှတော့ မပြော . . . ကြည့်ရတာ အခြေအနေကောင်းပုံရသည်။

သူတို့ ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်လျှင်ရှားခဲ့ကြရင်း တစ်နေ့ကျတော့ သူ့ကို မေမိုးက စာတစ်စောင်ပေးသည်။ သေချာလည်း ပြောသည်။ အိမ်ကျမှ စိတ်အေးအေးထားပြီး ဖတ်ပါတဲ့ . . . ။

“ မေမိုး . . . ဒါ . . . မောင်ကို . . . ”

“ စိတ်ချပါ . . . မောင်အနားမှာ မေမိုး အမြဲရှိနေပေးပါမယ်။ မောင် မေမိုးကို လိုအပ်နေသေးသရွေ့ပေါ့ ”

သားသား ပဟေဠိတွေနှင့် အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။ သူ စာကို ထုတ်ကြည့်ရမည်ပင် မဝံ့ရဲတော့ . . . ။

ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့် သူ့ကို စာပေးပြီး . . . ဒီလို ပြောလိုက်တာလဲ . . . ။

သားသား စာအိတ်ကို ကတ်ကြေးဖြင့် ဖွင့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဖဲချပ်ကို ပွတ်ကြည့်သလို တဖြည်းဖြည်းချင်း စာအိတ်ထဲမှ စာကို ထုတ်ယူသည်။ ရိုးရှင်းသော ရိုက်တင်ပက်ဒ်မှ စာတစ်ရွက်ပင် . . . ။

သုံးခေါက်ချိုးထားသော စာကို ဖြန့်လိုက်သည်။

သူ ရင်းနှီးနေသော လက်ရေးများ . . . ။

. . .

ကို . . .

ဟင် . . . မြတ်နိုးရဲ့ လက်ရေးပါလား . . .

ကို ဒီစာကို ဖတ်နေတဲ့ အချိန်မှာ မြတ်နိုး လောကကြီးမှာ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီစာကို မြတ်နိုး မရှိတော့တဲ့ နောက်ပိုင်းမှ ကိုလက်ထဲကိုထည့်ဖို့ မြတ်နိုး မှာထားခဲ့တယ်။

ခု ကို နေသားကျသွားပြီလား။ မြတ်နိုးမရှိဘဲနဲ့ နေတတ်ခဲ့ပြီဆိုရင် ကို သိပ်ပြီး တုန်လှုပ်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူးလေ။ မြတ်နိုး ဒီစာကို ရေးနေတဲ့အချိန်မှာ မြတ်နိုး ငိုမနေပါဘူး . . . ။ မျက်ရည်တော့ ကျနေတယ် . . . ။ မျက်ရည်ကျတိုင်း ငိုတာမှ မဟုတ်တာ ကို . . . ။ မြတ်နိုး အသက်ရှင်နေတဲ့ အချိန်ပိုင်းတစ်ခုမှာ ကိုကို ဒုက္ခပေးပေးရလို့ သိပ်ဝမ်းသာမိတယ်။ ကိုအစား မေမိုးကိုတော့ ဒုက္ခပေးလိုက်ရတာပေါ့လေ . . . ။

မြတ်နိုးအကြောင်းတွေကို မေမိုး အကုန်သိပါတယ်။ မြတ်နိုးက လျှို့ဝှက်ခိုင်းထားလို့ သူ ကိုကို မပြောပြခဲ့တာပါ။ သူ့ကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့နော် . . . ။ မေမိုးက ကတိတည်တဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပါ။ မြတ်နိုးတောင်းတဲ့ အကူအညီတွေ အားလုံးကို သူပေးခဲ့တယ်။ နှုတ်လုံခဲ့တယ် . . . အဲဒီလိုပဲ မြတ်နိုးပြောလိုက်တော့မယ်။

ကိုယ့်အနားမှာ သူ့ကို ရှိနေပေးပါလို့ မြတ်နိုး ကတိတောင်းခဲ့တယ်။ သူ လုပ်ပေးနိုင်မယ်လို့ မြတ်နိုး ယုံပါတယ်။ မြတ်နိုးက ကိုကို စိတ်ချချင်တယ်လေ။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင်တော့ မြတ်နိုး ကိုကို အဆက်ဖြတ်ခဲ့တာ ကိုယ့်အပြစ်လို့ မြတ်နိုး စွပ်စွဲခဲ့တာတွေကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ ခွဲသွားရရင် ကိုယ် ခံစားမနေရအောင်ပါ . . . ။

မြတ်နိုးမှာ အက်စ်အယ်လ်အီးဆိုတဲ့ ရောဂါဖြစ်ခဲ့တယ် ကို . . . ။ စသိရတာတော့ မှတ်မှတ်ရရ ကိုယ် စင်ကာပူက ပြန်မလာခင် တစ်ရက်မှာပဲ။ အဲဒီနေ့ကသာ အဖြေမသိခဲ့ရဘူးဆိုရင် မြတ်နိုး ကိုကို လာကြိုဖြစ်မယ် . . . ။ ဆက်ပြီးလည်း လက်တွဲ ဖြစ်ဦးမယ်။ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးလည်း ဖြစ်စေဦးမယ် . . . ။

ကိုလည်း ဆေးကျောင်းသားတစ်ယောက်ပဲ . . . အက်စ်အယ်လ်အီး အကြောင်းကို နည်းနည်းပါးပါးတော့ သိမယ် ထင်တယ်။ မြတ်နိုး ဒီရောဂါမှန်း သိလိုက်ရတည်းက ပထမဆုံး မျက်စိထဲ ပြေးမြင်မိတာ ကိုပဲ . . . ။

ဟုတ်တယ် . . . ကို၊ ကိုယ့်အပေါ်မှာ မြတ်နိုး ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတစ်ခု ဖြစ်စေရမှာ သိပ်အားနာတယ်၊ ကြောက်တယ်၊ ကိုကို စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ဘူး။ မြတ်နိုးသာ ကိုယ့်ကို ပြောပြခဲ့ရင် ကို မြတ်နိုးအနားမှာ ရှိနေပေးမယ်ဆိုတာ မြတ်နိုး ယုံတယ်၊ အကြွင်းမဲ့ ယုံတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုရယ် . . . ။

ခွဲရတော့မယ် ကို . . . ။ ဒီစကားကို မြတ်နိုး စိတ်ထဲမှာ ပြောနေမိတာ . . . ပါးစပ်က တတွတ်တွတ် ရွတ်နေမိတာ တစ်လကျော်ကျော်ရှိသွားပြီ . . . ။ ကို ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် ကြိုးစားပါနော် . . . ။ မြတ်နိုးကို ချစ်တယ်၊ ချစ်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုရင် မြတ်နိုးဖြစ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေကို လိုက်လျောပေးပါနော် . . . ။

ဒီစာကို ဖတ်ပြီးတာနဲ့ မီးရှို့ပစ်လိုက်ပါ . . . ။ မဟုတ်ရင် ကို . . . ပြန်ဖတ်မိတိုင်း ခံစားနေရမယ်။ မြတ်နိုး ပြောတာ နားထောင်နော် . . . ။ နောက်ပြီး မြတ်နိုးကို ခုချိန်က စပြီး တစ်ခါတည်း မေ့လိုက်ပါတော့ . . . ။ မြတ်နိုး စိတ်ဖြောင့် ပါရစေရန် . . . ။

နောက်ဆုံး အနေနဲ့ တောင်းဆိုချင်တာကတော့ ကို . . . မေမိုးကို ဂရုစိုက်လိုက်ပါ . . . ။ ဒီအချိန်ဆို ကိုတို့ နှစ်ယောက် ချစ်သူတွေဖြစ်နေလောက်ပြီလို့ မြတ်နိုး ထင်ပါတယ်။ အစတုန်းကတော့ သဝန်တို့မိခင်ပေမယ့် ခုတော့လည်း ကြည်ဖြူနိုင်သွားပါပြီလေ . . . ။

မြတ်နိုး ပြောချင်တာ အားလုံးထဲကမှ အရေးကြီးတဲ့ ကိုကို ဖြစ်စေချင်တဲ့ အချက်လေးတွေ ပြောလိုက်တာပါ။ ကျန်တာတော့ ထူးထူးခြားခြား ပြောချင်တာမရှိပါဘူး။ ကို သိချင်တဲ့ အကြောင်း ရှိခဲ့ရင် မေမိုးကို မေးပေါ့နော် . . . ။ သူက ကိုဘေးမှာ ရှိနေပေးမှာပါ . . . ။ မြတ်နိုးကိုချစ်ရင် မေမိုးကို မြတ်နိုးရဲ့ ကိုယ်စား မှတ်ယူပေးပါ ကို . . . ။

မြတ်နိုး ကိုကို နှုတ်ဆက်တယ်။ ကိုကို မြတ်နိုး ကန်တော့ခဲ့ပါတယ် . . . ။

မြတ်နိုး . . . ။

သားသား စာကို ဖတ်ပြီး အတန်ကြာ ငိုနေမိသည်။ မျက်လုံးတွေက မျက်ရည်တို့ဖြင့် ဝေဝါးလာသည်။ စာရွက် ပေါ်သို့လည်း စီးကျလာခဲ့သည်။ သားသား မရှက်တော့ . . . စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ငိုချလိုက်သည်။ ကံဆိုးတယ် . . . ကိုယ်တို့ ကံဆိုးတယ် မြတ်နိုးရယ် . . . ။

သူ သတိရတော့ ညသန်းခေါင်ကျော်နေပြီ . . . ။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာတော့ ခြောက်သွေ့နေခဲ့သည့် မျက်ရည် စီးကြောင်းတွေကြောင့် တင်းနေသလို ခံစားရသည်။ ငိုရင်း မောမောဖြင့် သူ အိပ်ပျော်သွားမိသည် ထင်သည်။

သားသား မျက်နှာထသစ်သည်။ အိုက်စပ်နေသည့်အတူတူ ရေပါ ချိုးလိုက်သည်။ ပြီးမှ အိမ်ရှေ့ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။ စားပွဲပေါ်မှာက မြတ်နိုးပေးခဲ့သည့် စာလေး . . . ။ မျက်ရည်တို့ဖြင့် စာလေး . . . ။

မြတ်နိုးပြောခဲ့သည့်အတိုင်း သူ လိုက်နာရပါမည် . . . ။

မြတ်နိုးရယ် . . . ဒီစာကို မီးရှို့လိုက်တယ် ဆိုပေမယ့် . . . ဒီစာထဲက မြတ်နိုးရဲ့ လက်ရေးလေးတွေနဲ့ အကြောင်း အရာတွေက ကိုယ်ရင်ထဲမှာ ရှိနေဦးမှာပါ . . . ။

စာကို လက်ဖဝါးပေါ်တင်ကာ မီးတို့လိုက်သည်။ အပူရှိန်ကိုလည်း သတိ မမူမိတော့ . . . ။

မီးငြိမ်းသွားပြီး စာရွက်တစ်ခုလုံး ပြာဖြစ်သွားမှ သားသားတစ်ယောက် ဝရန်တာကို ထွက်ခဲ့သည်။

လက်ကို ဆုပ်လိုက်သည် . . . ။ ပွတ်ချေလိုက်သည် . . . ။ ကြေမွသွားသော ပြာများ . . . ။

အဓိပ္ပါယ်မဲ့စွာ . . . ပြာများကို တစ်မျှန်ချင်း . . . တစ်မျှန်ချင်း . . . လေနှင့်အတူ လွင့်မျော ပေးနေမိလေသည်။

သားသားတစ်ယောက် တကယ်တော့ ဖြေမဆည်နိုင်ခဲ့ . . . ။

တစ်ပတ်လောက်တော့ ကျောင်းလည်း မှန်မှန်မတက်ဖြစ်။ မေမိုးက စာတွေကူးပေး၍ တော်သေးသည်။

မြတ်နိုးနှင့် မေမိုးတို့ ဘာတွေ ပြောခဲ့၊ စီစဉ်ခဲ့ ကြပါလိမ့်ဟုလည်း မျက်နှာပူသည်။ မြတ်နိုးကို လေးစားမိသည်။ တစ်ဆက်တည်း သူ့အပေါ် ခုလောက် ချစ်ပြနိုင်ခဲ့သူလေးအတွက်လည်း ဝမ်းနည်းမိသည်။

အသည်းကွဲသည့် ဝေဒနာကို ဖြေဖျောက်ဖို့ စဉ်းစားကြည့်သည်။ အရက်သောက် ကြည့်သည်။ မရ . . . ။

မေမိုးနှင့် နီးကပ်စွာ နေကာ ဖြေသိမ့်မှု၊ ဂရုစိုက်မှုကို ခံစားမိသည်။ အနည်းငယ်တော့ သက်သာလာသည်။

တစ်ညတော့ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် မေမေ့ဆီ ဖုန်းဆက်ဖြစ်သည်။

ခုလို စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်းနေသော အချိန်မျိုးမှာ ကြားလိုက်ရသော မေမေ့အသံက သူ့အတွက်တော့ အားအင်တစ်ခု ဖြစ်နေလေသည်။ သူ ဝမ်းနည်းသံဖြင့် အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို စီကုံးပြမိသည်။

နောက်ဆုံး မေမေက ပြောသည်။

“ တရားနဲ့ ဖြေပါ သားရယ် ”

“ မေမေရယ် . . . ဒီစကားက လူတွေ ပြောနေကျ စကားကြီးပဲ ”

“ သေချာ စဉ်းစားကြည့်စမ်းသား . . . သားပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် မြတ်နိုးက သားကို ဘယ်လိုဖြစ်စေချင်ခဲ့သလဲ၊ သူ့ကို တကယ်ချစ်ရင် သူပြောတဲ့အတိုင်း သူဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း သား နေပေးရမှာပေါ့၊ သူက သားကို ဝမ်းနည်းနေပါ၊ သတိရနေပါလို့ မှာသွားခဲ့သလား၊ ပြောလေ သား . . . ”

“ . . . ”

“ တရားနဲ့ ဖြေဖို့ မေမေ ပြောရတာက အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းမို့ပါကွယ်၊ တချို့က အရက်သောက်ပြီး မေ့ပစ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်၊ ကျန်းမာရေး ထိခိုက်မယ်၊ သောက်ထားတဲ့ အချိန်လောက်တော့ မေ့လို့ရချင် ရမှာပေါ့လေ၊ ရေရှည်မှာ ကျန်းမာရေးအတွက်လည်း မကောင်းဘူး၊ မူးမနေတဲ့ အချိန်ဆိုလည်း သတိရနေဦးမှာပဲ၊ အဲဒီတော့ မူးမှ အေးမှာပဲ ဆိုပြီး သောက်ပြန်ရော၊ နောက်ဆုံး ကိုယ်ပဲ ဒုက္ခရောက်ရမယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ ”

“ မေမေ နက်ဖြန်ကျရင် အမြန်ချောနဲ့ တရားခွေတွေ ပို့ပေးလိုက်မယ်၊ စာအုပ်တွေရောပေါ့၊ သားရယ် သေခြင်း တရားဆိုတာ ကွေးသောလက် မဆန့်မီ၊ ဆန့်သောလက် မကွေးမီ ဆိုသလို သိပ်ကို မြန်ဆန်တယ်၊ ကိုယ်လည်း ဘယ်နေ့ သေရမယ်ဆိုတာ မသိဘူး သား၊ ဒီ အခြေခံတရားကို သား နှလုံးသွင်းပါ၊ ဖြစ်ချိန်တန်လို့ ဖြစ်သွားရတယ်လို့ မှတ်လိုက်ပါ၊ မေမေလည်း တကယ်တော့ စိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ်၊ သား တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ရဲ့လား၊ မေမေ လိုက်လာခဲ့ရမလား၊ လိုရင် ပြောနော် သား၊ မေမေ နားလည်ပါတယ် ”

“ ရပါတယ် မေမေ၊ သား ကြိုးစားပြီး ဖြေပါမယ် ”

“ ဒါမှ မေမေသား၊ မေမေလည်း မရောက်တာကြာပြီ၊ နောက်တစ်ပတ်လောက်တော့ လာခဲ့ဦးမယ်လေ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ မေမေ၊ ဒါဆို သား ဖုန်းချလိုက်တော့မယ် ”

“ အေးအေး . . . မေမေ တစ်ခုတော့ မှာချင်တယ်၊ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ဟောခဲ့တဲ့ စကားတစ်ခွန်းပါ၊ ယောနိသော မနသိကာရ၊ သင့်တင့်လျောက်ပတ်စွာ နှလုံးသွင်းနိုင်ပါစေ . . . တဲ့၊ ကဲ ကဲ . . . ကျန်းမာရေးလည်း ဂရုစိုက်၊ နက်ဖြန်ကျမှ မေမေ ပို့ပေးလိုက်မယ်၊ ဒါပဲနော် သား ”

မေမေနှင့် စကားပြောပြီးတော့ သူ့စိတ်တွေ အတန် ပေါ့ပါးသွားသည်။ ရင်ထဲ မွန်းကျပ်နေတာတွေကို ဖွင့်ထုတ် လိုက်ရသလို၊ မေမေ ဆုံးမစကားတွေက သူ့ရင်ကို အေးချမ်းစေခဲ့ပါသည်။

ဒီလိုနှင့် ရက်တွေလတွေ ကြာမြင့်၍ တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ကုန်ဆုံးခဲ့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် (သားသားနှင့် မေမိုး) လည်း ကျောင်းပြီး၍ အလုပ်သင်ဆရာဝန်အဖြစ် ဆောင်ရွက်နေကြရလေပြီ။

သူက ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး၊ မေမိုးက မြောက်ဥက္ကလာဆေးရုံကြီးတွင် တာဝန်ကျသည်။ ကုန်လွန်ခဲ့သော၊ မြတ်နိုး မရှိတော့သည့် ကာလများအတွင်းမှာ မေမိုးနှင့်သူ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အပြန်အလှန် နားလည်မှုတွေ ပေးနိုင်ခဲ့ကြသည်။ ယခုတော့ တရားဝင်ချစ်သူတွေပေါ့လေ . . . ။

မြတ်နိုးနှင့် ဝေးကွာခဲ့ရပေမယ့် ပေးချစ်အချစ်နဲ့ ချစ်ခဲ့တဲ့ မေမိုးရဲ့ မေတ္တာမိုးရေစက်များက သားသားရဲ့ ပူပြင်း ခြောက်သွေ့နေခဲ့သော ရင်ကို အေးမြကာ အကင်းသေစေခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် သူတို့နှစ်ဦးစလုံးရဲ့ ရင်ထဲက တစ်ထောင့် တစ်နေရာမှာ မြတ်နိုးက နေရာယူထားမှာတော့ သေချာပါသည်။

ဆောင်းတစ်ညနေ၊ ကန်တော်ကြီးစောင်းတစ်နေရာ . . . ။

ကန်ဘေးမှ စူပါဆလွန်းလေးတစ်စီး . . . ။ တံခါးများ ဖွင့်လျက် . . . ။

ကားနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင်တော့ သူတို့နှစ်ယောက် ရပ်နေကြသည်။

ကန်ရေပြင်ကို ငေးကြည့်နေရင်း မေမိုးက သူ့ကို ခေါ်သည်။

“ မောင် ”

“ ဟင် . . . မေမိုး ”

“ ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ ”

“ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ မေမိုး ဘာပြောမလို့လဲ၊ ပြော . . . ”

“ မောင်ကို တစ်ခုမေးချင်လို့ပါ ”

“ မေးလေ မေမိုး ”

“ မောင်ကို မြတ်နိုးအကြောင်းတွေ ဖုံးထားခဲ့တာ မောင် မေမိုးကို စိတ်မဆိုးဘူးလား ဟင် . . . ”

“ မဆိုးရက်ပါဘူး မေမိုးရယ် . . . တကယ်တော့ မေမိုးက မြတ်နိုးရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း နေပေးခဲ့တာကို . . . ”

“ အဲဒီအတွက်တော့ မေမိုး စိတ်မကောင်းဘူး မောင်ရယ် . . . ”

“ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ မေမိုးရယ် . . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေမိုးရဲ့ အချစ်ကိုတော့ မောင် လေးစားတယ် ”

“ ခုနေ့များ မြတ်နိုးသာ ပြန်လာနိုင်မယ်ဆိုရင် . . . မေမိုး . . . မောင်ကို သူ့လက်ထဲ ပြန်ထည့်နိုင်ပါတယ် မောင်၊ မြတ်နိုးကို သနားမိတယ်၊ လွမ်းလည်း လွမ်းမိတယ် . . . ”

“ စိတ်မကောင်းစရာတွေ တွေးမနေပါနဲ့ မေမိုးရယ် . . . တကယ်တော့ ဖူးစာဆိုတာ မမြင်နိုင်ခဲ့ကြပါဘူးကွာ၊ ကံစီမံရာကို ဘာသာတရားရဲ့ အဆုံးအမနဲ့ ယှဉ်ပြီး လိုက်နာသွားကြရမှာ လူသားအားလုံးပါပဲလေ . . . ”

မေမိုးက တွေးတွေးဆဆနှင့် ခေါင်းလေးကို ညင်သာစွာ ညိတ်သည်။

“ မေမိုးရယ် . . . ”

သားသားက မေမိုး၏ ပုခုံးလေးကို အသာအယာ ဖက်ထားလိုက်သည်။

ဪ . . . မြတ်နိုးရဲ့ အကြောင်းတွေကို သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ ဘဝတစ်လျှောက်မှာ ဒီလိုပဲ ကြုံကြိုက်တိုင်း ပြန်ပြောမိ သွားမှာပါ . . . ။ ပြောမိတိုင်းလည်း ဝမ်းနည်းမိကြမှာပါ . . . ။ လွမ်းမိကြမှာပါ . . . ။

မြတ်နိုးရဲ့ အချစ်တွေ၊ သူ့အတွက် အရာရာတွေပေးခဲ့တာတွေကို . . . လွမ်းရင်းနဲ့ မေမိုးရဲ့ အမြဲတမ်း ပေးဆပ်ပြီး ချစ်ခဲ့တဲ့ အချစ်နဲ့ သူ့ဘဝကို ရှေ့ဆက်ရဦးမှာပါလေ . . . ။

ကိုယ် . . . လွမ်းနေမယ် မြတ်နိုး . . . ။

ဖြီးပါဖြီး။